

USA Today Bestselling Author of
Lady Isabella's Scandalous Marriage

JENNIFER ASHLEY

The Many Sins of Lord Cameron

"Impossible to put down. I loved it!"

—Elizabeth Hoyt, New York Times bestselling author

USA Today Bestselling Author of
Lady Isabella's Scandalous Marriage

JENNIFER ASHLEY

The Many Sins of Lord Cameron

"Impossible to put down. I loved it!"

—Elizabeth Hoyt, New York Times bestselling author

NHỮNG TỘI ÁC CỦA LÃNH CHÚA CAMERON – THE MANY SINS OF LORD CAMERON

JENNIFER ASHLEY

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 1

SCOTLAND, THÁNG 9 NĂM 1882

Mình đã trông thấy Mrs. Chase trượt lá thư vào ví của Lord Cameron. Cô ta đã làm điều đó ngay trước mũi mình. Á đàn bà xảo quyệt đó.

Ainsley Douglas lom khom trong cái đầm dạ hội của nàng và lùa tay sâu vào tủ quần áo của Lord Cameron Mackenzie.

Tại sao phải là Cameron Mackenzie, trong số tất cả mọi người? Mrs. Chase có biết không? Trái tim Ainsley đập dồn dập trước khi nàng bình tĩnh lại. Không, Phyllida Chase không thể biết. Không ai biết hết. Cameron không được phép nói chuyện với cô ta, bởi vì mấy chuyện ngồi lê đôi mách sẽ chóng vánh đến tai Ainsley. Thế nên, đó là lý do để Cameron giữ kín câu chuyện cho riêng anh ta.

Ainsley cảm thấy khá hơn một chút. Bức thư của nữ hoàng đã không nằm trong túi của bất kỳ cái áo khoác nào chỗ phòng thay đồ. Trong tủ áo, Ainsley tìm thấy những cái áo sơ mi được gấp gọn gàng, xếp chồng lên nhau, cả vạt được để riêng biệt một cách cẩn thận với khăn tay. Những tấm vải dệt gai mềm mại và lụa mịn màng nhất, tương xứng với một người đàn ông giàu có.

Nàng vội vã lục đống quần áo, lá thư có thể được nhét bất cứ chỗ nào trong một cái túi hay giữa những chiếc áo sơ mi đặt trên giá, nhưng nàng chẳng tìm thấy gì cả. Có khả năng một người hầu đã lấy nó ra khỏi túi của ông chủ và đưa nó tới Lord Cameron hoặc giữ nó an toàn tại một nơi nào đó. Hoặc Cameron đã tìm thấy nó, nghĩ rằng nó là của một người đàn bà ngớ ngẩn, và đốt cháy nó. Ainsley đã vội vã cầu nguyện thật tha thiết rằng ông ta chỉ đơn giản là đốt cháy nó.

Không phải như thế sẽ giải quyết hoàn toàn tình thế tiến thoái lưỡng nan của Ainsley. Phyllida, một người đàn bà đáng lo ngại, có nhiều những bức thư của nữ hoàng và đã cất giấu ở một nơi nào đó. Nhiệm vụ của Ainsley: Lấy lại tất cả chúng bằng bất cứ giá nào.

Phí tổn tức thời là cho trang phục vũ hội màu bò câu xám của Ainsley, chiếc áo choàng mới đầu tiên sau những năm để tang. Chưa kể đến chi phí cho hai cái đầu gối của nàng, lưng của nàng, và sự tỉnh táo của nàng.

Sự tập trung bị gián đoạn bởi âm thanh mở cánh cửa ngay phía sau lưng nàng.

Ainsley nhanh chóng ra khỏi tủ quần áo và nhìn xung quanh, mong đợi đôi mắt với Cameron hơn là chạm mặt một kẻ hầu. Thay vào đó, cánh cửa như bị kẹt và ai đó đang cố mở nó ra, cho Ainsley thêm

một vài giây để hoảng sợ.

Trón. Ở đâu? Cánh cửa vào phòng thay đồ nằm trên chiều dài của căn phòng, tủ quần áo phía sau nàng không đủ chỗ cho một phụ nữ trẻ trong một chiếc váy phòng. Dưới gầm giường? Không nàng sẽ chẳng bao giờ nằm lăn trên tấm thảm và trườn người đến đó kịp thời.

Cửa sổ với đủ chỗ ngồi và chỉ cách hai bước chân. Ainsley lao nhanh tới nó, giấu váy của nàng sau những lớp rèm cửa.

Vừa kịp lúc. Xuyên qua tấm rèm cửa, nàng nhìn thấy Lord Cameron đang quay lưng vào trong phòng và Phyllida Chase, hầu nữ thân cận của nữ hoàng, đang quàng tay quanh cổ chàng.

Trái tim Ainsley chột nao lên bởi sự ngạc nhiên. Nàng đã biết vài tuần trước rằng Phyllida đang bủa vây những móng vuốt của ả đối với Cameron Mackenzie. Tại sao Ainsley lại quan tâm? Phyllida là dạng phụ nữ ưa thích của Lord Cameron: đáng yêu, từng trải, chán chồng. Cũng tương tự Cameron là kiểu ưa thích của Phyllida: giàu có, đẹp trai, không tìm kiếm một mối quan hệ sâu sắc. Họ hoàn toàn phù hợp với nhau. Chuyện gì có thể dính dấp tới Ainsley được chứ?

Dù thế, một cục nghẹn ứ lên trong cổ nàng khi Lord Cameron đóng cánh cửa với một tay và trượt tay kia xuống cái lưng nhỏ nhắn của Phyllida. ả quàng cánh tay quanh chàng, trong khi Cameron cúi xuống và chậm chậm hôn dọc cổ ả.

Có một mong muốn trong cái ôm đó, một mong muốn không xấu hổ, không nhầm lẫn. Một lần, lâu rồi, Ainsley đã cảm thấy mong muốn của Cameron Mackenzie. Nàng nhớ hơi ẩm khiến cơ thể nàng mềm mại, nụ hôn cháy bỏng của chàng. Nhiều năm đã trôi qua, nhưng nàng vẫn nhớ dấu ấn của khuôn miệng chàng trên đôi môi nàng, đôi tay quyến rũ của chàng.

Phyllida tan chảy trong vòng tay của Cameron với một tiếng rên khao khát, và khiến Ainsley đảo tròn mắt. Nàng biết rõ rằng Mr. Chase vẫn còn loanh quanh trong khu vườn của bữa tiệc và trên những con đường được chiếu sáng bởi những chiếc đèn lồng giấy dưới bầu trời nửa đêm. Ainsley biết điều này vì nàng đã lén rút khỏi bữa tiệc khi họ di chuyển từ phòng khiêu vũ tới khu vườn, để có thể tìm kiếm tư phòng của Lord Cameron.

Họ không thể để nàng tìm kiếm trong yên tĩnh, phải không vậy? Không, Phyllida sốt sáng đã không thể tránh xa tên Mackenzie của ả và đã lôi kéo hắn lên đây để quan hệ. Con bò cái ích kỷ.

Áo khoác của Cameron trượt xuống sàn. Áo ghi lê và áo sơ mi căng lên dưới những múi cơ săn chắc, thành quả của bao năm cưỡi và huấn luyện ngựa. Lord Cameron di chuyển một cách dễ dàng trong khổ người to lớn, hoàn toàn thoải mái với chiều cao và sức mạnh của mình. Hắn cưỡi ngựa vô cùng điệu nghệ, điều khiển chúng chỉ với những cái chạm nhẹ bằng của hắn. Các quý bà, quý cô cũng được hắn đối xử theo cùng một kiểu đụng chạm như thế. Nàng có lý do để biết điều đó.

Một vết sẹo sâu ngay trên gò má khiến một vài người nói rằng nó đã tàn phá vẻ đẹp trai của hắn, nhưng Ainsley không đồng ý. Vết sẹo chưa bao giờ khiến nàng bận tâm, nhưng sự cao lớn của hắn đã khiến Ainsley ghen thờ khi Isabella giới thiệu nàng với hắn 6 năm trước, cũng như cái cách bàn tay

đeo găng của hắn nắm trọn lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng. Cameron đã chẳng hứng thú với một người bạn học cũ của em dâu hắn, nhưng sau đó ... *Ôi, là sau đó.*

Nhưng lúc này, ánh mắt của Cameron đã được dành riêng cho người đẹp mảnh mai, tóc đen, Phyllida Chase. Ainsley biết Phyllida giữ cho mái tóc đen óng ả bằng một loại thuốc nhuộm, nhưng Ainsley sẽ không bao giờ nói. Nàng sẽ không nhỏ nhặt đến vậy. Nếu như nàng và Isabella đã cười về chuyện đó, có hại gì chứ?

Áo ghi lê của Cameron rớt xuống, sau đó là cái cà vạt rồi đến cổ áo của hắn, Ainsley có thể nhìn thấy thật rõ cái cổ quỳn rũ của hắn.

Nàng nhìn lảng đi, một cơn đau nhói lên trong ngực nàng. Nàng không biết phải đợi mất bao lâu nữa trước khi có thể ra khỏi đây – chắc chắn là cặp đôi sẽ lên giường và họ quá say sưa với nhau để có thể chú ý tới việc rút lui của nàng. Ainsley thở dài và càng lúc càng trở nên không vui vẻ.

Khi nàng bình tâm trở lại và nhìn trộm qua cái rèm, vạt áo trên của Phyllida đã được lật ra, phô những đường cong đầy đặn. Lord Cameron cúi xuống hôn khuôn ngực căng tràn trên cái corset, và Phyllida rên lên sung sướng.

Ainsley nhớ lại khoảnh khắc Lord Cameron nhấn môi chàng lên ngực nàng. Nàng nhớ hơi thở của chàng đốt cháy làn da nàng, bàn tay chàng trên lưng nàng. Và nụ hôn của chàng. Một nụ hôn sâu và ấm áp đã đánh thức từng ước mong rời rạc mà Ainsley đã từng có. Nàng nhớ chính xác cái áp lực của nụ hôn, hình dáng và hương vị của miệng chàng, những ngón tay thô nhám của chàng trên làn da nàng.

Nàng cũng nhớ cái buốt giá trong trái tim mình khi chàng trông thấy nàng và lờ nàng đi ngay ngày hôm sau. Lỗi của nàng. Ainsley còn trẻ và đã tự cho phép mình bị lừa, và nàng đã khiến sự việc trở nên phức tạp bằng việc xúc phạm chàng.

Bàn tay của Phyllida đang lặn dưới váy của Cameron. Hắn để cho ả đùa nghịch, và cái váy sọc bị tóc lên. Cặp đùi mạnh mẽ của Cameron lọt vào tầm ngắm, và Ainsley sốc khi thấy những vết sẹo chằng chịt từ sau đầu gối kéo dài tới mông hắn.

Những vết thương nặng nề và chúng phải rất lâu mới có thể lành lại được. Chúa trên thiên đường, Ainsley không thể nhìn điều đó. Nàng không thể ngăn được những tiếng hỏn hển của chính mình.

Phyllida ngẩng đầu lên. “Anh yêu, anh có nghe thấy gì không?”

“Không.” Cameron nói giọng khàn khan.

“Em chắc chắn đã nghe thấy một tiếng động. Anh kiểm tra lại cửa sổ đi.”

Ainsley trân cứng.

“Cái cửa sổ chết tiệt. Nó có thể chỉ là một trong những con chó.”

“Anh yêu, đi mà.” Giọng ả nũng nịu một cách hoàn hảo. Cameron gầm gừ một cái gì đó, và rồi

Ainsley nghe được sức nặng của hấn khi di chuyển.

Trái tim nàng rung lên. Có hai cửa sổ trong phòng, một cái ở ngay bên cạnh giường. Cá hai ăn một là Lord Cameron sẽ đi kiểm tra cánh cửa kia. Không cá cược, em trai nhỏ nhất của Ainsley, Steven, sẽ nói thế. Hoặc Cameron sẽ quay lưng lại và tìm thấy Ainsley đang ngồi ở đó, hoặc không.

Steven chưa bao giờ thích cá cược. Nó không đủ lý thú đối với cậu. Đó là bởi vì Steven không đang phải ngồi co rúm bên cạnh cái cửa sổ để theo dõi Lord Cameron với một ả đàn bà, kẻ đang đưa ra tối hậu thư với Nữ hoàng nước Anh.

Lưng bàn tay nâu rám của hấn gạt tấm rèm ngay trước mặt Ainsley và chỉ cách nàng vài inches.

Ainsley nhìn lên Cameron, bắt lấy ánh mắt màu hổ phách của hấn lần đầu tiên sau sáu năm. Hấn thu tóm hình ảnh của nàng, giống như một con sư tử trên thảo nguyên đang rình mồi, và con linh dương trong nàng muốn chạy, chạy, chạy. Nàng đã từng là một cô học trò nghịch ngợm khi còn ở Học viện của Miss Pringle, nhưng giờ đây, nàng là một quý cô cao sang đang ngồi đó và mạnh mẽ đối chọi lại với cái nhìn chăm chăm của hấn.

Một sự im lặng căng thẳng. Cơ thể to lớn của Cameron đã chặn nàng lại với căn phòng phía sau hấn, nhưng hấn có thể dễ dàng xoay nghiêng và tiết lộ nàng. Cameron đã chẳng nợ nàng bất cứ điều gì. Hấn chắc hấn phải biết là nàng đang trốn trong tư phòng của hấn bởi một âm mưu nào đó. Hấn có thể phản bội Ainsley, giao nàng cho Phyllida và nghĩ đó là quyền của ả.

Đằng sau Cameron, Phyllida hỏi, “Cái gì thế, anh yêu? Em thấy anh giết mình.”

“Không có gì,” Cameron nói. “Một con chuột thôi.”

“Em không thể chịu đựng lũ chuột. Giết nó đi, Cam.”

Cameron xoắn cái nhìn của hấn cùng với Ainsley trong khi nàng như nghẹn thở trong cái áo bó quá chặt.

“Ta sẽ để nó sống,” hấn nói. “Chỉ lúc này thôi.” Cameron kéo cái rèm, che Ainsley lại sau lớp vải. “Chúng ta nên xuống lầu thôi.”

“Tại sao chứ? Ta chỉ vừa mới lên đây.”

“Ta thấy quá nhiều người đang trở lại ngôi nhà, cả chồng của em. Chúng ta sẽ tách ra để xuống lầu. Ta không muốn làm Beth và Isabella xấu hổ.”

“Ồ, tốt thôi.”

Phyllida dường như chẳng chút nhúc nhích, nhưng rồi, cô ả thích thú cho rằng ả có thể tóm lấy ngài Mackenzie của ả bất cứ lúc nào ả muốn được sờ soạng.

Khoảnh khắc đó, Ainsley đã trải nghiệm cảm giác ghen tỵ sâu hoắm tới tận xương tủy.

Cả hai rơi vào im lặng, để mặc lại đồ, và Phyllida nói, “Em sẽ liên lạc sau, anh yêu.”

Ainsley nghe thấy tiếng cửa mở, thêm vài lời thăm thì và sau đó cánh cửa đóng lại, và tất cả lại trở nên yên lặng. Nàng hồi hộp chờ thêm vài phút nữa để chắc chắn là họ đã rời đi, trước khi nàng kéo cái rèm cửa và trượt khỏi khung cửa sổ.

Nàng băng ngang qua phòng và đang dò dẫm tay cầm cánh cửa thì nàng nghe thấy một hơi thở thật rõ ràng ngay đằng sau.

Chậm chậm, Ainsley quay lại. Lord Cameron Mackenzie đứng chính giữa căn phòng trong phục trang đầy đủ, đôi mắt màu vàng của hắn một lần nữa lại găm nàng tại chỗ. Tay hắn đang xoay xoay một cái chìa khóa.

“Vây, nói ta nghe, Mrs. Douglas,” hắn cất tiếng, cái giọng trầm trầm như phủ lấp lên nàng. “Cái quái quỷ gì mà nàng định làm trong tư phòng của ta – vào lúc này?”

Chương 2

SÁU NĂM TRƯỚC

Thật ra thì đây là một chuyện khôi hài.

Sáu năm trước, hầu như cả ngày hôm đó, Cameron Mackenzie đứng tại ngưỡng cửa của tư phòng, ngắm nhìn người thiếu nữ xinh đẹp đang lục lọi ngăn kéo của cái bàn nhỏ cạnh giường chàng.

Nàng mặc đồ xanh, một màu xanh thẫm lung linh choàng trên đôi vai nàng, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng. Những nụ hồng xinh xắn rủ trên mái tóc nàng và vắn vít trên tấm khăn choàng của nàng. Nàng tháo giày mà vẫn để nguyên đôi tất lụa trắng tinh ôm khít lấy bàn chân thanh tú.

Nàng không nghe thấy tiếng chàng. Cameron tựa mình trên khung cửa thưởng lãm khung cảnh có nàng và nàng vẫn chưa nhận ra sự hiện diện của chàng.

Say rượu và buồn chán, Cameron rời khỏi bữa tiệc dưới lầu của Hart chẳng mất lấy một phút. Giờ đây, không gian ảm áp chảy tràn qua sự chán chường của chàng. Chàng chẳng thể nhớ ra người thiếu nữ là ai – chàng biết là chàng đã được giới thiệu với nàng, nhưng những vị khách của Hart thì thật không thể đếm xuể, hỗn độn những kẻ ngu ngốc của toàn nhân loại.

Nàng khác biệt, nàng trở nên thật hơn đối với chàng lần thứ hai.

Cameron nhẹ nhàng băng ngang căn phòng, gỡ bỏ sự tĩnh lặng trong cái cách chàng tồn tại với thế giới. Cảm xúc thật giống như khi được làm việc với những con ngựa hoặc khi chàng được ở bên Daniel. Chàng bước đến ngay sau nàng thiếu nữ áo xanh và ôm xiết lấy vòng eo xinh xắn của nàng.

Nó giống như là một con mèo bị bắt trong tay chàng – một tiếng kêu hốt hoảng, tiếng tim đập rộn rã, hơi thở trở nên nhanh hơn. Nàng nhìn lại phía sau và thấy chàng và giam giữ trái tim chàng với đôi mắt xám hoang dã.

“Thưa ngài. Tôi... um... tôi chỉ...”

“Tìm kiếm gì đó,” chàng nói hộ. Những bông hồng trên mái tóc nàng là thật, ngan ngát hương thơm cùng với hơi ấm của chính nàng. Một sợi dây bạc đơn giản với mặt trái tim điểm trang trên cổ nàng.

“Bút chì và giấy,” nàng nói nốt.

Nàng là kẻ nói dối dở tệ. Nhưng nàng thật mềm mại và thơm ngát, và Cameron đã say đến mức chẳng quan tâm tới việc nàng nói dối. “Vậy là nàng định viết cho ta một lá thư?”

“Vâng. Tất nhiên rồi.”

“Nói ta nghe xem nàng định viết gì nào.”

“Tôi không chắc.”

Nàng đang lúng túng một cách đáng yêu khiến cho lời nói dối của nàng trở nên hoàn hảo. Cameron xiết chặt hơn vòng tay quay eo nàng và kéo lưng nàng áp sát vào chàng. Cái hông nhỏ nhắn của nàng ép vào chàng, và chàng muốn cảm nhận nó.

Khi nàng quay lại nhìn chàng lần nữa, một cái gì đó đánh thẳng vào bên trong chàng. Hương thơm của nàng hòa quyện với hoa hồng, cảm nhận nàng trọn vẹn trong vòng tay chàng, mái tóc mây của nàng đùa giỡn dưới cằm chàng đã đánh thức những xúc cảm mà chàng tưởng là đã chết từ lâu.

Chàng cần người thiếu nữ này, ham muốn nàng. Chàng có thể đắm đuối trong nàng, làm cho nàng thỏa mãn, tận hưởng sự lãng quên cùng với nàng trong chốc lát.

Cameron chạm vào vai nàng với một nụ hôn, nếm nấp làn da nàng. Mềm mại, ngọt ngào, một chút hương vị riêng của nàng. Không đủ - chàng muốn hơn thế nữa.

Cameron không thường hôn môi phụ nữ. Hôn hít dẫn tới sự mong chờ, hy vọng cho sự lãng mạn, và Cameron không muốn lãng mạn với các quý cô của chàng.

Nhưng chàng muốn biết nàng có vị như thế nào, người thiếu nữ mà nàng đang giả vờ là ngây

thor như vậy. Một cái tên lướt qua chàng – Mrs....Douglas? Cameron lảng máng nhớ người chồng đứng cạnh nàng ở bữa tiệc dưới nhà, một lão già so với nàng. Nàng hẳn phải cười hẳn vì lợi ích. Lão ta có thể chưa chạm vào nàng nhiều năm rồi.

Cameron sẽ chạm vào nàng và nếm nàng và sau đó sẽ trả nàng lại với ông chồng vô dụng của nàng. Ít nhất thì một đêm cho cái bữa tiệc ngớ ngẩn này cũng không quá chán ngắt.

Chàng nghiêng đầu nàng lại và dịu dàng nhân đôi môi lên miệng nàng. Mrs. Douglas sững người kinh ngạc nhưng không đẩy chàng ra. Cameron dỗi dành đôi môi nàng mở ra, và nụ hôn sâu hơn.

Một ngọn lửa hài lòng bùng lên trong chàng khi Mrs.Douglas rụt rè trượt lưỡi của nàng vào trong miệng chàng, sau đó đầy tò mò háo hức. Quý cô của chàng chẳng chút kinh nghiệm, nàng chưa được hôn như vậy từ lâu rồi, nhưng Cameron có thể nói rằng nàng đã hôn như vậy ít nhất một lần rồi. Chàng khum lấy đầu nàng trong tay và để mặc nàng khám phá.

Cameron dứt nụ hôn để liếm đôi môi nàng, tìm kiếm dòng mật ngọt giữa chúng. Rồi chàng lướt miệng mình dọc theo cằn cỗi nàng trong khi cởi những cái khuy móc trên lưng áo nàng. Thân áo của nàng dần ra, hai tay chàng kéo chúng xuống hai bên để chàng có thể chạm và hôn ngực nàng. Tiếng rên êm ái của Mrs. Douglas kích thích chàng, nhắc chàng hãy nhanh lên. Nhưng Cameron không muốn vội vã. Chàng muốn làm thật chậm, để tận hưởng từng phút giây.

Chàng để thân áo của nàng tụt xuống eo, và một cách thành thạo, gỡ bung cái áo lót của nàng.

Cơ thể Ainsley nóng bừng tưởng như nàng có thể chết đi được. Không phải nàng không biết điều gì sẽ xảy ra – nàng đã biết điều đó ngay khi bước vào căn phòng này trước cả khi Lord Cameron đi vào sau bữa tiệc. Nhưng giờ đây Lord Cameron đang khơi gợi những rung cảm mà nàng đã nghĩ là sẽ chẳng bao giờ nàng có thể cảm nhận lần nữa.

Chiếc vòng cổ nàng đã lấy từ bàn trang điểm của Cameron đã được giấu an toàn trong túi áo lót trong của nàng. Nàng gần như đã định nhét nó vào khe ngực, nhưng những viên ngọc lục bảo cộm lên và nàng sợ rằng nó sẽ bị phồng lên qua lớp áo choàng. May mắn là nàng đã đổi ý, nếu không những ngón tay đang lang thang của Cameron hẳn sẽ tìm thấy nó.

Chiếc vòng thuộc về Mrs.Jennings, một góa phụ, bạn của em trai Ainsley. Mrs. Jennings đã khóc lóc với Ainsley rằng nàng ta đã quên cái vòng cổ của mình trong tư phòng của Cameron, và giờ đây gã đàn ông xấu xa sẽ không để nàng ta có lại nó. Hắn đã đe dọa nàng khi nàng yêu cầu. Mrs. Jennings sợ rằng mọi việc sẽ vỡ lở, một vụ scandal. Ainsley, tức giận trước hành vi của Cameron, đã đề nghị sẽ lấy lại nó cho nàng ta.

Giờ thì nàng đã hiểu tại sao Mrs. Jennings lại phải lòng Lord Cameron. Cơ thể cao lớn của Cameron bao phủ lấy nàng, đôi bàn tay của chàng thật to lớn và đôi tay nàng như lạc mất trong chúng. Và dù cố phủ nhận nhưng Ainsley vẫn cảm thấy nàng thuộc về vòng tay của chàng giống như là nàng được tạo ra để hòa hợp khít khao với chàng.

Nguy hiểm, những suy nghĩ thật nguy hiểm.

Cameron nhấn những nụ hôn lên cổ Ainsley. Nàng lồng tay vào tóc chàng, vò rối mái tóc mềm như lụa. Hơi thở của chàng, khuôn miệng của chàng ấm nóng, ướt mà khiến Ainsley bùng cháy.

Áo lót của nàng rút xuống, và Cameron lướt tay chàng vào trong áo sơ mi của nàng và vuốt ve lưng nàng.

Thực tế đánh vào Ainsley một cú trời giáng. Tên Cameron Mackenzie khét tiếng với tài lột bỏ phục trang phụ nữ, quyến rũ bằng tay, màn dạo đầu để đưa nàng ta lên giường. Nhưng Ainsley Douglas không phải là một ả gái điểm hạng sang hay một quý cô sống buông tuồng để có thể tự do lựa chọn. Nàng có một cuộc hôn nhân đáng kính, cảm ơn những ý nghĩ nhanh chóng của em trai nàng, và người chồng già cả của nàng đang đợi nàng ở tư phòng của họ.

John thư thái ngồi gác chân cạnh lò sưởi, xung quanh là những xấp báo chí của ông. Mái đầu muối tiêu rồi bù gà gật trong giấc ngủ, cặp kính nghiêng nghiêng trên sống mũi. Rất tử tế và đầy kiên nhẫn, đó chính là John Douglas, và nếu người vợ trẻ của ông có nhiều những trò vui để làm hơn là ở bên ông. Điều đó khiến trái tim Ainsley rạn nứt.

“Em không thể.” Những lời ấy được thốt ra và nàng thấy mình đã làm điều đúng đắn. “Em không thể. Thưa Đức ngài, em rất tiếc.”

Cameron vẫn nắm nấp chiếc cổ xinh xắn của nàng, đôi tay vẫn vuốt ve tấm lưng mịn màng của nàng.

“Chồng em là một người tốt,” nàng thì thào. “Một người rất tốt. Ông ấy không đáng phải chịu điều này.”

Chết tiệt, Cameron muốn hét lên. Chết tiệt thật.

Cả cơ thể của chàng chống đối lại việc chàng gỡ đôi tay mình ra. Cameron hiểu những người đàn bà, biết khi cơ thể họ cầu xin một sự đụng chạm của đàn ông. Mrs. Douglas muốn thứ mà Cameron đề nghị, điều đó rõ ràng rành rành, bất chấp nỗi khổ sở đang dâng tràn trong đôi mắt xám của nàng. Cam hít lấy mùi thơm thoang thoảng của nàng cùng với hương hoa hồng và biết rằng nếu chạm vào nàng, chàng sẽ thấy nàng đã trơn ướt và mở rộng chào đón chàng.

Lão chồng của nàng hẳn nhiên đã chẳng khiến nàng thỏa mãn. Mà nếu lão có thể hoặc không phải là vấn đề; và nếu vấn đề không phải là ở lão chồng thì người phụ nữ này muốn tìm kiếm thứ gì đó không phải là Cameron.

Và Mrs. Douglas đã nói không vì lợi ích của người chồng này. Hẳn là phải cần một sự can đảm hiếm có để đưa ra quyết định như vậy, sức mạnh mà hầu hết những người đàn bà của Cameron không hề có. Những người đàn bà chỉ muốn sự thỏa mãn và chẳng thêm quan tâm tới ai có thể bị tổn thương.

Cameron nhặt lại áo lót của Mrs. Douglas và mặc lại cho nàng rồi thắt lại áo choàng cho

nàng. Chàng xoay khuôn mặt của nàng đối diện với chàng và chậm chậm lướt lưng những ngón tay vẽ theo đường nét đôi má nàng.

“Hãy nói với tên đàn ông tốt của nàng rằng hấn đã may mắn biết bao, Mrs. Douglas.”

“Em thực sự xin lỗi, thưa ngài.”

Một quý ngài, Cameron đã cố gắng quyến rũ nàng, và nàng vừa mới xin lỗi *hấn*. Cameron đã muốn sự thoải mái, thuần khiết và đơn giản, một sự đồng điệu của tâm hồn. Chẳng gì hơn. Chàng đã tưởng là nàng cũng tìm kiếm điều tương tự. Giờ thì nàng tỏ ra lo lắng và khiến chàng thấy bất tiện.

Cameron nghiêng người và nhấn một nụ hôn khác lên đôi môi của nàng, nấn ná rồi đột ngột dứt ra. “Đi đi, ngay bây giờ.”

Mrs. Douglas gật đầu và mỉm cười biết ơn. Biết ơn, Chúa giúp hấn.

Cameron băng qua nàng để mở cửa, hôn đôi môi ẩm ướt của nàng một lần nữa và dẫn nàng ra ngoài. Khi Mrs. Douglas xoay lại để nói điều gì đó, chàng lắc đầu và đóng cánh cửa, rồi xoay chìa khóa cửa lại.

Chàng tựa đầu mình lên cánh cửa mát lạnh, lắng nghe tiếng chân nàng rời xa hành lang trống trải. “Ngủ ngon, cô gái,” chàng thì thầm.

\(>.<)/

Cameron dành nốt phần còn lại của đêm trên giường, vẫn mặc nguyên phục trang, uống rượu whiskey hết ly này đến ly khác. Chàng tiêu tốn khá nhiều thời gian vào việc cố không tưởng tượng về Mrs. Douglas trẻ trung xinh đẹp và sự cám dỗ sẽ dẫn hai người đến đâu. Và chàng đã thất bại thê thảm.

Những ảo mộng vẫn vút lấy chàng trong một ánh sáng ảm áp cho tới tận hôm sau khi Cameron trông thấy Mrs. Douglas. Chồng nàng cao lênh khênh, vụng về đi bên nàng, dường như lúc nào cũng dính lấy nàng không muốn rời. Mrs. Douglas rất quan tâm tới ông, Cameron nhận thấy. Nàng không hề lừa dối ông. Ông cũng chú ý thấy Mrs. Douglas cố ý tránh mọi ánh mắt liên hệ với Cameron.

Một chuyện phong tình Cameron có thể làm với nàng – mỗi đêm là một điều mới mẻ. Chàng có thể mua trang sức để phủ lên cơ thể trần truồng của nàng và xoa dầu thơm lên làn da mịn màng của nàng. Chàng vốn dĩ là người ưa kín đáo. Chàng sẽ thuyết phục Mrs. Douglas rằng chồng của nàng sẽ chẳng bao giờ bị tổn hại bởi bất cứ điều gì họ làm. Họ sẽ bí mật gặp gỡ, có thể là riêng tư trong xe của Cameron, để khám phá và thưởng thức cận kề về nhau. Mọi quan hệ của họ có thể sẽ tuyệt vời và hứa hẹn nhiều dự định cho những tháng năm sắp tới.

Áo tường êm ái đó đã nhanh chóng vỡ vụn vào đêm hôm sau khi Cameron đứng trên sân thượng, bên ngoài phòng khiêu vũ, uống rượu whiskey với ông anh trai Mac. Nhân tình cũ của Cameron, Felicia Hardcastle sở hữu một thân hình đáng yêu nhưng nội tâm đen tối, xông ra ngoài sân thượng và dừng lại trước mặt Cameron. “Ngài đã đưa cho ả chiếc vòng cổ của tôi.”

Vòng cổ? Vòng cổ nào? Mọi người trong phòng khiêu vũ đều hướng con mắt tò mò, và Mac vừa ngạc nhiên vừa thích thú chứng kiến cảnh đó.

“Cô đang nói cái quái quỷ gì vậy?” Cameron hỏi.

Felicia chỉ thẳng ngón tay về phía Mrs. Jennings, lại một cô tình nhân khác. Quý cô này đang đứng giữa phòng khiêu vũ với chiếc váy cổ trễ, phô bày chiếc vòng ngọc lục bảo. Ngọc lục bảo Cameron đã mua cho Felicia và nàng ta đã bắt cần để lại trong tư phòng của chàng hôm đầu tuần. Cameron đã khóa chúng trong ngăn kéo chiếc bàn cạnh giường ngủ của chàng, và đang dự định để tên hầu Angelo gửi trả lại chúng qua nữ hầu của Felicia.

Giờ đây những viên ngọc lục bảo lại đang được đeo trên cổ Mrs. Jennings, người đang quay sang tươi cười với Ainsley Douglas và xiết lấy tay nàng đầy thân ái. Mrs. Douglas, quý cô Cameron đã bắt quả tang lục lợi gần cái bàn của chàng tối qua.

Khốn khiếp.

Felicia lướt vào trong và ném những lời buộc tội về phía Mrs. Jennings và Ainsley. Cameron nhìn thấy khuôn miệng nhỏ nhắn của Ainsley há ra và nàng lướt khắp căn phòng, tìm kiếm và khóa chặt ánh mắt của Cameron.

Biểu hiện của nàng thật bối rối, shock, bị phản bội. Thiên tài? Hay chỉ là thêm một trò lừa đảo nữa.

Nó chẳng quan trọng. Mrs. Douglas đã nói dối chàng, lợi dụng chàng, lừa bịp chàng với sự miễn cưỡng đầy nước mắt về việc phản bội ông chồng của ả - tất cả chỉ để đánh cắp một cái vòng cổ ngu ngốc cho vài cái mưu mô đàn bà vớ vẩn. Và Cameron, đã ngốc nghếch đến mức động lòng vì cú lừa bé nhỏ đó.

Chàng tiến vào phòng khiêu vũ và băng qua đám đông, cố gắng tảng lờ Felicia, Mrs. Jennings, và cả đám đông đang trở mắt ra nhìn. Ainsley Douglas lao mình chắn đường của Cameron, khiến chàng suýt xô vào nàng.

Đôi mắt xám của nàng nhìn chàng cầu xin sự cảm thông, tha thứ. Hương hoa hồng gài trên ngực quện với mùi hương ngọt ngào của chính nàng khiến Cameron nhận ra rằng chàng vẫn muốn nàng.

Chàng buộc mình phải nhìn, lạnh lùng và thờ ơ với trái tim vô cảm mặc cho nàng đứng đó với ngón lệ đọng đầy trên bờ mi. Chàng tiếp tục băng qua đám đông, bước qua cánh cửa phòng khiêu vũ, rồi rời khỏi ngôi nhà để đến khu chuồng ngựa.

Khu chuồng ấ¹m áp và mùi ngựa khiến chàng dịu đi đôi chút, chàng đóng yên cương ngựa và khởi hành. Chàng cũng đã bảo với Angelo là chàng sẽ đi. Chàng lên một chuyến tàu hỏa đi London đêm đó và đã đến lục địa vào sáng hôm sau.

/(=.=\

Đã sáu năm kể từ cái ngày Cameron vội vã bỏ đi. Chàng đã trở lại đêm nay trong tư phòng của chàng, ngay giữa một bữa tiệc nhàm chán khác, lại say, lại tìm thấy Ainsley Dougley xinh đẹp ngay tại đây, một lần nữa.

Một cái gì đó sắc nhọn và thô nhám đã thiêu rụi trạng thái nửa say nửa tỉnh của chàng. Cameron tung chiếc chìa khóa lên rồi lại bắt lấy nó, tiếng leng keng nhỏ bé trở nên vang vọng trong bầu không khí tĩnh lặng.

“Thế nào?” chàng hỏi. “Đã nghĩ ra lời giải thích nào chưa?”

Chương 3

Ainsley Douglas liếm môi, khiến chúng trở nên ẩm ướt, đỏ hồng và quyến rũ. “Ồ vâng,” nàng nói. “Có hàng tá lý do. Và tôi đang cố gắng để chọn ra một điều mà ngài sẽ tin.”

Nàng đứng quay lưng lại cửa trong cái áo choàng xám xịt, cũng cái dây chuyền bạc nàng đã đeo sáu năm trước đang lấp lánh trên bầu ngực. Kiểu tóc của nàng thật lộn xộn và áo choàng của nàng bị xô lại sau lưng. Nàng đang nhìn chàng với đôi mắt to tròn, ngây thơ, nhưng Cameron đã biết là tốt hơn không nên tin vào vẻ ngây thơ của Ainsley Douglas.

“Ta sẽ có một thỏa thuận với cô, cô gái,” chàng nói. “Cô nói cho ta sự thật, và ta sẽ mở cửa và để cô đi.”

Ainsley chăm chú nhìn chàng bằng đôi mắt xám ngập tràn tổn thương thật lâu, rồi nàng xoay lại với cánh cửa, gỡ một cái kẹp nhỏ ra khỏi mái tóc và quỳ xuống tìm cách mở khóa.

Trái tim của Cameron đập mạnh và máu của chàng dường như quánh lại. Áo sômi và ghi lê

của chàng vẫn chưa cài hết, hở đến tận eo nhưng không khí không làm chàng lạnh giá. Da chàng đang bỏng cháy, và miệng chàng thì khô khốc. Chàng cần một ly rượu nữa. Một ly thật lớn.

Cái lưng áo bó của nàng được tô điểm bởi dải tết đăng ten màu xám và kết những cái nơ bướm xinh xắn màu đen. Một lọn tóc quăn tinh nghịch rớt xuống lưng nàng. Tóc nàng có sẫm màu hơn so với trí nhớ của Cameron, như là những sợi vàng. Tóc vàng thường trở nên sẫm màu hơn khi người ta già đi – nàng cũng vậy, ở tuổi hai mươi bảy của nàng lúc này.

Lão chồng già của nàng đã chết, và Ainsley Douglas, theo như Isabella kể, đang bận rộn với việc trở thành một phu nhân hầu cận của Nữ hoàng và sống với ông anh trai và bà vợ rất khả kính của ông. Chẳng còn là cô gái ngây thơ, Mrs. Douglas đã trở thành một quý bà và giành hết cuộc đời để phục vụ người khác.

Con bò câu bé nhỏ tội nghiệp.

Cameron quăng mình lên giường, tựa lưng lên thanh đầu giường, và lấy một điều xì gà từ cái bàn cạnh đó. “Cái khóa đó kiểu cổ,” chàng nói với cái lưng của nàng. “Chúc may mắn.”

“Đừng lo,” nàng nói, vẫn chú tâm vào cái khóa. “Tôi chưa từng gặp cái nào mà tôi không thể mở.”

Cameron châm điều thuốc và hút, khói thuốc lơ lửng xung quanh chàng. “Vậy thì nàng là một tên trộm rồi, phải không nhỉ? Lần trước nàng đã đột nhập vào đây để lấy cặp chiếc vòng cổ? Lần này là vì thứ gì? Một bức mật thư chăng?”

Ainsley quay phắt lại, khuôn mặt ửng hồng. “Mật thư ư?”

“Ta sẽ không khuyên nàng đổi đầu với Phyllida Chase, bò câu bé nhỏ. À sẽ thịt nàng cho bữa sáng thôi.”

Ainsley chung ra một cái liếc đầy khinh bỉ rồi quay trở lại với cánh cửa. “Tôi, đổi đầu với *Mrs. Chase*? Khó đấy. Và tôi đã giải thích với Isabella về cái vòng cổ. Tôi đã thực sự nghĩ nó thuộc về Mrs. Jennings.”

Cameron búng đám tàn thuốc. “Ta chẳng thèm quan tâm tới chiếc vòng cổ ngu ngốc đó. Đã lâu rồi, và những âm mưu nham hiểm của những ả đàn bà đầu óc nguy hiểm không làm ta hứng thú.”

“Tôi sẵn lòng nghe nó đây, thưa Lord Cameron,” Ainsley nói, vẫn tập trung vào ổ khóa.

Sao tiếng nàng gọi tên chàng lại nghe như tiếng nhạc? Cameron thả lỏng và hút một hơi điều xì gà. Chàng nên thấy thoải mái, cộng thêm tác dụng của rượu brandy, nhưng nó chẳng khá gì hơn là một mẫu gỗ mà chàng đang thưởng thức.

Nếu chàng đã không say chàng sẽ đơn giản là mở cửa, để nàng ta đi và quên đi mọi chuyện. Nhưng ký ức của cái đêm sáu năm về trước đã kìm giữ chàng – hơi ẩm tuyệt diệu trên da nàng, cái đụng chạm ngập ngừng nhưng đầy ham muốn của nàng, hơi thở mỏng manh dịu ngọt của nàng khi chàng

hôn bầu ngực nàng.

Nàng đã thêm sáu tuổi và bộ váy xám ngọt chẳng hợp với nàng chút nào, nhưng thời gian dường như chỉ khiến vẻ đẹp của nàng thêm đậm thắm. Bầu ngực tròn đầy của nàng căng tràn, và hông nàng thật nở nang trong chiếc váy bó chặt. Khuôn mặt nàng đã điểm thêm sắc phong trần của thể gian, đôi mắt xám đượm chút hồ nghi khó đoán, ý chí mạnh mẽ hơn.

Nếu Cameron có thể thuyết phục nàng ở lại đây đêm nay, chàng cuối cùng sẽ có thể thưởng thức hơi nóng, hương vị nhạy cảm của Ainsley Douglas, thứ đã bỏ bùa chàng suốt những năm qua. Ấm áp, nồng nàn, mịn mượt. Chàng sẽ ấn nàng lên cánh cửa, liếm làn da nàng để nếm vị ngọt ngào, nói với nàng điều chàng thực sự muốn để đổi lấy việc thả cho nàng đi. Tất cả những gì nàng phải làm để kết thúc điều mà họ đã khơi mào sáu năm trước, và chàng sẽ mở khóa cửa và thoát khỏi nàng.

Cameron buộc bản thân không được nhìn nàng mà tập trung vào việc hít một hơi thuốc khác. Cái nhìn lang thang của chàng dừng lại ở cái áo khoác vắt ngang giường và một góc của mảnh giấy kẹt trong cái ví của chàng.

Chàng đã quên mất chuyện lá thư, hay cái gì đó, cái mà Phyllida đã nhét cho chàng sớm nay. À đã yêu cầu chàng giữ nó an toàn giùm ả, và Cameron đã gấp tờ giấy lại, chẳng hề quan tâm. Người hầu của chàng, Angelo hẳn đã tìm thấy nó và nghĩ là nó quan trọng đến mức để nó vào túi áo khoác của bộ lễ phục của Cameron.

Cameron với lấy tờ giấy và mở nó ra. Nó chỉ là một phần của một bức thư, chẳng có lời chào đầu, và chữ ký. Lòng mày chàng rướn cao khi chàng bắt đầu đọc. Nó là những lời tán tụng ngọt lù kinh tởm cho một gã đàn ông phóng đảng, lối văn xuôi tràn lan với những dấu câu cảm thán và gạch dưới. Kiểu viết này ủy mị và bộc trực và chẳng có gì giống với Ainsley Douglas.

Chàng giơ tờ giấy lên. “Đây có phải thứ nàng đang tìm, Mrs. Douglas?”

Ainsley nhìn chàng và từ từ đứng lên. Cú shock và sự mất tinh thần trên gương mặt nàng đã nói lên tất cả những gì chàng cần biết.

“Nó không phải của ngài,” nàng nói.

“Chúa ơi, ta hy vọng là không. ‘Vàng trán cương nghị của chàng đã được trang hoàng với những giọt sương sớm tinh khôi, cơ thể vững chãi của chàng giống như thần Vulcan trong xưởng rèn.’ Mất bao lâu để nàng nghĩ ra cái thứ sụt sướt này?”

Ainsley bước nhanh tới cạnh chiếc giường, chìa thẳng cánh tay ra và nói “Đưa nó cho tôi.”

Cameron nhìn nàng trân trân cố gắng nén cười. Nàng mong đợi hẳn ngoan ngoãn đưa trả bức thư, dẫn nàng ra tận cửa, xin lỗi vì đã làm phiền nàng?

“Nàng viết cho ai?” Chẳng thể nào hình dung được là người phụ nữ xinh đẹp này lại viết vài dòng cho chàng, chứ đừng nói là một bức thư nóng bỏng như thế này.

Nàng đỏ mặt. “Không phải của tôi. Đó là của... một người bạn. Tôi có thể lấy lại nó chứ, xin ngài?”

Cameron gập đôi bức thư. “Không.”

Nàng cau mày. “Tại sao chứ?”

“Bởi vì nàng muốn nó quá nhiều.”

Ngực Ainsley nhức nhối. Lord Cameron duỗi dài trên giường của chàng và đang cười nàng, đôi mắt lấp lánh đầy thích thú trong khi vẩy vẩy lá thư trên tay. Áo chèn và sơ mi của chàng mở bung, và nàng bị lôi cuốn bởi khuôn ngực rộng và dài lông đen chạy dài xuống phía dưới. Thật quá sức khêu gợi. Cái khó của chàng nhàu nhĩ trên đầu gối bởi Mrs. Chase, để lộ một vết sẹo.

Chàng thật xấu xa, không lịch thiệp, tàn bạo, và nguy hiểm. Lord Cameron sưu tập những thứ dung tục, như mọi người nói, những cuốn sách và hội họa. Chẳng thể nào sai được, ví như bức họa treo phía trên bàn của hắn – một người phụ nữ đang ngồi trên giường và vuốt ve chiếc tất lụa một cách đầy khêu gợi trên đôi chân trần của nàng ta.

Dù một quý cô không nên như vậy nhưng Ainsley thực sự cảm thấy náo nức đối với Lord Cameron. Chàng lại vừa mới đánh thức những gì đó bên trong nàng, những thứ tưởng chừng như đã yên nghỉ rất nhiều năm về trước.

“Làm ơn đưa tôi bức thư, Lord Cameron. Nó thực sự rất quan trọng.”

Cameron nhắc người lên phía trước, phả một hơi thuốc vào khuôn mặt Ainsley. Ainsley bật ho và vẩy vẩy tay để xua làn khói.

“Ngài không tỉnh táo rồi,” nàng nói.

“Không, ta say rồi và ta uống để say. Nàng sẽ tham gia cùng ta chứ, quý bà? Từ hầm rượu tuyệt nhất của Hart.”

Nhà Mackenzies sở hữu một xưởng chưng cất rượu nhỏ cung cấp rượu Scots cho toàn xứ Scotland và những khách hàng đặc biệt tại Anh. Mọi người đều biết điều đó. Xưởng đã luôn hoạt động hiệu quả cho tới khi Hart được thừa kế - theo như lời của Isabella, giữa Hart và Ian có sự thỏa thuận liên doanh tốt đẹp.

Ainsley hình dung Cameron đang chậm chậm nhắm nháp từng ngụm whiskey, liếm những giọt rượu tràn trên môi chàng. Nàng nuốt xuống. “Nếu tôi thể hiện là mình không sợ whiskey, ngày sẽ đưa tôi lá thư và để tôi đi chứ?”

“Không.”

Ainsley thở hắt ra. “Quý bắt ngài đi, Lord Cameron, ngài thật điên khùng, xấu xa -”

Nàng bắt ngờ lao tới định giật lá thư, nhưng Cameron đã trượt chúng ra khỏi tầm với của nàng. “Không, nàng không được thế, Mrs. Douglas.”

Ainsley nheo mắt lại và đập mạnh một cái, không phải vào tay cầm lá thư mà là tay cầm điều xì gà của chàng. Tàn lửa rớt xuống tấm ga trải giường. Chàng gảy tàn thuốc và găm gù.

“Chết tiệt, đồ đàn bà.”

Ainsley đã khuy một gổ trên giường, những ngón tay của nàng túm được bức thư mà chàng đã để rơi khi dụi điều thuốc. Ngay lập tức, nàng thấy mình đang nằm duỗi dài trên nệm với Lord Cameron đè lên nàng, hai cổ tay nàng bị đẩy lên trên đầu và bị xiết chặt bởi một bàn tay to lớn của chàng. Lord Cameron có thể đã say, nhưng chàng vẫn rất mạnh.

“Thông minh, thông minh đấy Mrs. Douglas. Nhưng chưa đủ nhanh đâu.”

Vẫn giữ cổ tay Ainsley, Cameron vắt điều thuốc lên bàn, rồi đoạt lại lá thư từ những ngón tay của Ainsley. Nàng phản kháng nhưng không thể ngăn được chàng; bàn tay to lớn của chàng giữ nàng không thể nhúc nhích.

Cameron nhét lá thư vào túi áo vest và ấn người sát hơn vào người nàng, hơi thở chàng đốt cháy da nàng. Chàng sắp hôn nàng. Nàng đã mơ tới nụ hôn của chàng trong những năm cô đơn giữa lần gặp gỡ đầu tiên với chàng và lần này, sự ầm áp của khuôn miệng chàng, cái lưỡi ngọt ngào của chàng là sự thật. Và giờ đây, nàng sẽ để chàng hôn nàng lần nữa. Một cách dâng hiến.

Gần hơn. Gần hơn. Cameron dụi vào làn tóc mây của nàng, đôi môi chàng tinh nghịch với chúng. “Ai là người nhận thư?” chàng thì thầm.

Ainsley chỉ có thể hôn hên đứt quãng. “Không phải việc của ngài.”

Nụ cười của chàng đầy tội lỗi. “Nàng trông quá ngây thơ với những mưu toan. Nhưng ta biết nàng là một kẻ nói dối thành thạo bé nhỏ.”

“Tôi không nói dối, và tôi không có âm mưu gì hết. Bức thư là của một người bạn, tôi đã nói rồi mà.”

“Cô ta hẳn là bạn rất thân, tới mức khiến nàng gặp tất cả những rắc rối này.” Chàng lấy chìa khóa trong túi và chạm nó vào môi nàng. “Nàng muốn nó, phải không?”

“Tôi sẽ rất vui được rời khỏi đây, đúng thế.”

Đôi mắt Cameron trở nên ầm áp. “Nàng chắc chứ?”

“Rất chắc chắn.” *Em nghĩ.*

Cameron trêu chọc đôi môi nàng với chiếc chìa khóa, nó lạnh và cứng. “Nàng có thể làm gì để có nó, Mrs. Douglas đáng yêu?”

“Tôi không biết.” Đó là sự thật hiển nhiên. Bất cứ điều gì Cameron yêu cầu nàng, Ainsley sợ rằng nàng sẽ làm mà chẳng hề phản đối.

“Nàng sẽ hôn ta để có nó chứ?”

Ainsley nhìn chăm chăm vào môi chàng, và nàng liếm môi mình. “Vâng. Vâng, tôi tin là tôi có thể.”

“Quý cô nóng bỏng, quý quái.”

“Tôi buộc phải thế, không đúng sao? Tôi đã không la lên hay tát ngài hay là lên gối vào giữa hai chân ngài.”

Cameron bị bất ngờ rồi chàng bật cười. Tiếng cười giòn tan, ấm áp. Chiếc giường như rung lên bởi tràng cười của chàng. Vẫn cười, Cameron ngẩng đầu chàng lên và đưa chìa khóa vào trong miệng chàng.

“Ngài đang làm gì-” Ainsley bị cắt ngang khi miệng chàng áp lấy miệng nàng, trượt lưỡi chàng – cùng với chiếc chìa khóa lạnh lạnh – vào trong miệng nàng. Đôi môi chàng mạnh mẽ, tài tình, và cái lưỡi của chàng đầy sức mạnh.

Cameron kéo đầu lại, vẫn mỉm cười.

Thấy đôi tay được giải thoát, Ainsley lấy chìa khóa ra khỏi miệng nàng. “Em có thể bị chết ghen vì nó, thưa ngài.”

“Ta sẽ không để điều đó xảy ra.” Giọng chàng chợt trở nên mềm mại, như khi ai đó vỗ về con ngựa bất kham của anh ta. Trong khoảnh khắc đó, Ainsley nhìn thấy nỗi cô đơn đọng đầy trong đôi mắt chàng.

Ainsley đã biết về nỗi cô đơn – nàng luôn cô đơn dù vẫn sống cùng với nhiều người – nhưng nàng cũng biết nàng có gia đình và bạn bè luôn bên cạnh nàng bất cứ khi nào nàng thực sự cần họ. Lord Cameron có gia đình, dòng họ Mackenzies khét tiếng, bốn người đàn ông không thể đứng ngoài những vụ tai tiếng, và một cậu con trai, Daniel, người đã dành hết thời gian của cậu ở trường. Hai người em trai của chàng đã có vợ và bận rộn với gia đình mới, anh trai Hart của chàng có lãnh địa công tước để chăm lo. Còn Cameron, chàng có gì?

Lòng trắc ẩn nữ tính thít chặt trái tim nàng, và Ainsley vươn lên chạm vào khuôn mặt chàng.

Đột ngột, Cameron lăn khỏi nàng, mang theo hơi ấm của cơ thể chàng, đồng thời kéo nàng ngồi dậy. Nàng thấy mình đang ngồi giữa giường, chụp lấy chìa khóa, trước khi tay chàng đẩy lưng nàng để nàng đứng dậy.

“Đi đi,” chàng nói. “Nàng biết lối rồi, và ta muốn ngủ.”

Ainsley chìa tay nàng ra. “Còn lá thư?”

“Lá thư chết tiệt. Giờ thì ra ngoài, đàn bà, và để ta yên.”

Bức ngăn giữa chàng và nàng lại được dựng lên. Cứng rắn và không thể đoán trước như Lord Cameron. Cứ vài tháng lại có một cô tình nhân mới, tàn nhẫn để chiến thắng cuộc đua, và quyết liệt bảo vệ những con ngựa và cậu con trai của chàng.

Ngựa và đàn bà, nàng đã nghe ai đó nói về chàng. Đó là tất cả những gì hấp dẫn quan tâm, theo tuần tự.

Và nàng thấy một ánh khao khát trong đôi mắt chàng.

Cameron vẫn giữ lá thư. Ainsley đã thua lần này, nhưng vẫn còn lần tới. Chắc chắn thế.

“Vậy thì chúc ngủ ngon, Lord Cameron.”

Không chơi đùa thêm nữa, Lord Cameron dẫn nàng ra tới cửa, chờ đợi trong khi nàng tra chìa vào ổ, và đẩy nàng ra khỏi phòng. Chẳng thèm nhìn, Cameron đóng cánh cửa phía sau nàng, và nàng nghe thấy tiếng chốt của khóa.

Tốt thôi.

Ainsley thở hắt ra và tựa lưng vào bức tường gần nhất. Cơ thể nàng run rẩy, ngực nàng thít lại, chiếc áo ngực dường như quá chật. Nàng vẫn cảm thấy sức nặng của Cameron trên cơ thể nàng, sức mạnh của bàn tay nàng trên cổ tay nàng, những nụ hôn ngọt ngào của miệng chàng trên đôi môi nàng.

Nàng đã không quên sự đụng chạm của chàng, nụ hôn nóng bỏng của chàng, sức mạnh của chàng, trong suốt sáu năm. Sao lại là chàng, một trái cấm, người đàn ông ngoài tầm với của nàng, và chàng sẽ chẳng quan tâm tới bất kỳ điều gì về Ainsley và những rắc rối của cô ta. Cameron vẫn giữ lá thư và nàng phải đoạt lại nó từ chàng trước khi chàng đưa nó cho Phyllida, hoặc tệ hơn, cho anh trai Hart của chàng. Nếu Hart Mackenzie biết được một kho báu đang được Cameron nắm giữ cẩn thận trong túi của chàng, thì vị công tước tàn nhẫn sẽ không do dự mà sử dụng nó, nàng chắc chắn vậy.

Nhưng lúc này đây, Ainsley chỉ có thể nghĩ tới cơ thể cường tráng của Cameron ấn xuống nàng trên tấm đệm, hơi thở nóng ấm của chàng trên miệng nàng. Có phải điều tương tự cũng xảy ra đối với người tình của chàng?

Tuyệt diệu, xấu xa, choáng ngợp đối với Ainsley Douglas. Chàng đã gọi nàng là một con chuột, nàng nhớ lại, khi chàng tìm thấy nàng mắc kẹt ở chỗ cửa sổ để trốn chàng.

Nàng cũng nhớ, khi nàng cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh, rời lưng khỏi bức tường và nàng đi xuống lầu, một thứ mà nàng nhìn thấy rõ ràng khi Cameron ghim tay nàng lên phía trên đầu.

Ông tay áo rộng của chàng để lộ những vết sẹo dài dọc bên trong cánh tay chàng. Những vết

sẹo đã mờ đi theo năm tháng, nhưng có thể thấy chúng là những vòng tròn hoàn hảo, cách đều nhau. Ainsley nhận ra hình dạng của chúng vì một trong những em trai của nàng từng gặp tai nạn tương tự, nhưng Sinclair chỉ có duy nhất một vết bỏng.

Ai đó, từ lâu rồi, đã thích thú với việc dụi điếu cigar lên da thịt Lord Cameron.

\0o0/

Buổi sáng đẹp trời để Angelo cưỡi Night- Blooming Jasmine và cho cô nàng phi nước đại trên cánh đồng không quá lầy lội. Cameron ở ngay sau họ trên một con ngựa đua đã về vườn khi Angelo để Jasmine chạy hết tốc lực.

Cameron cảm thấy sức mạnh của con ngựa mà chàng cưỡi, không khí tấp trên khuôn mặt chàng theo từng bước chạy – công việc đã giúp chàng thoát khỏi tình trạng chuẩn choáng. Chàng chỉ cảm thấy đang sống khi cưỡi ngựa hoặc quan sát sự quyến rũ và sức mạnh của chúng khi chúng chạy. Có đôi lần chàng rung động trong sự đam mê thoáng qua với một phụ nữ, chàng đã cảm thấy dâng trào một niềm cảm xúc với cuộc sống, ngoài tất cả những lần đó, Cameron Mackenzie đã chết một nửa, đi ngang cuộc đời và chẳng bận tâm tới nó.

Ngoại trừ: hai lần chàng gặp Ainsley Douglas trên giường của mình. Cả hai lần chàng đến bên nàng, chàng đều cảm thấy vội vàng với dòng thác phấn khích, hồ hởi chảy tràn trong cơ thể của mình.

Cameron chẳng thể ngủ sau khi Ainsley rời đi. Chàng đã cố gắng làm dịu đi ham muốn và cả sự giận giữ của mình bằng whiskey và xì gà, nhưng chẳng ăn thua. Bây giờ chàng cảm thấy chết tiệt vào buổi sáng sớm, đầu chàng đau nhức, miệng chàng khô khốc trong khi đang cố gắng huấn luyện con ngựa khó khăn nhất của chàng.

Night-Blooming Jasmine, một con ngựa ba tuổi với một tốc độ tuyệt vời, đã gần như bị hủy hoại khi buộc phải thắng trong những cuộc đua lớn mà nó chưa sẵn sàng. Chủ của nó, một gã tử tước người Anh ngu ngốc tên là Lord Pierson, thường chạy loanh quanh để giảng giải về việc huấn luyện, tìm kiếm những lỗi lầm và buộc Jasmine đua trở lại một cách quá nhanh chóng. Pierson công khai coi thường Cameron, bởi vì Cameron tự mình huấn luyện ngựa của chàng và đôi khi là những con ngựa của người khác. Một quý ông thuê những kẻ khác để làm việc cho ông ta, Pierson đã nói với chàng như vậy.

Cameron thấy rằng chẳng có lý do nào để sở hữu những con ngựa nếu chàng không thể là một trong số chúng. Chàng đã học được từ khi còn trẻ rằng chàng có một biệt tài với những con thú. Chàng không chỉ có thể luyện ra những con ngựa tốt nhất, mà lũ ngựa còn ngoan ngoãn theo chàng ra bãi quây như những chú cún và trở nên hào hứng mỗi khi chàng đi vào khu chuồng ngựa.

Jasmine là một nàng ngựa nâu sẫm với cái bờm và đuôi màu cà phê, đôi chân dài và một trái tim mạnh mẽ. Cô nàng có cả tinh thần và tốc độ, nhưng Pierson đã gần như hủy hoại cô nàng. Hẳn muốn đua, khi cô nàng mới chỉ ba tuổi, trong những cuộc đua quan trọng nhất của năm như: Epsom, Newmarket, Doncaster. Jasmine đã thua ở giải Newmarket, may mắn không bị thương, hoàn tất vòng đua, cái mà do kỹ năng của tay nài nhiều hơn là sự quan tâm của tay huấn luyện cô nàng.

Ở giải Epsom, người huấn luyện mới và tay nài mới, cô nàng đã giành được thứ hạng trung bình. Pierson, tức giận, đã sa thải cả tay huấn luyện và tay nài ngựa và mang Jasmine tới Cameron, nói rằng Cameron là hy vọng cuối cùng của hắn ta. Pierson chắc rất điên tiết với việc hy vọng cuối cùng của hắn lại phụ thuộc vào một tên Mackenzie người Scot điên khùng, nhưng hắn chẳng có sự lựa chọn nào khác. Jasmine cần thắng tại trường đua St. Leger giải Doncaster, và tất cả chỉ cần có thế.

Cameron đã có thể từ chối Pierson nhưng khi nhìn thấy thân hình kiêu diễm và đôi mắt tinh nghịch của Jasmine, Cameron đã chẳng thể bỏ rơi cô nàng. Chàng biết có điều gì đó ẩn chứa trong cô nàng này và chàng có thể khiến nó bộc lộ ra. Chàng cần giải thoát cô nàng khỏi tay Pierson. Và hắn đồng ý.

Dù vậy Cam đã nghi ngờ việc cô nàng có thể thắng giải Doncaster và nói với Pierson, một cách thành thực. Cô nàng bị chuột rút, kiệt sức, cáu bẳn, và cần nhiều chăm sóc nếu cô nàng có thể vượt qua được mọi thứ. Pierson chẳng thích thú gì điều đó, vì thật sự quá tồi tệ.

Jasmine ít nhất đã chạy khá tốt ngày hôm nay, phô diễn tiềm năng của cô nàng, ngẩng cái cổ đầy cách kiêu hãnh khi Angelo cúi xuống vỗ nhẹ tán dương. Một vài vị khách của Hart đã xếp hàng dài trên cánh đồng – nhưng giữ một khoảng cách an toàn như đã được Cameron hướng dẫn trong suốt tuần qua.

Giờ đây có phải chàng nhìn thấy một quý cô đang rướn cao, mái tóc vàng lấp lánh, để nhìn rõ hơn, cũng nhiều như Cameron đang nhìn nàng trong khi giả vờ là chàng chẳng quan tâm. Ainsley Douglas dường như đang giúp Isabella và Beth nhận ra điều gì đấy. Isabella đã dành nhiều thời gian trong tuần này để ca ngợi món quà của Mrs. Douglas vì thu xếp nhiều việc.

Tất nhiên là nàng có một món quà. Kẻ trộm phải bị phát giác hoặc là chúng phải bị bắt. Mẫu giấy sột soạt trong túi Cameron đã nhắc nhở chàng điều đó.

Con trai của Cameron, Daniel, cưỡi một chú ngựa đua khác, một con ngựa nhiều kinh nghiệm hơn để giữ nhịp chạy cho Jasmine. Cameron ghim ngựa của chàng lại phía sau, trong lòng dấy lên niềm kiêu hãnh khi Daniel đang cho chạy nước kiệu bên cạnh Jasmine và Angelo, con trai chàng cũng có tố chất với những con ngựa. Daniel có thể là một tay huấn luyện ngựa cừ khôi nếu thằng bé chọn theo đuổi môn thể thao này.

Chiều cao của Daniel vẫn chưa thể vượt được chàng khi hết mùa hè này, nhưng giọng nói của thằng bé đã trầm hơn và đôi vai nở rộng. Thằng bé đã trở thành một người đàn ông trong khi Cameron không chú ý, và Cameron cũng chẳng dám chắc chắn phải làm gì. Daniel đã đang trở mã dưới sự chăm sóc của hai em trai và em dâu của Cameron.

Angelo và Daniel cười ngựa vòng quanh chỗ Cameron đã đợi sẵn, tươi cười đầy hài lòng. “Cô nàng đã chạy tốt buổi sáng nay,” Angelo nói.

“Đúng thế,” Daniel vươn tới và vỗ vỗ nhẹ vào cần cổ đang rướn lên đầy kiêu hãnh của Jasmine. “Cô nàng rất tuyệt. Giá mà con có thể làm tay nài và cưỡi cô nàng giành chiến thắng, tiếc là con lại quá nặng.”

“Cuộc sống của những tay nài rất khắc nghiệt, con trai,” Cam nói. Thấu hiểu niềm khao khát của Daniel, nhưng chàng không muốn con trai mình ngã gãy cổ.

“Vâng, tất cả những con ngựa và tiền bạc và đàn bà phải là một con đường đúng đắn,” Daniel nói.

Angelo cười, và Jasmine vươn cái cổ tới chỗ Cameron. Cameron xoa xoa mũi cô nàng. “Chạy rất tốt, cô bé. Mày rất mạnh mẽ, ta biết thế.”

“Nó sẽ không thắng,” Angelo nói. “Giải Doncaster chỉ còn ba tuần nữa là tới rồi.”

“Ta biết.”

“Thế còn Pierson?”

“Ta đã thỏa thuận với Pierson. Hắn sẽ tránh xa việc này.”

Angelo cười. “Không có gì đáng lo nữa cả.”

Những vị khách của Hart hẳn là bị shock khi nghe Angelo nói chuyện thân thiết với Cameron đến vậy, vì hai người đàn ông giống như bạn bè hơn là người hầu và ông chủ. Cameron đã tìm thấy ở Angelo sự thẳng thắn chân thành, và Angelo đã quyết định rằng Cameron có phẩm chất cao quý, đối với một người Anglo. Bên cạnh đó, Cameron am hiểu về ngựa, và hai người đàn ông nhanh chóng trở thành bạn.

Trên cánh đồng, những vị khách đang rời đi, túm tụm lại chỗ cô nàng tóc đỏ Isabella trên sân cỏ.

“Giờ thì họ lại đang làm gì vậy?” Cameron găm gừ.

“Chơi bóng vồ,” Angelo nói. “Đến chết, tôi nghĩ vậy.”

“Bóng vồ chán chết được,” Daniel nói.

Cameron chẳng lắng nghe. Một người phụ nữ khác đang tới cùng tham gia với Isabella, mặc áo choàng xám xịt với mái tóc lấp lánh như ánh mặt trời.

“Jasmine tập như vậy là đủ cho sáng nay rồi,” Cameron nói. “Cho cô nàng về chuồng nghỉ ngơi đi, Angelo.”

Angelo trưng ra một nụ cười khác và đưa Jasmine rời đi. Daniel đi theo Angelo không nói lời nào. Cameron cười tới đầu bãi giữ ngựa rồi nhảy xuống, ném dây cương cho người giữ ngựa, và leo lên con dốc hướng tới ngôi nhà.

“Cho anh tham gia với, Izzy,” Cameron nói khi chàng gặp Isabella ở đầu sân cỏ nhà Hart. Những cặp đôi quý bà và quý ông đã đợi sẵn, một vài quý ông đang vung vẩy cái vò và xoay vai để chuẩn bị trở tài trước các quý bà.

Isabella nhìn Cameron ngạc nhiên. “Chúng em đang chơi bóng vò đây.”

“Ừ, anh biết cái trò quý này. Đưa cho anh một cái vò chết tiệt nào đó đi.”

“Nhưng anh ghét bóng vò.” Isabella tiếp tục chớp chớp đôi mắt xanh lá nhìn chàng.

“Anh không ghét nó hôm nay. Anh muốn em ghép anh cặp với Mrs. Douglas.”

“Ah.” Cái nhìn ngạc nhiên của Isabella chuyển sang đầy thích thú. “Mrs. Douglas à?”

Họ cùng quay ta nơi Ainsley đang đứng dưới một cái cây bên sân cỏ, vị bá tước người Ý bên cạnh đang cố gắng thu hút sự chú ý của nàng. Bộ váy của Ainsley toàn một màu xám xịt, tay áo dài và cổ cao, cái cúc tới tận cằm. Cameron không thích nàng như vậy – trông cứ như là một con chim xinh đẹp bị giam hãm trong tấm vải xấu xí.

“Anh nên nói với em từ trước,” Isabella nói. “Em vừa mới chỉ định người cùng chơi với cô ấy rồi.”

“Vậy thì thay anh ta đi.”

“Thay anh ta? Ôi anh Cameron, thu xếp theo cặp cho những vị khách của Hart vô cùng khó khăn. Một trò chơi bóng vò có thể ảnh hưởng tới sự cân bằng quyền lực của cả Châu Âu đây. Nếu thay đổi một đội, em sẽ phải thay đổi tất cả các đội còn lại. Em mừng vì Ainsley có thể kiểm soát vị bá tước đó.”

Mac tiến lại ngay sau Isabella, trượt cánh tay chàng vòng quanh eo nàng, và chạm thân ái vào má nàng. “Hart và những trò chơi chính trị của anh ấy như là bóng vò. Em có thể nghĩ nhiều điều tốt hơn để làm sáng nay bên cạnh việc đánh cho trái bóng lăn vòng trên sân.”

Isabella đỏ mặt nhưng không đẩy tay chồng nàng ra khi nó lần lên bụng nàng, nơi đứa con thứ hai của họ đang dần lớn lên “Em đã hứa với Hart là sẽ giúp anh ấy,” Isabella nói. “Anh ấy trông rất tuyệt vọng khi anh ấy yêu cầu.”

“Anh ấy nên thế.” Mac tiếp tục chạm má vợ chàng. “Mà Hart đang ở đâu rồi?”

“Tán tỉnh mấy nhà ngoại giao với rượu brandy và xì gà trong phòng kín,” Isabella nói.

“Bỏ chúng ra với công việc chán ngắt này,” Mac sôi sục.

Em trai út của họ, Ian, vẫn luôn vắng mặt, nhưng chẳng ai cần phải hỏi lý do. Cameron đã nói chuyện với Ian sáng sớm nay, nhưng Ian chẳng thích đám đông, hay những trò chơi mà anh có thể tính toán những đường đi thắng cuộc chỉ trong hai phút. Anh cảm thấy buồn chán và không thoải mái và chỉ muốn ở một mình, bỏ lại những vị khách của Hart vài điều gì đó để bàn luận.

Trước đây, Cameron thường lo lắng về Ian, liệu có nên để cậu không được ngồi một mình giữa đông lộn xộn, hay ngắm nghía hàng giờ một chiếc bát sứ nhà Minh, hoặc tràng giang đại hải với vài bài toán vô tận. Những ngày như thế, Cameron biết rằng Ian dung lý do không thích đám đông để dành thời gian một mình với vợ của cậu - ở trên giường. Anh chàng lấu cá.

“Nếu anh thực sự muốn tham gia, Cameron, em sẽ để anh cùng đội với Mrs. Yardley,” Isabella nói. “Bà ấy tình nguyện đứng ngoài vì bọn em không đủ người, nhưng em biết là bà ấy rất thích chơi.”

Cameron nhìn ra bãi cỏ nơi vị bá tước đang nắm lấy cánh tay Ainsley để hướng dẫn nàng cú đánh đầu tiên. “Tốt thôi,” Cameron nói. “Mrs. Yardley cũng được.”

“Tuyệt vời. Bà ấy sẽ rất vui.” Isabella mỉm cười. Nàng đưa cho chàng một cái vò. “Hãy nghĩ nó giống như chơi trò polo thật chậm. Tận hưởng đi, anh Cam.”

“Oh, anh cũng định thế.” Cameron cầm lấy cái vò và tiến thẳng vào chỗ sân cỏ. Ainsley Douglas, nép mình bên vị bá tước của nàng, chẳng thềm liếc tới chàng.

Chương 4

Mrs. Yardley, tóc xám khá đầy đặn, người hiếm khi đi bộ, là một phụ nữ thông minh và dễ chịu. Cameron trò chuyện nhẹ nhàng với bà khi chàng xách chiếc vò và cái ghế gấp của bà và bố trí chỗ ngồi cho bà ở mỗi lượt đánh. Bà thấy thông cảm cho Isabella khi ghép cặp bà với con cừu đen của gia đình Mackenzie – một quý phu nhân ở tuổi bà trong khi xung quanh còn biết bao điều thích vị của cuộc sống.

Cameron tựa vào chiếc vò, cố gắng ngăn cơn đau đầu vì trò chơi tẻ ngắt vừa bắt đầu một cách chán ngắt. Chàng đã uống khá nhiều tối qua, và chỉ vừa cảm thấy khá hơn trong chuyến cưỡi ngựa buổi sáng, đầu chàng vẫn nặng trĩu và váng vất.

Ainsley, mặt khác, trông thật tươi tắn và rạng rỡ, mái tóc được vấn gọn gàng. Cameron thích nàng lúc rồi bù hơn. Trên giường chàng tối qua chàng đã muốn xoa tung mái tóc vàng của nàng bằng đôi tay chàng, phủ nó lên bầu ngực nàng, hôn đôi môi đã trả treo với chàng thật nhẵn nhụi. Chàng đã để

cảm giác của mình bỗng bình với hương thơm của nàng, cảm nhận nàng bên dưới chàng, nếm nấp cái miệng xinh xẻo khi chàng đẩy chiếc chìa khóa vào.

“À,” Mrs. Yardley nói. “Ta thấy một thiếu nữ mùa xuân đang hợp hôn một chàng trai.”

Cameron mở bừng mắt và cau có khi thấy vị bá tước đang cố hướng dẫn đôi tay của Ainsley điều khiển cái vô của nàng. Điều đó không cần thiết – Ainsley đã dẫn cách biệt đôi thủ rồi.

“Đang là mùa thu,” Cameron nói. Cây cối trong vườn đã thay màu áo lá đỏ thắm và vàng, xen kẽ với màu xanh sẫm của những nhánh thông.

“Nhưng một quý cô xinh đẹp luôn là hiện thân của mùa xuân ngọt ngào.”

“Ý của tôi là mùa thu đối với tôi.” Cameron ngắm Ainsley khi nàng đánh trái bóng với một sự chuẩn xác. Hình ảnh đôi tay Ainsley nắm chặt cán vô khiến chàng choáng váng.

“Đừng ngốc thế. Ngài đã sống chỉ bằng nửa quãng đời của ta, và nửa còn lại của ngài còn khá dài phía trước. Mrs. Dougle đã có một cuộc hôn nhân kỳ lạ. John Douglas đã ngũ tuần trong khi cô bé mới chỉ mười tám. Ta có thể thấy đó là một cuộc hôn nhân xếp đặt, nhưng ta chẳng thể tưởng tượng nổi đó là kiểu hôn nhân gì. Douglas chưa bao giờ có nhiều tiền, và ông ta đã để cho Ainsley hầu như là nghèo túng, thật đáng buồn. Ta nói với anh tất cả những điều này là có lý do, Lord Cameron ạ.”

Bởi vì bà đã nhận thấy sự quan tâm đặc biệt của Cameron với Ainsley Douglas. Chết tiệt, toàn bộ bữa tiệc gia đình này đều có thể nhận ra nếu họ không quá bận rộn tới việc chỉ chú ý tới bản thân.

“Cô ấy còn trẻ,” Cameron nói. “Cô ấy có thể tái hôn.”

“Đúng thế, cô ấy trẻ trung và vẫn khá đáng yêu, nhưng cô ấy khép kín quá nhiều. Nữ hoàng đã giữ chặt Mrs. Douglas cho riêng mình – cô ấy khá được ưa thích, và Mrs. Douglas cần khoản tiền mà nữ hoàng ban cho vì vị trí đó. Anh trai của Ainsley đã giúp cô, nhưng anh ta cũng có một gia đình riêng phải chăm lo, và Ainsley chấp nhận cuộc sống dưới sự bảo trợ của anh trai. Mẹ của Ainsley đã từng là người được nữ hoàng ưa thích trước khi bà ấy đánh mất ân sủng đó khi kết hôn. Mr. McBride *không* phải là người mà nữ hoàng để tâm vì ông nghèo khó, Jeanette tội nghiệp. Nhưng tất cả đã bị quên lãng khi nữ hoàng gặp Ainsley. Người đã bị Ainsley lôi cuốn và đã thu xếp cho cô gái sống tại lâu đài. Đề nghị đó quá tuyệt. Anh trai Ainsley rất tử tế, nhưng cô gái không thể phụ thuộc mãi vào anh trai. Tất nhiên là cô gái nhận lời.”

Tất cả điều đó đã lý giải quyết tâm của Ainsley muốn lấy lại lá thư đáng xấu hổ từ nanh vuốt của Lord Cameron xấu xa trước khi chàng đưa nó cho ai khác. Ainsley không thể đánh mất vị trí của nàng bên cạnh nữ hoàng.

“Nhưng cô gái tội nghiệp chưa bao giờ ra mắt và dù là trong suốt Mùa hội,” Mrs. Yardley tiếp tục. “Hay bất cứ dịp nào khác. Nữ hoàng thích giữ cô gái bên cạnh. Rồi Ainsley được nghỉ phép, cô gái đã quá kiệt sức với cuộc sống phồn hoa đô hội. Cô gái đã ở với anh trai suốt những tháng ngày

thanh đạm – kiểu người, như ta nói, nhưng tẻ ngắt. Những bữa ăn gia đình và đọc truyện. Chơi đàn piano nếu họ cảm thấy *thực sự* thanh nhàn. Patrick và vợ anh ta có một chút quá bảo bọc, luôn như thế, vì Patrick và Rona đã nuôi dạy Ainsley và ba người em trai nữa của cô khi cha mẹ họ qua đời. Ta thấy vui vì Isabella đã kéo Ainsley ra khỏi đó một thời gian, dù chỉ là một tuần ngắn ngủi.” Cameron cảm thấy đôi mắt sắc lẹm của Mrs. Yardley đang liếc xéo mình. “Anh có đang nghe không đây, thưa ngài? Ta không làm nhảm cho hết thời gian đâu, anh biết đấy.”

Cameron chẳng thể rời mắt khỏi Ainsley, đầu nàng nghiêng nghiêng bên đầu bá tước khi họ thảo luận về ván tiếp theo. “Vâng, tôi đang nghe đây.”

“Ta không lần đâu, thưa ngài. Ta nhận ra khi một người đàn ông muốn một người phụ nữ. Và anh không phải là một tên quái vật, mặc kệ cái danh tiếng mà anh đã cố tạo dựng nên. Ainsley cần một chút gia vị cho cuộc sống của cô gái, con cừu nhỏ đáng thương. Con bé vốn là một thiếu nữ trẻ trung tràn đầy sức sống và rồi đột nhiên trở thành một kẻ tôi đòi.”

Nàng dường như chẳng hề có cái vẻ tôi đòi khốn khổ lúc này. Ainsley đang cười vang, tiếng cười của nàng trong treo rộn rã khắp sân cỏ. Nụ cười mỉm của nàng là dành cho vị bá tước, và có gì đó nguy hiểm đang náo động bên trong Cameron.

“Thứ lỗi cho ta, thưa ngài,” Mrs. Yardley nói. “Ta không có nhiều việc để làm trong những ngày này ngoài việc quan sát những người đàn ông – và phụ nữ - và ta có kinh nghiệm tuyệt vời trong việc biết ai phù hợp với ai. Tại sao không tổ chức một trận đấu nhỉ? Điều gì ngài định làm trong suốt phần đời còn lại?”

“Nhiều như tôi làm bây giờ, tôi tưởng thế.” Cameron cắn nhẹ môi trên của chàng khi Ainsley vỗ vỗ lên cánh tay vị bá tước trong sự tán dương. “Những con ngựa cần chăm sóc nhiều hơn, và lịch thi đấu dày đặc cả năm.”

“Ta nghe rồi. Thế nhưng hạnh phúc là một thứ khác hẳn. Nó còn hơn là một chút nỗ lực.”

“Tôi đã nỗ lực một lần rồi.” *Quá chết tiệt mà nỗ lực ấy chứ.*

“Phải, chàng trai, ta biết vợ anh.”

Cái nhìn của Mrs. Yardley nói với Cameron rằng bà biết một vài sự thật về Lady Elizabeth. Ký ức về khuôn mặt xinh đẹp của Elizabeth, đôi mắt diên đại của nàng khi nàng xông đến chàng, sẵn sàng tấn công, khiến cơ thể chàng căng cứng. Nỗi đau cũ, bóng đêm quá khứ đã phủ bóng lên buổi sáng trong lành.

Cameron lại nghe thấy tiếng cười của Ainsley, và chàng mở bừng mắt, những ảo ảnh tan biến.

“Nếu bà biết vợ ta, thì hẳn bà hiểu tại sao ta coi hôn nhân như là một cuộc sống khốn cùng,” Cameron nói, vẫn đang dõi theo Ainsley. “Ta sẽ không bước vào nó lần nữa.”

“*Nó có thể* cuộc sống khốn cùng, ta không phủ nhận điều đó. Nhưng nếu tìm được đúng

người, nó có thể là cuộc sống tuyệt diệu nhất trên thế gian này. Tin ta đi, ta biết điều đó.”

“Tới lượt chúng ta rồi,” Cameron nói cộc lốc. “Bà sẽ ra sân chứ?”

Mrs. Yardley mỉm cười. “Ta hơi mệt, thưa ngài. Anh chơi hộ lượt của ta nhé.”

Cameron cảm thấy tờ giấy của bức thư bị đánh cắp đang sột soạt trong túi và nhìn Ainsley mỉm cười với vị bá tước.

“Bà là một phụ nữ khôn ngoan, Mrs. Yardley.” Chàng hạ chiếc vớ từ trên vai xuống và tiến tới trái bóng của họ.

“Ta biết thế, chàng trai,” Mrs. Yardley nói phía sau chàng.

(0_0)

Ainsley đã biết chính xác khoảnh khắc Cameron bước tới từ trong bóng râm để đánh lượt của chàng, trong khi Mrs. Yardley chậm chạp vẫn ngồi trên ghế của bà. Ainsley cũng nhận thức được mỗi cử động của Cameron kể từ lúc chàng xuất hiện dù nàng chẳng hề liếc nhìn chàng lấy một lần.

Nàng đã không bỏ lỡ cảnh Cameron xách ghế và cầm cái vớ cho Mrs. Yardley, sai những bước dài thật chậm rãi bên bà khi họ tiến về phía đường biên. Chàng đã rất kiên nhẫn, tới mức chu đáo, chuyện trò với vị phu nhân già cả, khiến bà cảm động và mỉm cười đáp lại chàng.

Cameron dùng sự kiên nhẫn và dịu dàng này với những con ngựa của chàng, hướng dẫn chúng với sự quan tâm chứ chàng hiếm khi sử dụng với mọi người, trừ những người như Mrs. Yardley. Đó là một mặt của bản thân chàng mà không phải ai cũng biết, và Ainsley tự hỏi liệu có ai vì nàng vẫn chưa biết về nó.

Nàng thấy chẳng có dấu hiệu gì của sự kiên nhẫn đó cả, tuy nhiên, khi Cameron ngược lên từ trái bóng của chàng nhìn Ainsley. Đôi mắt chàng lấp lánh quyết tâm, sẵn sàng chiến thắng cuộc chơi.

Không thể vẫn hồi được vì Lord Cameron đang hủy hoại trang phục cưỡi ngựa của chàng: chiếc quần ống túm nâu sẫm mềm mại ôm lấy đùi chàng, đôi ủng lấm đất, áo khoác choàng lỏng lẻo ngoài chiếc áo sơ mi. Cameron đậm chất nam tính lần đầu tiên hảnh những quý ông người Anh nhợt nhạt và yếu ớt, làm ta liên tưởng tới một chú gấu đang nhón nhờ đi giữa cuộc hội tụ của lũ hươu nai ngoan ngoãn. Chàng vung cái vớ đầy chuẩn xác, giúp chàng và Mrs. Yardley đã giành trọn điểm số, và thêm cả những đồng vàng, vì không một ai đến thăm Công tước xứ Kilmorgan mà không tham gia cá cược mạo hiểm.

Cameron đưa cái vớ lùi lại một chút rồi đập trái bóng với một lực chính xác. Quả bóng lao băng băng trước khi nảy lên một chút và lướt tới bóng của Ainsley với một *cú hích* quyết định.

Tim nàng giật thót. “Bực quá,” nàng lẩm bẩm.

Đồng đội của nàng, một tên bá tước đàn độn, gào to, “Tuyệt vời, thưa ngài.”

Cameron sai bước tới chỗ họ, chiếc vớ vác trên vai chàng. Chàng chẳng nói gì với Ainsley khi đặt bàn chân to lớn của chàng tới gần trái bóng, bóng của Ainsley vẫn đang chạm sát cạnh nó, và chuẩn bị cú đập tiếp theo. Áo khoác cưỡi ngựa của chàng căng ra trên đôi vai khi Cameron thực hiện cú chạm bóng ngay dưới chân chàng, cú đánh đã khiến bóng của Ainsley trượt dọc vùng xanh. Nàng nhìn mất hết tinh thần khi trái bóng lăn hết vùng vàng rồi trắng tới tận mép sân và đi thẳng vào lùm cây phía cánh rừng.

“Ta tin là nàng đã ra hết biên rồi, Mrs. Douglas,” Cameron nói.

Ainsley nghiêng chặt răng. “Tôi thấy rồi, thưa ngài.”

Vị bá tước nói một thứ tiếng Anh trau chuốt, “Có lẽ là không, như người Anh các bạn thường nói, rất thể thao.”

“Trò chơi là phải chiến thắng,” Cameron nói. “Và chúng tôi là người Scot.”

Vị bá tước nhìn vào lùm cây và rồi nhìn xuống đôi giày bóng lẩy của mình. “Tôi sẽ mang trái bóng về cho nàng, quý cô,” anh ta nói chẳng chút hăng hái.

Như vậy là Ainsley sẽ đứng một mình canh Cameron. “Không, thật đấy, tôi sẽ tự tìm nó. Sẽ không lâu hơn một giây đâu.”

Ainsley xoay người và chạy tới bụi cây trước khi vị bá tước có thể làm nhiều hơn là tạo ra một biểu hiện bảo vệ. Nàng đã không bỏ lỡ biểu hiện trên khuôn mặt vị bá tước khi anh ta chẳng hề muốn làm hỏng bộ trang phục vì chui vào một bụi cây, hay cả nụ cười chậm rãi của Cameron.

Dưới bóng cây dịu mát, lớp bùn vẫn nhớp nháp. Ainsley đi bộ khoảng mười yard vào trong rừng trước khi phát hiện ra dấu vết của trái bóng lăn vào chỗ bụi cây rậm rạp nhất. nàng luồn cái vớ vào dưới bụi rậm và đập đập xung quanh nó.

“Đề ta.” Cameron ở ngay cạnh nàng, không xin lỗi, không giải thích. Cánh tay chàng dài hơn nên dễ dàng luồn sâu vào trong bụi rậm, và chỉ vài giây sau, chàng đã lôi ra được trái bóng dính đầy bùn của Ainsley.

“Cám ơn.” Nàng bắt đầu gạt gạt lấy trái bóng, chẳng muốn cầm theo cả cái bánh bùn ấy, nhưng cơ thể Lord Cameron đã chặn đường của nàng. Hàng cây đã ngăn họ khỏi tầm nhìn từ phía sân chơi, cô lập họ hoàn toàn.

“Tại sao nàng lại mặc kín đáo như vậy?” Cameron lướt cái nhìn của chàng xuống hàng cúc áo xám xịt của phục trang của nàng. Một cái áo choàng thanh lịch, Ainsley đã nghĩ khi Isabella ép buộc nàng mua nó. Màu xám với đường viền xám sẫm dọc theo chiếc áo khoác ngắn và váy, cổ áo cao

tới tận cảm điểm xuyết bởi một chút đăng ten đen.

“Nàng đã hạnh phúc khi bị lột trần đêm qua,” Cameron nói. Chàng để cái vò của chàng lớn vờn ngay trước ngực nàng. “Áo lót của nàng đã tụt tới tận đây.”

Ainsley đằng hắng. “Cổ thấp cho buổi tối, cổ cao cho buổi sáng.” Nàng đã cố gắng để nói với Isabella rằng bộ dạ phục đó khá là hở hang, nhưng Isabella đã nói: “Nó phải như thế, bạn yêu. Tôi sẽ không để bạn thân nhất của mình trông giống như một bà quả phụ lôi thôi.”

“Bộ này không hợp với nàng,” Cameron nói.

“Tôi không hứng thú với thời trang, Lord Cameron.”

Cameron gậy cái cúc trên cùng với ngón tay đeo găng của chàng. “Mở cái này ra.”

Ainsley giật thót. “Cái gì?”

“Không cài nút cái áo choàng ngu ngốc của nàng.”

Nàng gần như ngừng thở. “Tại sao chứ?”

“Bởi vì ta muốn nàng làm thế.” Cameron chậm chậm nở nụ cười đầy xấu xa, và giọng chàng trầm hẳn xuống. Nguy hiểm. “Nói ta nghe, Mrs Douglas. Bao nhiêu cúc áo nàng sẽ cởi ra cho ta?”

Chương 5

Điều này không thể xảy ra với nàng. Lord Cameron Mackenzie không thể đứng trước mặt Ainsley, yêu cầu nàng cởi áo nàng cho hắn. Trong khu rừng, cách xa khỏi những người châu Âu đang chơi trò bóng vò trên sân cỏ của tư dinh Công tước xứ Kilmorgan.

“Bao nhiêu?” Cameron lặp lại.

Tất cả chúng. Ainsley muốn xé toạc cái váy và dìm nó xuống lớp bùn và để mặc cho bộ đồ mới bị hủy hoại.

“Ba,” nàng càu nhàu.

Điều gì đó quỷ quái lấp lánh trong mắt chàng. “Mười lăm.”

“*Mười lăm?*” Những cái cúc nhỏ xíu được may sát sạt nhau, nhưng mười lăm thì có nghĩa là

sẽ hở một nửa ngực áo của nàng rồi. “Bốn.”

“Mười hai.”

“Năm,” Ainsley phản đối. “Đó là tất cả những gì ngài có thể trông đợi, và tôi sẽ phải cài chúng lại trước khi chúng ta trở lại trò chơi.”

“Ta không làm qua quýt trước khi nàng trở lại trò chơi. Mười.”

“Sáu. Không hơn nữa.”

“Mười.”

“Lord Cameron.”

“Mười, đồ bướng bỉnh.” Chàng tiến lại gần hơn, hơi thở phả lên da nàng. “Ta sẽ yêu cầu lịch sự cho tới khi ta chán, và sau đó ta sẽ tự mình tháo những cái cúc nhỏ xinh đó ra.”

Nàng không dám chắc. “Ngài không thể.”

“Ta có thể.”

Ainsley liếm đôi môi. Sự đúng mực trong lời cầu xin của nàng đã mất, và chàng biết. “Mười vậy.”

“Thỏa thuận xong.”

Nàng chắc bị điên. Nàng không thể đứng đây và để Lord Cameron cởi cúc áo khoác của nàng. Đã lâu lắm rồi, nàng đã để chàng cởi bỏ một nửa trang phục của nàng, và nàng chỉ vừa kịp thoát ra với nguyên vẹn sự đúng mực.

Không đúng. Nàng đã mất hết sự đúng mực của bản thân vào đêm đó và chẳng bao giờ lấy lại được nó.

Ainsley nhìn, tim như ngừng đập, khi Cameron tháo đôi găng tay của chàng và chạm vào cái cúc trên cùng của nàng.

Nụ cười của chàng mang vẻ chiến thắng khi chiếc cúc hé lộ một chút. Vải áo nàng bật lại theo nếp cũ, như trở ra trước cảm nhận của Ainsley. Cameron khẽ kéo một chút để chạm lên miền da thịt vừa hé lộ, hơi ấm của chàng thiêu đốt cơ thể nàng. Nàng sẽ chết mất trước khi chàng chạm tới cái cúc thứ mười.

Cái cúc thứ hai rồi ba. Cameron chạm vào nàng sau mỗi cái cúc được mở ra, biết rằng nàng sẽ không thoái lui với chàng.

Ainsley nhắm nghiền mắt khi chàng mở tới cái thứ tư và năm. Chàng chạm vào hõm cổ nàng, thiêu đốt nàng, trước khi chuyển xuống cái thứ sáu.

Sự quyến rũ chết người, nàng tự nói với mình ở cái thứ bảy và tám. Chàng là người đàn ông biết cách khiến phụ nữ nóng lòng trao cho cái chàng muốn. Ainsley, sau tất cả những liều lĩnh đã trải qua, học được nguyên tắc phải thận trọng – mỗi hành động đều có lý do, mỗi rủi ro phải được tính toán. Nhưng trước Cameron, Ainsley thiếu kiểm soát trước kia lại sống dậy, muốn chàng kéo vạt áo của nàng xuống tận eo và làm bất cứ gì khiến chàng hài lòng.

Nàng gần như đã cầu xin chàng ở cái thứ chín.

Cái thứ mười, Ainsley mở mắt nàng ra.

“Xong,” Cameron nói mềm mại, và chàng kéo mở cái thân váy.

Ngực của Ainsley căng tràn trên áo lót của nàng. Các quý cô được cho rằng phải thon thả, thế nên phải nhốt mình trong cái áo lót, nhưng Ainsley luôn dường như căng tràn với cái áo của nàng.

Cameron đẩy chiếc áo sang một bên, bàn tay chàng gần như tôn thờ làn da nàng.

“Ainsley,” chàng nói giọng thô ráp. “Nàng có biết là nàng đẹp nhường nào không?”

Khi chàng chạm vào nàng, khi giọng chàng bao trùm lấy nàng, nàng cảm thấy mình xinh đẹp. “Ngài thật tử tế khi nói vậy.”

“Chẳng liên quan gì tới tử tế hết.” Chàng có vẻ bị kích thích. Cameron trượt ngón cái của chàng lên đầu ngực nàng rồi cúi xuống và hôn nàng ở đó.

Thậm chí khi anh nằm duỗi dài trên người nàng cũng không khiến nàng bị cháy bỏng như cảm giác đôi môi chàng đang làm. Nơi thâm kín của nàng trở nên ấm nóng khi chàng hôn da thịt nàng, những nụ hôn chậm rãi, như chàng có tất cả mọi thời gian trên đời. Đôi môi chàng ấm áp, điều luyện, mái tóc của chàng cũng mang hơi ấm cơ thể chàng tỏa xò dưới cằm nàng. Nàng muốn kéo chàng lại gần, xiết cơ thể chàng lên nàng như thể chàng đè nghiêng lên nàng ngay chỗ bẹn lầy này, chẳng màng tới trần bóng đang ở không xa.

Cameron hôn lên đỉnh khe ngực của nàng, bộ râu chưa cạo ram ráp dễ chịu trên da nàng. Rồi chàng đứng thẳng lên, bước ra xa, và trượt một mảnh giấy xuống giữa ngực nàng.

Ainsley tròn mắt, và nàng chớp lấy áo lót của mình. “Cái gì – ”

“Ta tin nó là của nàng, Mrs. Douglas.”

Ainsley rút lá thư ra, mở nó, và nhìn thấy ngay nét chữ viết tay của nữ hoàng, lời lẽ cho tay ký sỹ của bà, John Brown.

“Ta đã quyết định sẽ không có bất cứ hứng thú nào với lá thư của nàng,” Cameron said. “Hoặc bất cứ mưu đồ chết tiệt nào của nàng.”

Ainsley bất động, miệng há hốc, rồi nàng nhanh chóng gấp lại tờ giấy và nhét nó vào trong túi áo khoác. “Cám ơn ngài,” nàng nói, chân thành. “Em không thể giải thích, nhưng cám ơn ngài.”

“Nàng vẫn còn chưa cài cúc.”

Ainsley nhìn xuống cái áo choàng, ngực nàng tràn ra ngoài cả áo lót.

Nụ cười quái quỷ trở lại trên khuôn mặt Cameron. “Ta chẳng để ý đâu. Nhưng nếu một trái bóng khác lại lăn tới đây, nàng sẽ thấy xấu hổ đấy.”

Ainsley tuột vội găng tay và bắt đầu gài lại cúc áo với những ngón tay run rẩy. Nó dường như là kéo dài vô tận vậy, trong khi Cameron chẳng làm gì ngoài đứng nhìn, rồi cuối cùng Ainsley cũng gài xong nút cuối cùng. Nàng túm lấy cái vò mà nàng làm rớt, nhưng khi nàng xoay người bỏ đi, nàng thấy Cameron vẫn đang ngáng đường nàng.

“Chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu, Mrs. Douglas.”

“Vậy sao? Còn chuyện gì nữa đây?”

Cameron lấy cán cầm cái vò của chàng chạm lên cằm nàng. “Chuyện nàng đã khơi mào khi nàng đến phòng ta sáu năm trước.”

“Em đã nói với ngài, đó là một sự hiểu lầm. Em đã nghĩ ngài đang giữ chiếc vòng ngọc lục bảo của Mrs. Jennings.”

“Quên cái vòng chết tiệt đó đi. Ý ta là điều nàng đã làm với ta đêm đó cơ. Nàng nửa đã quyến rũ ta để khiến ta không tìm ra được thứ nàng che giấu, rồi bỏ chạy với lời cầu xin là vì lão chồng tốt bụng.” Đôi mắt chàng đánh lại, lóe lên những ánh vàng giận giữ.

“Em không có bất cứ kế hoạch gì cả. Em đã hy vọng sẽ làm xong và rời đi trước khi ngài trở lại. Bên cạnh đó, ngài đã hoàn toàn sẵn sàng để quyến rũ em, thậm chí dù ngài biết là em đã kết hôn.”

“Vài phụ nữ dùng ta làm nơi trú ẩn để thoát khỏi những tên chồng đàn độn của họ.”

“Như Phyllida Chase?” Ainsley nghe thấy một tiết nghẹn trong giọng nàng nhưng chẳng để tâm.

“Chính xác như Phyllida Chase. Chồng cô ta lơ là cô ta và ngang nhiên ngoại tình, vì thế cô ta quay đi tìm những thú vui khác. Tại sao không chứ? Nhiều người phụ nữ khác cũng giống như vậy.”

“Ngài coi thường họ,” Ainsley nói đầy ngạc nhiên.

“Cái gì?”

“Ngài coi thường những vị phu nhân đã cấm sùng chồng. Và ngài quyến rũ họ. Tại sao ngài lại muốn một người đàn bà ngài coi thường chứ?”

Đôi lông mày của Cameron rớt xuống, vẻ ngoài của chàng khiến nàng cảm thấy bị hẫng. “Đàn ông thích vui vẻ, Mrs.Douglas. Bọn ta muốn nó, bọn ta thèm khát nó; bọn ta hầu như chẳng nghĩ gì khác. Kể cả những kẻ đóng vai đạo mạo, nghiêm trang cũng thế mà thôi. Đó là phần thú tính luôn hiển hiện. Nếu như một quý bà cấm sừng chồng bà ta để trao cho ta sự vui vẻ đó, thì được thôi, nhưng ta từ chối tôn trọng bà ta vì việc đó.”

“Nghe cô độc thế,” Ainsley nhè nhẹ nói.

“Ta hiếm khi ở một mình.”

“Tôi biết,” nàng nói. “Điều đó khiến nó còn tệ hơn.”

Cameron nhìn nàng chăm chăm. Lần nữa những bức màn giữa anh và thế giới đã lại rớt xuống và lần nữa Ainsley thấy được nỗi cô đơn thăm sâu của chàng. Chỉ một thoáng thôi. Rồi sau đó, bức màn lại được dựng lên, và chàng cau có.

“Cô đã tự cởi áo mình.”

Ainsley nhìn xuống cái áo choàng của nàng. “Tức thật.”

Cameron tựa vào nàng. “Chưa xong đâu, Mrs. Douglas. Trước khi cô rời đây vào cuối tuần, chúng ta sẽ kết thúc nó. Phụ thuộc vào việc này.”

Chàng kéo giật nàng vào lòng và đột ngột cắn lấy môi dưới của nàng. Trước khi Ainsley có thể phản đối hoặc đẩy chàng ra, chàng thả nàng ra, vác cái vồ lên vai, và bỏ đi, về phía những rặng cây.

Chàng di chuyển giống như một con ma trong thế giới của riêng chàng, bỏ lại những người đàn bà đau khổ phía sau chàng. Môi Ainsley hơi sưng sau cái cắn của Cameron trong khi nàng cố gắng cài lại cúc áo với những ngón tay run rẩy, và nàng vẫn cảm thấy cái xiết của chàng ở sau gáy. Lord Cameron mạnh mẽ và nguy hiểm, và nàng nên chống lại chàng. Nhưng sự liều lĩnh trong Ainsley lại chỉ muốn gào lên khi chàng bỏ đi quá sớm.

Vài tiếng sột soạt, theo sau là một giọng nhỏ nhẹ. “Quý bà? Nàng đã tìm được trái bóng của nàng chưa?”

“Vâng, vâng, tôi thấy rồi.”

Ainsley khép chặt vạt áo choàng của nàng lại và nhanh chóng cài kín, rồi nhặt trái bóng bùn của nàng lên. Nàng hồi hộp đếm thời gian và nhận ra là Cameron Mackenzie đã khuất dạng từ lâu.

“Bố ơi!”

Dưới màn pháo hoa trong khu vườn tối, những ý nghĩ của Cameron miên man về đôi ngực của Ainsley dưới môi chàng khi chàng mở cúc áo nàng trong rừng. Hơi thở nàng dồn dập liệu có như những đam mê cuồng cuồng?

“Bố ơi!”

Daniel Mackenzie đang đứng ngay trước mặt Cameron. Cái váy của cậu tụt xuống tận hông, và chiếc áo sơ mi ướt đầm với cái áo khoác bị xô lệch khi cậu chạy băng qua rừng. Có lẽ là thế.

Daniel đã thừa hưởng đôi mắt của Elizabeth, sâu thẳm, nâu sẫm, chỉ có chút ánh vàng của nhà Mackenzie. Mái tóc cậu đen nhánh với chỉ một chút ánh đỏ. Elizabeth từng là một phụ nữ xinh đẹp, và Daniel được thừa hưởng những nét đẹp không thể phai mờ theo thời gian trên khuôn mặt đầy nam tính của cậu.

Giờ đây, đôi mắt cậu đang dâng tràn sự giận dữ lẫn hoang mang. “Bố quên mất à?”

“Tất nhiên là ta không quên.” Cameron day day vào thái dương cố gắng xua đi những điều quỷ quái mà chàng đã tự khơi gợi. “Thím Isabella của con đã hành ta cả buổi sáng.”

“Vâng con biết, trò bóng vồ. Nhưng con muốn nói chuyện với bố.”

Không ai từng giải thích cho Cameron khi chàng hai mươi tuổi và tự hào như quỷ rằng chàng đã thu xếp để cưới vợ và có con, là khó khăn thế nào nếu phải nuôi dạy một đứa con trai. Các vú em và người hầu và trường lớp có thể giải quyết chuyện đó, không phải sao?

Nhưng những cậu con trai cần nhiều hơn thế, không chỉ là thức ăn, quần áo, và sự hầu hạ. Chúng mong mỗi những người cha hiểu biết mọi thứ, dạy chúng về cuộc đời, ở bên cạnh chúng khi chúng cần. Cha của chính Cameron chẳng thể là một tấm gương tốt, nên hầu hết thời gian Cameron tự mình tìm tòi, dò dẫm từng bước trong việc nuôi dạy con.

Nó tuyệt nhiên là khó khăn đến chết tiệt, và Cameron biết rằng chàng sẽ chưa và chẳng bao giờ làm đủ. Chàng đã cảm tạ chúa vì có những người anh em trai, dù là họ có vô lối thế nào, họ cũng đã che chở Daniel dưới sự bảo bọc của họ. Bốn anh em, và rồi có thêm Isabella và Beth, bằng cách nào đó họ đã cùng nuôi lớn Daniel.

“Giờ thì ta ở đây,” Cameron nói.

Daniel thở hắt ra, cậu đã cao lớn ngang tầm mắt cha cậu. “Điều con muốn hỏi là cha bao nhiêu tuổi khi lần đầu tiên gần gũi với một tình nhân.”

Cameron cảm nhận được sự lúng túng, nhưng Daniel thực sự nghiêm túc. Khuôn mặt cậu đầy tò mò và cả lo lắng điều gì đso khi cậu chờ đợi câu trả lời của Cameron.

“Tại sao con lại muốn biết?” Cameron khi đó mười lăm tuổi, và quý cô đó mười tám, biết rằng con trai một người đàn ông giàu có đang háo hức thế nào trong lần gặp gỡ đầu tiên mà cậu có thể chỉ một khoản kha khá. Cameron đã nhiệt tình nhưng không mưu mẹo, và cậu không thể nào tưởng tượng nổi điều một gái điếm hạng sang có thể chẳng tởm quanh cậu.

“Cha nghĩ sao? Con mười sáu tuổi, và đã đến lúc con tự chủ. Bố và bác Hart, không kể đến chú Mac, đều có nhân tình khi mọi người vẫn còn đang ở trường. Ngay cả chú Ian cũng có một cô. Danh tiếng của gia đình Mackenzie không có gì là bí mật. Con biết thế. Máu của dòng họ đang chảy trong con.”

Khốn thật. Lời khuyên từ chính cha của Cameron trong vấn đề phụ nữ là: *Giữ của quý của các anh vui vẻ với gái điếm, chọn một quý cô để sinh người thừa kế, và đừng lẫn lộn hai chuyện đó. Phụ nữ chỉ như là nước sốt, không phải cả bữa ăn, nếu không họ sẽ biến cuộc đời các anh thành địa ngục.* Không phải những gì Cameron muốn nói với con trai chàng.

“Gái điếm muốn gần gũi với một chàng trai trẻ như con thì họ chỉ muốn tiền của con,” chàng nói thận trọng. “Nó chẳng là gì đối với con, Danny. Đó chỉ là một cách để họ kiếm sống thôi?”

“Con không có ý nói tới một gái điếm, Bố. Ý con là một quý cô thực sự cơ.”

Cameron cố giữ sự điềm tĩnh. “Một quý cô thực sự, như con gọi cô ta, sẽ trông đợi một cuộc hôn nhân. Nếu con muốn ai đó để lên giường, như là mấy cô gái điếm, phải hiểu rằng tại sao họ lại gần gũi con. Rồi cả hai sẽ biết phải làm gì.”

“Oh, rất khôn ngoan, Bố. *Bố* kết hôn trước khi tốt nghiệp Cambridge. Và Mẹ hơn bố rất nhiều tuổi.”

Vết sọc trên má trái Cameron rúm lại. Chàng xoa xoa nó. “Và đó đã trở thành ác mộng. Hãy nhớ như thế.”

“Vâng, con biết bố hận mẹ.”

“Ta không hận mẹ con...” Elizabeth điên khùng, bạo lực, và không bao giờ thỏa mãn, nhưng không phải là sự hận thù mà Cameron cảm thấy? Hay là cơn thịnh nộ, nỗi đau buồn, ghê tởm?

“Con chọn một người,” Daniel nói. “Và nàng không phải một ả điếm.”

Cameron khẩn cầu mãnh liệt. “Ai? Một cô con gái của khách của bác Hart ư? Xin con, Danny, nói cho ta là con đã không quyến rũ nàng.” Hart sẽ nổi cơn lôi đình vì chuyện đó và sẽ đổ lỗi hoàn toàn cho Cameron.

“*Không đâu, Bố.* Đó là một người bạn của thím Isabella, Mrs. Douglas.”

Cameron tắc nghẹn, cố gắng ho, tìm kiếm chút hơi thở trong tuyệt vọng. “Cái gì? Không!”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì cô ta quá già đối với con, chứ còn vì sao!” Khách khứa đã quay lại, hào hứng với màn pháo hoa. Cameron cố hạ thấp giọng. “Cô ta không phải dành cho con, Daniel.”

“Thím Isabella nói nàng hai mươi bảy tuổi,” Daniel nói. “Con nghe nói nàng là một góa phụ không tài sản, nên con nghĩ nàng sẽ hài lòng với một chàng trai trẻ giàu có, cha nghĩ sao?”

Cameron thấy nơi Ainsley đang đứng cùng Mrs. Yardley không cách xa họ là bao, Ainsley lại mặc đồ xám. Ít ra thì nàng cũng không cài nút kín tới tận cằm lần này. Giờ đây mặt trời đã lặn, đêm tháng Chín ở xứ Scot trở nên lạnh giá, nàng mặc áo ngắn tay và cái áo chỉ ôm lấy một nửa ngực nàng. Đền phòng bệnh viêm phổi, Ainsley choàng một chiếc khăn ren mỏng quá nhiều lỗ thủng.

Những ý nghĩ của Cameron lướt trở lại, việc họ đã làm cả ngày, với Ainsley trong rừng, làn da nàng đỏ bừng khi chàng cắn tới cúc thứ mười của áo nàng. Chàng đã mở bung cái áo choàng và phần quà trên trong chẳng phải đầy ngọt ngào đó sao?

Ainsley xinh đẹp căng tràn, đôi bầu ngực đầy đặn và nõn nà. Chàng muốn liếm theo tất cả mọi cách lên đôi tuyết lê của nàng, vứt bỏ cái áo lót đang che vú nàng, cắn nụ hồng nhung bằng răng chàng. Chàng đã cương đến chết tiệt khi trở lại với trò chơi – chàng đã phải lợi bộ lòng vòng trong bùn khá lâu trước khi quay lại với Mrs. Yardley để kết thúc ván đấu với bà. Đó phải là trận đấu bóng vồ chết tiệt lê thê nhất trong lịch sử thể giới.

“Cô ta không phải dành cho con, chàng trai,” Cameron nhắc lại khó khăn. “Con hãy buông tha cô ta.”

“Tại sao chứ? Không phải cha cũng hứng thú với nàng đấy chứ?”

Chết tiệt, là như vậy. “Cô ta không phải loại phụ nữ của ta, Danny.”

Daaniel nắm chặt hai bàn tay vẫn đang phát triển của cậu. “Con biết thế. Đó là lý do con thích nàng. Bởi vì nàng chẳng có gì giống với những người phụ nữ của cha, không một chút nào. Thế nên nàng sẽ an toàn khỏi những sở thích của cha.”

Cậu găm lên những từ cuối cùng, quay ngoắt đi, và lao vào trong bóng tối.

“Daniel...”

Daniel không ngừng lại hay quay lại, rồi cậu biến mất, chẳng ai biết nơi cậu định đến

Là một người cha hoàn toàn tồi tệ. Cameron chạy vòng quanh một lần nữa và thấy tầm nhìn của chàng bị chặn bởi người em út, Ian.

Cam có một chút ngạc nhiên khi thấy Ian lại ra ngoài – Ian ghét đám đông, và mất bình tĩnh vì sự ồn ào của họ. Tuy nhiên, trời tối, hầu hết khách khứa đều tránh anh chàng, và vợ chàng, Beth, thấp hơn chồng nhiều.

Ian chỉ thấp hơn Cameron một chút xíu, nhưng có cùng bờ vai rộng. Lập trường của anh chàng mang lại một sức sống mới, phần lớn là vì người phụ nữ trẻ đang đứng sau anh chàng nói chuyện với một trong những vị khách.

“Ian, cái quái quỷ gì mà anh phải nhớ để làm với Daniel chiều nay thế?” Cameron hỏi anh chàng.

Ian nhìn nơi Daniel vừa khuất dạng. Ian sẽ chẳng bao giờ nói những lời xoa dịu Cam như người khác có thể - *Thằng bé tôn thờ anh, Cameron; thằng bé chỉ đang cố gắng để làm hài lòng anh*. Ian biết và hiểu sự thật. Chàng biết rằng sự thất vọng của Daniel đối với Cameron cũng nhiều như sự thất vọng của Cameron đối với Daniel.

“Ra ngoài cưỡi ngựa với nó,” Ian nói.

“Chết tiệt.” Daniel yêu cưỡi ngựa dạo quanh khu lãnh địa Mackenzie, tới những cánh rừng sâu có những hẻm núi cheo leo. Cameron thường xuyên quá bận rộn với những con ngựa của chàng, nhưng chàng đã đảm bảo với Daniel họ sẽ cưỡi ngựa hôm nay. “Cho anh lời khuyên đi, Ian. Đừng nhìn anh như là một người cha kiểu mẫu nữa. Hãy xem anh đã làm gì và sau đó làm chính xác điều ngược lại.”

Cameron nhận thấy chàng đã mất sự chú ý của cậu em trai. Ian đang quay sang nhìn khuôn mặt Beth sáng lên bởi màn pháo hoa rực rỡ.

“Ian, chú có nhớ lá thư mà anh cho chú xem sáng nay không?” Cameron hỏi.

Không rời mắt khỏi Beth, Ian bắt đầu đọc lầ lầ từng câu, lặp đi lặp lại những cụm từ hoa mỹ với một giọng đều đều liên lấu.

Cameron nâng tay lên. “Được rồi. Đủ rồi. Cám ơn chú.”

Ian ngừng lại cùng lúc hai anh em đập tay hiểu ý nhau. Cameron biết rằng Ian chẳng mấy chú ý vào *lời lẽ* thực sự của bức thư nhưng có thể nhắc lại từng từ theo đúng thứ tự của chúng. Có thể là trong nhiều năm.

“Vấn đề là, có phải Mrs. Douglas đã viết nó?” Cameron hỏi, nửa tự hỏi chính mình.

“Em không biết.”

“Anh biết thế. Anh đang cân nhắc việc phát tán.”

Ian nhìn chàng từ trên xuống dưới. “Mrs. Douglas viết thư cho Isabella.” Ném ra tuyên bố của mình, Ian lại quay trở lại với Beth.

“Ừ, họ là bạn cũ, nhưng việc này không có gì để khiến – ” Cameron ngắt lời. “À, anh hiểu. Xin lỗi, Ian, anh đã không hiểu.”

Ian không đáp. Cameron xiết chặt vai Ian, thật nhanh, biết rằng cậu em út của chàng chẳng

thích bị chạm bởi bất kỳ ai ngoài Beth. Hay Isabella. Chỉ những người phụ nữ xinh đẹp mới được chạm vào Ian Mackenzie, chết tiệt cậu chàng đi.

“Ian, em có biết tại sao mọi người nghĩ em điên không?”

Ian liếc nhìn Cameron, chẳng thực sự quan tâm, nhưng chàng đã học được cách quan sát mọi người khi họ nói về chàng.

Cameron tiếp tục. “Bởi vì em đưa cho chúng ta đáp án, nhưng em lại bỏ qua tất cả các bước mà chúng tôi thường quan tâm hơn rất nhiều. Ý của em là anh nên hỏi mượn Isabella một lá thư của Mrs. Douglas và so sánh nét chữ viết tay.”

Ian vẫn không trả lời. Như thể chàng đã quên mất họ đang nói chuyện gì rồi, chàng lại quay sang, níu lấy Beth, như bến bờ của thế giới của chàng. Ian chẳng hề xem pháo hoa, Cameron thấy; Ian nhìn vợ chàng đang xem chúng, hiểu về vẻ đẹp của chúng thông qua những biểu hiện của Beth.

Cameron để anh chàng lại đó. Một màn pháo hoa khác lại rực rỡ trên bầu trời, hơi nóng chạm lên cả khuôn mặt Cameron.

Trong ánh sáng của pháo hoa, Cameron nhìn thấy Ainsley Douglas lùi lại sau Mrs. Yardley và đi thẳng một mạch xuống con đường dẫn tới vườn chính, trong bóng tối. Khi khách khứa vỗ tay tán thưởng màn trình diễn tung bùng, Cameron xoay gót và bám theo nàng vào trong bóng đêm.

Chương 6

“Vậy là hắn đã đưa cho cô lá thư rồi phải không?” Phyllida Chase đối mặt với Ainsley dưới ánh sáng huyền ảo hắt lại từ màn pháo hoa. Ainsley gập ả, như đã hẹn, cạnh đài phun nước tại trung tâm của khu vườn. Khách khứa vẫn đang tập trung ở phía tây để xem những màn pháo hoa ngoạn mục rực rỡ cả một khoảng mệnh mông.

“Lord Cameron đã trả nó lại cho tôi, đúng vậy,” Ainsley nói. “Cô cố tình đưa nó cho anh ta trong khi biết là tôi đang tìm kiếm nó. Tại sao vậy?”

Đôi mắt Phyllida lấp lánh. “Bởi vì, ta muốn cô biết rằng ta có thể đưa những bức thư cho bất kỳ ai ta thích bất cứ lúc nào ta thích nếu cô mất quá nhiều thời gian để có đủ tiền. Ta không bao giờ nghĩ rằng cô lại muốn thử tiến hành mặc cả với hắn. Cô đang đối phó với *ta*, cô em. Không phải một ai đó khác đâu.”

“Cô là một tên trộm, Mrs. Chase,” Ainsley lạnh lùng đáp trả. “Tôi sẽ thỏa thuận với bất cứ

ai được cho là cần thiết. Tôi đã mang cho cô tiền, giờ tôi muốn những lá thư như đã thỏa thuận.”

“Cô không nên thử lén lút sau lưng ta, Mrs. Douglas. Vì việc cô đã làm, những bức thư còn lại sẽ tăng giá lên một chút. Một nghìn đồng vàng.”

Ainsley trân người lại. “*Một nghìn?* Chúng ta đã thỏa thuận là năm trăm mà. Tôi đã rất khó khăn mới có thể thuyết phục được bà ấy đưa cho tôi số tiền đó.”

“Bà ta không nên viết những bức thư như thế nữa. Một nghìn vào cuối tuần này, hoặc ta sẽ bán chúng cho một tờ báo.”

Ainsley xiết chặt nắm tay giấu trong lớp váy của nàng. “Tôi không thể nào đưa đủ một ngàn đồng vàng vào cuối tuần. Chỉ còn chưa đến bốn ngày.”

“Vậy thì cô nên nhanh chóng bắt đầu gửi những bức điện đi. *Bà ta* có đủ khả năng đấy, vì tất cả đồng âm ỹ của bà ta, và đó là lỗi của chính bà ta vì đã quá ngu dại. Một tuần.”

Ainsley muốn hét lên. “Tại sao cô lại làm điều này? Cô đã là một quý phu nhân hầu cận, người được bà tin cậy. Tại sao cô lại trở mặt với bà ấy?”

“Ta trở mặt với *bà ta?*” Đôi mắt của Phyllida long lên, và lần đầu tiên, Ainsley nhìn thấy một biểu hiện khác của Phyllida Chase ngoài sự lạnh lùng toan tính. “Đi và hỏi bà ta tại sao *bà ta* đã trở mặt với *ta*. Tất cả những gì ta muốn chỉ là một hạnh phúc nhỏ bé. Ta xứng đáng với hạnh phúc nhỏ nhoi đó. Bà ta đã tước đoạt nó khỏi ta bằng mọi cách, và vì thế ta sẽ không bao giờ tha thứ cho bà ta. Không bao giờ.”

Sự giận giữ trong giọng nói của Phyllida đầy cuồng nộ, thất vọng tràn trề. Phyllida đã từng phục vụ nữ hoàng khi Ainsley tiến cung ba năm trước, nhưng nàng chưa bao giờ biết được tại sao Phyllida lại bị thất sủng. Nàng có nghe những lời thì thầm về Mrs. Chase – như là sự đeo đuổi có tiếng đối với những anh chàng trẻ tuổi – nhưng nữ hoàng luôn luôn kín tiếng về Phyllida và ngăn cấm chuyện đồn đại.

“Tôi không có một nghìn đồng vàng,” Ainsley nói. “Tôi chỉ có năm trăm. Cô nên hài lòng với nó.”

“Đó là giá cũ rồi. Phần năm trăm còn lại là để ta giữ miệng về cách cô quyến rũ Lord Cameron để lấy được tờ giấy.”

Mặt Ainsley nóng bừng. “Tôi không quyến rũ anh ta để lấy lá thư.”

Phyllida trao cho nàng một nụ cười cứng nhắc. “Mrs. Douglas thân mến, Lord Cameron không chỉ là một người đàn ông và một quý tộc hư hỏng, hắn là một người nhà *Mackenzie*. Hắn sẽ không chỉ đơn giản là trả lại cho cô lá thư mà không đi kèm với một cái giá chính xác cho nó. Nó hầu như chẳng quan trọng nếu cô vẫn chưa trả giá cho hắn. Nhưng cô sẽ.”

Ainsley thấy may mắn vì bóng tối, bởi vì nàng biết nàng hẳn đang đỏ ửng tới tận đầu ngón

chân. Nàng nhớ lại hơi nóng từ miệng Cameron khi đẩy chiếc chìa khóa vào miệng nàng, cũng như hơi nóng của miệng chàng trên bầu ngực nàng lúc trong rừng.

Trước khi nàng rời đi vào cuối tuần, chúng ta sẽ kết thúc nó, chàng đã nói thế với nàng. *Phụ thuộc vào điều đó.*

“Tôi đã không lên giường anh ta,” Ainsley nói. “Và cũng sẽ không.”

“Cô em ngây thơ, Lord Cameron không chiếm lấy người đàn bà của hắn trên một cái *giường*. Bất cứ đâu trong căn phòng, phải – hoặc là trong xe ngựa, ngôi nhà mùa hè, hoặc trên bãi cỏ. Không bao giờ ở trên giường. Chuyện này khá nổi tiếng, đó là một phần về Lord Cameron của chúng ta.”

Những ý nghĩ của Ainsley lóe lên cơ thể rắn chắc của Cameron đang ấn lên người nàng trên tấm đệm, bàn tay to lớn của chàng trên eo nàng. Chàng đã sẵn sàng, nàng cảm nhận thấy nó qua lớp váy của chàng, dường như chẳng để tâm tới tất cả mọi thứ họ đã làm là trên một chiếc giường.

Nhưng chàng đã thả nàng ra. Chàng đã có thể làm bất cứ điều gì chàng muốn ngay lúc đó, đã có thể cưỡng ép Ainsley trao cho chàng. Nhưng chàng đã không.

“Tôi sẽ không,” Ainsley nói.

Phyllida trao cho nàng một cái nhìn thương hại. “Mrs. Douglas hoang tưởng. Cô không hợp với Lord Cameron Mackenzie. Hắn sẽ có điều hắn muốn từ cô rất nhanh thôi, và cô sẽ trao cho hắn. Cameron nhìn, hắn muốn, hắn chiếm lấy, và thế là xong.”

Chúng ta sẽ kết thúc nó.

Trái tim Ainsley đập nhanh hơn. “Cô có vẻ rất lạc quan với người đàn bà là người tình của anh ta.”

“Ta dần thân vào quan hệ với Lord Cameron bằng đôi mắt mở to. Hắn có danh tiếng để trở thành một người tình thú vị nhất, và đó là những gì ta tìm kiếm, để vơi bớt nỗi buồn chán trong cái kỳ nghỉ ngớ ngẩn tẻ ngắt này. *Hart Mackenzie* đã từng tổ chức những bữa tiệc tung bừng đầy hứng khởi, nhưng lần này hắn ta lại mời những kẻ tẻ nhạt đến làm những điều vớ vẩn trong một tuần chán ngắt ở chôn quê mùa hẻo lánh Scot băng giá. Cameron cũng buồn chán như ta, nhưng giờ hắn đã nhìn thấy đôi mắt đáng yêu của cô, ta chắc rằng hắn sẽ kết thúc với ta. Chẳng sao, bởi vì ta đã kết thúc với hắn rồi.”

Ainsley lắng nghe mà càng lúc càng thấy nóng ran, nàng nhận ra rằng nàng đã vấp vào một thế giới mà nàng chỉ thoáng nhìn thấy – những ông chồng và những bà vợ tìm kiếm đối tác khác để thỏa mãn bản thân, những nhân tình đơn giản là đi tìm những người tình khác. Trong thế giới của Ainsley, một quý cô trẻ tuổi có thể bị hủy hoại trong chớp mắt; trong thế giới của Phyllida, lời thề ước chẳng có ý nghĩa gì, và sự thỏa mãn là tất cả.

Ainsley đã nghĩ tới Lord Cameron, với đôi mắt dữ dội cả chàng và niềm đam mê âm i bên trong chàng. Chàng thể hiện niềm đam mê đó thật dịu dàng khi chàng đối xử với mấy con ngựa hoặc là

Mrs. Yardley già yếu, bảo vệ họ cũng như chăm sóc họ. Sự ân cần đó đã thuyết phục được Ainsley, dù là trong thế giới của những cô nhân tình và những người tình bí mật của chàng, Cameron Mackenzie xứng đáng với người tốt đẹp hơn Phyllida Chase.

“Tôi có thể đưa cho cô năm trăm đồng vàng,” Ainsley nói quả quyết.

Phyllida búng tay cái tách. “Ta muốn một ngàn. Bà ta có khả năng đó.”

Phải, nhưng nữ hoàng nhỏ bé có những ý tưởng rất khát khe về nơi tiền bạc nên dùng và dùng bao nhiêu. Bà sẽ thấy bị xúc phạm nếu phải chi trả cho tất cả.

Nhưng dù nữ hoàng có nhận ra rằng những bức thư có khả năng hủy hoại nghiêm trọng tới danh tiếng của bà lúc bà viết những lời lẽ chứa chan tình cảm tới Mr. Brown, chẳng bao giờ nghĩ rằng bà sẽ không bao giờ thực sự gửi chúng cho anh ta. Mọi người không hài lòng với cuộc sống ẩn dật của Victoria, và có thể kêu gọi sự thoái vị của bà nếu họ nghĩ bà ở nhà chỉ để chơi đùa với viên quan giữ ngựa người Scot.

Phyllida đã tung ra đòn trừng phạt nữ hoàng, và cô ả sẽ làm thế. Vậy nên nữ hoàng đã gửi Ainsley – một quý phu nhân mà bà ra lệnh làm một công việc bí mật có thể liên quan đến những thứ bẩn thỉu như là phá khóa và tìm kiếm trong các phòng ngủ - để đối phó với Phyllida. Thu hồi lại những lá thư mà không phải tốn một xu nếu Ainsley có thể làm được.

“Cô có quá lạc quan khi nghĩ bà ấy sẽ trả cho cô một ngàn,” Ainsley nói.

Hết màn này đến màn khác, những bức tranh ánh sáng rực rỡ trên bầu trời đêm. Dưới ánh sáng lung linh ấy, Phyllida mỉm cười.

“Một ngàn là điều ta muốn,” ả nói. “Có nó bằng cách nào vào cuối tuần này, và cô có thể lấy lại những bức thư. Nếu không thì...”

Ả làm một điệu bộ trống rỗng, rồi quay đi và bước xuống con đường sỏi mà không thèm nhìn lại.

“Ả đàn bà chết tiệt,” Ainsley gầm gừ.

Một cái mũi lạnh lạnh ấn vào lòng bàn tay nàng, và nàng nhìn xuống thì thấy McNab, một chú chó nhà Mackenzie, đang nhìn chăm chăm vào nàng với đôi mắt cảm thông. Năm con chó luôn quanh quẩn với nhà Macken. Hai trong số chúng – chó săn Ruby và chó sục Fergus – thuộc về Ian và Beth và sống với họ từ khi họ lui về ở tại căn nhà cách không xa đây. Ben và Achilles vẫn ở ngôi nhà chính, nhưng McNab, một chú chó spaniel nhỏ hơn, ít nhiều gần bó hơn với Daniel và Cameron.

Ainsley thở dài khi nàng dựa vào McNab. “Thật yên bình nếu chỉ là một con chó. Mà sẽ chẳng phải lo lắng về những âm mưu hay là những bức thư hay là tổng tiền.”

Đuôi của McNab ve vẩy đập đập vào chân nàng đầy hạnh phúc. Chiếc đuôi vẫy mạnh hơn khi McNab quay ra chào đón người đàn ông cao lớn đã đi theo nó bước ra từ bóng tối.

“Vậy là, Phyllida đang tổng tiền nòng,” Cameron nói.

Ainsley nhanh chóng lục lại cuộc đối thoại ban nãy trong đầu, rồi thả lỏng một chút khi nhận ra cả nòng và Mrs. Chase đều không hề đề cập đến tên của nữ hoàng.

“Tôi e là thế.”

Cameron vỗ vỗ đầu McNab khi chú dúi đầu vào tay Cameron. “Phyllida có thể trở nên tàn nhẫn. Nòng có muốn ta lấy lại những lá thư của nòng khỏi tay cô ta không?”

Đôi mắt Ainsley mở lớn đầy cảnh giác. “Xin đừng. Nếu ngài khiến cô ta lo sợ, cô ta có thể chạy tới một tòa soạn nào đó khi bị đe dọa.”

McNab vòng lại phía sau Ainsley, huých nòng tiến về phía hơi ẩm của Cameron. Cameron chẳng hề di chuyển. McNab ngồi xuống ngang trở đường lui của Ainsley, hạnh phúc thấy họ đang đứng bên nhau với một khoảng cách quá gần gũi.

“Ta có thể giải quyết rắc rối cho nòng,” Cameron nói. “Nàng biết ta sẽ đưa cho nàng một ngàn nếu nàng yêu cầu.”

Hắn sẽ không chỉ đơn giản là trả lại cho cô lá thư mà không đi kèm với một cái giá chính xác cho nó.

“Tôi có thể lo liệu được tiền bạc,” Ainsley nói. “Khó khăn nhưng tôi có thể lo được.”

Dọc theo khu vườn, dưới ánh sáng của đèn lồng Trung hoa, Phyllida đang sóng bước bên chồng cô ta và lồng tay dưới cánh tay ông.

“Cô ta là một người đàn bà cứng rắn,” Cameron nói.

“Cô ta là một cái gai khó chịu đối với tôi.”

Cameron cười khùng khục trong cổ nghe như tiếng sỏi lạo xạo. “Nếu nòng nghĩ một ngàn đồng vàng sẽ khiến Phyllida buông tha, thì không đâu. Cô ta sẽ giữ lại cái gì đó hoặc tìm ra cách nào đó khác để ngăn đường nòng. Những vụ tổng tiền chẳng bao giờ là kết thúc dễ dàng cả.” Tiếng cười của chàng tắt dần trong nỗi cay đắng.

“Vậy ư? Sao ngài biết?”

Giọng của chàng trở nên trống rỗng, vô cảm. “Khi nòng có anh trai là công tước và một người vợ qua đời một cách bí ẩn, thì không thiếu những kẻ chọc dao.”

“Một lời nói ẩn dụ khó hiểu.”

“Chết tiệt cái lời nói ẩn dụ. Những kẻ đó là cá mập và chúng lao ra từ chỗ tối tăm lúc mà nòng không ngờ tới nhất.”

“Em rất tiếc,” Ainsley nói.

Nàng nói nghe có vẻ cảm thông. Chết tiệt nàng đi, tại sao nàng lại nhìn chàng như thế?

Đôi mắt xám lấp lánh trong bóng tối, đầy thẳng thắn, chiếc khăn choàng ren trượt khỏi vai nàng khi nàng cúi xuống với thú cưng của chàng. Một lần nữa, Ainsley đang khiến thế giới của Cameron trở nên sống động, ngập tràn màu sắc thay vì màu xám xịt tang thương thường nhật của chàng.

“Cả thế giới này suy diễn việc liệu ta có giết vợ mình,” chàng nói. “Kể cả nàng.”

Một cái chớp mắt với cảm giác tội lỗi của nàng đã nói rằng chàng đã đúng. Nhưng tại sao Ainsley lại không suy diễn việc đó được chứ? Chẳng ai biết chắc chắn điều gì đã xảy ra trong căn phòng đó, chỉ có Cameron. Daniel mới chỉ là một đứa trẻ, và ngoài cậu bé ra thì Cameron và Elizabeth đang ở một mình.

Cameron nghĩ tới những cuộc điều tra, tất cả mọi người đều nhìn chàng khi chàng đưa ra bằng chứng với một giọng chết chóc, tất cả mọi người đều tin rằng chàng đã giết Elizabeth. Đôi mắt của dân làng, các nhà báo, gia đình Elizabeth, người tình của cô ta, cha của chính chàng, bồi thẩm đoàn, nhân viên điều tra đều lạnh lùng và căng thẳng, chờ đợi lời thú nhận của chàng.

Chỉ có Hart là tin tưởng chàng, và Hart đã khai man, nói với viên điều tra rằng anh đã thấy Elizabeth đâm thẳng lưỡi dao vào cổ họng cô ta ngay khi anh phá cửa xông vào. Cameron băng ngang căn phòng, giữ lấy Daniel, cố gắng xoa dịu cậu bé đang thét lên thảm thiết. Hart đã kể lại câu chuyện, sử dụng chính sự quyến rũ của nhà Mackenzie và sự cảm thông với nỗi kinh hoàng xảy ra với em trai mình.

Điều Hart nói là sự thật, chỉ có điều là anh ấy không tận mắt chứng kiến. Elizabeth đã thực sự chết trước khi Hart xông vào phòng. Hart đã nói dối để cứu Cameron, và Cameron sẽ mãi mãi cảm kích anh trai. Vì thế, Cameron phải chịu đựng bữa tiệc tại tư dinh của Hart và giải trí cho khách khứa của Hart bằng việc để họ xem chàng huấn luyện ngựa đua.

Những ngón tay của Ainsley chạm lên cánh tay chàng, kéo chàng ra khỏi bóng tối. Giọng nói tươi mát của nàng bao phủ lấy chàng, mùi hương của nàng hòa quyện với hương vani và quế, đó là Ainsley.

“Mọi người đều nói về chuyện đó, em không thể phủ nhận,” nàng nói. “Nhưng em không nghĩ đó là sự thật.”

“Cái cái quỷ gì mà nàng có thể biết chứ?” Cameron nghe thấy tiếng gầm của chính chàng nhưng không thể ngừng lại.

“Em biết cách nhìn người, đó là tất cả.”

“Đó chỉ có thể là nàng quá tin người một cách chết tiệt.”

“Nó có nghĩa là theo ý kiến của em, dù ngài thích nó hay không. Vì vậy, không cần cố gắng xúc phạm em, hoặc bắt nạt em, hay bất cứ điều gì mà ngài đang làm.”

Nàng lại đang đánh thức chàng từ trạng thái tê liệt nửa người lần nữa, gọt giũa thể giới xung quanh chàng. “Nhưng nàng là một kẻ nói dối và là một kẻ trộm, Mrs. Douglas,” chàng nói, hạ thấp giọng. “Một kẻ lừa đảo đầy tự tin. Làm sao ta có thể tin lời nàng đây?”

Bàn tay nàng vẫn đặt trên cánh tay chàng, và Cameron thấy vui vì nàng đã không đẩy chúng ra. “Ngài đã luôn gặp em trong những hoàn cảnh không may. Em luôn luôn là người đáng tin cậy.”

Cameron muốn cười vang. “Nàng phá những ổ khóa giống như một tên trộm chuyên nghiệp, lục soát các căn phòng, đối phó với những vụ tống tiền, và rồi yêu cầu ta tin tưởng nàng.”

Ainsley bắn cho chàng một cái nhìn bức bối. “Tôi xin nhắc nhở ngài rằng tôi đã chưa từng gặp ngài trong một hoàn cảnh tốt đẹp nào cả, thưa ngài. Lần cuối cùng chúng ta nói chuyện, ngài đã cởi cúc áo ngực của tôi.”

Phải, chàng vẫn nhớ. Mỗi cái cúc mở ra, sự ấm áp của làn da nàng, hơi thở nàng chạm vào những ngón tay của chàng. Cameron chạm vào nàng lần nữa, tìm kiếm hơi ấm thêm một lần nữa.

Chàng chạm vào xương đòn của nàng, cảm thấy hơi lạnh thấu qua đôi găng tay chàng. “Trang phục vũ hội, đàn bà, nàng đang lạnh cóng.”

Cameron cởi áo khoác ngoài của chàng rồi quàng nó quanh vai nàng trước khi nàng có thể phản đối, và sau đó chàng giữ chặt vạt áo, không muốn buông ra. Mrs. Douglas ngọt ngào, đang nhìn thẳng vào khuôn mặt chàng và đang nói rằng nàng tin tưởng chàng. Chẳng ai từng làm thế. Chỉ bởi vì Hart nên phán quyết của cuộc điều tra mới là tự tử. Cameron được phóng thích. Vụ án khép lại.

Một cách chính thức. Dư luận thì khác, nhưng chỉ là những lời thì thầm, bởi vì Hart sẽ không dung thứ cho sự vu khống. Phụ nữ trong giới giang hồ, và những bà vợ và góa phụ muốn sự hứng khởi từ Cameron vì sự nguy hiểm của chàng, trong khi những quý cô trẻ tuổi đáng kính đã bị gạt khỏi đường đi của chàng. Cameron chẳng quan tâm. Chàng sẽ không bao giờ tái hôn nữa – một lần là quá đủ - nhưng chàng nghi ngờ rằng bất cứ ai sẽ chấp nhận ngay cả khi chàng đề nghị.

Giờ đây Ainsley Douglas nhìn chàng với đôi mắt xám trong trẻo và nói với chàng nàng tin sự trong sạch của chàng. Không cần bất cứ bằng chứng gì hết.

Chàng muốn ném cái miệng đã nói những lời đó. Chàng muốn kéo nàng vào chàng, cảm nhận cơ thể nàng dưới cơ thể chàng, trút bỏ hết trang phục của nàng và hôn mọi chỗ trên cơ thể nàng. Ainsley cuộn chặt mái tóc của nàng thành búi đêm nay – chàng tưởng tượng đang gỡ nó ra, để mái tóc nàng chảy dài trên cơ thể chàng như tấm lụa ấm áp.

Đuôi của McNab quẩn lấy chân Cameron, và Ainsley cười vang và cúi xuống nựng đầu con chó. “Lord Cameron, em cần yêu cầu ngài một đặc ân.”

Nàng đã không biết nó nguy hiểm đến thế nào nếu hỏi xin chàng một đặc ân sao? Chỉ bởi vì

Cameron trong sạch trong vụ giết người không có nghĩa chàng là một người tốt.

“Điều gì?”

“Em đã kiểm tra phòng Mrs. Chase, nhưng em chưa bao giờ tìm thấy những lá thư. Em cũng đã có cơ hội để xem qua phần còn lại của dinh thự, nhưng em đã không thể nào tìm thấy chúng.”

Cameron tưởng tượng Ainsley một cách hạnh phúc đang cạy khóa những cánh cửa từng phòng trong dinh thự của Hart. Hỗ trợ Isabella việc tổ chức bữa tiệc đã tạo điều kiện cho nàng đi đến hầu hết mọi nơi trong căn nhà. Hart Mackenzie, một người đàn ông cẩn thận và tự chủ nhất, kể từ khi mới sinh ra, không bắt gặp Ainsley với cái kẹp tóc của nàng.

“Tất nhiên là nàng đã lục lạo,” chàng nói. “Nàng chắc là nàng đã tìm kỹ?”

“Tôi luôn luôn rất cẩn thận, thưa ngài. Nhưng có một nơi mà tôi chưa tìm.” Nàng liếm môi dưới, tới chỗ bầm tím nhỏ mà Cameron đã để lại đó. Dấu hôn của chàng. Chàng người đã luôn không thích hôn những người đàn bà của mình không thể ngừng nghĩ về việc hôn Ainsley. “Một nơi cô ta có thể cất giấu nhiều thứ,” Ainsley nói, “nơi em không thích tới, có thể là tư phòng của ngài.”

Trái tim của chàng lỡ mất một nhịp. “Nàng cũng đã đột nhập vào trong phòng ta rồi, cô nàng tinh ranh ah. Angelo đã nói với ta là có người đã lục lọi tủ quần áo.”

“Nhưng em vẫn chưa tìm xong.”

Không, Cam và Phyllida đã xen ngang, Cameron đang tìm kiếm nơi giải thoát nỗi buồn chán của chàng.

Ainsley tiếp tục. “Liệu Mrs. Chase có khả năng giấu phần còn lại đâu đó trong những căn phòng của ngài không?”

Phyllida đã bám dính lấy Cameron kể từ lúc rời khỏi bữa tiệc, và Cameron đã chẳng từ chối. “Phải, có ta có thể có cơ hội. Nhưng không, ta đang nghĩ xem, cơ hội để lấy lại chúng.” Chàng đã không mời Phyllida tới tư phòng của chàng sau đêm qua, và cô ta hiểu sự thờ ơ lạnh lùng của chàng có nghĩa là gì.

“Tuyệt vời. Có lẽ em có thể đến và tìm kiếm chúng trong khi ngài đang huấn luyện vào ngày mai chẳng? Liệu ngài có thể giữ những người hầu tránh xa căn phòng không?”

Ý nghĩ về nàng tung tăng quanh phòng chàng khiến chàng toát mồ hôi. “Tại sao lại đợi tới sáng? Nếu nàng muốn tìm những lá thư đến vậy, đi và tìm chúng thôi.”

Đôi mắt Ainsley mở lớn. “Cái gì, *bây giờ ư?*”

“Vì cái quái gì mà lại không chứ? Khách khứa đang chú mục với màn pháo hoa của Hart, và ngôi nhà trống rỗng. Ta sẽ chỉ cho nàng những nơi có khả năng tìm thấy nhất.”

Ainsley chồm môi, cánh hồng mềm mại khiến chàng muốn kéo nàng lại gần và hoàn thành nốt những gì chàng chỉ mới bắt đầu với nàng lúc trong rừng. Chàng đã buộc mình bỏ đi trước khi có nguy cơ vị bá tước hay Isabella hoặc một người nào đó quay sang tìm nàng, để thấy nàng trong một hoàn cảnh tuyệt đối bị tổn hại thanh danh. Dường như không ai tham gia trận đấu bóng vồ chú ý tới sự biến mất của nàng là quá lâu cùng với Lord Cameron khét tiếng, dù vậy, có thể nghĩ rằng Cameron chẳng có gì để làm với một người bạn vô danh của em dâu anh ta. Vài người trong số họ là chú ý tới Ainsley, còn lại toàn những kẻ đui mù. Nàng khép kín, chắc chắn, nhưng Cameron có thể thấy nàng cùng với tất cả ánh hào quang rực rỡ của chính nàng.

Ainsley cuối cùng cũng đưa ra một tiếng thở dài và gật đầu. “Tốt thôi, cùng đi kiểm tra thôi. Dù sao ở đây cũng bắt đầu trở gió lạnh rồi.” Nàng quay đi mà chẳng nói lời nào và tiến về phía ngôi nhà, chiếc áo khoác của chàng tung bay phấp phới phía sau nàng.

Chương 7

Cameron theo sát từng nhịp chân của Ainsley Douglas đang thoăn thoắt bước lên từng bậc thang. Chiếc áo khoác của chàng lệch trên vai nàng, đôi giày lấm bùn đất, và một lọn tóc quăn rủ xuống lưng.

Tại sao Cameron lại có thể trở nên rạo rực đến vậy chỉ bằng việc ngắm nhìn một người phụ nữ chẳng hề có ý định ngủ với chàng, chàng không biết nữa. Chàng chỉ biết rằng chàng hoàn toàn hài lòng. Đó là điều duy nhất chàng có thể so sánh nó với việc tỉnh mơ thức giấc cho một cuộc đua quan trọng, biết rằng ngày hôm đó sẽ tràn ngập sự phấn khích, khẩn trương và hào hứng. Chàng sẽ dành trọn ngày với Daniel và những con ngựa, và ngay cả những nỗi thất vọng cũng có thể bị phai nhạt bởi quãng thời gian vui thú.

Cameron giữ mở một cánh cửa ở cuối cầu thang, và Ainsley mạnh dạn tiến vào trong, băng qua bóng tối của căn phòng mà chẳng hề chờ đợi chàng.

“Nàng biết đường,” Cameron nói khi chàng bắt kịp nàng.

“Tôi biết Balmoral và Điện Buckingham như lòng bàn tay,” Ainsley đáp lời. Nàng tiến thẳng về đại sảnh trống trải. “Ngôi nhà này khá đơn giản nếu đem so sánh với chúng. Ta có thể đi thẳng tới phòng ngài mà chẳng cần nhìn.”

Ainsley mở một cánh cửa khác, nó dẫn tới một cái cầu thang dốc ngược lại, và nàng bước đi mà chẳng hề do dự.

“Sao nàng biết những người hầu sẽ không bắt gặp?” Cameron hỏi khi chàng nối gót theo sau. “Hay là nàng đã trói và khóa họ lại trong bếp?”

Ainsley trả lời không ra hơi, tiếng váy sột soạt theo nhịp bước chân của nàng. “Người hầu duy nhất sử dụng những cái thang này là người của ngài, và anh ta hiện giờ đang ở khu chuồng ngựa.”

Đó là sự thật. Angelo thích trộm nom Jasmine. “Nàng quả là một tên đạo chích táo tợn, biết đường đi lối lại của cả những người khác trong những ngôi nhà như thế này,” Cameron nói. “Nàng lại còn được mời tới tham dự tiệc ở khắp nơi nữa chứ.”

Ainsley nhìn xuống chàng qua lan can. “Đừng có ngốc thế chứ. Tôi cũng có những tiêu chuẩn đạo đức đấy, Lord Cameron.”

Tiết thật. Cameron theo sau nàng bước qua một cánh cửa hẹp tới tầng của chàng. Khu của chàng chỗ cuối dãy, và chàng vượt qua nàng để mở khóa cửa phòng ngủ với chiếc chìa của mình.

“Tiết kiệm thời gian thôi,” chàng nói.

Chẳng nói chẳng rằng, Ainsley trút bỏ cái áo khoác của Cameron, ấn nó vào tay chàng, và bước vào trong phòng. Nàng tiến thẳng tới tủ áo của chàng, mở nó, và bắt đầu lục lọi. Cameron vất chiếc áo lên ghế và thoải mái ngắm nghía phía sau của nàng khi nàng lôi những cái áo và hộp cổ áo của chàng ra, ngắm soi bằng mắt và bằng tay trên những lớp vải.

Chàng tháo đôi găng tay và cái áo gi lê cầu kỳ của mình trước khi tự rót một ly whiskey. Cầm ly rượu, chàng tựa vào một cột giường và tiếp tục theo dõi công việc của nàng.

Ainsley đóng tủ quần áo lại và quay sang cái tủ kính đựng sách. “Ngài quả là một người đàn ông kỳ lạ, Lord Cameron. Ngày uống rượu và hút xì gà trước mặt một quý cô mà chẳng đề nghị lui gót, không thèm bận tâm tới việc đánh loại bóng của cô ta trong trận bóng vô thay vì để cô ta thắng. Trong thế giới của tôi, chuyện đó đơn giản là không xảy ra. Ngài hẳn muốn được nhìn nhận là kỳ quái.”

“May mắn là ta không sống trong thế giới của nàng. Bên cạnh đó, ta biết là nàng cũng không phải một quý cô.”

Nàng bắn cho chàng một cái nhìn tóe lửa khi mở kệ sách. “Cái gì?”

Cameron khẽ lắc lắc cái ly của chàng. “Nàng cạy các ổ khóa và đột nhập vào phòng ngủ của ta, nàng biết những lối cửa sau trong ngôi nhà tổ tiên của ta, nàng ngang nhiên lục soát phòng ngủ của ta, và đêm qua nàng vụng với ta trên giường của ta.” Chàng nhấp một ngụm whiskey. “Ta phải nói là những điều đó khiến nàng chẳng thể là một quý cô.”

“Có những tình huống đòi hỏi phải có những hành vi kỳ quặc phù hợp, thưa ngài.”

“Chết tiệt chúng đi. Nàng đã không kiểm tra dưới tấm đệm.”

“Đó sẽ là cái tiếp theo.” Ainsley lôi một cuốn sách ra khỏi giá và bắt đầu đọc lướt. Nàng nhận ra thể loại của cuốn sách và trở nên ửng hồng.

Cameron nén tiếng cười vang khi Ainsley nhìn chằm chằm vào một trang của các nhân vật Courbet đang khỏa thân, quần lấy nhau trong một vị trí thú vị. Chàng đã đánh cược với chính mình là nàng sẽ vất cuốn sách đi kèm theo một cái nhìn kinh tởm và chạy mất, hoặc là Mrs. Douglas của chàng sẽ đối mặt với nó.

Chàng đã thắng khi nàng hít một hơi thật sâu, kiên định và tiếp tục lật giở các trang khác.

Chẳng kiếm được gì, Ainsley đặt cuốn sách trở lại giá và thận trọng mở cuốn tiếp theo, cũng cùng loại với cuốn trước. “Ngài-đọc-nó?”

“Tất nhiên rồi. Ta sưu tầm chúng.”

“Nó bằng tiếng Pháp.”

“Nàng không đọc những cuốn sách Pháp sao? Isabella kể với ta là nàng đã cùng thím ấy được học với những quý phu nhân hoàn hảo tại học viện.”

“Tôi có học, vâng, nhưng tôi nghi ngờ có bất kỳ từ nào thế này lọt qua được song sắt của chúng tôi.”

Cameron phá lên cười giòn giã. Cảm giác thật tuyệt.

“Tôi có thể làm nhanh hơn nếu ngài phụ tôi một tay,” nàng nói.

Cameron lại ngả lưng vào chiếc cột giường lần nữa. “Nhưng xem nàng làm thú vị hơn nhiều.”

Ainsley khịt mũi, ném cuốn sách trở lại giá, và mở ra một cuốn sổ bị buộc dây. Nàng nghiên ngắm bức tranh đầu tiên. “Tôi biết mình không thạo đời, Lord Cameron, nhưng tôi không chắc rằng việc họ đang làm là hoàn toàn có thể.”

Cameron rướn qua vai nàng để nhìn bản phác thảo gợi cảm của Romano, được vẽ từ ba thế kỷ trước. Phải thừa nhận rằng bức họa mô tả những người này trong tư thế khá vụng về. “Ta mua nó chỉ bởi vẻ đẹp của nó, chứ không phải để làm mẫu.”

“Vâng, nghe thế thật tốt, nếu không thì ngài sẽ chẳng bao giờ có được một đứa con trai.”

Cam phì cười, sự vui tươi tràn ngập cơ thể chàng.

Liệu điều gì có thể gợi cảm hơn việc ngắm nhìn một phụ nữ trẻ đáng yêu đang lật giở từng bức tranh gợi tình của chàng?

Chẳng có điều bộ đoan trang kiểu cách ở Ainsley, nàng cũng chẳng nhìn chàng gợi ý, sử dụng những bức họa như công cụ quyến rũ. Nàng xem xét mỗi bức họa một cách chăm chú, hai gò má ửng hồng, ngực nàng khẽ nhấp nhô.

Khi nàng đóng cuốn sổ họa và đặt nó trở lại giá, Ainsley quay lại phía hắn. “Chúng không có ở đây,” giọng nàng nhuốm vẻ thất vọng.

Cameron nhấp thêm một ngụm whiskey khác. “Phòng làm việc của ta ở bên kia?”

“Đó có phải là một khả năng không?”

“Phải.”

Hắn đã không bỏ lỡ sự ửng hồng của Ainsley khi nàng suy đoán lý do Cameron có thể sử dụng một cô nhân tình cho nghiên cứu riêng của hắn. “Tốt thôi, hãy cùng kiểm tra xem.”

Căn phòng không nối liền với phòng ngủ của hắn. Cameron dẫn nàng xuống sảnh một vài bước để tới cánh cửa phòng mà hắn đã mở khóa. Thường thì hắn không khóa cửa khi hắn ở Kilmorgan – không cần thiết – nhưng với tất cả khách khứa đi lại lên xuống thế này, hắn đã khóa chúng lại hôm nay.

Ainsley liếc một cái mắt tinh thần khi nàng nhìn thấy sự lộn xộn của đồng nghiên cứu. Đây là căn phòng riêng của Cameron, sự ẩn dật của hắn đối với xã hội khiến hắn dường như chỉ được biết đến như là một người em trai của Hart và tước vị kế thừa.

Báo chí về đua ngựa la liệt khắp nơi, cũng như những cuốn sách về ngựa. Cameron đã đóng góp vài bài viết về chủ đề này khi hắn nhận lời cầu xin của những nhà xuất bản.

Những bức tranh đáng giá của Cam đều được treo ở đây: những con ngựa hắn đã huấn luyện, những giải thưởng danh giá từ những cuộc đua, hay đơn giản là những bức họa về con người mà hắn yêu thích. Mac đã vẽ hầu hết chúng, mặc dù Degas đã làm một bức phác họa cho hắn về một chú ngựa đang phi, tất cả những múi cơ cuộn cuộn và cái bờm tung bay trong gió lộng.

Angelo là người duy nhất được phép ra vào căn phòng này, và người đàn ông biết tốt hơn là không nên xáo trộn bất cứ thứ gì. Tất cả đều bám bụi, chỉ có khu để whiskey và nước luôn được bổ sung, gạt tàn sạch sẽ, và những tư trang như quần áo, giày boots, hay đồ cưỡi ngựa đều được thu dọn ngăn nắp.

Cameron lấy một ly sạch từ tủ đựng rượu và nâng nó lên. “Uống không? Nàng sẽ cảm thấy khát đấy.”

Ainsley nhìn vào cái ly với chút lo lắng. Cameron đang chờ nàng nhắc nhở hắn là các quý cô không dùng rượu mạnh nhưng nàng đã gạt đầu. “Vâng, tại sao không chứ? Tôi thích uống với soda. Ngài có không?”

Cameron đã tháo nút chai. “Đây là loại rượu trứ danh nhà Mackenzie. Hart sẽ chết ngất nếu như ai đó dùng chung với soda. Chỉ uống nó hoặc không gì cả.”

Ainsley bắt đầu lật giở vài tờ giấy trên cái bàn của hắn. “Tốt thôi. Các anh tôi đã dạy tôi cách thưởng thức nó với soda, nhưng rồi chúng tôi chẳng thể nào có khả năng pha chế của nhà Mackenzie. Tôi có thể tưởng tượng được tiếng than vãn ghen tỵ của Steven lúc này đây.”

Mất một lúc để Cameron rót một ly và mang tới cho nàng, Ainsley đã ngồi bệt trên sàn nhà, váy nàng phủ tràn xung quanh, một tập giấy và những bản ghi chú viết tay đặt ngay bên cạnh. Nàng nhận lấy ly rượu, nhìn lên chàng với đôi mắt xám lấp lánh.

Cameron chạm ly với nàng. “Chúc cuộc tìm kiếm hiệu quả.”

Nàng gạt đầu, nhấp một ngụm, và tiếp tục sắp xếp gọn ghẽ những giấy tờ theo ngăn.

“Thấy gì không?” Cameron hỏi, nhìn qua vai nàng. Từ đây hắn có thể nhìn thẳng xuống khe ngực mềm mại của nàng, và hắn đã chẳng nghĩ thêm được gì khác.

Ainsley ước gì hắn đừng đứng cạnh nàng như thế. Đôi chân mạnh mẽ và cơ bắp trong đôi tất, gấu váy của hắn ngang tầm mắt nàng.

Nàng liếc nhìn bàn chân hắn, to lớn, được bọc bởi đôi giày da mịn. Một lớp bùn bám quanh

để giày khi họ đi trong khu vườn ẩm ướt. Mắt cá chân to lớn bên dưới lớp len xám, hần có đôi chân của một gã khổng lồ.

Ainsley không thể ngăn nàng nhìn lên cao hơn, vùng tối dưới cái váy kẻ sọc, nơi nàng thoáng thấy một cái đầu gối mạnh mẽ. Hần cũng ấm áp nữa, đôi chân của hần tỏa nhiệt tới tận vai trần của nàng. Nàng suýt ngấm lạnh lúc ở trong vườn, và phải lợi dụng sự chắn gió của hần.

Nàng buộc mình phải tiếp tục xem xét các giấy tờ. Không có gì gợi tình ở đây, chỉ có những con ngựa, những cuộc đua và kết quả, tiểu sử và nòi giống của những con ngựa giống, những ghi chú về những con ngựa đang được mua và bán. Nàng xếp tất cả chúng vào một xấp, tự hỏi là sao hần có thể tìm thấy được gì.

“Ai là Night-Blooming Jasmine?” Ainsley hỏi. Cái tên xuất hiện khá nhiều lần.

“Cô nàng nhí nhánh ta đang huấn luyện. Một con ngựa với sự hứa hẹn tốt đẹp đến chết tiệt.”

Ainsley nhìn lên, không thể bỏ lỡ cái liếc về phía trong đui, nơi một vết sẹo dài bị khuất. Nàng buộc mình nhìn thẳng lên, trượt qua cái váy của hần, tới cái áo sowmi và chiếc cà vạt hần đang nói lỏng. Cổ họng hần râm nắng và mạnh mẽ. Ainsley cảm thấy một niềm vui thích. Nàng thích hần cởi cúc áo.

“Cô nàng là của ngài?” Ainsley hỏi, không quên được niềm kiêu hãnh trong giọng hần.

“Vẫn chưa.” Cameron kéo tuột cái cà vạt khỏi cổ và tiện tay vắt nó lên bàn. “Tên chủ khôn khiếp sẽ không bán cho ta.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì hần kinh thường nhà Mackenzie. Hần chỉ để ta huấn luyện bởi vì hần đã tuyệt vọng đến chết tiệt. Cô nàng có tố chất tuyệt vời, và cô nàng có thể chạy, nhờ Chúa, có thể cô nàng chạy được.” Giọng hần trở nên trầm âm, một người đàn ông nói về nguyện vọng của trái tim mình.

“Thay vì là mối phiền phức của một gã đàn ông.”

“Hần quả thực quá ngu độn.” Đôi mày của Cameron nhíu lại khi hần uống tiếp. “Ta muốn cô nàng, và ta sẽ làm ngay lập tức vì cô nàng, nếu ta có thể chỉ khiến Pierson chống mắt lên mà xem.”

“Thánh thần ơi, ngài nói y như là một người đàn ông đang đề nghị kết hôn vậy.”

Cameron rùng mình. “Ồn Chúa, không bao giờ. Ta thậm chí còn ghét cả âm thanh của từ đó. Ta cho rằng việc sở hữu một con ngựa cũng tương tự, nhưng lũ ngựa không có những mối phiền phức như các bà vợ.”

Sự ghê tởm nhuốm trong giọng hần là sự thật. “Tôi chắc chắn rằng Isabella sẽ hài lòng khi nghe ngài nói vậy,” Ainsley nói nhẹ nhàng.

“Isabella biết thím ấy là một phiên phức. Thím ấy thích thế. Cứ hỏi Mac thì rõ.”

Ainsley mỉm cười trước lời châm biếm của hắn, nhưng hắn đã không ngụy tạo quan điểm của hắn đối với hôn nhân. Ainsley rời mắt khỏi hắn và nhanh chóng tiếp tục với đám giấy tờ.

Nàng đã thấy rất nhiều những bằng chứng về Cameron là một tên đàn ông lăng nhăng, thích đọc sách khiêu dâm, say xỉn whiskey, điên cuồng với ngựa nhưng chẳng có những lá thư của nữ hoàng. Nàng đặt sang bên xấp giấy tờ cuối cùng, giữ lại cái váy, và đứng dậy. Cameron đỡ nàng với một bàn tay rắn chắc của hắn dưới khuỷu tay nàng.

“Tôi ngờ rằng Mrs. Chase đã giấu chúng ở đây,” nàng thở dài. “Tôi sẽ cược là chúng chưa bao giờ rời khỏi nhà ả ta tại Edinburgh, trừ tờ giấy ả đem phô ra với tôi. ả biết là tôi sẽ truy tìm chúng bằng được.”

“Chồn sương. Một từ khá hay cho nàng. Ta đã nghĩ tới *chuột* khi ta thấy nàng trốn sau cánh cửa sổ, vì ta có thể thấy nét tương đồng. Đôi mắt nàng sáng lên khi nàng theo đuổi thứ nàng muốn.”

(Ainsley dùng từ ‘ferret’(truy tìm) nên Cam mới xài từ đồng âm khác nghĩa ‘chồn sương’ để chọc nàng)

Nàng thích nụ cười nửa miệng của hắn, sự tinh nghịch trong đôi mắt hắn. Mọi sự ghê tởm từ cuộc nói chuyện về hôn nhân của hắn đã biến mất. “Ngài đã quá tăng bốc rồi chẳng, thưa ngài. Chẳng trách sao phụ nữ lại thích ngài.”

Cameron kéo một ngăn bàn làm việc mà nàng đã kiểm tra. Những tờ giấy đã ngả màu theo năm tháng, mười lăm hoặc hai mươi năm trước. Cameron vớt chúng lên sàn nhà – cùng với chồng báo chí mà nàng đã xếp sắp – và bắt đầu dò dẫm bên trong ngăn kéo.

“Có một ngăn giả theo như ta nhớ. Lâu rồi ta chưa đụng vào nó.”

Không ăn thua khi hắn kéo mạnh miếng gỗ. Ainsley kéo một chiếc kẹp ra khỏi lọn tóc cuốn của nàng và đưa nó cho hắn. “Thử dùng xem.”

“Công cụ làm ăn của nàng.” Cameron cầm lấy nó, nhét nó vào phía góc của hộc tủ, và kéo.

Dưới lớp gỗ là một lá thư được gấp gọn ghẽ. Ainsley giật lấy nó và mở ra nhưng rồi cau mày đầy thất vọng trước khi nàng đọc được một chữ. “Không phải nét chữ này. Không phải của bà ấy.”

Nàng đưa lại tờ giấy cho Cameron và quay đi.

Ainsley nhìn lại những cuốn sách trên giá, rồi một tiếng khẽ khẽ phía sau lưng nàng khiến nàng quay lại. Cameron vẫn đứng trân trân tại nơi nàng vừa rời đi, chăm chăm vào những lá thư để mở trên tay hắn.

“Lord Cameron?”

Hắn không nghe thấy tiếng gọi. Cameron dán chặt mắt vào bức thư, như thể hắn đã làm điều gì đó và không thể tin vào nó.

Ainsley đến bên cạnh hắn. “Cái gì vậy?”

Khi nàng chạm vào bàn tay hắn, hắn giật mình và nhìn xuống nàng, đôi mắt trống rỗng.

“Nó thuộc về vợ ta.”

Ôi chao. Nỗi đau buồn của Ainsley về John Douglas có thể trào dâng bất cứ khi nào nàng tình cờ chạm phải một thứ gì đó thân thuộc của ông. Mặc dù Cameron đã góa vợ một thời gian dài, nhưng nỗi đau của hắn chắc chắn đã bị hằn sâu bởi cái chết đầy bi kịch của Lady Elizabeth và những lời gièm pha của xã hội.

“Tôi rất tiếc,” Ainsley nói với tất cả trái tim chân thành.

Cameron chỉ nhìn nàng. Sự khoan thai và thân thiện trong quá trình đồng hành tìm kiếm đã biến mất.

Chẳng nói một lời, hắn đi thẳng tới cái lò sưởi, được đốt để giữ ấm cho buổi đêm tháng Chín giá lạnh, và ném bức thư vào trong ngọn lửa. Ainsley vội vã đến bên hắn khi Cameron túm lấy cây còi và vùi tờ giấy vào sâu lớp than đỏ.

“Tại sao ngài lại làm vậy? Bức thư của vợ ngài...”

Cameron thả rơi cây còi. Bàn tay hắn bám đầy muối, và hắn lấy cái khăn tay ra để lau sạch vết bẩn. “Vợ ta đã không viết nó.” Giọng hắn lạo xạo. “Nó được viết cho cô ta, từ một trong những nhân tình của cô ta. Thể hiện niềm đam mê bất diệt của hắn.”

Ainsley sững lại. “Cameron ...”

“Vợ ta có nhiều nhân tình, cả trước và sau hôn nhân của chúng ta.” Một lời tuyên bố bình thản, không hề có cảm xúc, nhưng đôi mắt hắn lại kể cho Ainsley nghe một câu chuyện hoàn toàn khác. Lady Elizabeth đã làm tổn thương hắn, và tổn thương hắn sâu sắc.

Từ tất cả những gì Ainsley được nghe về Lady Elizabeth Cavendish, cao lớn, xinh đẹp, và hoang dã, lớn hơn Cameron vài tuổi. Cuộc hôn nhân của họ đã trở thành một vụ bê bối từ đầu tới cuối, kết thúc bằng cái chết của cô ta sáu tháng sau khi Daniel ra đời. Lady Elizabeth hẳn thường xuyên đi lại tại căn phòng này, có lẽ vào hôm giấu bức thư trước khi Cameron hoặc người hầu nào đó bắt gặp cô ta.

Cơn giận của Ainsley tăng cao. “Cô ta không đứng đắn chút nào.”

“Ta quan tâm tới những phụ nữ đã kết hôn. Điều đó thì khác gì chứ?”

Điều khác biệt là hắn đã không thích thú tận hưởng, và hắn coi thường những người phụ nữ mà hắn đưa vào giường. “Tôi hình dung rằng ngài không viết cho phụ nữ những bức thư thể hiện đam mê bất diệt của ngài.”

“Không.”

Cameron xoa xoa cổ tay hắn, nơi cái áo lỏng ra. Ainsley lại nhìn thấy những vết sẹo, tròn và dãn trải trên tay hắn.

“Ai đã làm điều đó với ngài?” nàng hỏi.

Cameron kéo kín cổ tay áo. “Bỏ nó đi.”

“Tại sao chứ?”

“Ainsley.” Một lời nói khắc nghiệt, tràn ngập nỗi đau đớn.

“Thưa ngài?”

“Ngừng đi.” Cameron ôm ghì lấy đầu nàng trong đôi tay, những ngón tay hắn trải rộng trên mái tóc nàng. “Chỉ ... ngừng lại.” Hắn nghiêng người tới nàng và chiếm lấy miệng nàng trong một nụ hôn tuyệt vọng đến nao lòng.

Chương 8

Cameron chẳng đơn giản là chỉ hôn nàng. Miệng hắn mạnh mẽ mở miệng nàng ra, đoạt lấy cái mà hắn muốn, khiến Ainsley hôn đáp trả hắn. Khiến nàng thích hôn đáp trả hắn, khiến nàng muốn nhiều hơn nữa.

Đôi tay hắn như neo chặt lấy nàng, nhưng Ainsley chẳng hề muốn đi đâu. Đùi hắn áp sát cơ thể nàng, cơ thể hắn ngập tràn sự ham muốn mạnh mẽ chẳng hề che giấu. Cameron biết cách sử dụng cái miệng gợi tình của hắn, và hắn chẳng buồn che giấu điều hắn thèm muốn.

Ainsley cuộn đôi tay nàng trên ngực hắn. Cảm nhận sự hưng hực trong cơ thể đầy nam tính, tim hắn đập thình thịch, rộn rã cũng như trái tim của nàng.

Cameron trượt tay hắn lên thân trên bộ váy của nàng. “Nàng không có cúc đêm nay, Mrs. Douglas.”

“Móc gài,” nàng thì thầm trong khi hôn hắn. “Ở phía sau.”

Cameron vòng tay ra phía đường khóa móc, những ngón tay thô bạo tưởng như hắn sẽ xé toạc từng

cái móc ra mà chẳng hề dẫn đo. Hắn giữ bàn tay tại đó, xiết lấy nàng trong khi hắn lại xâm chiếm miệng nàng.

Ainsley chẳng thể thờ nổi. Cameron ném nắp nàng ở mọi chỗ, miệng hắn tham lam và nóng bỏng, nụ hôn của người tình. Không phải những khoảnh khắc lén lút ở một góc khuất nào đó, không phải đôi uyên ương quần quýt lấy nhau, chỉ là một người đàn ông với sự thỏa mãn của cơ thể, chết tiệt là ai đó có nghĩ gì. Hắn liếm láp miệng nàng, đói khát, nghiêng ngáu lấy Ainsley. Nàng quàng cánh tay quanh cổ hắn và cũng nồng nhiệt đáp trả.

Cameron ngược đầu lên. “Nếu ta yêu cầu điều đó với nàng đêm nay, Ainsley Douglas, nàng sẽ tới giường ta chứ?”

Những lời lẽ của Phyllida Chase vọng lại. *Lord Cameron không đưa đàn bà của hắn lên giường... Chuyện này khá nổi tiếng, đó là Lord Cameron của chúng ta.*

“Em nghĩ ngài không thích những chiếc giường.”

Nàng cảm thấy hắn giật mình, nhìn thấy đôi mắt hắn tóe sáng. “Đúng vậy.” Giọng hắn đã thay đổi, từ mềm mại phỉnh phờ sang khiên cưỡng cứng nhắc.

Ainsley cũng thấy sốc với giọng của chính nàng. “Em nên nghĩ một chiếc giường sẽ thoải mái hơn.”

“Thoải mái là điều cân nhắc cuối cùng, Mrs. Douglas.”

Run rẩy với những đợt sóng cảm xúc. Hắn đứng: chiếc giường là nơi thiêng liêng, nơi người chồng kéo chăn đắp cho vợ rồi nằm cạnh bên nhau. Tình nhân sẽ dùng một cái ghế, thường là vậy, hoặc là tấm thảm dày ngay trước lò sưởi. Hoặc có lẽ Cameron đã ước được khám phá việc đó ngay trên mặt bàn.

Lời lẽ tắc nghẹn trong cổ nàng. Ainsley, người có thể nói theo cách riêng của nàng về mọi thứ, đột nhiên chẳng thể thốt nên lời.

Thay vì thế, nàng nhón chân và hôn hắn.

Ainsley cảm thấy sự thay đổi trong hắn, từ một người đàn ông bắn khoăn điều gì sẽ xảy ra trong căn phòng này đêm nay thành một người đàn ông biết rằng điều gì sẽ xảy đến. Khi hắn hôn đáp lại nàng, những ngón tay to lớn cởi móc thân áo của nàng, bàn tay kéo tuột tấm vải.

Cơ thể nàng rạo rực nóng bỏng. Nàng chưa bao giờ quên được ngọn lửa lần đầu tiên Cameron hôn nàng, sáu năm trước, và ngọn lửa đó ngày càng bùng cháy. Ainsley xiết lấy hắn đầy khao khát, kiếm tìm miệng hắn. Hắn hôn lại nàng, chiếm đoạt đôi môi nàng, nhay chúng gần như bầm tím. Bàn tay hắn trên lưng nàng như đóng dấu nung, và thân áo nàng tuột xuống. Nàng muốn hắn chạm vào ngực nàng, nhức nhối vì ham muốn. Nàng sẽ trao cho hắn những gì nàng muốn, và quăng sự đúng mực sang một bên. Nàng muốn nó. Nàng *cần* nó. Nàng áp người vào hắn, khao khát.

Cả cơ thể Cameron đột nhiên sững lại. Nụ hôn của hắn ngừng lại trên miệng nàng, và tay hắn cứng

lại trên lưng nàng.

Ainsley, vẫn đang đắm chìm trong sự điên cuồng tình ái, không hề nhận thức được chuyện gì xảy ra. Rồi khi nàng cảm thấy rung mình bởi hơi lạnh ở lưng, nghe thấy tiếng kèn kẹt của bản lề cánh cửa, và nhận ra rằng có ai đó đang mở cửa bước vào.

“Daniel,” Cameron nói, giọng đanh lại. “Quay lại và đi ra ngay.”

“Cư hội béo bở.” Daniel Mackenzie hùng hổ lao vào phòng, theo sau là McNab và con chó săn Ruby. Bọn chúng quấn lấy chân Daniel, và hất tung chồng giấy tờ Ainsley đã mất công sắp xếp cẩn thận. “Con tới để giải cứu đức hạnh của Mrs. Douglas,” Daniel nói. “Thím Isabella đang tìm cô ấy, và con nghĩ là tốt hơn con nên làm trước thím ấy.”

Sự hỗn hển của cậu bé, người đang nhìn Ainsley với đôi mắt của cha cậu đã kéo nàng trở lại hiện thực một cách chóng vánh.

Nàng vừa mới chống trả lại sự cám dỗ của Cameron – lần nữa. Nhưng Ainsley Douglas không thể đủ khả năng để tận hưởng nó. Nàng không phải là một quý cô thạo đời, nhân tình của lớp quý tộc, kẻ lang thang khắp chốn phòng trà ở Paris và được tán tỉnh bởi những quý ngài hoang dã như Lord Cameron. Ainsley là một trợ lý đặc biệt, được nữ hoàng tin cậy giao giải quyết những vấn đề nội bộ nan giải, được bạn bè ở tầng lớp cao quý yêu cầu giúp đỡ họ xử lý những vấn đề thế sự của họ. Đó là mối ràng buộc trong cuộc sống của nàng. Những gã đàn ông như Lord Cameron không dành cho Ainsley. Giấc mơ đó chỉ là vô thực.

Cameron rời tay khỏi lưng Ainsley, đứng thẳng người lên, và bước tới trước một chút để che cho nàng.

“Daniel.” Giọng chàng nhuốm đầy thất vọng, nhưng cùng lúc, Ainsley biết Cameron đang kiểm soát gắt gao sự trấn tĩnh của bản thân. “Đợi Mrs. Douglas trong sảnh lớn.”

Daniel chộp lấy một tờ báo nằm trên cùng và ngồi phịch xuống ghế. Chiếc váy của cậu phủ quanh hai đầu gối xương xẩu. “Cô ấy là một quý cô, bố, con đã nói với bố rồi. Con sẽ không để điều đó xảy ra vì cha có thể sẽ cưỡng bức cô ấy ngay khi con rời đi.”

Tất cả những sự phi lý đó đã mang Ainsley trở lại là chính mình. Nàng bước ra từ phía sau Cameron và giành lại cái khăn choàng len của nàng khỏi cái miệng hau háu của Ruby.

“Không phải lo lắng, Daniel, cô sẽ không mơ việc để ông ấy cưỡng đoạt mình đâu.” Ainsley kéo cái khăn choàng, giờ đây đã bị thấm một ít nước dãi, che đi tấm lưng trần của nàng. “Nói với Isabella cô sẽ tới ngay.”

Daniel vắt tờ báo xuống và đứng dậy. “Cháu sẽ đi với cô.”

Ainsley nhìn lại khi nàng rời khỏi căn phòng ngay với Daniel đi phía trước. Cameron vẫn đứng nơi lò sưởi, cứng ngắc, áo sơ mi của chàng mở tung để lộ cái cổ râm nắng. Lần đầu tiên, Ainsley nhìn thấy điều gì đó trần trụi trong đôi mắt chàng, không giận giữ hay thất vọng hay nỗi đau cũ, mà là một nỗi

khao khát lớn lao xuyên thấu tới nàng từ phía bên kia căn phòng.

Rồi Daniel đóng sầm cánh cửa, và Ainsley không còn nhìn thấy chàng nữa.

#_#

“Tốt hơn là cháu nên chỉnh lại trang phục cho cô.”

“Cháu nói sao?” Ainsley ngừng lại ở đầu cầu thang khi Daniel nhảy hai bước vượt qua nàng. Lũ chó chạy một mạch hết đoạn thang, rồi nhanh chóng lại leo ngược lên để xem điều gì đã giữ chân hai con người đó.

“Nếu ai đó nhìn thấy cô trong bộ dạng này, họ sẽ đàm tiếu,” Daniel nói. “Nhất là khi cô đã đột ngột biến mất.”

Nàng đã quên bég đi mấy cái khóa móc dưới cái khăn choàng, nhưng Daniel đã đứng. Chạy lung tung với một cái áo không cài móc sẽ khiến kẻ ngu độn nhất cũng nhận ra điều mà nàng vừa mới trải qua.

Thở dài, Ainsley thả cái khăn choàng xuống và xoay lưng lại. Daniel, cao ngang đầu nàng khi cậu đứng thấp hơn hai bậc thang, nhanh chóng gài những cái móc. Khả năng của cậu đã nói cho nàng biết, ở tuổi 16, cậu thực sự có kinh nghiệm đối với váy áo phụ nữ. Đúng là quả táo chẳng lẫn xa được khỏi cái cây, nàng nghĩ.

“Sao cháu biết cô đang ở trong phòng sách của cha cháu?” Ainsley hỏi Daniel khi cậu làm xong.

“Cháu đã thấy cô đi vào trong nhà với ông ấy. Cháu luôn để mắt tới cha cháu. Đừng lo, cháu dám chắc là không ai khác thấy nữa đâu.”

Khi nàng xoay người lại, Daniel đang nghiên cứu nàng với đôi mắt Mackenzie của cậu, sắc hơn đôi mắt cha cậu, gương mặt rắn rỏi. Daniel có thể một người với sự chăm chú đáng kinh ngạc, như thấu tâm can của người đối diện dù họ cố gắng che giấu chúng kỹ càng đến đâu chẳng nữa. Trong khi Ian Mackenzie không thích bị người khác nhìn chằm chằm, Daniel Mackenzie chẳng ngần ngại nhìn sâu vào đôi mắt họ để tới mức khiếm nhã.

“Cô thích bố cháu à?” Daniel hỏi không hề ác ý. Cậu đơn giản chỉ là muốn biết.

“Cô biết bố cháu không nhiều.”

“Cô đã để ông ấy làm thế với cô. Cháu hy vọng cô thích ông ấy một chút.”

Ainsley đỏ mặt. “Ôi, nếu cháu cho là như thế.”

“Cháu cho là như thế. Cháu thích cô, cô biết đấy, và cháu biết bố cũng thế. Nhưng cháu không muốn ông ấy chơi đùa với cô và rồi bỏ rơi cô chỉ sau một tháng, có tặng một món quà đáng yêu để chia tay. Cháu đã nói với ông tối nay là cháu thực sự hứng thú với cô, và cô phải trông thấy ông gầm lên, bảo cháu tránh xa cô ra.” Daniel cười toe toét. “Cháu chỉ nói với ông để xem liệu ông có thực sự để tâm tới cô không. Cháu đoán là có.”

“Cháu không nên làm thế, Danny,” nàng nói. “Ông ấy hầu như đã tin cháu.”

“Không, bố chẳng để tâm lắm đến những gì cháu nói.” Daniel khoanh hai tay. “Nhưng cháu không muốn ông đưa cô xuống khu vườn, quá công khai.”

Ainsley chỉnh lại khăn choàng. “Ôi, cháu chẳng phải lo lắng gì về điều đó đâu, cậu bé. Cô không phải đũa ngọc, tự cho mình là mẫu người mà cha cháu thích.”

“Không, nhưng cháu lại nghĩ cô là mẫu phụ nữ mà cha cháu cần.” Ainsley chậm chậm thở ra. Cơ thể nàng vẫn đang xốn xang với sự đụng chạm của Cameron, và nàng thấy khó để mà tập trung vào những lời lẽ phân tích của con trai chàng.

“Bỏ điều đó ra khỏi đầu của cháu đi,” nàng nói. “Khi bữa tiệc kết thúc, cô sẽ trở lại Balmoral với nữ hoàng. Cô sẽ không gặp gỡ cha cháu trong một thời gian dài.”

Và phải chăng đó sẽ là một sự hổ thẹn?

Daniel không giấu nổi thất vọng trong đôi mắt. “Mrs. Douglas, cô phải *cố gắng*.”

“Không đâu. Cô cần trở lại phòng khiêu vũ và chơi trò tiếp đãi viên với thím của cháu đây.” Nhưng liệu có khả năng nàng trở thành một quý cô lộng lẫy trong lụa là, với kim cương trên ngực, nhảy hết điệu waltz này đến điệu waltz khác trong một căn phòng kiêu vũ tráng lệ? Bạn nhảy của nàng có thể là Cameron, một người đàn ông to lớn nhưng khiêu vũ rất duyên dáng.

Daniel ngừng tranh cãi, nhưng cái nhìn trừng trừng của cậu đã nói lên tất cả. Cuối cùng cậu quay người và bỏ đi xuống gác, lũ chó cuống quýt chạy theo. Cậu đi nhanh tới mức khi Ainsley bắt kịp cậu ở cuối thang, nàng đang chạy.

@_@

Whiskey không làm dịu được hẳn. Cameron cố gắng khiến bản thân cảm thấy tốt hơn khi dùng chân nghiền lên đồng giấy tờ mà Ainsley đã sắp xếp, và rồi đá văng chúng. Cũng chẳng khá hơn là mấy.

Hắn lao ngược trở lại phòng ngủ, kéo thẳng lại cái áo sơ mi, và choàng một cái áo khoác khác, chẳng thèm thắt cà vạt. Hắn sẽ chẳng bao giờ chú ý tới mấy thứ tẻ chĩnh chết tiệt như thắt cà vạt. Đó là công việc của phụ nữ và đám người hầu.

Hắn vừa mặc đồ vừa uống, nhưng một nửa chai whiskey cũng không thể làm phai nhạt hương vị của Ainsley trên miệng hắn. Nếu Daniel không cắt ngang, Cameron đã chiếm lấy nàng ngay lúc đó, cuối cùng cũng khám phá được cảm giác có nàng bao bọc lấy hắn.

Hắn không chắc điều gì đã khiến Daniel phá ngang. Thằng bé nhìn cha nó có hơi bức bối, nhưng không ghen tuông. Chuyện Daniel muốn biến Ainsley thành nhân tình dường như tan biến thành sương khói, thằng bé lợi dụng nó như là một mảnh để đạt được điều gì đó.

Chết tiệt, Cameron chưa bao giờ biết điều Daniel thực sự nghĩ trong đầu hay mong muốn của thằng bé. Họ chưa bao giờ tâm sự - họ chỉ bông đùa. Hoặc là nổi giận. Daniel không phải đứa xấu nét, nhưng ý của thằng bé về việc nghe lời là làm điều mà Cameron muốn chỉ khi Daniel đã quyết định xong xuôi đầu đuôi. Nếu Daniel không đồng ý với Cameron, thằng bé sẽ làm điều chết tiệt gì đó mà nó cảm thấy ổn.

Cameron đã bỏ cuộc và bỏ mặc nó. Chính cha ruột của Cameron đã trở thành nỗi khiếp sợ đối với hắn, kiểm soát chặt chẽ những cậu con trai của lão tới mức Cameron đã cảm thấy kinh ngạc khi bất cứ tên Mackenzie nào vẫn còn có thể thôi thóp.

Lão công tước già đã dễ dãi với Cameron nhất, bởi vì Cameron hứng thú với ngựa và tranh ảnh khiêu dâm – *như một gã đàn ông nên thế*, lão đã nói vậy.

Lão công tước già thường đánh đập Ian, cho rằng Ian là đứa ẻo uột chẳng dám nhìn mặt ai bao giờ. Lão đánh Mac vì tình yêu của anh với nghệ thuật, *là một kẻ biến thái*; và ngày nào cũng bạo lực với Hart, *để biến anh trở thành người kế tục lão. Một khi anh trở thành công tước và bị bắt quanh toàn lũ vô dụng, anh sẽ phải mạnh mẽ*.

Cameron đã đứng đó, bối rối và giận dữ, không cách gì có thể ngăn cản được những điều tàn bạo đó. Cho đến một ngày hắn trở lại từ Harrow sau khi kết thúc kỳ học và nhận ra rằng hắn đã to lớn hơn và mạnh mẽ hơn cha hắn. Hắn bước vào ngôi nhà thì nghe thấy tiếng khóc thét đau đớn của cậu Mac mười một tuổi và thấy cha hắn đang bẻ những ngón tay của Mac. Cameron đã lôi cổ cha hắn ra khỏi người Mac và ném lão về phía góc tường.

Sau khi cha họ tự lao ra khỏi căn phòng, gầm rống, Mac ngược lên từ những bức tranh tuyệt đẹp cậu đã vẽ, cố gắng tỏ ra kiên cường và nén khóc. “Cú ném được lắm, Cam,” vừa nói cậu vừa quệt mắt. “Anh sẽ dạy em chứ?”

Cameron đã thề rằng Daniel sẽ không bao giờ phải chịu nỗi sợ hãi như thế. Daniel có thể hơi hoang dã một chút, nhưng đó chỉ là một cái giá nhỏ bé Cameron phải trả cho sự hạnh phúc của Daniel. Cameron sẽ là tên khốn nếu hắn trở thành loại quái vật có thể bẻ gãy ngón tay con trai ruột của chính mình mà không hề suy nghĩ.

Hắn buộc mình đi xuống lầu và tiến tới sảnh chính của ngôi nhà nơi rộn rã tiếng nhạc vọng ra từ phòng khiêu vũ. Nhạc Scot, là chủ yếu. Hart Mackenzie luôn đảm bảo điều đó, cũng có xen kẽ vài điệu waltz phổ biến của Đức và điệu polkas, những nghệ sỹ mà anh thuê đều chơi những bản vũ khúc của

xứ Scot. Không ai được phép quên rằng gia tộc Mackenzie là người Scot đầu tiên, toàn bộ các nhánh của gia tộc gần như đã bị xóa sạch trong thời kỳ 45, ngoại trừ Malcolm Mackenzie trẻ tuổi người đã sống sót và kết hôn rồi xây dựng lại gia tộc. Ông đã giữ tước hiệu công tước được ban tặng cho gia tộc từ những năm 1300 nhưng vẫn sống ở nơi hẻo lánh vốn là nhà của Malcolm và bốn anh em trai ông, cho tới khi Malcolm gục ngã dưới súng của người Anh. Hart Mackenzie thích thú việc nhồi sự thịnh vượng của nhà Mackenzie xuống mấy cái họng Anh.

Khi Cameron sai bước về phòng khiêu vũ, Phyllida Chase đang lướt xuống đại sảnh từ bên cánh, trễ nải vì phục sức như mọi khi. Mải chú ý chỉnh trang lại đôi găng tay, cô ả không nhìn thấy Cameron và suýt đâm sầm vào hắn.

“Tránh đường cho tôi, Cam,” cô nàng lạnh lùng lên tiếng.

Cameron chẳng hề nhúc nhích. “Trả lại Mrs. Douglas những lá thư của cô ấy,” hắn nói. “Cô ta chẳng làm gì tổn hại tới cô cả.”

Phyllida kéo thẳng nốt bên găng còn lại. “Ôi chao, giờ anh là người bảo hộ cho cô ta rồi cơ đấy?”

“Ta thấy tất cả những trò hăm dọa tổng tiền đều đáng kinh tởm.” Phải, Ainsley đã yêu cầu Cameron không được can thiệp, nhưng hắn từ chối việc đứng ngoài trong khi Phyllida lằng xằng với trò tổng tiền của cô ả. “Đưa trả cô ta những lá thư chết tiệt và để cô ta yên, và ta sẽ nghĩ tới việc không để Hart ném cô ra khỏi cửa.”

“Hart sẽ không ném tôi ra khỏi cửa. Anh ta đang cố gắng lôi kéo sự ủng hộ của chồng tôi. Nếu anh đã không quá đàn độn để đưa trả Mrs. Douglas trang giấy đó, cô ta đã có thể có lại mọi thứ với giá đã thỏa thuận.”

“Trả cô ấy những lá thư, hoặc ta sẽ khiến cuộc sống của cô thành địa ngục.”

Đôi mắt của Phyllida hơi xao động, nhưng rồi chết tiệt cô ta trấn tĩnh lại với cái nhìn cứng cỏi. “Tôi nghi ngờ ngài có thể khiến nó trở nên tồi tệ hơn, thưa ngài Cam. Tôi bán cho Mrs. Douglas những lá thư bởi vì tôi cần tiền. Đơn giản thế thôi.”

“Để làm gì, những món nợ cờ bạc của cô ư? Chồng cô giàu có. Hãy hỏi xin anh ta.”

“Đó không liên quan gì tới cờ bạc, và đó là việc riêng của tôi.”

Ả đàn bà chết tiệt. “Nếu ta đưa cô số tiền cô cần, cô sẽ không gây rắc rối cho Mrs. Douglas?”

Cái nhìn lo lắng của Phyllida tan biến với một nụ cười. “Ôi chao, ôi chao, ngài đang *say mê* cô ta, phải không?”

“Cô muốn bao nhiêu?”

Phyllida liếm môi. “Một ngàn năm trăm sẽ có thể giải quyết vấn đề.”

“Một nghìn năm trăm, và cô sẽ trả lại những bức thư và buông tha mọi chuyện.”

Phyllida bắt đầu cân nhắc, nhưng Cameron có thể thấy sự thèm khát của ả trước viễn cảnh có trong tay một ngàn năm trăm đồng vàng. “Khá ổn.”

“Tốt. Những lá thư đâu.”

“Cameron thân mến, tôi không đem theo chúng. Tôi đâu phải kẻ ngốc. Tôi sẽ phải gửi chúng sau.”

“Không có tiền cho tới khi ta thấy chúng.”

Phyllida bĩu môi. “Giờ thì lại chẳng chơi đẹp rồi.”

“Ta không hứng thú tới chơi đẹp. Ta chỉ quan tâm tới việc cô sẽ buông tha cho Mrs. Douglas được yên.”

“Chúa ơi, không hiểu ngài thích gì ở ả đàn bà lắm điều nhỏ thó đó chứ? Tốt thôi, vì Mrs. Douglas sẽ đưa tiền cho tôi.”

“Tại sao?” Cameron nheo mắt đầy nghi ngờ.

“Bởi vì tôi không tin ngài. Mrs. Douglas là một ả xu nịnh được trả tiền, nhưng ít nhất cô ta là một kẻ xu nịnh thật thà. Cô ta sẽ giao dịch một vụ ngay thẳng chứ không lật lọng.”

“Cô tốt hơn là không được lật lọng,” Cameron nói. “Nếu cô thử làm điều đó, ta sẽ tước những lá thư đó khỏi tay cô. Đã rõ chưa?”

Phyllida cười mỉm. “Đó chính là điều tôi luôn yêu thích ở ngài, Cam. Ngài không sợ phải dùng tới vũ lực.”

“Chỉ cần trả cho cô ấy những lá thư,” Cameron gầm lên và bước qua ả, không bỏ lỡ tiếng cười hài lòng của ả cất lên đằng sau hẳn.

Những âm thanh viôlông và trống vang vọng từ phòng khiêu vũ. Vài vị khách Anh cau có hoặc công khai chế nhạo loại âm nhạc này, nhưng những vị khách Scot lại hào hứng tham gia điệu vũ của vùng cao nguyên.

Ở trung tâm của căn phòng Isabella và Mac đang dẫn điệu vũ thành một vòng tròn. Dù Isabella là người Anh chính gốc, cô hấp thu mọi điều Scot với một sự hăng hái nhiệt thành.

Choàng cái áo len carô Mackenzie, mái tóc đỏ của cô được vấn cùng những đóa hồng, Isabella dẫn dắt điệu vũ. Bên cạnh nàng là Mac, anh chàng là một gã khiêu vũ cực kỳ. Anh dẫn vũ điệu một cách uyển chuyển theo giai điệu rộn rã, nhưng đôi mắt không rời khỏi Isabella.

Mac đắm đuối yêu thương nhìn Isabella đang rạng ngời trong vòng tay chàng. Mac và Isabella đã có một thời gian dài trắc trở trước khi có được kết thúc hạnh phúc, và Cameron mừng cho họ.

Hart không tham gia, vì Hart chưa bao giờ làm thế. Anh thích xếp đặt cho mọi người bên nhau và rồi lui lại phía sau và ngắm họ, giống như một vị tướng xem xét đội quân của mình. Hart dõi theo Cameron đang tiến vào và đi về phía anh, phục sức khá lòe loẹt và mặc váy truyền thống, tay cầm cốc rượu ủ của nhà Mackenzie.

“Cậu đã biến mất ở chỗ quái nào tối nay vậy?” Hart hỏi.

Cameron nhún vai. “Chán lắm.” Chẳng có lý do gì để gây sự chú ý của Hart đối với Ainsley.

“Isabella đang phàn nàn về việc phải đảm đương trọng trách trong việc này.” Hart ra dấu với ly whiskey của anh về phía đám đông. “Và khi Isabella phàn nàn, Mac sẽ trở thành gã xấu tính như quý vậy.”

Điên khùng như chính cậu ta, Cameron cười rũ trước giọng trầm trọng hóa của Hart. Hart luôn phải chăm lo sắp đặt mọi thứ, và Isabella cũng như Beth đều sẵn lòng giúp anh. Nhưng Hart đã nhanh chóng nhận ra rằng mấy cô vợ của các em trai anh đều không phải là những tạo vật ngoan ngoãn mà anh có thể uốn nắn theo ý mình. Và khi mà Beth và Isabella không vui, thì Ian và Mac trở nên cáu kỉnh và phòng thủ.

Lướt nhanh khắp căn phòng, Cameron nhận ra Ian và Beth không có mặt. “Beth không tham gia tối nay?”

“Đám đông lúc bắn pháo hoa khiến Ian mệt. Nó đi nghỉ với Beth rồi.”

Cameron nhìn thấy ánh mắt thích thú lấp lánh vàng, cùng lúc cảm nhận sự không tin của Hart. “Chắc là thế rồi,” Cameron nói. “Ian Mackenzie là một gã thiên tài điên khùng.”

“Anh không bắt nó ở lại được,” Hart nói.

Không, khi Ian muốn là một điều gì, thì kể cả Chúa trời hay tất cả các thiên thần của ông cũng không thể ngăn cản Ian. Chỉ Beth mới có thể, và Beth thì luôn đứng về phía Ian.

Ainsley và Daniel vội vã bước vào, tay trong tay, tham gia vòng tròn của điệu vũ. Ainsley đã thay bộ dạ phục, áo choàng len carô nhạt màu của nhà Douglas, màu đen nhiều hơn các màu khác, và thắt một cái nơ to cùng màu trên mái tóc. Mac đã mở vòng tròn để chào mừng họ. Mac thích Ainsley, và nói với Cameron rằng anh cảm thấy thoải mái khi nói chuyện với một quý cô, người đã từng ăn trộm bánh trong khu bếp trường học và chia chiến lợi phẩm cho các bạn của cô.

Daniel hăm hở lao mình vào điệu nhảy thiếu mỗi vẻ uyển chuyển. Cậu lôi Ainsley vòng vòng cho tới khi nàng cười vang, và cậu xoay tròn nàng gấp gấp khi vòng tròn vỡ ra, từng đôi tách riêng. Tiếng cười giòn tan của Ainsley hòa lẫn với tiếng nhạc, như thấp sáng cả căn phòng.

Cameron ngắm nhìn chiếc eo thon thả của nàng khi nàng khiêu vũ, tưởng tượng chính cánh tay hắn đang ôm lấy nó. Cam sẽ xoay Ainsley trong vũ điệu và giữ cánh tay hắn quanh nàng, lấp đầy nàng bằng một nụ hôn nồng nàn, chậm rãi.

Hắn cảm thấy đôi mắt đại bàng của Hart đang chú ý, và hắn cau có. “Hãy lo việc của anh đi.”

Hart nhấp một ngụm whiskey. “Bạn có thể thấy hứng thú khi biết rằng ta trông thấy Mrs. Douglas đã lên mở khóa phòng của nhà Chase đêm hôm trước và ngang nhiên đi vào khi cô ta nghĩ rằng không có ai trông thấy. Chase và anh đang có một thỏa thuận về vấn đề người Đức, nhưng anh không muốn những điều đó được thảo luận quá sớm, đặc biệt là không với nữ hoàng.”

Hart lo lắng về những tiến triển hiện nay của người Đức trong công nghiệp, coi chúng như một mối đe dọa tiềm tàng đối với Anh quốc, trong khi nhiều chính trị gia theo phe của anh lại đánh giá Đức là một đồng minh mạnh nhất của họ. Cameron, sự chú ý của anh đã chìm ngòi một cuộc đua, giành rất ít sự chú ý tới những vấn đề loại đó, nhưng Hart không phải kẻ ngốc, và Cam hoàn toàn tin vào bản năng của Hart.

“Chẳng có gì để làm đối với vấn đề người Đức cả,” Cameron nói.

Ánh mắt Hart đánh lại. “Vậy là chú biết cô ta đang tìm kiếm thứ gì. Hay lắm. Nói tôi nghe xem.”

Cameron đưa mắt trở lại nhìn Ainsley – đang nhảy, hạnh phúc, mỉm cười – và ngay lúc đó biết rằng hắn sẽ không bao giờ phản bội nàng với Hart. Cam cũng sẽ gài lên và bảo vệ nàng như Mac và Ian đối với Isabella và Beth.

“Em không thể nói với anh,” Cameron nói. “Nhưng em có thể đảm bảo với anh là nó chẳng liên quan gì tới chính trị. Chỉ là sự ngốc nghếch của đàn bà.”

Cái nhìn của Hart sắc lạnh như dao. “Sự ngốc nghếch của đàn bà có thể che giấu cả một kho bí mật.”

Cameron đổi mặt cái nhìn chằm chằm nổi danh của Hart Mackenzie bằng cái nhìn ngang bướng của chính hắn. “Việc này không thể. Anh phải tin em, bởi vì em không nói sai.”

“Cam...”

“Không nói sai đâu. Nó không có gì liên quan tới chính trị của anh cả.”

Miệng Hart đánh lại, nhưng Hart biết chính xác anh có thể đẩy các em trai của mình đi bao xa. Anh đã dồn ép Cameron được ít nhất trong tất cả mấy anh em, anh nhớ chính xác ai đã thắng tất cả các cuộc đấu tay đôi và ẩu đả mà họ đã từng có khi còn bé.

Vì Cameron luôn bỏ qua cho Hart đối với sự quá tay của anh trai. Hart đã cứu cuộc sống của Cameron sau cái chết của Elizabeth nhưng chẳng yêu cầu đền đáp; họ chưa bao giờ nói về chuyện đó. Hart sẽ làm bất cứ gì để giữ cho gia đình được an toàn và bên nhau. Đó là tại sao tất cả họ đều sống khá tốt, mặc dù Hart sẽ không bao giờ đi sâu vào những chi tiết ước nguyện bất chợt của cha họ để ban tặng hào phóng sự tin tưởng vào những cậu con trai nhỏ tuổi hơn của lão thay vì có Hart kế thừa cho toàn bộ vận mệnh.

“Tốt thôi, anh tin lời chú,” Hart nói, vừa lúc tiếng nhạc đi đến hồi kết. “Hãy giữ cô ta trong vòng

kiểm soát.””

Các cặp đôi phân tán trong tiếng vỗ tay tự tán thưởng. Âm nhạc lại bắt đầu vang lên, và các vị khách di chuyển chuẩn bị cho vũ điệu waltz. Cameron tìm kiếm Ainsley và Daniel trong đám đông lộn xộn, nhưng cả hai đều đã biến mất.

#o#

“Là cô nhóc này đây. Vật sở hữu đáng giá của cha cháu. Mặc dù cô nhóc *không phải* vật sở hữu của ông, đó là tại sao ông luôn buồn phiền về nó.”

Vật sở hữu đáng giá mà Daniel đã kéo Ainsley từ phòng khiêu vũ để đi xem là một con ngựa. Một con ngựa cái non ba tuổi, và là một tạo vật xinh đẹp nhất.

Con ngựa có những đôi chân thon chắc và thanh tú, nhưng tràn đầy năng lượng trong cơ thể và đôi mắt như có lửa. Cô nàng màu nâu, bộ lông dày và sẫm màu, cái bờm và đuôi của cô nàng màu đen. Cái mũi hồng hồng đang thở phì phì thích chí, và cái cách kiêu hãnh mà cô nàng nhìn Ainsley và Daniel đã nói với Ainsley rằng cô nàng hoàn toàn biết mình xinh đẹp.

“Night-Blooming Jasmine, cô đoán thế,” Ainsley nói. Cô ngựa cái vươn cái đầu qua khỏi cánh cửa nửa ngăn cản chuồng của cô nàng, đôi tai vểnh lên, cái mũi phập phồng như đang hít lấy mùi hương của Ainsley. “Ồi không, ta chẳng mang theo viên đường nào cả, mày thật là háu ăn đấy.”

Khi Ainsley khẽ vỗ về cô nàng, một người đàn ông cao lớn với mái tóc đen hiện ra từ trong bóng tối. Angelo, một người digan với bề ngoài là người hầu của Cameron, nhưng trong thực tế lại chăm lo cho diện mạo cuộc sống của Cameron, đang tựa người vào cánh cửa của căn chuồng bên cạnh. “Cẩn thận đấy, thưa bà,” ông ta nói với một âm giọng trầm sâu thẳm và xa xăm. “Bà có thể gặp rắc rối với cô nàng.”

Ainsley xoa xoa cái mũi của Jasmine, mỉm cười ấm áp, cảm nhận sự mượt mà và cả sự thô cứng của lớp lông. “Cô nàng chỉ muốn một ít quan tâm thôi, phải không, cô bé?” Ainsley nói. “Mày muốn ai đó nói với mày là mày xinh đẹp dường nào, và họ ngưỡng mộ mày ra sao.” Ainsley vuốt lên cái cằm cổ của cô nàng, và Jasmine lim dim đôi mắt ra chiều thích thú.

“Đúng thế.” Người digan mỉm cười, đuôi mắt ông ta nheo lại, ánh nhìn dịu dàng sự đồng tình.

Ainsley chưa từng nói chuyện với Angelo trước đây, nhưng nàng biết rằng Cameron giữ một người digan như bạn đồng hành thân tín của hắn. Nhiều người đã bị sốc vì những ứng xử của Angelo. Khi ông ta lại gần, Ainsley đã nhận ra tại sao họ lại nói là người đàn ông này không biết cách cư xử tôn trọng. Angelo rõ ràng là đã không coi giới quý tộc và tầng lớp thượng lưu là “bề trên”, và thấy chẳng cần lý do gì để mà họ nhận được sự đối đãi khác biệt từ ông. Ainsley ngưỡng mộ sự tự tin hoàn toàn của Angelo về bản thân ông là ai và nơi ông đang đứng trong thế giới.

Daniel khịt mũi. “Jasmine là một tay đua tuyệt vời, nhưng cô nàng không thích bị kiểm chế. Hôm

qua, cô nàng đã hất văng một tay nài giỏi nhất của bố và chạy tuốt lên khu đồi. Đã mất hàng giờ để tìm thấy cô nàng.”

Ainsley tưởng tượng phản ứng của Lord Cameron trước *cảnh đó*. Chẳng trách hắn ta có chút bực dọc khi mang Phyllida Chase tới phòng ngủ đêm qua. Hắn đang cố gắng quên đi những rắc rối của mình, và hắn đã tìm thấy Ainsley trốn sau khung cửa sổ.

Jasmine dúi vào cái nơ buộc tóc của Ainsley với vẻ thích thú, và rồi quyết định nhai thử nó. Ainsley giật mình thét lên khi cái nơ rớt ra, thả tung mái tóc dài của nàng.

Jasmine lùi lại một chút và lắc lắc cái đầu của cô nàng cho tới khi cái nơ tuột ra thành một dải ruy băng dài. Cô nàng thở phì phì và vẫn lúc lắc cái đầu, dùng đưa sợi ruy băng uốn lượn quanh chân mình. Mấy chú chó nhà Mackenzie đi theo sau Ainsley và Daniel cũng bắt đầu sủa nhặng lên, muốn chơi cùng.

“Anh đúng, cô nàng nghịch như quỷ ấy,” Ainsley nói. “Tốt hơn là tôi nên lấy lại sợi dây trước khi cô nàng nghiền ngấu nó.”

Đôi mắt đen của Angelo như bật cười. “Để tôi.”

Nhưng khi Angelo mở cánh cửa ngăn chuồng, Jasmine lao vào ông, hai tai vểnh lên, nhe răng ra, sợi ruy băng vẫn kẹp giữa hàm. Angelo nói điều gì đó dịu dàng bằng tiếng digan nhưng Jasmine lờ ông ta đi.

Ainsley cười toe toét. “Cô nàng không muốn ông lấy mất đồ chơi rồi. Danny, đưa cho cô một ít yến mạch đi.”

Trong khi Daniel lon ton đi lấy, Ainsley luôn người qua Angelo và cầm lấy đoạn cuối của dải ruy băng. Nàng chậm chậm cuộn nó lên cho tới tận miệng Jasmine. Daniel xúc một đĩa đầy yến mạch đưa qua cửa ngăn chuồng, và Ainsley vốc một nắm đầy trong bàn tay trần và dụ khi Jasmine.

Lỗ mũi Jasmine nở ra khi cô nàng phì một hơi nóng ấm lên bàn tay Ainsley. Rồi chiếc mồm mềm mại, cái lưỡi ươn ướt, và hàm răng của cô nàng há ra, đột ngột thả rơi sợi ruy băng. Ainsley cuộn nốt phần còn lại của dải băng và nhét vào túi khi Jasmine mãi mê với chỗ yến mạch.

Khi chỗ yến mạch được chén sạch, Ainsley định rời khỏi gian chuồng, nhưng Jasmine bất ngờ vung chân sau của cô nàng, chặn ngang đường ra.

Ainsley vỗ vỗ lên thân con ngựa cái, chẳng chút sợ sệt. “Tránh ra nào, mày đang xấu tính đấy.”

Jasmine quyết định cô nàng không muốn nhúc nhích. Cô nàng vẫn nhai lạo xạo yến mạch trong miệng, vừa ghim chặt Ainsley vào góc chuồng.

“Tôi đã nói là cô nàng thích bà mà, thưa bà,” Angelo nói.

Ông trượt vào căn chuồng và làm những tiếng chặc lưỡi nhè nhẹ. Jasmine hoàn toàn lờ chúng đi.

Cô nàng quay ra ngửi ngửi Ainsley, khiến Ainsley phải áp sát vào bức tường.

Tốt thôi nếu được yêu thích và tin tưởng bởi một con ngựa, nhưng bị giam giữ bởi con ngựa đó thì lại là chuyện khác. Ainsley cố gắng bước vòng quanh cô nàng để giữ cho cô nàng di chuyển thật chậm, nhưng Jasmine xoay lại, ấn Ainsley trở lại chỗ cũ. Lũ chó sủa ầm ỹ bên ngoài và giọng nói lo lắng của Daniel chẳng giúp được gì nhiều.

Rồi Jasmine chững lại, đứng đưa đôi chân sau về phía Ainsley khi một tiếng động lớn vang lên ở khu chuồng ngựa. Ainsley nép chặt sang một bên phòng trường hợp con ngựa quyết định đá hậu, nhưng Jasmine không có ý định đó.

Cô nàng nhảy bỏ qua cánh cửa mở một nửa và chạy rông luôn, xô dạt sang bên Angelo, Daniel, lũ chó, và cả Cameron Mackenzie to lớn, người đang xông tới chỗ họ.

Chương 9

“Cái quái quỷ gì đã xúi các người làm thế hả?” Cameron quát tháo nàng từ trong bóng tối của khu chuồng.

Angelo, cười không yên lên một con ngựa, lặng lẽ đuổi theo Jasmine. Daniel và lũ chó cũng theo chân Angelo, trong khi một cậu bé giữ ngựa hồi hả chuẩn bị một con ngựa cho Cameron.

Đôi bàn tay to lớn của Cameron ghì lấy hai vai Ainsley, nhưng sự bức mình của nàng vì bị đối xử thô bạo đã sớm phai nhạt vì thực tế Cameron có toàn quyền để mà nổi giận. Jasmine là một con ngựa đua đáng giá và đã được ủy thác cho Cameron huấn luyện. Vùng đất Scot hoang dã có đủ những lỗ hốc để hủy hoại chân Jasmine, những suối băng có thể cuốn trôi cô nàng, những bãi lầy có thể nuốt chửng cô nàng.

“Đừng trách Angelo,” Ainsley nói nhanh. “Hay Daniel. Tôi đã để cánh cửa mở.”

“Ồ, đừng lo chuyện đó, cô gái, ta sẽ khiển trách cả ba người. Angelo không được để cô vào đây, và Daniel không được mang cô tới nơi này.” Con thịnh nộ của hắn đã cuốn phăng mọi vỏ ngoài Anh tao nhả – hắn giờ đây là một gã cao nguyên cuồng nộ sẵn sàng vung lưỡi dao của hắn lên.

“Tôi tin rằng con ngựa đã không hoảng lên cho tới khi một gã Scot khổng lồ xông đến xen vào chuyện của chúng tôi.”

Đôi mắt Cameron tóe lửa. “Ta không bao giờ nghĩ cô lại ngớ ngẩn tới mức lộn lờ quanh khu chuồng với một con ngựa đua chưa thuần!”

“Tôi phải lấy lại dải ruy băng của mình.”

Cameron buông nàng ra, nhưng cơn lôi đình của hắn vẫn chưa giảm bớt. “Ruy băng – cô đang nói tới cái quái quỷ gì vậy?”

“Con ngựa ăn dải ruy băng buộc tóc của tôi. Tôi không nghĩ ngài muốn nó bị chết nghẹt vì ăn bậy bạ.”

Hắn nhìn tới mái tóc xõa tung của Ainsley. “Cô đã đưa đồ của cô cho nó ngay lần gặp đầu tiên?”

“Tôi không đưa cho nó. Nó có một cái cổ dài và hàm răng khỏe.”

Lòng bàn tay của Cameron hơi ấn vào chỗ Jasmine đã cắn mất một đoạn tóc của Ainsley. Giọng hắn có vẻ dịu lại một chút. “Nàng ổn chứ, cô gái?”

“Tôi ổn. Anh trai Patrick của tôi có một con ngựa và phải thường xuyên ngăn cách mọi người tới gần nó. Tôi vẫn còn dấu răng của nó. Nếu nó không thể cắn vào người ta, nó cũng rất hăm dọa cạp lấy mũ hay áo khoác, váy hay áo của họ. Jasmine chỉ kéo tuột cái ruy băng buộc tóc của tôi.”

Cameron không chỉ đứng nghe. Hắn vuốt ve mái tóc của Ainsley với một bàn tay dịu dàng. “Jasmine đã từng tẩu thoát khỏi Angelo trước đây,” hắn nói. “Không con ngựa nào có thể trốn thoát khỏi Angelo. Cô nàng bé nhỏ đó đang mang lại cho chúng ta chút phiền phức.”

“Ngài không cần đuổi theo nó ư?”

“Ta muốn đảm bảo nàng ổn, trước tiên.”

Trái tim Ainsley rộn lên trước âm thanh dịu dàng trong giọng hắn. “Không có ý quát tháo tôi ư.”

“Và quát tháo nàng.” Đôi mắt hắn lấp lánh trở lại. “Có phải nàng luôn đi dạo vào một khu chuồng ngựa mà không hề sợ hãi?”

“Từ lúc tôi ba tuổi và đã thích đứng dưới bụng chúng.”

“Chúa nhân từ, cô gái, ta thực sự thương cảm cho cha mẹ nàng.”

“Các anh em trai. Cha mẹ tôi qua đời khi tôi còn rất nhỏ. Anh trai cả của tôi lúc đó mới hai mươi tuổi và đã phải chăm sóc cho tất cả chúng tôi. Tội nghiệp Patrick đáng thương. Tôi luôn khiến anh ấy phát điên. Giờ vẫn vậy.”

“Ta không nghi ngờ gì.” Giọng của Cameron đã mất đi sự tức giận, bàn tay hắn tiếp tục vuốt ve.

Ainsley muốn bước lại gần hắn, đắm mình hơn vào hơi ấm của hắn để chống lại cơn gió lạnh lẽo đang tung hoành. Trong suốt quãng thời gian sáu năm cô đơn đàng đẵng, nàng chưa khi nào cảm thấy ấm áp như đêm nay.

“Ngài tốt hơn là đi tìm ngựa của ngài đi,” nàng nói.

“Nó không phải của ta. Chỉ là mượn thôi.”

“Còn nhiều lý do khác nữa.”

“Angelo là người giỏi nhất trên thế giới, và ta thì vẫn chưa kết thúc với nàng.”

Tại sao những lời này lại khiến nàng run rẩy hãi lòng? “Chưa ư?”

Cậu bé giữ ngựa đang tiến lại, dẫn theo con ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng cho hắn. Cameron trượt bàn tay to lớn của hắn ra sau cổ Ainsley và chiếm lấy một nụ hôn nóng bỏng.

Đó là một nụ hôn đầy hứa hẹn, nói với nàng rằng hắn chưa quên điều hắn đã bắt đầu khám phá, hay ý định của hắn để kết thúc nó.

Cameron thả nàng ra, quay lại khi cậu bé giữ ngựa tới chỗ họ và phóng lên lưng ngựa một cách nhẹ nhàng.

Ainsley vòng hai cánh tay quanh người để xua đi cái lạnh đột ngột khi Cameron phóng ngựa vào trong đêm, cậu bé giữ ngựa vẫy vẫy tay tiễn hắn.

=_+

Mất cả đêm để bắt lại được con ngựa bất trị. Khi Cameron dẫn Jasmine vào chuồng, cô nàng đầm mồ hôi và xây xát khắp nơi vì chạy qua mấy bụi cây gai – và hắn không biết là tốt hơn có nên tự mãn – mặt trời đã lên cao, và hai người huấn luyện ngựa đã sẵn sàng trên đường chờ. Cameron tự tay chải lông cho Jasmine, và Angelo tắm cho cô nàng khi Cameron rời khỏi khu chuồng về nhà.

Hắn tắm rửa, thay đồ sạch sẽ, và đi tới phòng tắm nắng của Mac nơi bữa sáng riêng đã được chuẩn bị cho gia đình. Mới có 8 giờ, nhưng sau bữa tiệc thân đêm, Isabella và Beth vẫn dậy sớm để chuẩn bị cho các hoạt động trong ngày.

Những bữa ăn sáng luôn có đủ tất cả các thành viên gia đình đã thức dậy và đói ngấu – các anh em trai, mấy cô em dâu, Daniel, gia nhân, lũ chó. Khi Cameron tham gia, Isabella và Beth vừa trao đổi xong về lịch trình của ngày hôm đó. Mac ngồi cạnh Isabella, đọc báo và nắm chộp lấy tay vợ mình bất cứ khi nào có thể. Ian ăn chậm rãi và từ tốn, lắng nghe Beth và chẳng nghe thêm ai khác. Người hầu của Ian, Curry, khoái trá tận hưởng bữa sáng, một kẻ móc túi chuyên nghiệp vẫn đang say sưa trong thực tế là hắn giờ đã sống đời sống cao. Angelo không có mặt, người đàn ông quyết định ở lại chuồng ngựa với Jasmine, cũng như Daniel, Hart, và gã vệ sĩ kiêm người hầu của Mac, Bellamy.

Curry đứng bật dậy để phục vụ Cameron, nhưng Cameron vẫy tay để gã đàn ông nhỏ thó ngồi lại ghế của hắn và tự lấy cho mình trứng và xúc xích, bánh mì và cà phê. Hắn đặt đồ ăn và ngồi phịch vào chỗ của hắn như thường lệ, đối diện với Isabella và giật lấy một phần tờ báo đưa ngựa từ tay Mac.

Không thèm liếc tới nó, hắn hỏi Isabella, “Nói cho anh mọi thứ thím biết về Mrs. Douglas.”

Đôi mày Isabella nhướn lên ngạc nhiên, rồi nàng mỉm cười. “Và tại sao anh lại hứng thú với Ainsley Douglas thế?”

“Bởi vì cô ta đang loanh quanh để làm hư con trai anh, người hầu của anh, và cả những con ngựa của anh nữa. Anh muốn biết anh đang phải đối phó với điều gì.”

Cameron đã không bỏ lỡ nụ cười đột ngột của Beth và sự toe toét ra vẻ hiểu chuyện của Mac.

“Em đang tự hỏi khi nào thì anh sẽ thú nhận đây,” Mac nói. “Em đã thấy cách mà anh nhìn cô ấy khi anh thấy cô ấy trong phòng khách của Isabella năm ngoái.”

“Cô ta đã ở trong phòng khách của Isabella năm ngoái sao?” Cameron hỏi.

Cameron biết rõ đến chết tiệt nàng đã ở đó, dù hắn mới thấy nàng chỉ trong thoáng chốc. Hắn đã bước vào phòng khách London của Isabella, viện dẫn là đang giúp đỡ Isabella và Mac vượt qua một sự khủng hoảng, và để thấy Ainsley ở đó trông thật ngọt ngào như trông đợi. Nàng đã đỏ mặt khi nàng nhanh chóng đi ngang qua hắn tiến về phía cửa, váy của nàng ép sang một bên như sợ nó sẽ chạm vào hắn.

Mac chỉ cười khúc khích. “Cam, ông già ơi, anh rồi cũng lại lọt thỏm vào bẫy như tất cả bọn em thôi.”

Phết một thìa mật ong lên bánh mỳ, và hắn gạt bớt chỗ mật thừa vào bát. “Nói đi,” hắn nói với Isabella.

Isabella thư thái đặt hai cánh tay lên bàn và rồi chống chúng lên cằm. “Để em xem nào, cha của Ainsley mà một người nhà McBride, mẹ cô ấy là con gái duy nhất của Tử tước Aberdere. Cha mẹ của Ainsley đều mất vì bị thương hàn tại Ấn Độ khi Ainsley và em trai út của cô ấy mới chỉ là những đứa trẻ.”

“Cô ta nói với anh là anh trai cả đã nuôi nấng cô ta,” Cameron nói.

“Đúng thế. Patrick McBride lúc đó mới vừa hai mươi tuổi. Ông ấy đã mang Ainsley và ba người em trai khác từ Ấn về và mang cả gia đình về lại Scotland. Patrick nhanh chóng kết hôn sau đó, rồi ông ấy và vợ ông, Rona, đã cưu mang tất cả họ. Họ gửi Ainsley đến Học viện tập trung của Miss Pringle, mong muốn cô ấy trở thành một tiểu thư. Đó là nơi em đã gặp cô ấy, và chúng em đã nhanh chóng trở thành bạn bè.”

“Đồng bọn phạm tội thì có,” Mac thêm vào. “Mrs. Douglas đã dạy cô vợ yêu quý của em làm thế nào để cạy các ổ khóa và trèo qua các cửa sổ.”

“Ồ,” Curry thốt lên. “Nghe có vẻ thú vị đây.”

“Em chưa bao giờ giỏi nghệ thuật,” Isabella nói. “Không như Ainsley. Cô ấy là người đầu tiên những buổi lễ nửa đêm và những trò nghịch ngợm hàng ngày. Bọn em đã khá là kinh khủng.”

“Anh có thể hình dung được,” Cameron nói. “Cô ta đã làm gì sau khi kết thúc khóa học ở học viện?”

“Ainsley chưa bao giờ học hết cả,” Isabella nói, giọng nàng có chút ngạc nhiên khi thấy anh chồng mình không biết điều đó. “Mùa hè trước năm cuối khóa, Patrick và vợ đã đón cô ấy cùng đi du lịch tới Continent. Họ quyết định ở đó một năm, ở Rome, em nghĩ thế. Rồi sau đó em gặp Ainsley, ở London, cô ấy đã kết hôn với John Douglas. Ông Douglas là một người rất tử tế, nhưng nhiều hơn cô ấy ít nhất cũng ba mươi tuổi. Ainsley dường như cảm thấy như thế là thỏa lòng, nhưng em luôn tự hỏi tại sao cô ấy lại lấy ông ta. Em đã từng hỏi, nhưng cô ấy chưa bao giờ nói với em cả, và em không thích trở thành kẻ tọc mạch.”

“Vâng, đúng vậy,” Beth nói. “Khi chị gặp em lần đầu, chị đã mang em về nhà với chị ngay khi em đề cập tới Ian.”

“Chuyện này khác, em yêu quý,” Isabella nói. “Đó là gia đình.”

Cameron lấy thêm một ít mật ong. Dòng mật vàng óng chảy xuống khiến hấn tưởng tượng tới việc phủ lớp mật ngọt ngào lên cơ thể trần trụi của Ainsley. Từ từ, chậm rãi liếm láp nó trên da nàng, thưởng thức từng giọt ngọt ngào đó.

Hấn ngược lên và thấy Ian đang nhìn mình, không nghi ngờ gì là đoán trúng phóc cái ý tưởng trong đầu hấn. Ian hiếm khi nhìn thẳng vào mắt ai đó nhưng khi làm thế anh thường khiến người ta mất bình tĩnh.

Cameron bỏ cái phết mật xuống. “Và từ khi chồng cô ta chết, Mrs. Douglas làm việc cho nữ hoàng?”

“Thật vậy. Mẹ của Ainsley và mẹ của Lady Elenor Ramsay là bạn tốt, và nữ hoàng yêu quý mẹ của Ainsley. Rồi vào một năm khi nữ hoàng đang ở Balmoral, Ainsley và Eleanor Ramsay cũng đang ở cùng một người bạn chung của cả hai gần đó. Nữ hoàng đã tới thăm họ, và khi nữ hoàng khám phá ra thân phận của Ainsley, chẳng có gì cả nhưng Ainsley nên đến và làm việc cho bà ấy. Nữ hoàng bằng cách nào đó là đưa Ainsley vào tư dinh của bà và biến cô ấy thành một quý cô hầu cận.”

Mrs. Yardley đã nói với hấn những điều tương tự. “Vậy, cô ta và nữ hoàng khá gần gũi.”

“Không hấn. Ainsley biết ơn vì được ban cho một vị trí và được trả lương, nhưng cô ấy thấy nó gò bó về thời gian. Nữ hoàng không thích để cô ấy ra ngoài quá thường xuyên. Em đã ngạc nhiên khi Ainsley được phép nghỉ hai tuần tại đây với em, nhưng em cảm thấy rất vui.”

Isabella cầm tách cà phê lên và hớp một ngụm, rõ ràng là đã kết thúc câu chuyện của cô.

“Chỉ thế thôi sao?” Cameron hỏi.

“Vẫn chưa đủ sao? Em đã kể hết tất cả đời sống riêng tư của bạn mình, và em đã kể với anh nhiều như vậy chỉ bởi vì Daniel đã kể với em chuyện nó bắt gặp anh đang hôn cô ấy.”

Mac bật cười, thằng em chết tiệt này, và Curry đã rút đầy tai để có thể lê la khắp các cầu thang trong nhà.

“Ngừng cười ngớ ngẩn đi,” Cameron trừng mắt. “Anh không đang tìm hiểu để hỏi cưới cô ta. Cô ta đang cản trở cuộc sống của anh.”

Isabella tắt mắt nụ cười. “Cô ấy là bạn thân của em, Cameron. Đừng làm tổn thương cô ấy.”

“Anh không có ý định làm tổn thương cô ta. Anh muốn cô ta ngừng lôi kéo anh vào công việc của cô ta và từ bỏ việc can thiệp vào công việc của anh.”

“Vậy thì đừng hôn cô ấy.”

Cameron nhìn từng khuôn mặt đang đối diện với hắn như thể họ đang dàn hàng để chống lại hắn. Chẳng ai trong bọn họ hiểu được những tàn phá mà người phụ nữ như Ainsley có thể làm đối với sự minh mẫn của hắn. Sự khó chịu trong cơ thể hắn không thể biến mất khi hắn cứ quần quăn nòng, và hắn đã mất hai đêm không ngủ vì nòng.

Điều Cam nên làm là đóng gói hành lý, thu xếp lũ ngựa, và quay về nhà của hắn ở Berkshire nơi mà hắn có khu chuồng huấn luyện ngựa đua chính tại đó. Hắn có thể cùng với những tay huấn luyện khác của hắn tiếp tục luyện tập cho Jasmine ở khu bãi thả rộng lớn.

Nhưng Cameron đã hứa với Hart là ở lại Kilmorgan cho tới giải Doncaster, và hắn không thích hủy lời hứa với các anh em trai của hắn. Bên cạnh đó, Jasmine cũng đang quá kích động cho một chuyến đi dài về phía nam. Nếu cô nòng là ngựa của Cameron, hắn sẽ để cô nòng nghỉ ngơi, huấn luyện cô nòng thật từ từ, để hiểu cô nòng, dạy cô nòng tin tưởng. Để như thế, hắn phải làm việc thật cẩn thận. Một chuyến đi dài ngay lúc này có thể hủy hoại cô nòng.

Không, hắn phải ở lại Kilmorgan và kết thúc chuyện này. Một lần chiếm được Ainsley, như hắn đã thề, hắn có thể quên nòng và trở lại với sự minh mẫn của bản thân.

Ian kéo hũ mật ong về phía mình. “Chúng ta nên trở lại tầng trên,” anh nói với Beth.

“Gì cơ?” Beth nhìn xuống cái danh sách nòng đang viết. “Tại sao?”

Ian đứng dậy và kéo cái ghế của Beth mà không trả lời. Ian không biết cách nói dối, nên khi anh biết anh không nên nói điều anh nghĩ, anh đã học cách giữ kín miệng.

Beth biết anh quá rõ. Không hề phản đối, nòng để anh nắm lấy tay nòng và đưa nòng ra khỏi bàn ăn. Trước khi bỏ đi, Ian quay lại và chộp lấy hũ mật ong trên bàn, giữ nó bằng một tay khi anh dẫn Beth về phòng.

Hai ngày sau Ainsley ngấp giữa một biển lựa là tuyệt đẹp tại một tiệm may có tiếng tại Edinburgh. Ngoài trời mờ mịt vì mưa xối xả, nhưng trong phòng với Beth và Isabella, tất cả đều khô ráo và ấm cúng.

Ainsley đã đánh điện yêu sách mới của Phyllida tới nữ hoàng, và trong khi chờ đợi hồi âm, nàng không ngừng rà soát ngôi nhà lần nữa, chỉ để phòng hờ. Nàng đã lôi kéo Daniel giúp nàng tìm kiếm, và cả Angelo nữa, tất nhiên nàng không nói chính xác thứ nàng đang tìm kiếm và lý do. Nhưng cả hai người bọn họ đều biết ngôi nhà rõ hơn nàng, chẳng có gì đáng ngạc nhiên, thực tế là vậy. Người digan và chàng trai trẻ đã tìm thấy những nơi ẩn nấp mà nàng dám cá là kể cả Hart cũng không biết. Nhưng Phyllida đã không dùng chúng, bởi vì họ không tìm thấy những lá thư.

Bản thân Phyllida cũng từ chối nói chuyện với Ainsley. Cô ả bỏ đi khi thấy Ainsley muốn tiếp cận, cố tình đứng cùng với nhiều người xung quanh, hoặc tự nhốt mình trong phòng, than phiền về việc nhức đầu.

Không có sự tức giận mà nữ hoàng chỉ hồi âm là bà không thể gửi thêm tiền cho Ainsley. Ainsley chỉ đơn giản là sẽ phải tự xoay xở, và nữ hoàng sẽ hoàn trả lại nàng sau.

Tức giận và buồn phiền. Ainsley không có nơi nào đủ gần để xoay xở cả, và anh trai Patrick của nàng sẽ không bao giờ cho nàng vay năm trăm đồng vàng mà không yêu cầu một sự giải thích cặn kẽ tại sao nàng cần số tiền đó. Patrick không thể biết sự thật, và Ainsley cũng không muốn nói dối anh. Anh trai Sinclair làm luật sư của nàng cũng sẽ có cùng sự tò mò ấy, Steven thì chẳng bao giờ giữ tiền trong túi, và Elliot, người có nhiều khả năng nhất, thì lại đang ở Ấn Độ.

Nàng chỉ có thể mượn tiền của Cameron. Hắn đã biết về yêu sách của Phyllida và cũng đã đề nghị giúp đỡ. Ainsley có thể đưa hắn trang sức của mẹ nàng như vật thế chấp và hoàn trả cho hắn ngay khi nàng nhận được tiền từ nữ hoàng.

Đây chính là loại tình huống mà nữ hoàng trả công cho nàng, Ainsley buồn rầu nghĩ, bởi vì chủ nhân của nàng biết rằng Ainsley sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà không xảy ra vấn đề gì.

Vì thế, Ainsley đã không làm âm lên khi Isabella đề nghị nàng, Ainsley, và Beth dành một buổi chiều của kỳ nghỉ để đi mua sắm ở Edinburgh. Nàng có thể dùng cơ hội này để định giá những trang sức của mẹ nàng, thế là nàng có thể đề nghị với Cameron một thế chấp hợp lý cho khoản nợ. Mặc dù Phyllida đã cảnh cáo việc Cameron có thể yêu cầu giúp đỡ, Ainsley đã xác định việc này chỉ như một thương vụ. Nàng phải thế.

Ainsley phải thú nhận là nàng cũng rất hào hứng khi ngồi cạnh Isabella trong tiệm may và được bao quanh bởi vô số những loại vải vóc đẹp đẽ, đắt tiền. Isabella yêu cầu những nhân viên cửa tiệm mang ra hết loại vải này đến loại vải khác, nào là nhung, lụa... và còn đủ thứ ren, ruy băng...

Ainsley chạm tay vào một súc lụa Trung quốc, thật tuyệt vời, mong manh như làn sương mỏng lướt trên tay nàng. “Thứ này thật tuyệt diệu. Tiếc là chẳng có màu hoa oải hương. Em có thể mặc nó, Beth.” Màu saphia sẫm cũng hết như màu mắt của Beth.

“Beth?” Isabella gọi. “Ainsley thân mến, mọi thứ Madame Claire mang đến là dành cho *bạn*. Bạn sẽ có một bộ đồ màu xanh thẫm, với tấm sọc kem này cho váy trong, và lụa Trung quốc này làm lớp lót.” Isabella rút ra những dải nhung xanh và đặt nó lên một loại satin sọc kem và trắng. “Dải lụa màu xanh dương này là để làm đường viền.”

Ainsley nhìn bạn đầy hốt hoảng. “Isabella, mình không thể. Mình vẫn đang để tang. Hay ít nhất là để tang một phần.”

“Và giờ là thời điểm để bạn đoạn tang được rồi. Mình biết là nữ hoàng sẽ ngắt mất nếu bạn mặc thứ gì đó sáng hơn màu xám xịt, nhưng bạn sẽ cần những bộ dạ phục hợp thời khi bạn tới thăm mình ở Lodon – để đi nghe hòa nhạc, và tham dự các vũ hội, và những buổi tiếp khách của mình. Mình định sẽ giới thiệu bạn, bạn thân mến, và mình chọn đồ rất có gu đó.”

“Quý cô đây quả là có con mắt tinh tường,” bà thợ may, Madame Claire nói.

Isabella vẫy tay xua đi lời khen ngợi. “Sống với một nghệ sĩ đã dạy mình những thứ này. Mình sẽ chọn màu hoa cà hoặc màu tím violet cho bạn, Ainsley, nhưng không bao giờ là màu oải hương.” Nàng rung mình và với tay lấy một tấm lụa màu rượu vang đỏ. “Kết hợp nó với đường viền màu đen là bạn sẽ có một bộ đồ đáng yêu cho bữa tiệc trà. Nhưng một bộ dạ tiệc mới cho bạn thì sẽ phải là màu xanh da trời tươi sáng. Với đôi mắt và phong thái của bạn, bạn có thể khiến tấm lụa này tỏa sáng. Em nghĩ sao hả, Beth?”

Beth, người trưởng thành trong sự khổ hạnh hơn là nghèo khó và đã không có một bộ váy áo tử tế cho trong suốt cuộc đời cho tới khi bước sang tuổi hai mươi tám, gật đầu nhưng có chút nghi ngại. “Nó rất đẹp, Isabella.”

“Vậy chúng ta sẽ lấy nó. Giờ thì những cuốn hình mẫu đâu rồi nhỉ?” Isabella lục lọi quanh đồng tạp chí thời trang mà nàng đã vùi dưới đồng vải vóc. “Tôi biết tôi đã nhìn thấy vài mẫu viền màu bạc, Madame Claire. Tôi muốn họa tiết thêm cho trang phục dạ hội của Ainsley.”

Trong khi Isabella và Madame Claire tìm kiếm cuốn tạp chí và dải viền, Ainsley thì thầm với Beth, “Cô ấy có biết chị không thể chi trả cho cái váy đó? Một cái áo dài buổi tối, có thể, nhưng chắc chắn là không thể chi trả cho một cái đầm dạ tiệc mới. Chị đã mua cái màu xám chỉ mới tuần trước thôi.”

“Chị vừa mới thấy rồi đó,” Beth thì thầm đáp lời, đôi môi nàng khẽ run. “Isabella đã nói rồi đó.”

“Nhưng chị không thể trả nổi tiền cho tất cả chúng.” Isabella, ái nữ của một bá tước và giờ là vợ của Mac Mackenzie giàu có, hẳn không thể hiểu rằng nhiều người không thể mua một tủ quần áo chỉ với ý thích nhất thời.

“Hai người, có phải lại đang tỏ ra tiết kiệm và nói chuyện về tiền bạc không đó?” Isabella ngồi lại trên ghế và đặt cuốn tạp chí thời trang trên đùi. “Đây là món quà mình tặng bạn, Ainsley. Mình sẽ chết nếu để bạn mặc mấy cái áo dài ngớ ngẩn và quá chi là *dù* đó. Đừng có từ chối mình.”

“Isabella, mình không thể để bạn...”

“Có, bạn có thể. Giờ thì ngừng phản đối đi để chúng ta có thể nhanh chóng hoàn thành công việc này.” Nàng chăm chú với một trang hình. “Mình thích thiết kế này – chúng ta sẽ tạo dáng mở cho lớp váy lót ở phía trước, điểm nhấn là một cái nơ xếp nếp ở bên hông. Màu xanh và bạc tạo sọc và xếp nếp đối với phần váy ngoài, thân sau của váy cũng vậy, điểm thêm lớp lụa lót màu xanh ở phía trước.”

Madame Claire và những phụ tá của bà nhón nhác bày thêm nhiều mẫu trang phục, trong khi Ainsley trút bỏ y phục để chuẩn bị thử đồ. Morag, một trong những nữ hầu của Isabella, đi theo Ainsley đến sau tấm rèm và giúp nàng cởi bỏ cái váy màu xám của nàng. Cái áo giờ đây dường như trở nên xám xịt và thô kệch khi so sánh với vô vàn màu sắc sỡ trên sàn nhà.

“Và một cái váy màu xanh bóng cho buổi sáng,” Isabella bước tới. “Nó sẽ tuyệt vời.”

Ainsley ló đầu ra khỏi tấm rèm. “Sao lại có nhiều màu xanh vậy?”

“Bởi vì bạn tóc vàng và màu xanh sẽ tuyệt vời lắm. Bên cạnh đó, Cameron đặc biệt thích màu xanh.”

Ainsley cứng người lại, hai tay nắm chặt lấy cái rèm. Đằng sau nàng, Morag đang kêu lên thiếu kiên nhẫn khi cô hầu cố gắng gài những cái nút. “Sở thích về màu xanh của Lord Cameron thì có liên quan gì đến mình?”

Isabella nhìn nàng có chút thương hại. “Thực sự thì, Ainsley, bạn có nghĩ rằng *bất cứ* gì diễn ra trong khuôn viên tư dinh Mackenzie mà Beth hoặc mình không biết không? Cameron đã bị trông thấy đang hôn bạn trong khu chuồng ngựa và trong phòng làm việc riêng của anh ấy, tất cả đều được báo cáo nghiêm chỉnh tới mình bởi Dany.”

“Anh chồng của bạn đã không nói chuyện gì với mình trong hai ngày,” Ainsley nói. “Anh ấy rất giận dữ vì mình gần như đã làm anh ấy mất một con ngựa.”

“Anh ấy chẳng nói chuyện với ai hết, bởi vì anh ấy quá bận rộn làm việc với con ngựa đó,” Isabella đáp trả. “Đó còn hơn cả lý do để bạn mình phải khiến bạn thật đẹp. Anh ấy ở quanh đây đó, và khi Cam thấy bạn tỏa sáng như một nàng bướm bướm, anh ấy sẽ có thể bỏ qua cho bạn.”

“Lũ bướm không tỏa sáng,” Ainsley nói. “Và làm ơn đừng nói với mình rằng, khi bạn khoe mình trước mặt Cameron trong bộ cánh màu xanh tươi mới, anh ấy sẽ quỳ gối và cầu hôn.”

Isabella nhún vai. “Mọi chuyện đều có thể.”

Ainsley xô bức rèm đóng lại. “Isabella, mình thương cậu như em gái, nhưng mình từ chối tiếp tục

cuộc trò chuyện vô lý này.”

Isabella bật cười, nhưng Ainsley nghĩ cô ấy đã lạc quan quá rồi. Cameron đã nhấn mạnh rất rõ rằng hôn nhân không phải điều mà chàng có ý định ràng buộc bản thân lần nữa. Bên cạnh đó, một người đàn ông như Cameron sẽ không bao giờ quỳ một gối và cầu hôn như thông thường. John Douglas đã làm thế, ông ấy thật ngọt ngào, bởi vì hai đầu gối của ông cũng khá là thấp. Không, Cameron Mackenzie, khả năng rất nhỏ nếu chàng cầu hôn một người phụ nữ, thì chàng sẽ đề nghị nàng cùng chèo thuyền trên hồ, hoặc cưỡi ngựa phi lên những ngọn đồi. Chàng sẽ đỡ nàng xuống ngựa, hai tay ôm lấy khuôn mặt nàng, và hôn nàng – một nụ hôn dài, trọn vẹn, nóng bỏng – và rồi chàng sẽ nói với giọng khàn khàn của chàng, “Lấy anh nhé, Ainsley.”

Ainsley sẽ phải gật đầu thay cho câu trả lời, vì nàng không thể thốt nên lời. Rồi chàng sẽ hôn nàng nồng nàn hơn trong khi lũ ngựa đi lang thang. Họ đính ước với nhau trên bãi cỏ - một nơi kỳ diệu làm sao mà không có bùn đất cũng như những vũng lầy lội.

“Nếu nó quá vô lý,” Isabella nói khi Ainsley bước ra khỏi chỗ thay đồ, chuẩn bị sẵn sàng cho việc đo áo váy, “tại sao Cameron lại theo chân bạn tới tận Edinburgh, ngày hôm nay?”

Ainsley đột nhiên thấy ghen thờ. “Dĩ nhiên là anh ấy không thế. Isabella, đừng vẽ vờ điều gì nữa.”

“Mình không thế.” Isabella đứng dậy và nâng tấm nhung xanh tuyệt đẹp tới gần khuôn mặt Ainsley. “Mình nhìn thấy anh ấy rõ như ban ngày, lên cùng chuyến tàu với chúng ta và trông lén lút như quỷ ấy. Anh ấy chắc chắn không muốn bị trông thấy. Đúng rồi, là màu xanh mình nghĩ đây. Madame Claire, vài màu bạc ở chỗ nào thế.”

#o#

Không có nhiều sự lựa chọn cho lắm, Cameron cau có nhìn Lord Pierson, chủ sở hữu của Night-Blooming Jasmine. Phòng khách thanh lịch của Pierson ngập trong khói thuốc và cả những vật lưu niệm của xứ Scot. Những cái dao truyền thống của xứ Êcốt được treo trên tường, một bộ sưu tập những chiếc túi truyền thống được đặt trong một tủ kính, và những con dao Pierson thu thập được trên trận chiến tại cánh đồng Culloden được trưng bày trong một bàn kính.

Pierson là loại người Anh cuối cùng mà Cameron có thể thích nổi – một gã giả vờ là đam mê với nền văn hóa Scot nhưng trong thâm tâm thì lại bài xích người Scot. Những thứ rác rưởi trong căn phòng này đã được bán cho hắn bởi những gã thương lái xảo quyệt, những kẻ lợi dụng sự hời hợt của hắn để khiến hắn tưởng rằng đang sở hữu những hiện vật độc đáo của xứ cao nguyên. Pierson luôn nói với Cameron bằng cái giọng mỉa mai của hắn, với một niềm tin tuyệt đối về sự ưu việt của bản thân gã.

“Tôi hy vọng anh tới để báo tin chiến thắng, chứ không phải đưa ra một lời xin lỗi,” Pierson nói. Hắn rót whisky Scot – loại rẻ tiền, không phải của nhà Mackenzie – vào ly và đưa một ly cho Cameron. “Tôi cần cô ngựa đó mang lại giá cao trong buổi đấu giá.”

Đấu giá. *Hãy cho tôi sức mạnh*. “Tôi vẫn chưa có đủ thời gian cải thiện tình hình,” Cameron nói. “Cô nàng quá bòn chòn để có thể chạy. Cho tôi thêm một năm nữa, và nó sẽ tham gia các cuộc đua dành cho ngựa bốn tuổi với tốc độ bão lốc. Cô nàng sẽ chiến thắng giải Ascot như một nữ hoàng.”

“Không thể nào, thật đáng nguyên rủa, tôi cần nó thắng giải Doncaster để có thể bán nó khi kết thúc mùa giải. Tôi đã nghĩ anh là huấn luyện viên tốt nhất ở Anh chứ, Mackenzie.”

“Và khi huấn luyện viên tốt nhất nói với anh rằng *không* đưa con ngựa đó, anh nên lắng nghe anh ta.”

Môi Pierson mím chặt. “Tôi luôn có thể lôi nó ra khỏi khu chuồng của anh.”

“Vậy thì chúc may mắn để tìm được người huấn luyện vào lúc này. Anh sẽ không thể và anh biết thế.”

Gã đàn ông chết tiệt này. Nếu không vì lợi ích của Jasmine, Cameron sẽ tránh xa thằng ngốc này ra, và chẳng có gì phải làm với hắn cả. Nhưng Pierson sẽ hủy hoại Jasmine, và Cameron sẽ là một kẻ không tim nếu để hắn làm thế.

Jasmine đã khá hơn sau lượt chạy rộng của cô nàng. Dù Angelo chẳng nói gì, Cameron biết ông đang ngập tràn trong nỗi xấu hổ vì đã để xảy ra việc như vậy với Jasmine. Chỉ có một sự giải thích duy nhất cho sơ xuất của Angelo đó là Ainsley đã bỏ bùa ông. Tại sao không chứ? Cô ta đã bỏ bùa tất cả những người khác trong ngôi nhà.

“Hãy để tôi mua Jasmine, như tôi đã đề nghị trước đó,” Cameron nói. “Tôi sẽ mua lại cô nàng với giá mà anh trông đợi ở buổi đấu giá nếu cô nàng chiến thắng. Cô nàng là một con ngựa tốt. Sẽ thêm một món tốt nữa trong kho của tôi.”

Pierson lắc đầu. “Tuyệt đối không. Nó là một con ngựa Anh thuần chủng. Nó không thuộc về một trang trại Scot.”

“Khu huấn luyện chính của tôi ở Berkshire. Tôi có thể huấn luyện mọi thức tại đó.”

“Thế tại sao anh lại không ở đó với nó lúc này?” Pierson vặc lại.

Cameron nghiêng nghiêng ly rượu của mình. Loại rượu này thật kinh khủng, và hắn mới chỉ nhấp môi có tý chút. “Một nghĩa vụ đối với anh trai tôi.”

“Thế còn nghĩa vụ của anh với tôi và con ngựa của tôi? Nó sẽ đua ở giải Doncaster, hoặc tôi sẽ lấy lại nó và sẽ loan tin về sự bất tài của anh. Thế đã rõ chưa? Giờ, tôi có những công việc khác. Chúc một ngày tốt lành, Mackenzie.”

Cameron chỉ muốn đắm vào hòng gã này, đặt ly rượu xuống, và quay sang để lấy chiếc áo khoác từ người hầu đã mang tới sẵn. Nếu hắn đánh Pierson và giải tỏa sự nóng giận, Jasmine sẽ phải gánh chịu và Cameron sẽ không thể để điều đó xảy ra.

Người hầu – là một người Anh, như Cameron để ý – dẫn Cameron ra tới cửa và mở nó ra cho hắn. Cameron đội cái mũ của hắn lên và bước thẳng ra ngoài trời mưa gió.

Hắn sai bước dọc xuống phố, màn mưa xối xả mờ mịt cả bầu trời, nhà cửa, và con người, giải tỏa cơn giận dữ bằng việc bước đi thật nhanh và mạnh.

Tên khốn kiêu ngạo. Trong những trường hợp thông thường, thì tên đó chẳng đáng bận tâm, nhưng Cam thích Jasmine và muốn nó. Hắn đã nghĩ về việc dụ Pierson chơi bài với hắn và sẽ cược thắng Jasmine, nhưng Pierson không phải một con bạc. Gã thậm chí cũng chẳng cá cược những con ngựa.

Cameron có thể đảm bảo bước chạy cho Jasmine tại giải Doncaster, nhưng không phải để chiến thắng. Nếu hắn thúc cô nàng quá nhiều, hắn sẽ chịu rủi ro về mặt thể lực của cô nàng. Jasmine có thể thắng nhưng sẽ chết ở cuối đường đua – hoặc, nếu Pierson làm theo lời hắn, người mua hiện tại sẽ bỏ đi ngay. Đó là cách Pierson đã làm mọi thứ.

Gã khốn tâm thường người Anh.

Những ý nghĩ của Cam bị cắt ngang khi hắn trông thấy một phụ nữ mặc đồ xám, với mái tóc màu nắng, bước ra từ một cửa hàng trang sức. Ainsley trượt một cái bao nhỏ vào trong túi nàng, nhìn vô cùng lén lút, mở cái ô của nàng ra, và nhanh chóng đi xuống con phố mịt mờ mưa gió.

Chương 10

Ainsley cảm thấy sự hiện diện của Cameron thậm chí trước cả khi bàn tay đeo găng to lớn của hắn túm lấy cán ô của nàng.

Hắn sẽ ngả mũ, trao cho nàng một lời chào lịch sự, đề nghị hộ tống nàng xuống phố chẳng? Không, hắn thực ra đang nhìn nàng với đôi mắt giận dữ và khuôn mặt thì đanh lại và sẽ không buông cái ô trời đánh ấy ra đâu.

“Ta đã nói với nàng là ta sẽ đưa nàng tiền để trả cho những lá thư rồi mà,” hắn nói.

Ainsley trao hắn một cái gật đầu lạnh lùng. “Xin chào ngài, Lord Cameron. Tôi biết thế.”

“Vậy sao nàng lại còn tới tiệm trang sức để làm cái quái gì? Nàng không có tiền để đi mua sắm. Nàng hắn đang cố bán trang sức để trả tiền cho Phyllida, đúng không?”

Và có phải hẳn giận dữ vì chuyện đó? *Một gã Scot cậy quyền, kiêu ngạo.* “Tôi không cố bán trang sức, tôi chỉ đang định giá chúng. Để thế chấp.”

“Thế chấp? Thế chấp cái gì?”

Ainsley cố gắng lấy lại cái ô lần nữa và ngạc nhiên khi thấy hẳn thả nó ra. “Cho khoản nợ mà ngài đề nghị với tôi. Tôi đưa ngài vật thế chấp, và sau khi bạn tôi gửi tiền cho tôi, ngài sẽ trả lại trang sức cho tôi.”

Đôi mắt ánh vàng của Cameron nheo lại. “Ta chưa bao giờ nói đó là một khoản nợ cả. Ta sẽ trả cho Phyllida, và kết thúc tại đó. ‘Vật thế chấp’ của ngài, nếu ngài khẳng khẳng có ý đó, thì hãy đảm bảo với ta đó không phải là những lá thư chết tiệt. Ta phát bệnh đến chết vì chúng.”

“Tôi không thể nhận tiền như một món quà từ ngài và vẫn còn là một quý cô,” Ainsley nói. “Trừ khi đó là một khoản nợ, một giao dịch làm ăn, và sau đó chỉ vì tôi là một người bạn của gia đình. Bạn của Isabella.”

“Ngài làm mọi chuyện trở nên phức tạp quá rồi đây. Không ai biết ta đã đưa tiền cho ngài cả.”

“Mrs. Chase sẽ biết, hoặc cô ta sẽ đoán ra. Và ngài có thể biết chắc rằng cô ta sẽ kể cho mọi người biết.”

Ainsley quay đi và tiếp tục rảo bước.

Cameron phải sai chân thật nhanh để bắt kịp ngài. Chết tiệt, nếu có ai đó nói với hẳn rằng một ngày hẳn phải chạy đua suốt các phố của Edinburgh, theo đuổi một quý cô quả quyết bắn hẳn với cái ô của ngài ta, hẳn sẽ cười âm ỉ vào mặt kẻ đó. Cameron Mackenzie không theo đuổi phụ nữ, với những cái ô hay bất cứ cái gì khác.

“Trang sức đó là hoa tai và trâm cài tóc của mẹ tôi, chúng vừa đủ năm trăm,” Ainsley nói. “Khá là may.”

Cameron quyết định không nói với ngài rằng Phyllida giờ đây muốn một ngàn năm trăm. Hẳn không cần Ainsley gửi về nhà tiền bạc của gia đình.

“Chúng là của mẹ ngài?”

“Phải. Những thứ duy nhất tôi có được từ bà, thực vậy. Tôi đã luôn thương tiếc vì tôi chưa bao giờ biết bà.”

Nỗi buồn chất chứa trong giọng ngài khiến hẳn xao động. Mẹ ruột của Cameron là một người kinh khủng bị cảnh báo là phải tránh xa chính những đứa con trai ruột của bà. Bà đã chết ngay khi Cam vừa bước sang tuổi mười tám, trong khi hẳn đang ở trường đại học, vì bị ngã, hẳn đã được kể lại như vậy.

Hart đã kể lại sự thật cho Cameron sau này, đó là cha họ đã giết bà, lão đã lắc bà rất mạnh khi lão đánh bà và rồi bẻ gãy cổ bà. Hart đã suy diễn chuyện này nhiều lần – nhân chứng duy nhất là Ian và

cha bọn họ đã nhốt cậu bé mười tuổi Ian vào trại tâm thần thậm chí là trước cả khi tang lễ được tiến hành, để phòng trường hợp Ian thật thà sẽ nói tuột ra điều gì đã thực sự xảy ra.

Cameron chẳng giữ được thứ gì từ mẹ hắn, cha hắn đã vất sạch mọi thứ thuộc về bà sau cái chết của bà. Cái cách mà Ainsley thể hiện nỗi tiếc thương của nàng vì không gặp được mẹ của nàng khiến trái tim hắn có gì đó xao động.

Ainsley cắt đứt câu chuyện bằng việc mở cánh cửa của một cửa hàng khác, một tiệm trang phục nổi tiếng, cô nhân viên tươi cười chào đón họ. Ainsley nhìn Cameron đầy ngạc nhiên khi chàng theo nàng vào trong.

“Đây là một tiệm may đồ nữ,” nàng nói.

“Ta biết nó là gì. Ta thấy là nàng đã chọn may một tủ quần áo ở đây, không phải nướng bánh mỳ. Và đặt ô của nàng xuống trước khi nàng xiên phải ai đó.”

Ainsley để cô nhân viên cất chiếc ô, nhưng nàng hơi nao núng khi Cameron theo nàng vào thẳng phòng trong. Madame Claire trao cho chàng một nụ cười hoan hỉ. “Xin hãy ngồi chờ, thưa quý ngài.”

Isabella vẫy chàng từ trong chiếc ghế tựa của nàng. “Ồ, Cameron, hoàn hảo. Đúng người bọn em cần.”

Một cách tự nhiên, Cameron thả áo của chàng ra, ngồi xuống một cái ghế bành và nhận một ly vang đỏ từ cô nhân viên.

“Ngài trông có vẻ rất thoải mái,” Ainsley nói.

“Ta là một thượng khách mà.”

Điều đó có nghĩa là Cameron đã dẫn những cô nhân tình của chàng tới đây. Ainsley lật giở một trong những cuốn tạp chí thời trang và chăm chú xem xét kiểu mẫu của những chiếc đầm sắc sỡ, nhưng chẳng hề để tâm được mấy.

“Bọn em đang chọn đồ cho Ainsley,” Isabella nói. “Em muốn cô ấy thật rực rỡ.”

Ainsley ngồi yên, hòng nàng khô khốc, trong khi Isabella đưa cho Cameron thấy các loại vải mà cô đã chọn và giải thích từng loại. Cameron ủng hộ những lựa chọn của cô ấy và dường như biết cả về những loại vải đệm và tay áo cộc và cả khăn choàng nữa. Ainsley thậm chí chẳng cần phải có mặt ở đây.

“Ta thích nhìn nàng ấy trong sắc đỏ,” Cameron nói.

“Không phù hợp với cô ấy,” Isabella đáp. “Màu đỏ tươi sẽ làm xỉn thay vì tôn da cô ấy lên, và đôi mắt cô ấy cũng sẽ bị mờ nhạt đi.”

“Không màu đỏ tươi. Thẫm. Thật thẫm. Và bằng nhung. Một bộ đầm ấm áp cho mùa đông.”

Madame Claire hơn hờ. “Ngài quả là tinh tế. Chỉ tôi mới có thứ đó.”

Ainsley nên hét lên, phản đối, nói họ phải dừng lại. Nàng chỉ có thể đứng nhìn, nửa choáng váng, khi Madame Claire đem tới một tấm nhung đỏ thắm tới mức sắc lung linh của nó là màu đen.

Cameron đứng dậy, lấy tấm nhung từ Madame Claire, và ướm lên người Ainsley. Ainsley nhảy dựng lên, nửa sợ như chàng sẽ đơn giản là chụp tấm vải lên đầu nàng nếu nàng vẫn còn ngồi trên ghế.

Cameron ôm lấy khuôn mặt nàng trong lớp nhung mịn màng. “Em thấy chứ?” Cameron nói với Isabella.

“Vâng, thật hoàn hảo.” Isabella vỗ tay phấn khởi. “Anh quả có mắt tinh tường, Cam. Cô ấy sẽ tuyệt đẹp với màu đó.”

Ainsley không thốt nên lời. Cảm nhận đôi tay của Cameron qua lớp nhung, tất cả sức mạnh từ công việc huấn luyện ngựa của chàng giờ đây thật mềm mại vuốt ve Ainsley.

Nàng bắt gặp cái nhìn của Beth hướng về Cameron. Đôi mắt xanh thắm bầu trời của Beth đầy hiểu biết, cảm thông. Beth đã bị hấp bởi một anh chàng Mackenzie đẹp trai không cưỡng nổi, và nàng cũng biết rằng Ainsley cũng đã rơi vào cái bẫy như vậy.

=>0<=

Mưa vẫn tầm tã suốt cả buổi chiều nên các hoạt động giải trí được tổ chức trong dinh thự Kilmorgan, thế là Isabella tiến hành một trò săn đồ chán ngắt. Nàng và Beth và Ainsley lên một danh sách những đồ vật làm giải thưởng và đem giấu chúng đi. Những vị khách không có hứng thú với trò chơi săn đồ thì nghỉ ngơi tại phòng chơi bài ở sảnh chính của ngôi nhà và tiếp tục thắng thua với vận đen đỏ.

Daniel chế giễu cái trò săn đồ chán ngắt ấy và lôi kéo Ainsley tham gia vào một trò chơi ở phòng bida. Isabella, yên tâm để Daniel thoát khỏi tầm kiểm soát, thả tự do cho cả hai người bọn họ.

“Thím Isabella nói các anh trai của cô đã dạy cho chơi,” Daniel nói với Ainsley. “Cháu không thể tin được là một cô gái có thể chơi được trò này.”

“Không ư? Vậy chóng mắt lên mà coi đây, cậu bé của ta.”

Ainsley để Daniel bày gậy và những trái bóng đỏ và trắng, trong khi nàng đang mân mê tờ giấy ghi tin nhắn trong túi, thứ mà cô hầu của Phyllida Chase vừa mang tới cho nàng sáng nay.

Phyllida muốn số tiền đó vào đêm mai, ả đã nhắn thế. *Rowlindson, hàng xóm gần nhất của Hart,*

sẽ tổ chức một buổi vũ hội hóa trang vào ngày hôm sau, đêm thứ sáu. Gặp ta ở khu nhà kính của ông ấy lúc một giờ sáng, và chúng ta sẽ thực hiện trao đổi tại đó. Chỉ một mình cô thôi, Mrs. Douglas, không có Lord Cameron.

Ainsley đọc dòng tin mà bức mình. Tại sao ả đàn bà đó lại phải tỏ ra giấu giếm như vậy? Tất cả Phyllida phải làm là tới gặp Ainsley trong phòng riêng của nàng, và họ sẽ kết thúc chuyện này.

Nhưng, tốt thôi, Ainsley sẽ gặp Phyllida tại buổi vũ hội hóa trang. Ainsley thậm chí vẫn chưa được mời tham dự buổi vũ hội chết tiệt đó. Nhưng cuối buổi sáng nay, Morag đã đưa nàng thư tay từ thư ký của Lord Rowlandson về việc mời nàng tham dự. Phyllida chắc chắn phải biết. Morag thậm chí giờ đây đang thu xếp một cách tài tình được một bộ phục trang cho Ainsley.

Khi Daniel phân phối các trái bóng, Ian Mackenzie bước vào trong phòng, và đóng cánh cửa lại phía sau anh. Ian chưa bao giờ nói nhiều với Ainsley, nhưng anh trở nên thoải mái với nàng trong suốt thời gian nàng tới thăm Isabella, điều đó có nghĩa là anh không phòng thủ với nàng. Nhưng anh cũng không nhắm tìm nàng; anh đơn giản là chấp nhận sự có mặt của nàng như anh đã làm với gia đình của anh.

Ainsley chú ý thấy sự đổi thay của Ian khi nàng tới thăm vài năm trước. Giờ anh đi lại tự tin hơn, sự bối rối thường trực đã thay thế bằng thái độ quan sát bình tĩnh. Bất cứ khi nào anh ôm cậu con trai nhỏ, sự trầm tĩnh của anh lại càng trở nên rõ ràng hơn. Tĩnh tâm, chính là điều đó, sự yên bình trong sâu thẳm tâm hồn, thứ hạnh phúc không gì lay chuyển nổi.

“Không tham gia săn đồ ah?” Ainsley hỏi Ian khi nàng cúi người ngấm chọc quả bóng trắng.

Ian rót cho mình một ly rượu và tựa mình lên bàn bida. “Không.”

Chú ấy có ý là chú ấy sẽ thắng nó nhanh chóng,” Daniel nói. “Cũng cùng lý do cho việc chú ấy không chơi bài.”

“Chú biết mọi lá bài ở trên bàn,” Ian nói.

Ainsley tưởng tượng những người chơi khác sẽ chẳng thích điều này chút nào. “Tinh thần thể thao của anh đi đâu mất rồi.”

Ian không coi chúng mang tính thể thao, và Ainsley chợt hiểu ra rằng anh tránh xa những trò chơi bài vì chúng không hề có tính thách thức với anh. Anh giải quyết chúng quá nhanh trước cả khi những người khác kịp nhận ra vấn đề.

Cameron cũng có một chút tương tự anh trong thế giới với lũ ngựa, Ainsley trầm ngâm, chàng biết cội nguồn của nó trước khi nó xảy ra, và chính xác tại sao lại thế. Nàng đã chứng kiến chàng dừng một mùa huấn luyện và dẫn một con ngựa đi, trong khi những người giữ ngựa của chàng phản ánh là không có chuyện gì hết, chỉ tới khi bác sỹ thú ý xác nhận là phán đoán của Cameron là chính xác.

Khi Ainsley chuẩn bị chọc bóng, Ian vỗ vỗ lên mặt bàn bên phải anh hai inch. “Đích ngắm ở đây. Bi đỏ sẽ rơi vào hố đó và bi trắng sẽ quay trở lại chỗ kia.” Anh chỉ ra.

“Ôi, chú Ian, không chơi trợ giúp thế đâu.”

Ian mỉm cười đầy hiểu biết. “Cháu phải luôn giúp đỡ các quý cô, Danny.”

Ainsley biết kha khá về tính toán trong trò bida để thấy được Ian đã cho nàng lời khuyên tốt. Nàng bắn bi. Bi trắng chạm vào bi đỏ, khiến nó di chuyển tới chính xác chỗ Ian chỉ ra. Nó tiếp tục chạm cạnh bàn và rơi vào lỗ, trong khi bi trắng từ từ lăn trở lại điểm thuận lợi cho cú tiếp theo của Ainsley.

Daniel cười toe toét. “Cô quá lợi hại so với một quý cô, cháu phải công nhận đấy.”

“Cô sẽ cho cháu biết là cô đã thắng các anh trai cô khá nhiều lần,” Ainsley nói. “Họ hối hận vì đã dạy cô chơi tất cả những trò đó sau khi nhận ra là họ đang thua tiền khi đấu với cô.”

Daniel khúc khích. “Cô rất giỏi. Còn có gì mà cô biết chơi nữa không?”

Ainsley chuẩn bị cho cú chọc tiếp theo. “Bắn súng lục – và bắn trúng đích, cháu biết đấy. Chơi bài, và không phải chơi kiểu uýt của phụ nữ. Ý cô là bài poker.”

“Vâng, cháu rất mong được chứng kiến. Giờ đang có mấy trò chơi ở bên phòng khách đó cô.”

Ainsley lắc đầu. Ian, quan tâm nhiều tới bida hơn là cuộc trò chuyện, một lần nữa vỗ lên bàn chỗ mà Ainsley nên ngắm đến.

“Cô không muốn gây rắc rối cho Isabella vì đã lôi kéo những vị khách khô ráo của cô ấy đâu,” Ainsley nói hài hước.

Nàng đã nghĩ tới việc tham gia một trò chơi bài và cố thắng tiền từ Phyllida, vì trong khi các anh trai nàng Elliot và Steven đã dạy Ainsley thành một người chơi giỏi, vẫn có rủi ro từ phía những người chơi giỏi hơn khác. Nhiều vị khách của Hart đã trở nên say sưa với trò may rủi, và một lượng lớn tiền bạc đã đổ vào vào những trò chơi. Hàng ngàn bảng di chuyển vòng quanh những chiếc bàn tại phòng khách chỉ trong chốc lát. Nàng không thể mạo hiểm.

Ainsley chọc bóng của nàng. Nó lăn đi lần thứ hai, bật lại nơi tay Ian vừa chỉ và lăn thẳng vào lỗ với một tiếng soạt.

Daniel huýt sáo. “Cháu ước gì cô sẽ chơi độ, Mrs. Douglas. Hai cô cháu mình, chúng ta có thể thắng một vụ độ lớn cùng nhau.”

“Chắc chắn rồi, Daniel. Chúng ta sẽ cùng lặn du trên một cái xe kéo có căng một cái băng rôn ‘Triển lãm Vô địch Bida của một Quý bà và một Thanh niên. Đáng kinh ngạc! Hãy Thách thức kỹ năng của họ và thử vận may của bạn.’”

“Một chiếc xe kéo của người digan,” Daniel said. “Chúng ta sẽ có Angelo nhào lộn và bỏ thi thể kiện kỹ thuật huấn luyện ngựa. Và cô thì bắn những tấm bia. Mọi người sẽ từ ngàn dặm tới để xem chúng ta.”

Ainsley bật cười giòn giã, và Ian thì hoàn toàn lơ họ đi. Khi Ainsley cuối cùng cũng đánh trượt, Daniel lấy lại những trái bi từ các lỗ và đặt chúng lên bàn cho lượt đánh của cậu. Ian rời cái bàn và đến đứng trước Ainsley.

Ánh mặt vàng lang thang trên gương mặt nàng trước khi dừng lại ở bên má trái khiến nàng hồi hộp như với bất kỳ người nhà Mackenzie nào, thậm chí là Ian đã không trực tiếp nhìn vào mắt nàng.

Ian đã giành thời thơ ấu của mình trong một trại tâm thần, và trong khi Ainsley biết rằng Ian chưa bao giờ thực sự điên khùng, chàng cũng không là một người đàn ông bình thường. Chàng có sự thiên tài tuyệt diệu và Ainsley luôn có cảm giác rằng về bí ẩn bên ngoài che giấu một người đàn ông hiểu thấu bí mật của mọi người, có lẽ tốt hơn cả chính bản thân họ.

“Vợ Cameron hận anh ấy,” Ian nói thẳng đuột. “À ta đã làm mọi thứ có thể để tổn thương anh ấy. Điều đó khiến anh ấy trở nên khắc nghiệt và bất hạnh.”

Ainsley nín thở. “Thật khủng khiếp.”

“Đúng thế,” Daniel vui vẻ cắt lời từ bàn bida. “Mẹ cháu thực sự là một ả khốn. Và một con điếm.”

Phản ứng chính xác của Ainsley là sẽ nhắc nhở Daniel việc nói những lời xấu xa về mẹ của cậu, đặc biệt là khi cô ta đã qua đời. *Chúa nhân từ, Daniel, đó không thể là sự thật.* Nhưng từ những gì mà Ainsley đã được nghe về Lady Elizabeth, Daniel giống như đã nói một sự thật hiển nhiên.

“Cháu chưa bao giờ biết bà ta,” Daniel nói. “Nhưng mọi người nói với cháu về bà ta. Cháu đã từng đánh nhau ở trường vì bọn học cùng nói những lời nhục mạ bà ta, nhưng nó hầu như là sự thật, thế nên cháu đã thôi đánh nhau.”

Cái giọng chẳng có vấn đề gì của Daniel khiến trái tim Ainsley đau đớn. Danh tiếng của Lady Elizabeth có thể đáng hổ thẹn, nhưng khi nghe những lời ghê tởm thốt ra từ chính miệng con trai của bà ta thì thật đau lòng.

“Daniel, cô rất tiếc.”

Daniel nhún vai. “Mẹ hận bố vì không muốn bà giao du sau khi họ đã kết hôn. Bà ta nghĩ có thể tự ăn tiêu như trước kia, cô thấy đó, nhưng không có tiền của bố. Cộng thêm bà ta có viễn vông về việc trở thành một nữ công tước nếu bác Hart bị rù quên. Để trả thù vì cha đã không cho bà ta được giao du, bà ta đã cố gắng khiến cha tưởng rằng cháu không phải con trai của ông, nhưng như cô có thể thấy, cháu thực sự là một người nhà Mackenzie.” Daniel tuyệt đối có những đường nét của nhà Mackenzie. Không thể lẫn vào đâu được.

“Sao cô ta có thể làm thế?” Ainsley phẫn nộ. Một người mẹ có thể sử dụng con đẻ của chính mình để làm tốt thí trong trò chơi với chồng cô ta khiến Ainsley phát bệnh. Elizabeth ngu độn – cô ta đã có nụ cười quỷ quái của Cam, sự ám áp trong đôi mắt vàng đen tối của chàng, những nụ hôn cháy bỏng của chàng cho chính bản thân, và cô ta đã không thèm trân trọng chúng.

“Như cháu đã nói, bà ta thực sự là một ả khốn.”

Ainsley không thắc mắc làm thế nào Daniel biết được điều đó về mẹ của cậu. Cậu đã được nghe kể lại – từ những người hầu, những người bạn học, những người bạn hiểu biết, những người không quen biết. Nàng tưởng tượng thấy sự đau khổ của cậu trai bé bỏng học ra rằng người mẹ mà cậu không có chút ký ức không phải là một thiên thần như là một người mẹ đúng nghĩa. Ainsley có rất ít kỷ niệm về mẹ ruột của mình, và nàng có thể tưởng tượng nàng sẽ cảm thấy ra sao nếu nàng được kể đi kể lại về một người kinh khủng như thế.

“Cô muốn mắng Lady Elizabeth một trận,” Ainsley nói mà lưỡi như lú lạo.

Daniel cười. “Thím Isabella và thím Beth. Và các chú bác của cháu đều nói thế. Nhưng cha chưa bao giờ để ai đứng lên chống lại bà ta. Thật tình, chẳng ai như ông cả.”

Ian cắt ngang. “Chú chưa bao giờ biết cô ta. Chú đã ở trong viện tâm thần khi cô ta kết hôn với Cameron. Nhưng chú đã nghe những điều cô ta đối xử với anh ấy.”

Ian, không phải một người đàn ông thường bộc lộ cảm xúc ngoại trừ tình yêu của anh dành cho Beth, đã bùng lên ánh nhìn giận dữ khi nói về anh trai mình.

“Daniel.” Cái giọng ầm ầm của Cameron vang lên từ phía bên kia căn phòng. “Ra ngoài.”

Daniel ngược lên nhìn cha mình không chút ngạc nhiên. “Con chỉ đang nói với Mrs. Douglas những điều mà cô ấy nên biết thôi.”

Cameron ra dấu tới cánh cửa mà chàng vừa mới mở. “Ra ngoài.”

Daniel thở dài cái sượt như bị ép uống, cắt những cái gậy trở lại giá, và lê bước ra khỏi phòng. Ian theo sau cậu không nói một lời, đóng cánh cửa và để lại Ainsley và Cameron một mình.

Chương 11

Cameron nhìn Ainsley, nàng đang bùng lên, đôi mắt lấp lánh giận dữ, và chàng muốn nàng. Chàng có thể chiếm lấy nàng ngay trên cái bàn bida, trên chiếc ghế gần đó, hay trên tràng kỷ, chàng chẳng quan tâm nhiều lắm. Chàng muốn hôn đôi môi đang hé mở cắn phần, trải những nụ hôn xuống khuôn ngực đang phập phồng hơi thở. Cam muốn đắm chìm trong người phụ nữ đã nói những lời đầy phần nộ, *cô muốn mắng cho cô ta một trận.*

Chàng có thể tưởng tượng ra Ainsley, với đôi mắt thẳng thắn và táo bạo của nàng, mắng Lady Elizabeth Cavendish chính xác những gì mà nàng nghĩ về cô ta. Elizabeth, ái nữ giàu có nhưng hư hỏng của một nhà quý tộc, hoang dã và cuồng nhiệt như một con chim nhiệt đới, đã không có một cơ hội

mong manh nào chống trả lại được Ainsley. Ainsley giống một con chim sẻ nhiều hơn – một người phụ nữ thực tế, quan tâm đến hiện thực trong tầm tay hơn là khoe mẽ bề ngoài.

Không, không phải là một con chim sẻ. Như thế quá đơn giản đối với người như Ainsley. Ainsley vô cùng xinh đẹp, với vẻ đẹp xuất phát từ thẳm sâu tâm hồn nàng. Cameron muốn tìm hiểu về yêu kiều đó, tất cả mọi điều của nó.

“Em biết những chuyện như thế không phải việc của em,” Ainsley nói, giọng nàng khiến các giác quan của chàng hân hoan. “Em nên ngăn Daniel khi cậu bé bắt đầu, nhưng em công nhận là đã quá sức tò mò về người vợ trước của ngài. Nếu bất cứ gì Daniel nói là sự thật, em thực sự rất tiếc.”

Nàng đã tiếc, cho những điều đó. Những người phụ nữ khác hẳn đã giả vờ rằng Daniel đã làm quá lên hoặc là tỏ ra kinh tởm – với Elizabeth, với Cameron, với Daniel vì đã kể lại câu chuyện. Nhưng Ainsley thì không. Nàng nhìn thấy sự thật của câu chuyện.

Những lý do khiến Cameron đã không li dị với Elizabeth, tất cả đều là vì Daniel. Chàng đã sớm nhận ra Elizabeth không thể tin được và sẽ hủy hoại đứa trẻ của chính cô ta, và vì thế Cameron luôn canh giữ cô ta, nhiều tới mức khiến cô ta phát khùng. Elizabeth đã tuyên bố nhiều lần rằng đứa trẻ không phải của Cameron, và Cameron đã tính tới rủi ro nếu lời cô ta nói là sự thật. Elizabeth đã có một hàng dài những gã nhân tình, vài kẻ thường xuyên, vài kẻ chỉ là gặp gỡ qua đường. Nhưng Cam sẵn sàng mạo hiểm. Elizabeth đã lầm – Daniel là một Mackenzie thứ thiệt.

Cameron biết giờ đây chàng nên gửi Elizabeth đi xa ngay khi cô ta vừa hạ sinh Daniel, nhưng chàng vẫn còn trẻ và yếu mềm. Chàng thực sự tin rằng một khi Elizabeth đã có một đứa con trai để chăm sóc, cô ta sẽ thay đổi. Nhưng không; cô ta chỉ chìm sâu trong nỗi sầu muộn lạ lùng, sự ác nghiệt của cô ta ngày càng tồi tệ hơn, và cô ta bắt đầu cố tình làm tổn thương tới Daniel.

Cameron có một cảm giác kỳ lạ rằng nếu chàng giải thích mọi điều với Ainsley, nàng sẽ hiểu được.

“Ta không ở đây để nói về vợ mình,” chàng nói.

Đôi mắt Ainsley chứa đầy tức giận với chàng. “Tốt thôi, vậy ngài tới đây để nói về chuyện gì?”

Cameron chạm tới chiếc cúc trên cùng của bộ váy màu xám buổi chiều của nàng và cố gắng làm mềm lại giọng của mình. “Ta đến để hỏi bao nhiêu cúc nàng sẽ cởi ra cho ta hôm nay.”

Ainsley gằn như nín thở, ép lấy khuôn ngực nàng nơi có thật nhiều những chiếc cúc mà Cameron muốn tháo ra. Má nàng ửng hồng, đôi mắt lấp lánh, Ainsley xinh đẹp tuyệt vời.

“Em đã nghĩ là ngài quên trò chơi này rồi chứ,” nàng nói.

“Ta chưa bao giờ quên những trò chơi. Hay cái gì đó nợ ta.”

Chàng tiến lại gần nàng hơn, hít lấy hương thơm ngọt ngào của nàng. Thời trang hiện nay là những cái váy của phụ nữ may ôm sát vào đùi và chân, và Cameron đã tận dụng tất cả những thuận lợi đó, đứng sát sạt với nàng. Khi nàng cởi thân áo, chàng có thể nhìn vào thật gần đôi gò bồng đảo mềm mại.

Chàng lại chạm vào chiếc cúc trên cùng, một chiếc cúc nhỏ màu mã não. “Bao nhiêu đây, Mrs. Douglas?”

“Lần trước là mười. Lần này, em nghĩ, em chỉ nên cời nửa tá thôi.”

Cameron nhăn nhó. “Tại sao chứ?”

“Bởi vì chúng ta đang ở trong nhà với những người tham gia trò săn đồ vật, họ có thể sẽ xông vào và kết thúc. Mấy trái bida cũng nằm trong vài danh sách tìm kiếm thông thường.”

“Hai mươi,” Cameron quả quyết.

Ainsley giật thót. “Hai mươi ư?”

“Hai mươi sẽ đặt ta dừng tại đây.” Chàng siết những ngón tay dọc thân áo nàng tới tận eo.

Cameron cảm thấy trái tim nàng đập thành thịch đằng sau cái áo lót cứng ngắt. “Không công bằng,” nàng nói. “Những cái cúc này rộng hơn những cái lần trước.”

“Ta không hứng thú với kiểu thiết kế của mấy bà thợ may. Ta đang hứng thú với số lượng ta có thể tháo thôi.”

“Tốt thôi, mười hai. Đề nghị cuối cùng của em.”

“Vẫn chưa đâu.”

Cái bàn bida ngăn Ainsley lùi lại. Tất cả việc Cameron phải làm là nâng nàng lên và chàng sẽ đặt nàng nằm thẳng lưng. Họ sẽ xé toạc tấm khăn trải bàn và chọc giận quản gia của Hart, nhưng đổi lại điều chết tiệt đó cũng đáng để có được Ainsley.

“Em sẽ chấp nhận là mười bốn,” nàng nói.

“Hai mươi.”

“Lord Cameron, nếu ai đó xông vào đây, em sẽ không có đủ thời gian để cài lại hai mươi cái cúc.”

“Vậy chúng ta sẽ khóa cửa phòng lại.”

Đôi mắt Ainsley mở lớn. “Chúa ơi, không. Em sẽ phải giải thích quái quỷ thế nào về việc tại sao em lại ở đằng sau cánh cửa khóa với Lord Cameron Mackenzie tai tiếng. Hãy để cửa như thế, và họ sẽ nghĩ chúng ta chỉ đang tìm kiếm mấy món đồ.”

Cameron mỉm cười, đầy tội lỗi như chàng biết phải làm thế nào ấy. “Ta đang mất kiên nhẫn đây, Mrs. Douglas. Hai mươi cái cúc.”

“Mười lăm.”

Cameron rạng rỡ với chiến thắng. “Xong.”

Nàng đỏ mặt. “Ôi, tốt thôi. Mười lăm. Nhưng nhanh thôi nhé.”

“Quay lại nào.”

Nàng nhìn chàng với đôi mắt xám náo động. Nàng có biết nàng gợi cảm tới mức nào không? Nàng có thể khiến một gã đàn ông không thể rời khỏi đôi mắt ấy khi gã ngái ngủ nhìn qua cái gối, và Cameron không thích phụ nữ trên giường của hắn. Giường chỉ để ngủ. Một mình. An toàn hơn không có mối liên quan nào hết.

Ainsley đối mặt với cái bàn bida, hơi thở nàng vẫn gấp gáp. Cái khung áo ngu ngốc của cô đang trong tầm tay của chàng lúc này, dây buộc thân váy của nàng lại ở phía sau. Một thiết kế ngớ ngẩn. Bất cứ kẻ ngốc nào thiết kế cái khung áo này rõ ràng là chẳng hứng thú gì với phụ nữ.

Cameron đứng bên cạnh nàng, đùi chàng áp lấy hông nàng. Lần tới chàng đứng như thế với Ainsley, chàng sẽ là chiếc khung áo sẽ biến mất.

Cameron ấn một nụ hôn lên má nàng khi chàng cởi chiếc cúc đầu tiên. Ainsley vẫn đứng ngay ngắn, không tỏ vẻ yếu điệu nhu mì hay cầu xin rút lui. Nàng đã hoàn tất việc ra giá và chấp nhận như đã thỏa thuận. Một phụ nữ xinh đẹp, can đảm.

Đôi mắt nàng lim dim mơ màng khi Cameron cởi chiếc cúc thứ hai và rồi thứ ba, cơ thể nàng thả lỏng tựa vào chàng. Chàng hôn lên khóe miệng nàng, và tiếng rên khe khẽ của nàng khiến chàng cương lên đau đớn.

Đến cúc thứ tám, Cameron đang hôn lên cổ nàng, nếm nấp nàng – hương vị mặn mà thoảng mùi chanh. Một ngày nào đó, sớm thôi, Cameron sẽ cởi sạch xống áo của nàng và liếm toàn bộ cơ thể nàng. Rồi chàng sẽ quỳ gối trước nàng và uống và uống, trong khi những ngón chân của nàng bấm sâu vào tấm thảm, đôi tay nàng vò rối tóc chàng, và nàng sẽ hỗn hển đầy thỏa mãn.

Mười, mười một, mười hai. Cameron chạm tới bầu ngực của nàng, hơi nóng ấm áp từ chiếc áo lót. Chàng sẽ cởi bỏ chiếc áo đó của nàng vào lần tới.

“Mười ba,” chàng thì thầm. “Mười bốn.” Chàng cho một tay vào túi của mình và mở cái cúc thứ mười lăm bằng một tay. “Đừng cử động.”

Ainsley vẫn đứng đó, mắt nhắm lại. Cameron hít lấy hương thơm của nàng, hôn lên da nàng một lần nữa, và rồi lấy một chiếc vòng cổ chàng lấy từ trong túi ra quàng lên cổ nàng, gài cái móc nhỏ xíu lại.

Ainsley tròn xoe đôi mắt. Nàng nhìn chăm chăm đầy kinh ngạc lên sợi dây chuyền kim cương đang nằm trên ngực mình và rồi ngược lên nhìn chàng. Thân áo nàng đang mở toang, bầu ngực phập phồng dưới lớp áo lót.

“Cái này là sao?” nàng hỏi.

Cameron thận trọng nói. “Ta đã mua nó ở hiệu kim hoàn tại Edinburgh sau khi nàng và Isabella và Beth rời đi. Ta đã nghĩ nó sẽ hợp với bộ đồ mới của nàng.”

Ainsley ngây ngốc nhìn chàng đầy ngạc nhiên. Không ré lên sung sướng như hầu hết đám đàn bà của Cameron đều gục ngã khi chàng mua cho họ trang sức, không có những cái liếc tình quái hứa hẹn một sự đền đáp về sau. Ainsley Douglas đơn giản là chết lặng.

“Tại sao?” nàng hỏi.

“Nàng hỏi thế là có ý gì? Ta đã thấy chiếc vòng cổ chết tiệt này, và đã nghĩ là nàng sẽ thích nó.”

“Em thích nó.” Ainsley lướt tay lên những viên kim cương. “Nó đẹp quá. Nhưng ...” Biểu hiện của nàng từ sự khao khát, đến cô đơn, và rồi đột nhiên chuyển thành đau đớn khiến chàng kinh ngạc. “Em không thể nhận nó.”

“Tại quái quỷ gì mà không chứ?”

Cameron trông thật giận dữ - với nàng. Hắn, người đã can thiệp vào chuyện giao dịch của Ainsley với Phyllida và đã đích thân chọn đồ cho nàng tại hiệu may, người đàn ông muốn đưa Ainsley tiền bạc mà không cần vật thế chấp và mua trang sức cho nàng như hắn sẽ làm với mấy ả giang hồ của hắn, giờ đây lại đang nổi giận với *nàng*.

“Bởi vì, Cameron thân mến, ngài biết mọi người thích ngồi lê đôi mách thế nào rồi đây. Sẽ có rất nhiều những phỏng đoán tại sao ngài lại tặng em chiếc vòng cổ này.”

“Tại sao ai đó lại phải biết ta tặng nó cho nàng?”

Ainsley muốn lẫn ra cười. “Bởi vì ngài chính xác không hề kín đáo.”

“Kín đáo . Lãng phí thời gian.”

“Ngài thấy chưa? Ngài có thể nói thế vì ngài rất giàu có, không ám chỉ đàn ông. Ngài có thể vượt khỏi các lễ thói, trong khi em phải là một người đàn bà bé nhỏ ngoan ngoãn và tuân theo tất cả các luật lệ.” Và những luật lệ đó không phải khiến người ta phát cáu sao?

“Nữ hoàng nên nhìn nhận nàng hơn thế vì nàng phải hầu hạ bà ta. Nàng đáng giá hơn bà ta tưởng nhiều.”

Ainsley run rẩy với giọng nói trầm đặc của chàng. “Ngài đang tặng bốc em, và tin em đi, em rất hài lòng khi ngài tặng bốc em, nhưng em phải rất cẩn thận.” Nàng chạm vào chiếc vòng cổ lần nữa. “Ai đó khám phá ra ngài mua quà cho em sẽ thù dệt thành em là nhân tình của ngài. Phyllida sẽ tin điều đó.”

Cameron tựa người lên nàng, đưa hai tay của chàng qua người nàng tựa lên bàn bida. Cơ thể chàng, cánh tay chàng như chiếc lồng neo giữ nàng.

“Vậy hãy trở thực sự trở thành nhân tình của ta, Ainsley.”

Hơi thở chàng chạm vào đôi môi nàng khi nàng tròn miệng kinh ngạc, miệng chàng vươn tới. Một nụ hôn nhanh và cháy bỏng.

“Ta có thể mang lại cho nàng thật nhiều,” chàng nói. “Ta muốn mang lại cho nàng thật nhiều. Điều đó có quá tệ không?”

Một điều quá tệ ư? Ainsley nắm chặt lấy cạnh bàn bida và cố gắng đứng thẳng lại. Không, nó sẽ không thể là một điều quá tệ để trở thành nhân tình của người đàn ông này. Nàng sẽ nằm dài trên giường của chàng – hoặc bất cứ nơi nào chàng thích – trong khi chàng cởi phục trang của nàng và ném nấp làn da nàng. Đầu hàng Cameron sẽ là tước đi hơi thở, một sự tự do hoang dã.

Hắn là một tên đàn ông luôn đoạt được thứ hắn muốn, đám đàn bà của hắn đều run rẩy dâng mình cho hắn và chẳng thèm quan tâm tới sự ràng buộc. Bởi thế, Mấy quý bà của hắn thường là những cô điểm hạng sang, những bà quả phụ dễ dãi, và đám phụ nữ đã chẳng còn chút danh tiếng gì trước khi họ giao du với hắn. Bọn họ chẳng có gì để mất, còn Ainsley có mọi thứ. *Và phải chăng thiên đường sắp sụp đổ?*

Nhưng từ rất lâu rồi, Ainsley đã ngừng chống lại một cái đụng chạm đầy cảm dỗ. Nàng đã chông chênh trên mép vực của sự hủy hoại hoàn toàn, kinh khủng khi thú nhận những tội lỗi của nàng với anh trai, người là tất cả đối với nàng. Nàng nhớ tới cú sốc trong đôi mắt Patrick khi nàng cuối cùng cũng tâm sự với anh, tiếng hỗn hển kinh hoàng từ người vợ ngay thẳng của anh, Rona.

Và rồi Patrick, thay vì tống cổ Ainsley ra ngoài đường như anh có thể, thì lại nhanh chóng và thương xót bảo vệ nàng. Chỉ có sự can thiệp của anh và Rona, và sự tử tế của John Douglas, đã giữ cho thế giới không khám phá ra nỗi hổ thẹn của nàng. Patrick, Rona, và John đã che giấu việc mà Ainsley đã làm, và Ainsley nợ họ tất cả.

“Thưa ngài...”

“*Tên* của ta là Cameron.”

“Cameron.” Ainsley nhắm mắt lại và hít vào một hơi dài để lấy sức. “Em cũng muốn. Em rất muốn trở thành người tình của chàng. Nhưng em không thể.” Những lời nói của nàng vang lên, và lơ lửng trong không khí.

“Vi quái quỷ gì lại không chứ? Nàng sống như một tên hầu và trang phục như một kẻ nghèo nàn. Chúng ta sẽ đi Pari nếu nàng lo lắng về những điều bọn họ bàn tán ở London. Nàng sẽ phục sức như một nữ hoàng thay vì bị sai bảo và hầu hạ ai đó, và ta sẽ phủ lên nàng trang sức, thứ sẽ khiến chiếc vòng bé nhỏ lòe loẹt này chẳng là gì hết.”

Một viễn cảnh huy hoàng hiện ra, Ainsley trong bộ đầm satin tuyệt diệu mà Isabella và Cameron đã chọn cho nàng, chuỗi kim cương lỏng lẫ trên cổ nàng, hồng ngọc lấp lánh trên tai nàng. “Có thể là sapphires không?” nàng băng khuâng hỏi. “Chúng sẽ rất đẹp với tất cả những cái đầm màu xanh.”

Nụ cười của Cameron khiến nàng mềm nhũn. “Là bất cứ thứ gì nàng muốn. Mỗi ngày một bộ đồ mới, trang sức đi cùng với nó. Nàng sẽ có một cỗ xe riêng, với những con ngựa tốt nhất. Ta biết một người ở Pháp có thể tạo ra những cỗ xe ngựa tuyệt hảo nhất. Nàng có thể chọn cái nàng thích.”

Tất nhiên rồi, chàng sẽ tặng Ainsley những con ngựa tốt nhất. Ngựa đối với chàng như kim cương đối với hầu hết phụ nữ. Quý giá, xinh đẹp, xứng đáng với thứ tốt nhất.

“Nàng có đam mê trong nàng, Ainsley Douglas. Hãy giải phóng nó cho ta.”

Nàng muốn. Nàng có thể có *điều này*, cánh tay mạnh mẽ của Cameron ôm lấy nàng, gã đàn ông trong chàng thức tỉnh người đàn bà trong nàng. Nàng chưa từng có cảm xúc như vậy với ai khác ngoài chàng – một gã đàn ông cường tráng có thể khuấy động nàng chỉ đơn giản bằng việc thì thầm tên nàng.

“Xin chàng, đừng dụ dỗ em như vậy,” nàng nói.

“Ta muốn dụ dỗ nàng. Ta muốn nàng với tất cả sức lực mà ta có, và chết tiệt cái vụ tai tiếng ấy đi. Isabella đúng – đó là quá khứ mà nàng cần rũ bỏ cùng với cuộc hôn nhân góa bụa và hãy tận hưởng cuộc sống của nàng.”

“Không phải vụ tai tiếng mà em sợ.” Ainsley hít lấy một hơi, ngực nàng đau nhói. “Tin em đi, một mình em trên thế giới này, em đã bắt chấp tai tiếng và làm điều mà em thích.” Nàng nhận ra từ lâu rồi, tuy nhiên, vụ tai tiếng không phải là điều quan trọng, mà là những người nàng làm tổn thương bởi vụ tai tiếng ấy cơ.

Nỗi đau dớn đến ngậy đại trong đôi mắt Cameron, một vết thương xưa cũ dường như chưa bao giờ lành lại. “Ít nhất hãy nói với ta nàng sẽ suy nghĩ về chuyện đó. Dành một mùa đông với ta tại Pari. Hứa với ta là nàng sẽ đi, Ainsley.”

Ainsley cắn môi nàng để nàng không thể bật ra từ đó, *Vâng!* Nàng có thể nhận lấy đề nghị của chàng và giằng xé từng chút một sự tận hưởng nó từ đầu đến cuối. Chàng đứng thẳng lại, vì nàng cần một chút thời gian để tĩnh trí.

Cameron vẫn đứng đó, đọc thấy sự từ chối trong im lặng của nàng, và điều mà nàng thấy trong mắt chàng gần như đã khiến nàng đổi ý. Nỗi cô độc, năm này qua năm khác, bị khóa kín đằng sau vỏ ngoài của một kẻ trụy lạc. Danh tiếng trác táng của Cameron che đậy một người đàn ông tan vỡ và nhiều năm về trước, một gã đàn ông kiếm tìm thú vui thể xác bởi vì hắn biết hắn chẳng thể trông mong được điều gì nữa từ cuộc sống.

Với một lời đề nghị kiểu này từ bất kỳ gã đàn ông nào khác thì nhất định hắn đã nổi xung lên và lăng nhục Ainsley, nhưng đôi mắt nàng chột ứa lệ khi Cameron rời cơ thể khỏi người nàng.

“Chỉnh lại đồ của nàng đi,” hắn nói cộc lốc. “Những kẻ bới móc đầy rẫy ở đây.”

Ainsley túm lấy những cái cúc. “Cameron, em xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi. Nếu nàng không muốn, nàng không phải làm.”

Kinh ngạc, nàng nhận ra nàng đã làm tổn thương chàng. Đối với nàng, quyết định này chỉ là có hoặc không làm tan vỡ trái tim của anh trai nàng thêm lần nữa, nhưng Cameron hẳn chỉ nhận thấy một người đàn bà không muốn ở bên chàng.

Nàng chạm vào tay áo chàng. “Sự do dự của em không phải là do chàng, Cam. Không phải vì không thích chàng, ý em là thế. Em thích chàng rất nhiều, và em xin lỗi vì em lúc nào cũng khiến chàng giận dữ. Bỏ qua tất cả những việc đó, em hy vọng rằng chúng ta có thể tiếp tục là bạn.”

“Bạn ư?” Bất thành linh bị nghẹt thở, Ainsley thấy bản thân lại bị kẹt trở lại trong chiếc lồng với cái bàn bida lần nữa. “Ta không muốn trở thành *bạn* với nàng, Ainsley Douglas. Ta muốn đắm mình trong cơ thể nàng, ta muốn khám phá hương vị của nàng tuôn trào vì ta, ta muốn cảm nhận nàng quán quýt lấy ta, và ta muốn nghe nàng khóc nức lên khi nàng để ta chìm sâu trong nàng.”

Ôi, vâng, điều đó thật là ... vâng, quá tuyệt vời. *Em cũng muốn trở thành người tình của chàng, Cameron. Em muốn với tất cả những gì em có.*

“Làm bạn với nàng sẽ không bao giờ là an toàn đối với ta,” Cameron kết thúc.

“Cả em nữa, phải thành thật là thế.”

“Vậy làm thế quái nào mà nàng lại đề nghị thế?”

Ainsley khẽ nhún vai. “Còn tốt hơn chẳng có gì mà?”

Cameron cau mày. Chàng xiết lấy nàng trong vòng tay mạnh mẽ như thể sẽ không bao giờ để bất cứ điều gì xấu xảy đến với nàng và trao một nụ hôn nhanh gọn lên đôi môi nàng.

“Ainsley, ta phải làm gì với nàng bây giờ?”

“Cho em mượn năm trăm đồng vàng chẳng?”

“Quý quái ạ.” Cameron thả nàng ra. “Ta sẽ đưa nàng số tiền, nhưng nếu nàng tiếp tục nghĩ tới chuyện lập một tờ hợp đồng vay nợ, thì phải hiểu là ra sẽ chẳng có gì để mà làm với nó cả. Phyllida có giờ trò gì với những lá thư không?”

“Cô ta sẽ mang theo chúng ngày mai, cô ta nói thế.”

Cameron chỉ gật đầu. “Tốt. Rồi nàng lấy lại chúng từ cô ta và xong chuyện. Nếu cô ta cố tình lừa dối nàng hay yêu cầu thêm tiền, hãy nói với ta, và sau đó Phyllida sẽ phải thỏa thuận với ta.” Nụ cười của chàng thật nguy hiểm. “Cô ta không muốn phải thỏa thuận với ta đâu.”

Sự quả quyết trong giọng chàng như nói với Ainsley rằng Phyllida sẽ không thể thắng trong trận đấu này. “Cám ơn vì sự giúp đỡ của chàng, Cameron. Em thực sự đây.”

“Và ta cũng thực sự có ý đó khi ta nói ta muốn nàng. Ta muốn kết thúc điều giữa hai chúng ta. Dù

mong muốn của nàng đã khiến nó kéo dài hơn chuyện đó. Giờ thì chỉnh lại trang phục của nàng đi.”

Ainsley bắt đầu cài lại cúc áo. Tên đàn ông trời đánh vừa mới đây còn đói khát để cởi cúc áo của nàng, nhưng khi đến lúc cần thu dọn cho gọn ghẽ, hẳn quay đi, thế là xong. Đúng là đàn ông.

Ngón tay nàng lướt trên chuỗi hạt kim cương khi nàng cài cúc. “Thế còn chiếc vòng cổ?”

“Giữ nó. Bán nó. Chết tiệt, ta không quan tâm nàng làm gì với nó. Chỉ đừng đưa nó cho Mrs. Chase đổi lấy những lá thư khốn khiếp đó thôi.”

Cameron nói năng bất cần, nhưng Ainsley thấy chàng như đã chuẩn bị sẵn cho vết thương mà Ainsley sẽ gây ra khi nàng trả lại chiếc vòng. Liệu chàng sẽ nhận lại chúng, hay là ném chúng vào một xô xĩnh nào đấy và chờ để tặng lại cho một quý cô tiếp theo trong cái danh sách của chàng?

Cơ hội béo bở. Kim cương là của mình. Bất hạnh cho những quý cô khác.

“Em chẳng mơ để Mrs. Chase đung bàn tay xương xẩu của cô ta lên chiếc vòng cổ của mình đâu.” Ainsley vuốt ve sợi dây và đưa những viên kim cương khẽ chạm đôi môi nàng. “Cám ơn chàng, Cameron. Em sẽ trân trọng nó.”

\0-0/

Đêm tiếp theo, Ainsley, đội một bộ tóc giả màu trắng bự chẳng của một quý cô thế kỷ thứ mười tám, đeo mặt nạ giấy vàng, bị chen ép không thoải mái trong cỗ xe giữa một bên là tấm vách và một bên là Phyllida Chase, ả hẳn phải dùng tới cả nửa lọ nước hoa.

Ainsley đã từng tham gia những vũ hội hóa trang khi còn trẻ, thiết kế những trang phục khiến bạn bè và gia đình nàng phải bật cười thích thú và công nhận phong cách của nàng. Nàng đã từng hóa trang thành mọi thứ từ một con búp bê Trung hoa đến một con rồng – hóa trang thành rồng nàng đã tự làm một cái đầu rồng bằng giấy lụa và cậu em trai Steven thì đuổi theo nàng vòng vòng quanh nhà với một thanh gươm.

Tiệc hóa trang lần này, Ainsley muốn ẩn danh. Nếu có ai đó chứng kiến vụ trao đổi này, Ainsley muốn không ai có nhận ra nàng. Cả Isabella và Beth đều không tham gia bữa tiệc này khiến cho nhiệm vụ của nàng có dễ dàng hơn đôi chút. Lord Cameron cũng không có ở đây, theo như nàng được biết, cũng khiến nàng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng đã chẳng thấy gì về Cameron hôm nay, nhưng buổi chiều, Angelo đã tới gặp nàng trong một căn phòng bỏ hoang và lặng lẽ ấn vào tay nàng số tiền. Buồn cười là hầu hết mọi người chẳng tin tưởng người digan, thế nhưng Cameron lại hoàn toàn tin tưởng để một người digan mang một nghìn năm trăm đồng vàng tới cho Ainsley.

Một nghìn năm trăm. Bề ngoài thì có vẻ Phyllida đã thuyết phục được Cameron trả cho ả số tiền đó. Ầ ừ đàn bà xảo trá đó hẳn đã tính đợc nước béo cò.

Tuy nhiên, số tiền hẳn để giữ cho Phyllida không nuốt lời, nên Ainsley đã phản đỏi. Nàng đã cố gắng giải thích với Angelo là nữ hoàng đã chuyển năm trăm đồng từ trước rồi, thế nên Cameron chỉ phải đư ra một nghìn, nhưng Angelo đã bỏ đi mất, chẳng thêm quan tâm.

Morag, thề giữ bí mật, đã giúp Ainsley chuẩn bị trang phục. Họ đã làm những cái sọt bên ngoài lớp đệm đợc Morag buộc vào eo của Ainsley, thứ giúp căng lớp váy mà Morag đã tìm thấy ở khu gác mái. Những cái váy màu đỏ tươi – từng lớp từng lớp nhưng đỏ sọt soạt theo mỗi bước của Ainsley. Nàng cảm thấy một sự rùng mình thích thú khi mặc bộ trang phục, thậm chí cả khi chiếc áo lót bó rất chặt và đội bộ tóc giả thì có hơi đau một chút.

Phyllida đã khẳng khẳng Ainsley phải tới bữa tiệc trên cỗ xe xa hoa của cô ta cùng vài quý bà và quý ông người Anh mà Ainsley đã gặp tại bữa tiệc của Hart nhưng nàng không biết họ. Họ vô tình lơ Ainsley cả tuần và cũng dường như không nhận ra nàng lúc này.

Sáu người bọn họ nhồi nhét trong cỗ xe, người phụ nữ đi cùng với Phyllida ăn vận như cô gái chẵn cừu, và có cả một cái gậy móc dài để hoàn thiện bộ trang phục, và ba quý ông ngồi đối diện phục sức như một hồng y, một người hồi giáo, và một chàng đấu sĩ bò tót Tây Ban Nha. Phyllida hóa trang thành công chúa Ai Cập – hoặc cô ta phải tự hình dung đó là công chúa Ai Cập – những lớp lụa mỏng manh và trang sức bằng vàng to bản và một bộ tóc giả màu đen. Cô ta tỏ ra nhạy cảm, và từ cái mà Ainsley cảm thấy khi va đụng bên cạnh Phyllida, Phyllida đã không mặc áo lót.

Phyllida và cô gái chẵn cừu cười vang và ve vãn các quý ông chẳng giữ chút ý tứ nào cả khi họ đang đi trên con đường làng. Những từ ngữ ám chỉ về *quyền trượng* và *cái kích thích* đợc buông tuồng dễ dãi. Một quý ông quyết định ông ta là một con cừu hư hỏng cần bị đánh đòn, và ông ta cùng hai quý ông khác kêu be be suốt quãng đường đến dinh thự Rowlindson. Ainsley chưa bao giờ hạnh phúc hơn thế khi ra khỏi một cỗ xe trong đời mình.

Khi Phyllida bước xuống, Ainsley kéo cô ta sang bên. “Sao ta không thể thực hiện việc trao đổi ngay lúc này?” Xấp giấy bạc cộm lên trong áo lót của Ainsley, và càng sớm lấy lại những lá thư bao nhiêu, càng tốt bấy nhiêu. Rồi nàng có thể về nhà, tháo bỏ bộ tóc giả lố bịch, và tập trung tâm trí cho những vấn đề khác, như lời đề nghị cảm dỗ của Lord Cameron.

“Không, chưa đâu, cô em thân mến.” Phyllida cười sáng khoái, tràn đầy sức sống hơn bao giờ Ainsley đã từng đợc biết. “Ta tới đây để tận hưởng. Và trông cô em thật tuyệt trần. Nào hãy tới và gặp chủ nhà của chúng ta.”

Những ngón tay của Phyllida nắm lấy cánh tay của Ainsley khi cô ta kéo Ainsley bước lên cầu thang dài dẫn tới khu sảnh. Lord Rowlindson, một người Anh, theo như Isabella, đã tậ sản sự của ông ta từ một người cao nguyên suy tàn và tôn tạo lại nó, chờ đợi cho tới khi đợc giá. Ông ta cao, tóc đen và mắt nâu, một khuôn mặt cổ điển, và nụ cười thân thiện. Khách khứa dường như thích ông ta, và thậm chí cô nàng chẵn cừu và đám cừu mới của cô ta cũng cư xử lịch thiệp khi họ chào hỏi ông.

“Mrs. Chase, thật rực rỡ.” Rowlindson nắm lấy tay Phyllida và mỉm cười nồng ấm. “Cám ơn vì đã tới tham dự bữa tiệc khiêm nhường của tôi. Và còn mang theo quý cô trẻ đáng yêu đi cùng với bà.” Ông trao cho Ainsley một nụ cười tươi.

“Vâng, cô ấy và tôi là bạn rất thân,” Phyllida nói. “Đây là Mrs... um...”

“Gisele,” Ainsley cắt ngang và đưa tay của nàng ra. “Đêm nay, tôi là Gisele.” Nàng cố gắng nói giọng khàn khàn, giọng Pháp của nàng, nhưng nghe lạo xạo và không ổn chút nào.

“*Bienvenue*, Gisele.” Rowlindson đỡ lấy tay nàng, cúi xuống, và ấn một nụ hôn nhẹ lên lưng bàn tay.

“Merci, quý ngài.” Ainsley đáp ngắn gọn. Ông ta ít nhất đã cư xử lịch thiệp, và nụ cười không hề dâm dăng. Chỉ thân thiện với một chút lấp lánh thích thú.

Rowlindson quay sang chào đón lượt khách tiếp theo, và Ainsley theo sau Phyllida tiến vào khu thánh đường – trông như phòng khách, hoàn toàn theo kiến trúc gothic và đầy ắp người. Phyllida đường bệ tiến vào, vẫy tay với những người bạn cùng phái, thăm thò với đám đàn ông.

Khách khứa nói chuyện với giọng gào thét, âm thanh làm nhức nhối đôi tai của Ainsley. Nước hoa và hơi người thật ngọt ngào. Phyllida len qua giữa đám đông như một con lươn trườn trong nước, bỏ mặc Ainsley với cái váy sọt lại phía sau.

Phyllida đã nói với nàng muốn làm cuộc trao đổi tại khu nhà kính. Đó là một khu yên tĩnh với những chậu cây và có chỗ ngồi. Tuyệt đối tĩnh lặng. Ainsley có thể bình thần đợi ở đó, cách xa khỏi những lời bóng gió về lũ cừu. Thiên đường.

Ainsley quay bước khỏi phòng khách, nhưng khách khứa đang tràn vào trong khu sảnh, xô đẩy Ainsley đi cùng với họ như sóng thủy triều. Nàng bị va quệt, và cảm thấy hơn một lần có ai đó chạm vào ngực nàng, trước khi nàng lách được tới một góc trống trải cạnh cửa sổ. Cánh cửa đang mở, quá tuyệt, và Ainsley hít lấy một hơi thật sâu không khí ẩm ướt nhưng tươi mát của xứ Scot.

Xem xét quanh chỗ cửa sổ đang đứng, và nàng thấy một người đàn ông và một người đàn bà đang quấn lấy nhau. Trang phục của cô nàng bị kéo xuống tận rốn, và quý ông thì đang úp mặt vào bộ ngực của cô nàng. Quý cô đang mê mải xoa nắn đùi quần của người đàn ông.

Ainsley quay mặt đi, chỉ kịp nhìn thấy quý ông hồi giáo trong cỗ xe khi nãy đang ngồi trên một cái đi văng tròn quanh một cái cột, mỗi quý cô bám một bên ông ta. Bàn tay của các quý cô lang thang dưới tấm vải phủ của ông ta, và cả ba cùng cười khúc khích.

Ôi, trời.

Ainsley giờ đã hiểu tại sao Beth và Isabella không hề có ý tham gia bữa tiệc. Ainsley đã nghĩ họ đơn giản là quá bận phụ giúp Hart, nhưng sự thật là họ quá tự trọng để có thể có tên trong danh sách khách mời của Lord Rowlindson.

Một vài người ở đây cũng tới từ bữa tiệc bên nhà Hart, nhưng hầu hết Ainsley không nhận ra. Nhiều quý cô cải trang giống như Phyllida: lưng thụng, không áo lót, vạt áo xẻ thấp đến không thể. Một quý cô cũng trong trang phục thế kỷ mười tám, nhưng bộ dạ phục của cô ta hở sâu tới nổi hai núm vú nâu hồng của cô ta lộ hết cả ra ngoài.

Phyllida chết tiệt. Nó giống như cô ta đã quyết định tiến hành trao đổi tại một nơi thác loạn truy hoan thế này. Nếu Ainsley làm nặng xị lên, có lẽ từ chối trả tiền hoặc cố gắng đánh cắp những lá thư, Phyllida có thể sẽ lột trần Ainsley với tất cả mọi người. Một vụ tai tiếng. Mrs. Douglas, một quả phụ nhỏ bé đứng đắn, một người được nữ hoàng yêu thích, được thấy ở một cuộc truy hoan truy lạc.

“*Cherie.*” Một người đàn ông và một người đàn bà dừng lại trước mặt Ainsley, *cả hai* đều nhìn nàng từ trên xuống dưới. “Có lẽ cô muốn cùng đi dạo với chúng tôi chẳng?”

Mặt Ainsley nóng bừng. “Không. Ý tôi là không, cảm ơn. Xin phép.”

Nàng lách cái váy quá dài của nàng và chạy vượt qua họ. Khu nhà kính. Ngay bây giờ.

Ainsley len lách qua đám đông, lờ đi những cái nhìn hằn học của những người bị va đập bởi hai cái sọt của nàng. Nàng cuối cùng cùng thoát ra khỏi phòng khách để tới khi sảnh phía trên yên tĩnh hơn, và cố gắng hít thở khi nàng bước xuống cầu thang.

Lord Rowlindson, bắt tay những vị khách mới, nhìn thấy nàng và mỉm cười. Phải chăng giờ đây nó mang điềm gở? Ainsley không thể quyết định. Rowlindson trông vẫn giống một chủ nhà hồn hậu, quan tâm tới việc khách khứa của ông có quãng thời gian vui vẻ.

Nàng đã nghĩ khôn ngoan thì không hỏi Lord Rowlindsown về đường đi tới khu nhà kính, và tự mình tìm kiếm lối đi. Những khu nhà kính, phần hiện đại thêm vào cho một ngôi nhà cổ, thường sẽ phải ở dưới sân, có thể là ở cuối hành lang. Ainsley nắm lấy tay vịn hành lang bằng thép lạnh buốt và bắt đầu bước xuống cầu thang.

Một bàn tay mạnh mẽ kéo giật nàng lại. Nàng kêu thét lên khi nàng bị kéo ngược trở lại và thành mình đang nhìn vào khuôn mặt không mặt nạ, giận dữ của Lord Cameron Mackenzie.

Chương 12

“Khốn khiếp, Phyllida nói với nàng là gặp cô ta ở đây?”

Khi Angelo báo cáo lại rằng Phyllida đã mang Ainsley tới dinh thự Rowlindson, cơn thịnh nộ của Cameron có thể đã thiêu rụi cả ngôi nhà. Rowlindson, một gã sưu tập về khiêu dâm, một kẻ truy lạc có tiếng.

Quan sát là từ chuẩn nhất, vì Rowlindson sống bằng việc tổ chức các hoạt động, đặc biệt khi nó có ba người hoặc hơn nữa. Hắn cũng thích chụp lại những bức ảnh. Nó là một sở thích của hắn, và hắn có hẳn một bộ sưu tập ảnh khá lớn, thứ mà hắn luôn muốn mời Cameron thưởng lãm.

Thực tế Phyllida Chase dám đưa Ainsley tới đây đã khiến Cam phát bệnh. Ắ đã làm thế để trả thù Cameron – không phải vì Cameron đã hết hứng thú với Phyllida, mà là vì Cam chuyển sang quan tâm tới Ainsley với những bức thư. Phyllida hẳn đã hứa hẹn với Rowlindson sẽ được đụng chạm tới Ainsley để bù lại việc cho Phyllida mang nàng tới đây.

Nếu Rowlindson đụng chạm tới Ainsley, hoặc hơn thế, để nàng bị đụng chạm bởi những kẻ khác trong khi hắn chụp lại các thư thế, Cameron sẽ giết hắn. Cameron phải giết Rowlindson dù hắn chỉ là nghĩ tới việc đó.

Ainsley trông không có vẻ đã bị sờ soạng hay đại loại thế khi nàng ngược lên nhìn hắn, trông nàng rất thú vị với mái tóc giả nhếch nhác và cái mặt nạ. Nàng đã cải trang rất khéo, nhưng Cameron vẫn sẽ nhận ra được đôi mắt xám không lẫn đi đâu được đó.

Cameron đẩy nàng xuống đoạn cuối của cầu thang, cách xa sảnh lớn, và vào một phòng chờ. May mắn là chiếc hộp nữ trang nhỏ của một phòng ngủ trống trải. Cam đóng cánh cửa và khóa nó lại sau chàng.

“Ngài đang làm gì vậy?” Ainsley lúng búng. “Em cần gặp Phyllida ở khu nhà kính.”

“Ồn Chúa, Ainsley, cái quỷ quái gì đã xui khiến nàng tới gặp cô ta ở đây?”

Chàng trông rất giận, đôi mắt trừng trừng dữ dội. Trong phòng bida ở Kilmorgan, Cameron cũng đã nhìn nàng với ham muốn mãnh liệt, và giờ cơn thịnh nộ của chàng đã lên đỉnh điểm, mọi xúc cảm đều bị lấn át.

“Em đã không biết có loại vũ hội kiểu này, thật thế?” Ainsley nói. “Em không hề biết có người lại tổ chức một dạ vũ kiểu này.”

“Có. Vũ hội hóa trang của Rowlindson khá nổi tiếng.”

“Nhưng, không nổi tiếng trong cái thế giới của em. Em đã tự hỏi tại sao Phyllida lại muốn gặp mặt ở đây, rồi em đoán rằng cô ta lo là em sẽ không trả tiền nếu cô ta không đưa em tới nơi nào đó chỉ có riêng hai người. Cô ả là một con rắn xảo quyệt.”

“Nàng định về nhà thế nào chứ.”

“Không cho tới khi em lấy được những bức thư. Bên cạnh đó, đây không phải nhà của em. Đó là nhà ngài. Em không có nhà.”

Những lời cuối thốt ra da diết hơn Ainsley có ý như vậy. Nàng nghe thấy tiếng chuông của nỗi buồn đau và cố gắng che giấu nó, nhưng đã quá muộn.

Nàng quay đi, chiếc váy quá khổ gần như xô lệch chiếc bàn nhỏ thanh nhã với một cái đồng hồ vàng ở trên. Rowlindson có vài món đồ khá tuyệt, không hợp chút nào với bạn bè và trò tiêu khiển của gã.

Cánh tay của Cameron quàng quanh nàng trước khi nàng đi được hai bước. Không có gì giục giã chàng đêm nay; hơi ẩm từ váy chàng thấm lấy nàng.

“Nàng luôn được chào đón trong nhà ta, Ainsley.”

Chàng khiến nàng tan chảy. Nàng không thể gặp Phyllida và lấy lại những lá thư nếu như nàng nằm một đồng rôi beng trên sàn nhà được.

Cameron kéo một lọn tóc quăn của mái tóc giả và hôn cổ nàng. “Ta có một ngôi nhà tại Berkshire nơi ta huấn luyện ngựa vào mùa xuân. Ta muốn nàng thấy nó.”

“Nghe tuyệt quá.”

“Lầy lội và lạnh giá. Vùng đất trũng. Đầy cừ.”

“Tuyệt đấy, em vừa có đủ lũ cừ cho tối nay xong.”

“Sao cơ?”

“Không sao,” Ainsley nói. “Em chắc lũ ngựa của chàng thích thế.”

“Chúng thích.”

Cameron tiếp tục hôn làn da nàng, quyến rũ nàng ưng thuận, xấu xa quá mà. Nàng quay lại làm mấy cái sọt xô chàng lùi lại. “Em thích được thấy nó.”

Ainsley không biết khi nào nàng mới có cơ hội, nhưng nàng muốn tìm hiểu mọi điều trong cuộc sống của Cameron. Chàng dành mùa đông ở Châu Âu, Isabella đã kể với nàng – Pari, Rome, Monaco – trước khi tham gia trở lại với những người luyện ngựa của chàng ở Berkshire ngay khi cái giá lạnh của mùa đông chấm dứt. Ở Berkshire, Cameron dành hàng giờ với những con ngựa, chuẩn bị cho chúng bắt đầu mùa giải ở Newmarket.

Nghe có vẻ dễ chịu đối với Ainsley, một thói quen mà chàng tự tạo, một cuộc sống có mục đích. Nhưng tại sao, khi nàng nhìn chàng, có phải nàng thấy niềm khát khao, một sự trống rỗng chưa thể lấp đầy?

Đôi mắt Cameron thăm lại khi chàng ôm lấy khuôn mặt nàng. “Ta muốn nàng,” chàng thì thầm. “Ainsley, chết tiệt nàng đi, ta muốn nàng rất nhiều.”

“Nói thật thì em cũng muốn chàng.”

Đôi mắt chàng nhìn như tuyệt vọng, và Ainsley đau đớn vì ham muốn. Nhưng chiếc đồng hồ trên

bàn đang điểm từng hồi.

“Không có thời gian đâu,” nàng thì thào. Liệu có bao giờ?

Cameron ngồi xuống một trong những chiếc ghế bé tẹo và đặt Ainsley ngồi lên đùi. Bộ tóc giả cản lối chàng, nhưng chàng đã vất nó sang một bên và hôn nàng.

Nàng có vị ngon lành đến chết tiệt. Nàng cong người áp vào chàng, nóng bỏng, gấp gáp như nhu cầu của chàng vậy. Thân áo của nàng thật thấp, khiến Cameron có thể ôm lấy bầu ngực đang căng tràn.

Chàng muốn nàng trần truồng. Chàng muốn ngậm lấu bầu ngực nàng, liếm và mút nàng. Cameron đã muốn điều đó, chàng nhận ra, suốt sáu năm ròng, và không chỉ vì nàng đã từ chối chàng vào cái đêm xa xưa đó. Chàng muốn *nàng*, Ainsley, người phụ nữ mạnh mẽ, xinh đẹp này.

Chàng đã cởi bộ đồ hóa trang chết tiệt này trước khi đêm nay kết thúc và cuối cùng cũng khám phá được hương vị của nàng. Cameron sụt một tay tới hông nàng, tìm thấy thứ nàng dùng để đệm váy.

“Ta muốn cởi thứ này ra.”

“Em cũng cảm thấy tuyệt hơn,” Ainsley vừa nói vừa hôn chàng.

“Ta sẽ cởi bỏ hết chúng. Ta muốn không gì ngăn cách nàng với ta, Ainsley.”

Nàng nhoẻn cười với chàng. “Và em muốn chàng không mặc gì bên dưới chiếc váy của chàng.” Ainsley ngo ngoạy hông nàng, cọ xát vào cơ thể chàng.

“Tiểu quỷ này.”

“Em đâu phải một cô nàng trinh nữ thơ ngây. Em đã được nghe kha khá về mấy anh chàng Mackenzies và những cái váy của họ.”

“Ta thích nàng không còn là một cô trinh nữ thơ ngây.” Chàng hôn môi nàng lần nữa. “Ta sẽ hoàn toàn cảm dỗ nàng.”

“Ôi, trời.” Nàng mỉm cười và khẽ đâm lên ngực chàng. “Ôi không, chàng thật xấu xa, không nên thế.”

Cameron cắn nhẹ miệng nàng. “Cô nàng tinh quái.” *Một gã đàn ông có thể phải lòng nàng.*

Cái ý nghĩ rời mù đó bị vỡ vụn bởi tiếng chuông của chiếc đồng hồ vàng bé nhỏ ngay cạnh họ. Cameron muốn quăng nó vô góc phòng.

Ainsley nhún vai, nụ cười của nàng biến mất. “Em phải đi rồi.”

Cameron rời chiếc ghế và ấn nàng ngồi trở lại nó. “Nàng sẽ ở lại căn phòng này. Ta sẽ thực hiện vụ trao đổi.”

Ainsley bật dậy. “Đừng ngó ngán thế chứ. Đó là việc của em. Chỉ dẫn của Phyllida rất rõ ràng. ‘Chỉ cô, Mrs. Douglas, không phải Lord Cameron,’ cô ta đã nói thế.”

Cameron đặt nàng ngồi lại ghé lần nữa. “Ta sẽ lấy những lá thư chết tiệt đó, tất cả mọi tờ. Nàng đúng vì Phyllida Chase là một kẻ tráo trở. Ắ sẽ cố gắng để lừa đảo nàng. Ắ không tin ta, nhưng ắ biết ắ không thể giờ trò với ta.”

Chàng thấy đôi mắt xám của nàng lấp lánh, Ainsley đang tính toán các rủi ro. “Chúng ta nên đi cùng nhau,” nàng nói.

“Ta sẽ không để nàng ra khỏi phòng này, không phải một mình trong cái vũ hội chết tiệt của Rowlindson. Hẳn là kẻ xấu, Ainsley.”

Ainsley tựa người vào chàng với một nụ cười khiến chàng rạo rực. “Nhưng đó cũng là điều mọi người nói về chàng, Lord Cameron.”

Cameron cười đáp lại nàng. “Ta là một gã xấu xa, rất xấu xa, nhưng theo một cách khác. Ta muốn khiến nàng mê mẩn đến mức cả hai chúng ta đều bất tỉnh, và sau đó ta lại muốn làm lại điều đó hết lần này tới lần khác.”

Nàng ứng hồng vì sự thẳng thắn của chàng, nhưng nàng không run rẩy và ngất xỉu. Không phải Ainsley.

“Em biết chàng đúng về Phyllida, nhưng những bức thư...” Nàng trông không vui. “Chàng phải hứa với em chàng sẽ không đọc chúng và mang chúng ngay tới cho em.”

“Ta không có hứng thú với những lá thư.” Cameron cong người về phía nàng, tia nhìn của chàng vuốt ve khe ngực nàng. “Nàng giấu tiền ở đây phải không?”

Ainsley luồn tay vào sâu trong áo lót và lấy ra xấp giấy bạc. “Tất cả chúng đây.”

Cameron cầm lấy chúng, vẫn còn đượm hơi ấm của nàng, chúng thật may mắn. “Ta đã không trông đợi chúng sẽ bị mất ở dưới đó.” Chàng hôn chóc một cái lên miệng nàng rồi đứng dậy. “Ồ *đây*. Ta sẽ trở lại với những lá thư, và chúng ta sẽ về nhà bằng xe của ta.”

Ainsley lại gật đầu. Nàng trông ngon lành đến muốn cắn một miếng dù với mái tóc giả bự chẳng, đôi mắt xám gợi tình dù là đeo mặt nạ. Nàng trông giống một kỹ nữ tuyệt sắc, nửa ngây thơ, nửa khêu gợi, loại cao cấp trong những nhà thổ hạng sang.

Loại đàn bà mà Rowlindson thích nhất để chụp ảnh lóng ngóng với một hoặc hai của quý của mấy gã. Ainsley đã tuyên bố là nàng chẳng còn ngây thơ, nhưng nàng không hề biết gì về những điều mà Rowlindson và đám bạn hắn có thể làm.

Con quái thú trong Cameron thức tỉnh, tàn bạo và nguy hiểm mà Cameron đã cố dùng rượu, đàn bà, và đua ngựa để kìm giữ nó. Nhưng đêm nay con quái thú ấy đã tìm được một chỗ để trút giận, và Cameron mỉm cười vì điều đó. Chàng đã thấy đôi mắt của Rowlindson khi gã quan sát Ainsley đi

xuống cầu thang. Cameron có thể vui sướng mà bề gãy cái cổ của Rowlindson, có lẽ là của cả Phyllida nữa. *Sau khi* Cameron lấy lại những lá thư khốn khiếp đó.

“Đợi đã.” Ainsley lao ra khỏi cái ghế. Nàng lôi cái khăn tay của Cameron từ túi của chàng và bắt đầu chấm nhẹ lên đôi môi chàng. “Chàng bị dính son môi trên mặt nè.”

Cameron trao nàng một nụ cười nồng nàn. “Ta muốn thấy chúng trên khắp cơ thể ta.”

Ainsley đỏ mặt. Xinh đẹp, Ainsley tuyệt đẹp.

Cameron lại hôn nàng rồi cầm lấy cái khăn tay và lau đi vết son đỏ trên miệng chàng khi buộc mình xoay đi và rời khỏi căn phòng.

:’O

Khi cánh cửa đóng lại, Ainsley thở hắt ra và ngồi phịch xuống cái ghế đã cũ.

Nếu là một người đàn bà nào khác khi thấy quý ông đang có tình cảm với mình rồi đi để gặp tình nhân cũ của anh ta thì hẳn phải lo sợ, nhưng Ainsley chỉ cảm thấy nhẽ nhõm. Nếu ai đó có thể chắc chắn Phyllida phải giao ra những lá thư, thì đó là Cameron Mackenzie. Chàng không phải là một người giữ kẽ - chàng sẽ đoạt lấy những lá thư dù Phyllida muốn trao chúng ra hay không.

Ainsley cảm thấy âm áp, âm áp hơn bao giờ hết trong suốt một khoảng thời gian dài. Và háo hức và cả lo lắng lẫn một chút sợ hãi về điều mà nàng đang dần thân vào.

Thậm chí trước khi Cameron bắt đầu hôn nàng trong căn phòng nhỏ này, Ainsley đã quyết định cho phép bản thân nàng được buông thả cùng chàng một đêm trước khi nàng trở lại Balmoral. Một đêm huy hoàng là người tình của Lord Cameron Mackenzie, và rồi nàng sẽ rút lui và trở lại là một Ainsley Douglas đơn giản, một người em gái trách nhiệm và một cận thần đáng tin cậy của nữ hoàng.

Nàng đã già hơn và khôn ngoan hơn lần hiểu biết nhiều hơn so với khi còn là một cô nữ sinh mới rời ghế nhà trường, nàng suy ngẫm. Nàng sẽ dần thân vào mối quan hệ khó lường, như Phyllida đã dự đoán, với đôi mắt mở to. Ainsley đã được cảnh báo nhưng, chỉ một đêm thôi, nàng sẽ hạnh phúc trong vòng tay của Cameron, và sẽ trân trọng khoảnh khắc lãng mạn đó trong suốt phần đời còn lại của nàng.

Trước tiên, nàng phải đợi Cameron trở lại với những lá thư. Ainsley lăm lăm mồ hôi khi chiếc đồng hồ chỉ một giờ mười lăm – điểm với một tiếng chuông nhỏ - rồi đến một giờ hai mươi. Một giờ ba mươi, nàng bỏ cuộc và bật dậy khỏi ghế, nhưng trước khi nàng có thể mở cánh cửa, nó đã bật mở bởi Lord Rowlindson.

Gã là kẻ xấu, Ainsley, Cameron đã nói chắc nịch. Tại sao lại nói như thế về một quý ông khi mà ai đó như Cameron, một con cừu đen của gia tộc Mackenzie tai tiếng, chế nhạo ông ta.

Lord Rowlindson nhìn không hề đáng sợ lúc này. Ông ta đứng đó, một tay để lên nắm cửa và nhìn Ainsley có chút lo lắng. “Gisele phải không? Mọi việc ổn chứ?”

Ainsley lại ngồi phịch trở lại ghế, lấy tay quạt cho mát khuôn mặt nàng. “Đông người quá khiến tôi bị ngộp. Tôi quyết định là nên ngồi yên tĩnh một lúc.”

“Tôi nghĩ là mình vừa thấy Lord Cameron rời căn phòng này.”

“Ngài thấy.” Ainsley nhìn thẳng vào mắt ông ta. “Ngài ấy chỉ cho tôi chỗ yên tĩnh để nghỉ.”

Biểu hiện của Lord Rowlindson trở nên lo lắng. Ông ta đi thẳng vào căn phòng và đóng cửa lại.

“Gisele, tôi phải khuyên cô một điều tốt cho cô thôi. Hãy cảnh giác với Cameron Mackenzie. Ông ta có thể quyến rũ khi cần phải tỏ ra thế, nhưng ông ta không thành thật đâu. Thực ra, ông ta là một kẻ cộc cằn và thô lỗ. Ông ta sử dụng những quý cô cho tới khi họ trở nên liều lĩnh vì thứ mà ông ta mang lại, và rồi bỏ rơi họ. Tôi ghét phải chứng kiến điều tương tự với cô.”

Một thoáng run rẩy tràn qua người nàng. “Tôi cảm kích sự lo lắng của ông, thưa quý ngài. Tôi thực sự cảm kích. Nhưng tôi sẽ ổn thôi.” *Bây giờ, làm đi, xin ngài đấy, đi đi.*

Ông ta không đi đâu hết. “Thứ lỗi cho sự tò mò của tôi. Đơn giản là tôi không ước nhìn thấy ai đó trẻ tuổi như nàng bị tổn thương. Xin hãy ở lại và tham dự buổi dạ hội của tôi. Hoặc nếu cô không thích đông vui, chúng ta có thể rời đến phòng làm việc riêng của tôi. Tôi có một người bạn, anh ta là một quý ông, và rất kín đáo, anh ta có thể tham gia cùng chúng ta – hoặc không, tùy ý của cô. Cô thích chụp ảnh không?”

Điều đó là có ý gì vậy nhỉ? “Tôi thực sự không biết nhiều về nó, trừ một lần chụp chân dung. Nhưng cũng khá lâu rồi.” Sau hôn lễ của nàng, trong bộ đồ cưới đặt may vội vàng, đứng bên cạnh John Douglas. Ainsley đã không mặc chiếc đầm cưới lộng lẫy trong bữa tiệc; chẳng có thời gian mà lo việc đó.

“Đó là một thú vui của tôi thì đúng hơn,” Rowlindson nói. “Tôi sẽ rất vui lòng được hướng dẫn cho cô.”

Ainsley vẫn không chắc chắn Rowlindson là một kẻ nguy hiểm, nhưng ông ta dứt khoát là một kẻ kỳ quặc. “Có lẽ để lần khác.”

“Tôi luôn luôn chỉ cho những vị khách mới những tác phẩm của mình – đúng hơn đó là vinh hạnh của tôi. Và rồi tôi có thể chụp cho cô một bức ảnh.”

Tuyệt đối kỳ quặc. “Không, cảm ơn ngài. Tôi sẽ trở về nhà ngay lập tức.”

Rowlindson thở hắt ra. “Nếu cô phải về. Xe ngựa của tôi sẽ phục vụ cô. Cho phép tôi gọi xe?”

“Không, không.” Ainsley xua xua tay. “Tôi đã có hẹn rồi. Tôi sẽ ngồi đây cho tới khi người hầu

của tôi tới đón.”

Rowlindson nhìn nàng trong chốc lát, rồi, khiến nàng cảm thấy nhẹ cả người, ông ta gật đầu. “Một sự thu xếp khôn ngoan. Nhưng nếu cô cần giúp đỡ, hay cần xe ngựa của tôi để đưa cô về nhà, cô phải nói với tôi ngay lập tức nhé. Hứa chắc nhé?”

“Ồ, vâng, thưa ngài. Tôi hứa. Ngài thật quá tốt bụng.” *Cái quái quỷ gì thế không biết, sao ông ta không đi mau đi!*

“Và hãy lưu ý tới lời khuyên của tôi về Lord Cameron. Dù bất kể gì cũng đừng để ông ta quyến rũ nàng.”

Không khéo thì trễ mất. “Vâng, nhất định rồi. Cảm ơn vì sự cảnh báo của ngài.”

Miệng Rowlindson dẫn ra với một nụ cười. “Có lẽ nàng và ta có thể nói chuyện vào dịp nào đó. Ta có thể gửi lời mời tới nàng, qua Mrs. Chase chứ?”

“Tôi không chắc là có thể,” Ainsley nói, cố gắng tỏ ra nghiêm trang.

Sự lo lắng của nàng về viễn cảnh đó dường như khiến ông ta thích thú. “Ta sẽ tuyệt đối kín đáo. Buổi tối tốt lành, Gisele.”

Rowlindson gật đầu từ biệt, mở cánh cửa, và phải mất một lúc lâu sau, để nàng lại một mình.

Ainsley ngồi chờ thêm khoảng mười phút nữa, để chắc chắn Rowlindson đã đi hẳn lên gác, rồi nàng tháo bỏ đôi giày nặng nề ra và rón rén bước ra khỏi phòng với đôi chân chỉ mang tất.

Phyllida đến trễ, vẫn như thường lệ. Cameron đợi trong bóng tối, và đủ chắc chắn, không cho đến khi một nửa đám người tình cò tản bộ tới khu nhà kính. Cô ả mặc với ý đồ trở thành một nữ hoàng Ai Cập: bộ áo suông, dài khoe toàn bộ đường cong của cơ thể, đôi mắt được vẽ đen, trang sức vàng treo khắp nơi từ cánh tay, cổ, mắt cá chân, và tai.

Ả ngừng lại, ngó quanh để tìm kiếm Ainsley. Cameron bước đến từ phía sau dưới bóng của dàn nho. “Phyllida.”

Cô ả giật thót mình tìm chỗ trốn, rồi đỏ bừng. “Quý tha ma bắt, Cam, *ngài* muốn gì? Tôi đã nói với ngài tôi sẽ chỉ trao đổi với Mrs. Douglas.”

Cameron rút cuộn tiền từ trong túi của chàng ra, và cái nhìn hau háu của Phyllida dán chặt vào nó.

“Một ngàn năm trăm?” ả hỏi. “Như đã hứa?”

“Như đã hứa. Cô đưa ta những lá thư và không bao giờ làm phiền Ainsley nữa.”

Đôi mắt trang điểm đậm của ả mở to thích thú. “Ngài gọi cô ta bằng tên thân mật rồi cơ đấy? Xem ra tiến triển nhanh quá rồi nhỉ.”

“Cô có những lá thư chêt tiệt hay là không đấy?”

“Một tin nóng hổi đây. Cô nàng Ainsley Douglas nhút nhát và Lord Cameron Mackenzie tai tiếng. Sẽ vô cùng âm ỹ đây.”

Cameron cảm thấy cơn thịnh nộ đang dâng trào. “Còn nói một lời nào về cô ấy, ta sẽ bóp nghẹt cổ cô đấy.”

“Ngài đã luôn bạo lực. Tôi đã từng nói với ngài điều đó thú vị biết bao nhỉ?”

“Những lá thư, Phyllida.”

Cái nhìn của Phyllida bỗng vượt ra sau Cameron, và khuôn mặt cô ả sáng lên với vẻ hài lòng mãn nguyện, một biểu cảm của ả mà Cameron chưa từng thấy bao giờ.

“Chàng đây rồi, anh yêu. Nào, hãy ra đây và bảo vệ em khỏi sự đe dọa của Lord Cameron. Chàng biết người nhà Mackenzie thế nào rồi đấy.”

Cameron quay lại thì thấy người cuối cùng mà chàng mong phải chạm mặt: người đàn ông trẻ tuổi, cao ráo, tóc đen với nước da sậm màu và đôi mắt đen của vùng nam Ý. Cameron nghĩ chàng ngờ ngờ nhận ra anh ta chỗ sân khấu. Opera, có lẽ thế.

“Hãy xin lỗi quý cô đi,” người Ý nói. Giọng anh ta rất nhẹ, nhưng tiếng Anh rất tốt. “Tôi biết nàng từng là người tình của ngài, nhưng giờ chuyện đó đã kết thúc.”

“Ta đồng ý,” Cameron nói. “Nó đã kết thúc. Phyllida, anh ta là thứ quái quỷ gì vậy?”

“Không phải việc của ngài,” Phyllida quả quyết. “Chàng ở đây là để chắc chắn tôi không bị lừa gạt.” ả quay sang gã người Ý. “Anh yêu, anh có mang theo những bức thư chứ?”

Cameron nắm chặt bàn tay quanh cuộn tiền, không để Phyllida có nó cho tới khi cô ả giao hàng trước. Người Ý lục trong túi của hắn và lấy ra một xấp những tờ giấy.

“Tất cả chúng đây sao?” Cameron nhìn chằm chằm. “Ainsley đã nói là có sáu bức.”

“Tất cả đây.” Gã đàn ông đưa ra với cánh tay dài. “Ngài có thể tin tưởng quý bà đây giao dịch trung thực.”

Trung thực? Phyllida? Hoặc là gã đàn ông là một kẻ nói dối thượng đẳng, hoặc Phyllida đã thực sự bỏ bùa được gã.

Cameron với lấy những lá thư. Gã người Ý rút chúng lại. “Ngài phải đưa tiền cho nàng trước.”

Khốn khiếp. “Hãy làm cùng lúc?”

Gã gật đầu lạnh lùng, giơ ra những bức thư lần nữa, và Cameron đứng đưa cuộn tiền cùng lúc. Phyllida vồ lấy số tiền, và Cameron đoạt lấy những lá thư từ tay gã người Ý.

Phyllida lướt ngón tay cái lên mép cuộn tiền. “Cám ơn ngài, Cameron. Tôi hy vọng sẽ không bao giờ gặp lại ngài nữa.”

Cameron mở lá thư đầu tiên. “Chờ đã,” chàng đánh giọng. “Không ai trong hai người được rời đi cho tới khi ta biết là ta đã có tất cả chúng.”

“Tôi đã nói với ngài...”

Người Ý giơ tay lên ngăn ả lại. “Không. Để ông ta xem. Người không tin tưởng luôn tin rằng những kẻ khác cũng chơi khăm chống lại họ.”

Nhất định là opera rồi. Âm thanh của gã đi thẳng tới chỗ họ. Cameron ngồi trên một cái băng ghế sắt và lướt qua trang đầu tiên.

“Không phải ngài định đọc *hết tất cả* chúng đấy chứ?” Phyllida cau bần.

Cameron không trả lời. Chàng sẽ phải đọc cẩn thận từng từ một để đảm bảo chàng đã có toàn bộ những lá thư, không một trang nào bị bỏ sót mà Phyllida có thể dùng để tống tiền Ainsley sau này. Cam đã nói dối Ainsley khi chàng nói chàng không có hứng thú với những lá thư, nhưng chàng chưa bao giờ hứa chàng sẽ không đọc chúng. Chàng cần phải làm thế, vì lợi ích của nàng thôi.

Không nghi ngờ gì chúng là thư tình. Người đàn bà gửi chúng tới “Người bạn yêu thương nhất của em,” và tờ giấy ngập với những tính từ khoa trương và những cụm từ hoa mỹ để ca ngợi vẻ nam tính, lòng quả cảm, sức dẻo dai của người bạn đó.

Vì thế, Cameron có thể nhận thấy người viết có khả năng tuyệt hảo về mặt ngôn ngữ và thơ phú, theo kiểu ủy mị suốt mướt. Bức thư đầu tiên bắt đầu từ những thông tin trao đổi đơn thuần rồi dần dần trở nên hoa mỹ. Người đàn bà ký tên, “Mong chờ tình yêu của chàng, Mrs. Brown.”

Mrs. Brown.

Ôi, khôn khiếp.

Cameron mở bức thứ hai và tìm thấy những thứ tương tự như bức thứ nhất, chú ý thấy người viết dẫn chiếu tới “những đứa trẻ đang gắng sức” ở giữa bức thư và những vấn đề đối nội. Nhưng chúng chỉ là những vấn đề nội bộ trong một cung điện, những đứa trẻ đang cố gắng trở thành hoàng tử và công chúa trong vương quốc và luật lệ của chúng.

Chàng cuối cùng cũng hiểu được sự bí mật và góc khuất của Ainsley. Tên của người bạn mà nàng đang cố che giấu để bảo vệ chính là Nữ hoàng của nước Anh.

“Một vụ động trời, đúng không?” Phyllida nói khi chàng gấp lại bức cuối. “Bà ta phải tự cảm thấy hổ thẹn.”

“Cô có bản sao chép nào không?” Cameron hỏi ả. Đó là một vũ khí mà Phyllida có thể có, và cô ả

cũng đã từng sử dụng chiêu bài này trong quá khứ, việc nhỏ thôi. Những sự đã rồi.

“Tại sao chứ?” Phyllida nhún vai. “Tôi không hứng thú với những phóng túng bông bột của nữ hoàng.”

Cameron đứng dậy và nhét đồng thư vào túi. “Những lá thư này tuyệt đối sẽ hủy hoại thanh danh của nữ hoàng, và cô ra giá một ngàn năm trăm đồng vàng với ta?”

“Ngài rất hào phóng. Nó đủ cho một sự khởi đầu mới, tôi nghĩ vậy.”

“Khởi đầu cho cái gì?”

Phyllida cười lớn, và lần đầu tiên trong suốt quãng thời gian quen biết ả, Cameron thấy sự khắc nghiệt đã rời bỏ cô ta. “Để rời bỏ khỏi lão chồng của tôi, tất nhiên rồi.” Cô ta luồn tay dưới khủy tay của gã người Ý. “Cám ơn chàng, Giorgio. Chúng ta đi thôi?”

Giorgio. Giờ thì Cameron đã nhận ra gã. Hẳn là Giorgio Prario, một giọng nam cao mới đây đã làm mưa làm gió tại London. Isabella đã mở một bữa tiệc với chủ đề về công việc của gã, là một trong những buổi họp mặt nho nhỏ mà Isabella ưa thích tổ chức và cũng chính là những thứ Cameron luôn tránh xa như dịch bệnh vậy.

Prario nhìn Cameron với đôi mắt nâu sẫm và một cái nghiêng đầu kiêu hãnh trước khi gã dắt Phyllida rời đi. Phyllida đã bấu chặt móng vuốt của ả lên gã trai, tội nghiệp thẳng cha.

Cameron nhìn họ rời đi, Phyllida ỡng ẹo bên gã trai cao to. Phyllida Chase, kẻ yêu thích sự thoái mái cho bản thân và địa vị xã hội hơn mọi thứ khác, giờ đây sẵn sàng ném bỏ chúng đi để chạy theo một gã trai hát opera trẻ trung. Thế giới đang trở nên kỳ lạ.

Còn kỳ dị hơn, Cameron đang ngày càng lún sâu tình cảm với một quý cô trẻ tuổi người đang chạm bàn tay nhỏ nhắn lên tay chàng, khuôn mặt ửng hồng và hỏn hển.

“Chàng đã lấy được chưa?” nàng hỏi.

Chương 13

Đôi mắt Cameron phản bội lại chính sự giận dữ của chàng, nhưng chàng đã không gào thét với Ainsley vì đã không ngồi đợi trong căn phòng chờ. Chàng hẳn đã biết là nàng chưa bao giờ là một người kiên nhẫn.

Ainsley xòe tay để đòi những lá thư, nhưng Cameron không đưa chúng cho nàng. “Tạm thời ta sẽ giữ chúng. Ta không tin Phyllida không rình rập nàng và sẽ thử đánh cắp chúng.”

Ainsley rút tay lại một lúc, những ngón tay của nàng ngựa ran muốn túm lấy những lá thư. “Bạn của em sẽ rất cảm kích những gì chàng đã làm.”

“Bạn của nàng, Mrs. Brown? Chúa nhân từ, Ainsley.”

Ainsley buông thông cánh tay, tròn xoe đôi mắt. “Em đã yêu cầu chàng không đọc chúng. Em nhớ là mình đã nói rất rõ ràng như thế.”

“Ta làm thế để chắc chắn rằng Phyllida không giấu lại thứ gì. Ta đã kiểm tra tất cả, cả bức bị thiếu mất một trang.”

Chàng quá cao lớn. Và giận dữ. “Cameron, vì chúa, xin đừng nói với anh trai chàng. Hart Mackenzie nổi tiếng là đối nghịch với những chính sách của nữ hoàng. Em không dám nghĩ đến ngài ấy có thể làm gì với những lá thư kiểu này.”

“Có lẽ ném chúng vào lửa.”

Ainsley chớp mắt. “Gì cơ? Nhưng ngài ấy có thể sẽ khiến bà ấy bẽ mặt, lấy được tín nhiệm của tất cả mọi người, tạo được thế lực của ngài ấy.”

“Nếu nàng nghĩ thế, nàng đã nhầm về Hart rồi.” Bàn tay ấm áp của Cameron nắm lấy một bàn tay giá lạnh của nàng. “Hart muốn chiến thắng bằng cách chứng minh anh ấy đúng đắn – về mọi thứ - chứ không phải bằng mấy câu chuyện bói móc, ngồi lê đôi mách chốn khuê phòng. Hart muốn trở thành Chúa toàn năng. Không, anh ấy thực sự nghĩ anh ấy chính là Chúa toàn năng. Giờ anh ấy muốn chứng minh cho mọi người thấy.”

Ainsley xoa ngón cái của nàng lên những ngón tay của Cameron, cảm nhận những chỗ chai sần, thô ráp bởi công việc huấn luyện ngựa của chàng. Đó không phải là bàn tay được chăm sóc cẩn thận, kỹ lưỡng của một quý ông, người chẳng bao giờ phải mang vác thứ gì nặng nhọc hơn là mấy lá bài hay một ly rượu. Cameron làm việc bên cạnh những người đàn ông khác trong chuồng trại, làm mọi công việc ở đó.

Nàng hôn chúng. “Xin chàng,” nàng nói. “Đừng nói với ngài ấy. Chỉ việc này thôi.”

“Ta không có ý định thế. Việc này không liên quan quái gì tới Hart cả.”

Đôi mắt chàng lấp lánh nóng bỏng, và Ainsley nhón chân và hôn lên khóe miệng chàng. “Cảm ơn chàng.”

Cameron ghì lấy nàng và đoạt lấy miệng nàng với một nụ hôn trọn vẹn. Khi nàng hôn đáp lại, Ainsley trượt tay vào trong áo khoác của Cameron và chạm vào những lá thư trong túi chàng.

Những ngón tay cứng rắn xiết lấy eo nàng. “Quý ả.”

Ainsley buộc phải bỏ ra. “Khi nào em có thể lấy lại chúng?”

“Khi nàng rời Kilmorgan. Ta sẽ tận tay đưa chúng cho nàng khi nàng vào trong xe ngựa.” Cameron ôm trọn nàng trong vòng tay chàng. “Giờ thì ngừng chơi đùa đi. Ta đang hôn nàng.”

Chàng mới là người đang chơi đùa thì có, nàng nghĩ. Chàng cắn và hôn đôi môi nàng, và nàng cũng cắn và hôn đáp lại, nhưng khi nàng nhìn vào đôi mắt chàng, nàng thấy niềm ham muốn hoàn toàn. Chẳng có gì là chơi đùa ở đây cả.

Nàng nín một hơi, lạc mất bản thân với điều nàng đã quyết định. “Em muốn dành đêm nay với chàng,” nàng nói.

Đôi mắt chàng bùng lên nóng bỏng. “Ta cũng hy vọng thế.”

Làm thế nào chàng có thể nói bình tĩnh thế? “Nhưng không, em nghĩ, *ngay tại đây*.”

“Chúa ơi, không. Chúng ta sẽ tới nơi nào đó thoải mái và cách xa nơi xấu xa này.”

Nàng cố gắng bắt chước tông giọng của chàng. “Em nghĩ chàng đã nói là sự thoái mái là điều cuối cùng đáng quan tâm mà.”

“Cô nàng ranh mãnh ạ. Ta có ý là ta muốn *nàng* được thoải mái.”

“Trong khi chàng thực sự cảm dỗ em?”

“Chết tiệt nàng đi, đừng có nhìn ta như thế. Không thì ta sẽ không thể kiềm chế bản thân đâu, dù là chúng ta đang ở đâu.”

Trái tim Ainsley đập nhanh hơn. Tại sao điều chàng vừa nói lại khiến nàng háo hức?

Cameron lại hôn lên đôi môi nàng. “Đi với ta nào, và ta sẽ đi đến chỗ xe ngựa. Ta không muốn nàng rời khỏi tầm mắt của ta.”

Ainsley cũng chẳng muốn rời khỏi tầm mắt của chàng. Không khi trong ngôi nhà này. “Giày của em ở chỗ phòng chờ.” Nàng đoán nếu họ nhanh chóng trở lại đó và lấy lại giày thì sẽ thoát khỏi sự dò xét của Rowlindson hay ai đó khác, nhưng những ý nghĩ đó bị cắt ngang khi Cameron bế bổng nàng trong vòng tay chàng.

Sức mạnh của Cameron tước mất hơi thở của nàng. Chàng không chút mảy may chững lại bởi sức nặng của nàng cùng những thứ bùng nhùng của váy vóc và tất cả mọi thứ, khi chàng sải bước qua cánh cửa cuối khu nhà kính và tiến vào bóng tối. Trời đêm khá lạnh, nhưng Ainsley sẽ chẳng bao giờ thấy lạnh khi nàng rúc vào Cameron.

“Chàng đã làm thật nhiều vì em,” nàng nói, chạm vào khuôn mặt chàng. “Em không chắc làm thế nào em có thể - ”

“Nếu nàng bắt đầu nói về việc đền đáp, ta sẽ thả nàng vào đám bụi rậm đấy.” Hơi thở chàng lo

lửng thành sương giữa trời đêm giá buốt. “Ta không muốn tiền, hay sự biết ơn của nàng, hay sự đền đáp bằng cơ thể nàng.”

“Nếu chàng thậm chí không chấp nhận sự biết ơn, vậy thì chàng *thực sự* muốn gì?”

Giọng chàng mất hết cả sự hóm hỉnh. “Thứ ta không thể có.”

Ainsley bắt đầu định châm chọc rằng chắc chắn một Mackenzie hẳn phải có thứ gì đó anh ta muốn chứ, nhưng điều gì đó trên khuôn mặt chàng khiến nàng dừng lại. Ainsley đã sống trong dinh thự của nữ hoàng đủ lâu để biết rằng tiền bạc và địa vị không phải là thứ đảm bảo cho hạnh phúc. Chúng khiến cuộc sống thoải mái hơn và bớt tuyệt vọng, nhưng vẫn tồn tại nỗi khổ đau, giận dữ, trống rỗng.

“Em muốn làm *điều gì đó*,” Ainsley nói. “Em có trách nhiệm đối với chàng – ” Nàng tắt lời và la toáng lên khi Cameron xoay ngoắt lại và bước thẳng về phía hàng đồ quỳn. “Được rồi, được rồi. Em sẽ không làm gì hết.”

Cameron hạ nàng đứng xuống một thảm cỏ. “Chuyện những lá thư đã xong. Ta không muốn nó xen vào giữa hai ta.”

“Không, em biết mà.” Ainsley cũng không muốn chuyện đó xen vào giữa họ. “Nhưng chàng không thể ngăn em cảm kích. Cảm ơn vì sự giúp đỡ của chàng, Cam.”

Nàng nửa sợ hãi chàng sẽ làm thật điều chàng dọa và vắt nàng vào đám bụi rậm gần nhất, nhưng Cameron chỉ ôm lấy khuôn mặt nàng với một bàn tay thật dịu dàng.

Chàng không cần phải giúp nàng. Chàng có thể trả tiền cho cái giá Phyllida đưa ra cho chàng trước khi chàng cho Ainsley mượn tiền. Nhưng chàng đã chiến đấu trận này vì nàng, và giờ chàng phải quay lại với vấn đề giữa họ.

Người đánh xe của Cameron hẳn đã được thông báo, vì một cỗ xe đỗ cách đó không xa, ánh đèn hiệu sáng rõ. Cameron lại bế bổng nàng và tiến về cỗ xe.

Những ngôi sao rạng rỡ, trời đêm khô ráo và lạnh. “Em sẽ nhớ bầu trời sao này khi em trở lại London,” Ainsley nói. “Đẹp đến ghen ngào.”

“Chết cóng thì có.”

“Em thấy là hầu hết người Scot đều phàn nàn về thời tiết trong khi họ sống giữa khung cảnh tuyệt đẹp.”

“Ngay lúc này, ta thích không gian ấm áp hơn.”

Họ đi đến tận chỗ cỗ xe. Một người phục vụ bước ra từ bóng tối khi chiếc xe tạm dừng và mở cửa cho họ.

“Nàng vào đi.” Cameron thả Ainsley vào trong, nàng thả mình lên tấm đệm êm ái.

Cameron cúi tiền tip vào tay người phục vụ, liếc người đánh xe của chàng, và ra dấu lòng vòng. “Vâng thưa ngài,” người đánh xe thốt lên vui vẻ.

Cameron bước vào và yên vị trong cỗ xe thì chiếc xe chuyển bánh. Chàng đóng cánh cửa và thả mình bên cạnh Ainsley, cảm nhận hương đêm dịu ngọt.

Chẳng nói lời nào Cameron vuốt bộ tóc giả và chiếc mặt nạ sang ghế bên kia. Khí trời lành lạnh ve vuốt khuôn mặt nàng, và đầu nàng cảm thấy nhẹ bẫng.

“Thế tốt hơn,” Cameron nói. “Cô chuột nhắt của ta đã lộ diện.”

“Thật khó nghe làm sao khi gọi một phụ nữ là chuột, chàng biết chứ.” Nàng biết nàng đang bi bô, hơi bồn chồn, nhưng nàng không thể giữ giọng bình thường.

“Nàng trốn sau rèm cửa của ta và chạy lon ton quanh phòng của ta. Vậy thì ta nên gọi nàng thế nào đây?”

“Chàng đã nói *chồn sương*, một lần. Nhưng chàng sẽ chẳng tặng một chiếc vòng cổ kim cương cho một con chuột hay một con chồn sương.Ồ, không rồi trừ khi chàng thực sự ngốc nghếch. Chúng sẽ thử ăn nó hoặc dùng để làm tổ.”

“Ta sẽ không tặng một thứ chết tiệt như chuỗi kim cương đó.” Cameron vòng tay quanh vai nàng và hôn lên đầu nàng. “Chừng nào nàng còn thích chúng.”

“Em có thích mà. Chúng rất đáng yêu.”

“Không nói thêm về chuyện trả lại chúng hay không chấp nhận chúng ư?”

“Em sẽ không nhận chúng từ bất kỳ quý ông nào khác, không,” nàng nói chắc nịch. “Nhưng vì là chàng, em sẽ cho một ngoại lệ.”

“Nàng tốt nhất là không chấp nhận chúng từ bất kỳ gã quý ông nào. Gã nào cố tính tặng nàng trang sức, và ta sẽ tấn cho hắn một trận. Ngay sau khi ta tấn Rowlandson vì đã để nàng tới đây đêm nay.”

Nàng rùng mình. “Ông ta *thực sự* còn hơn là quái lạ.”

“Hắn là kẻ kinh tởm. Hắn chỉ biết những điều thô bỉ. Không hiểu được vẻ đẹp.”

Ainsley chạm vào tấm nhung bọc thành cỗ xe. “Đây là một cỗ xe rất thoải mái. Rộng rãi và ấm áp.”

“Ta đi lại khá nhiều trong suốt mùa đua ngựa. Ta thích một cỗ xe rộng rãi, đặc biệt là để ta có thể nghỉ ngơi chút ít.”

“Chàng có thể đi tàu, chắc chắn đó. Thậm chí là cùng với lũ ngựa luôn.”

“Lũ ngựa không thích tàu hỏa, và khí than có hại cho phổi của chúng.”

Chàng tỏ ra lo lắng như một người cha vậy. “Chàng rất quan tâm tới lũ ngựa của chàng.”

Cameron nhún vai. “Chúng là những con vật đáng giá, và chúng trao cho ta tất cả những gì chúng có. Những gã đàn hũy hoại chúng vì không biết chăm sóc.”

“Chàng chăm sóc Jasmine rất cẩn thận, dù nó không phải là của chàng.”

“Bởi vì nó chết tiệt là một con ngựa tốt.”

Giọng chàng nhuốm vẻ khao khát. “Chàng thực sự muốn có nó, đúng không?” Ainsley hỏi.

“Ừ.” Những ngón tay của Cameron dưới cằm nàng khẽ nâng đầu nàng lên. “Và ta thực sự muốn nàng nữa.”

“Em hy vọng là không phải cùng lý do. Em không phi nước đại thật nhanh được đâu.”

“Nàng có rất nhiều sự tinh quái đấy, Ainsley.”

“Thế nên em được bảo là – ”

Cameron bịt miệng nàng bằng một nụ hôn.

Đôi môi mềm mại, run run và bối rối, đồng thời cũng kiên quyết. Cameron nếm thấy sự bồi hồi muốn được ấp ủ, ve vuốt, cả tiếng cười của nàng. Chàng chưa bao giờ từng gặp một người đàn bà nào như nàng.

Trái tim chàng đập hồi hả, cơ thể chàng bắt đầu rịn mồ hôi bởi sức nóng trong khoang xe. Bất cứ khi nào chàng cảm dỗ một người đàn bà, Cameron luôn điềm tĩnh và lạnh lùng, nắm rõ từng bước để nhanh chóng đạt được thứ mà chàng muốn. Sự huy hoàng chỉ là trong chốc lát, nhưng nó chỉ mang lại cảm giác nặng nề sau khi chàng đạt được điều đó.

Chàng luôn đảm bảo các quý cô tận hưởng khoái cảm tuyệt diệu, một món quà của chàng tặng họ vì đã giải thoát chàng khỏi sự trăn trở. Chàng nhận thấy đàn bà thường có nhiều thời gian tốt đẹp với tất cả mọi thứ hơn chàng.

Đêm nay chàng đã mất kiên nhẫn, lóng ngóng với nhu cầu. Chàng giật mạnh cái đệm eo trên váy của Ainsley. “Ta muốn vắt thứ này ra.”

Những cái ghim cài thân váy rơi leng keng trên sàn xe. Khi Ainsley cúi xuống để nhặt chúng, Cameron cởi luôn cái móc gài thân sau chiếc váy. Những tấm lụa bung ra, quá nhiều lớp.

Cameron quỳ trên sàn xe phía trước nàng khi chàng lột lớp váy cuối cùng ra. Bên dưới những lớp vải mềm mại chàng tìm thấy – cái đệm đầu gối. Chàng bật cười.

“Bọn em đã không có mấy cái sọt,” Ainsley nói. Nàng kéo tấm đệm ra khỏi sợi thắt lưng đang giữ chúng quanh eo nàng. “Là ý tưởng của Morag.”

Cameron gỡ những cái đệm đầu gối rồi vất phịch sang bên cạnh nàng. “Đấy, giờ thì nàng thấy thoải mái rồi.”

Chàng lại cười, tiếng cười nghe nghèn nghẹt, bởi vì Cameron chưa bao giờ có tông giọng mềm mại như các anh em trai của chàng. Làm việc ngoài trời lạnh giá đã làm hỏng giọng của chàng từ lâu rồi.

Ainsley đã buộc lỏng lẻo mấy cái đệm đầu gối cũ với đôi tất trắng và cái quần lửng rộng thùng thình của nàng. Tiếng cười của Cameron vụt tắt khi chàng đặt tay lên thân áo của nàng. “Bao nhiêu cúc đây, Mrs. Douglas?”

“Chúng là móc gài.” Hơi thở nàng ấm áp trên khuôn mặt chàng. “Em tin là điều đó nghe chẳng lôi cuốn lắm.”

“Ta không hỏi nàng nó nghe như thế nào, ta hỏi nàng là bao nhiêu.”

Ainsley bật cười lém lỉnh. “Tất cả, em cho là thế.”

Cameron bắt đầu cởi những cái móc gài của thân áo và cái yếm cũng rớt xuống dưới tay chàng. Ainsley, đang e lệ, mặc một chiếc áo ngực nhỏ, bên dưới là áo lót với quai ren.

Cameron lang thang bàn tay chàng xuống cái áo lót. “Ta muốn cởi cả thứ này nữa.”

“Vâng.”

Ainsley rùng mình khi Cameron chạm vào tấm áo lót ren, như chàng đã từng làm lâu rồi trong tư phòng của chàng, bàn tay to lớn của chàng nóng bỏng trên lưng nàng. Chàng tuột cái áo ngực ra, và giờ thì Ainsley ngồi đó, chẳng mặc gì ngoài chiếc áo lót mỏng manh, trước một gã đàn ông lần đầu tiên sau rất nhiều năm.

Và là một gã đàn ông, Cameron đang quỳ trước nàng, cơ thể to lớn của chàng chiếm một khoảng không khá lớn. Chiếc áo của chàng cũng theo chân áo ngực và thân áo của nàng, vất bên cạnh chàng, rồi tới áo gi lê và cà vạt. Chàng cởi khuy áo sơ mi, và nàng ngắm chàng như cái đêm nàng lục lọi phòng chàng để tìm mấy lá thư – khuôn ngực với thắm lông màu nâu, cái váy trên chiếc hông hẹp, Cameron xắn tay áo để trần cánh tay chàng.

Những vết sẹo trên cổ tay to lớn của chàng trong tầm ngắm của nàng, những vết bỏng có từ lâu rồi mà ai đó ác tâm đã chủ định gây ra để khiến chàng đau đớn. Ainsley căm ghét kẻ đã nhẫn tâm làm điều đó dù có là ai. Từ các anh em trai, nàng biết những chàng trai trẻ ở trường thi thoảng hành hạ nhau, nàng cho đó là cách mà họ chứng minh độ nam tính của mình. Nhưng Cameron không như kiểu người để những kẻ bắt nạt xô ngã chàng và dúi điếu thuốc đang cháy lên da chàng.

Ainsley nắm lấy bàn tay chàng, lướt đến cổ tay, và hôn những vết bỏng. Da chàng mịn màng, những vết sẹo hơi nhăn nheo.

Chàng rụt lại. “Đừng.”

“Em không thích nhìn chàng bị đau đớn,” nàng dịu dàng.

Cameron đặt tay lên đôi tay nàng. “Ngừng tỏ ra dịu dàng đi, Ainsley. Không trong khi ta sắp hủy hoại nàng.”

Ainsley mỉm cười. “Nếu chàng thích em không dịu dàng, em chắc chắn là làm được.”

“Ta nghi ngờ đấy. Điều ta thích là nàng sẽ quấn chân quanh eo ta.”

“Nhưng em vẫn đang mặc áo lót.”

“Ta biết, cô nàng tinh quái ạ.”

Cameron lướt đôi tay lên hai đùi nàng, nâng chân nàng lên, và hướng chúng quàng quanh hông chàng. Ainsley cảm nhận chàng qua lớp vải của chiếc quần lửng, lớp len ấm áp của chiếc váy và cả sự cương cứng bên dưới nó.

“Đúng rồi cô bé của ta.” Đôi tay chàng nóng bỏng trên chân nàng, ôm lấy mông nàng trong khi đung đưa nàng.

Ainsley cảm thấy run rẩy và nóng nực cùng lúc, bồn chồn và hạnh phúc. Đây là điều sẽ xảy ra. Nàng là một ả lăng lơ đêm nay, giống như quý cô tưởng tượng của nàng, người mở một phòng khách tại Pari và có những anh chàng đẹp trai nhất ở Pháp theo đuổi nàng. Nhưng nàng không muốn những anh chàng Pari đẹp trai, nàng muốn Cameron, gã Scot mạnh mẽ, cứng rắn của nàng.

“Ngừng cười đi,” chàng nói trên miệng nàng.

Ainsley ôm lấy má chàng. “Không cười. Đoán xen chàng lên kế hoạch chiếm đoạt em trong một chỗ chật hẹp như thế này của cỗ xe thế nào đây.”

Câu trả lời cháy bỏng trong đôi mắt chàng khiến nàng nóng bừng. “Ta không biết nữa. Ta chưa bao giờ có một quý cô trong cỗ xe này.”

“Chưa bao giờ ư?” Trái tim Ainsley đập nhanh hơn.

“Chưa bao giờ cho tới nàng, đồ quý ạ.”

“Tốt.”

Cameron lồng một bàn tay lên tóc nàng, gỡ hết những cái ghim, để mái tóc xõa tung trên vai nàng.

“Ta yêu mái tóc nàng,” Cameron nói. “Ta đã luôn muốn nhìn thấy nó rũ xuống.”

“Hơi khó một chút để vắn kiêu, em luôn thấy thế.”

“Ta không muốn vắn kiêu.” Cameron quấn lấy một lọn tóc và hôn lên nó. “Ta muốn nó tự nhiên. Ta

muốn *nàng* buông thả, Ainsley. Ta biết điều đó ẩn trong *nàng*.” Chàng để một tay lên giữa bầu ngực *nàng*, đúng nơi trái tim *nàng*.

“Buông thả? Em ư?” *Nàng* thốt lên đầy ngây thơ.

“Ta là việc với ngựa suốt ngày. Ta biết con nào hạnh phúc khi chạy chậm rãi và con nào hừng hực khi được tháo bỏ dây cương và chạy tự do.”

“Như Jasmine.”

“Chính xác như Jasmine. Ta nhìn *nàng* và thấy nhiệt thành, yêu thương. *Nàng* giấu nó bên dưới lớp áo xống xám xịt, và *nàng* giả vờ đó là nghĩa vụ, nhưng nhiệt thành đó muốn phá bung ra. *Nàng* là một phụ nữ đam mê, muốn được tự do.” Giọng Cameron êm ái nhưng vẫn có chút thô nhám, và trầm sâu. “Tại sao không để bản thân *nàng* tự do?”

“Không ai muốn em làm thế,” *nàng* nói. “Không ai ngoài chàng.”

Cameron xiết lấy đôi tay *nàng* trong tay chàng. “Hãy xem xét đề nghị của ta, Ainsley. Đến Pari với ta. Ta sẽ đưa *nàng* tới Nice, tới Monte Carlo, tới Rome nếu *nàng* muốn. Ta sẽ mua cho *nàng* những bộ đồ đẹp đẽ và đưa rước *nàng* trên cỗ xe với những con ngựa tốt nhất, và *nàng* sẽ làm lu mờ tất cả mọi người cùng ta gặp.”

Ainsley không thể ngăn *nàng* thở dài hạnh phúc. “Không phải sẽ tuyệt vời sao? Em là một quý cô sành điệu và lộng lẫy.”

“Hãy nói *nàng* sẽ đi cùng với ta.” Nụ cười của chàng thật ngỡ ngàng và có chút quý quái. “Hãy nói *nàng* sẽ hay ta sẽ cho xe dừng lại, và ta sẽ bỏ *nàng* giữa chốn đông không xứ Scot trong bộ đồ lót.”

“Dù là một điều như thế sẽ làm em sợ hãi, thưa ngài. Em sẽ bay về nhà bằng qua cánh rừng và khiêu vũ thanh thoát qua những bãi lầy, chẳng hề bị ngăn trở bởi cái áo lót và quần lửng thảm hại của em.”

Tiếng cười của Cameron tràn ngập cỗ xe. “Ainsley, *nàng* phải đi cùng với ta. Hãy nói *nàng* sẽ đi. Hứa với ta.”

Nàng chạm lên khuôn mặt chàng. “Cameron.”

“Chết tiệt *nàng* đi, đừng nói không.”

Ainsley bắt đầu nói, nhưng Cameron chèn tay lên môi *nàng*. “Không phải bây giờ. Đừng từ chối ta bây giờ. Hãy nghĩ về nó. Trên chuyến tàu từ Doncaster đến London sau giải đua cuối cùng ở St. Leger – ta sẽ rời đó để tới Đại lục. Nếu *nàng* muốn đi cùng ta, khi đó hãy nói với ta. Giờ, ngừng nói đi, đàn bà, và để ta chiếm đoạt *nàng*.”

Chương 14

Chàng sắp có được nàng, chạm vào nàng, nếm nàng. Mọi thứ chàng có thể với nàng.

Đêm nay chứ không phải lúc nào khác. Chàng sẽ làm mọi điều có thể để thuyết phục nàng ra đi cùng chàng, nhưng lúc này đây, chàng sẽ chỉ tận hưởng điều này.

Chàng tháo cái nơ đáng yêu thắt trên áo lót của nàng và trượt tấm ren ra khỏi bờ vai nàng. Bầu ngực của nàng căng tròn, săn chắc và cương cứng. Không phải bầu ngực nhỏ nhắn như của một trinh nữ, mà là đôi gò bông đào tuyệt diệu của một phụ nữ trưởng thành.

Ainsley tuyệt đẹp như Cameron mơ tưởng. Chàng nâng niu một bên tuyết lê rồi cúi mình và bắt đầu liếm.

Chàng nếm thấy vị nồng nàn, cảm nhận trái tim nàng đang vang lên rộn rã. Cameron thở nhẹ trên da thịt nàng, búng lưỡi trên đầu vú nàng. Nàng hỏn hển. Cameron đánh lưỡi lên vú nàng lần nữa, rồi lần nữa, hỏn hển. Mê mẩn.

“Chưa gã nào từng làm thế này với nàng phải không, Ainsley?”

“Vâng.” Câu trả lời dứt quãng. “Không phải thế này.”

“Lũ ngọc. Nàng thật tuyệt.” Cameron liếm một vòng quanh núm vú. “Nàng có vị của loại rượu hảo hạng, Ainsley.”

Chàng mút nàng dịu dàng, rồi cắn nhẹ một núm vú giữa hàm răng. Ngagf tựa đầu lên thành ghế, đôi mắt nhắm hờ, bầu ngực tắm trong ánh sáng của chiếc đèn, hai chân dang rộng ra cho chàng. Chàng chưa được thấy một cảnh tuyệt đẹp thế này từ rất lâu rồi.

Cameron hôn lên giữa bầu ngực nàng, rồi lang thang xuống dần phía dưới. Bụng nàng hơi tròn và mềm mại, dù luôn được bó trong cái áo ngực cứng nhắc. Có những vết sẹo ở đây, những đường màu hồng trên da nàng, dấu hiệu nàng đã từng mang nặng một lần.

Chàng ghim cái nhìn lên khuôn mặt nàng, và Ainsley bất động. Nàng biết chàng đã thấy và rằng chàng hiểu điều mà chàng đã thấy.

Isabella chưa bao giờ đề cập đến chuyện Ainsley đã sinh một đứa trẻ. Giờ đứa trẻ đó ở đâu?

Nỗi đau buồn trong đôi mắt Ainsley đã nói với chàng. Đứa trẻ đã không sống sót.

Đó là một điều thường gặp, thậm chí là vào ngày nay, một đứa trẻ có thể chết trong lúc sinh hoặc là chỉ sống được không bao lâu sau khi ra đời. Nhưng điều đó không có nghĩa mọi cái chết đều không được tiếc thương, tất cả đều đem lại nỗi sầu khổ tận cùng. John Douglas thực sự đã rất già; có lẽ hạt

giống của lão đã không được khỏe mạnh.

Cameron nhớ lại cuộc trò chuyện vào bữa sáng với Isabella, cô đã kể rằng Ainsley đã tới Châu Âu và trở lại một năm sau, đã kết hôn, khiến Isabella ngạc nhiên. Không hề có liên hệ gì, thậm chí không một lá thư, đơn giản là Ainsley McBride trở thành Ainsley Douglas. Thật hiếu kỳ.

Không, chàng sẽ không đặt câu hỏi về những bí mật của nàng ngay lúc này. Họ đều có chúng, những bí mật đen tối trong sâu thẳm tâm hồn. Cách duy nhất để thỏa hiệp với chúng là tiếp tục sống, và quên đi.

Cameron phủ lấp những nụ hôn dọc theo những vết sẹo, liếm dọc theo chúng. Chàng đang tận hưởng, nếm da thịt nàng, vị mặn ngọt ngào quện trong mùi hương ngan ngát của nàng. Chàng đưa thẳng lưỡi vào trong rốn nàng, khiến nàng bật cười.

Nàng với tới đường xẻ váy của chàng. “Chẳng công bằng gì cả khi chỉ có mình em không mặc gì. Em muốn được thấy chàng.”

“Không cần thiết.” Cameron có thể ngắm nhìn Ainsley cả đêm. Cho đến khi kết thúc, chàng không cần phải lộ ra cơ thể đáng sợ của chàng. Chàng hiếm khi không mặc gì khi tình tự với các quý cô của chàng.

“Có cần mà. Nhu cầu của em.” Ainsley lăn lộn trên cái đệm, trần truồng, ngon lành, gợi tình. “Em đã không giấu chàng điều gì hết, Cam của em.”

Cam của em. Chết tiệt nàng đi.

Ainsley của ta.

Chàng có thể trao cho nàng một ít nhưng không phải tất cả, và cỗ xe thì đủ tối. Nhấn một nụ hôn khác lên bụng nàng, Cameron quỳ xuống và cởi bỏ áo sơ mi của chàng.

Ainsley nín thở, trái tim nàng đập dồn dập. Tên Mackenzie của nàng thật to lớn, mạnh mẽ và ngon lành nữa.

Nàng mới chỉ lướt qua ngực chàng trước đó, và giờ nàng đã thấy toàn bộ Cameron, một gã đàn ông khổng lồ, những múi cơ cuộn cuộn, làn da lấp lánh mồ hôi. Hoàn hảo, ngoại trừ một vết sẹo mảnh ngang vùng ngực tới tận vai phải của chàng. Ainsley chạm nhẹ lên vết sẹo, rồi rướn tới hôn nó, liếm nó.

“Ainsley, nàng thật nồng nàn,” chàng thì thầm. “Ta muốn cảm nhận sự nồng nàn đó bao bọc lấy ta.”

Ainsley hôn vết sẹo của chàng thêm lần nữa, ngẩng khuôn mặt lên, và nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo trên gò má chàng.

Nụ hôn tiếp theo của Cameron mạnh mẽ, nóng bỏng, chiếm đoạt. Những ngón tay mạnh mẽ tháo

những cái cúc của chiếc quần đùi của nàng, và đẩy nó tuột xuống chân nàng.

Ainsley đã nghĩ chàng sẽ nâng nàng lên và chiếm lấy nàng, nhưng Cameron ấn nàng xuống đệm. Chàng tách chân nàng ra và cúi đầu xuống váy nàng.

Và rồi miệng chàng. Ainsley giật mình khi Cameron khép môi và lưỡi tại nơi thâm kín nhất của nàng. Hai chân nàng co lên, đầu gối gấp lại khi chân nàng đặt lên ghế. Nàng đã bóc trần hoàn toàn trước chàng, nhưng nàng cảm thấy chẳng chút xấu hổ, chỉ có sự nồng nàn và một nhu cầu cháy bỏng.

Cỗ xe đã đỗ lại, nhưng Cameron vẫn không dừng. Ainsley cào vào mái tóc chàng khi chàng tiến tới, những cú vuốt ve và níu mút của chàng càng mạnh hơn. Nàng đau đớn vì chàng, nàng muốn chàng, và cái lưỡi của chàng thật tuyệt vời, tuyệt vời. Miệng chàng nóng bỏng, cái lưỡi điêu luyện và thành thạo, bộ râu ram ráp của chàng như đóng ấn trên hai đùi nàng.

Nàng quần quai, những tiếng động nàng tạo ra bị chặn bởi những bức vách bọc đệm. Cameron tiến tới rồi lại tiến tới, và Ainsley không thể nhìn hay nghe, thậm chí là thở nữa. Điều duy nhất trên thế giới lúc này là cái miệng của Cameron trên nàng, hơi ấm từ cơ thể to lớn của chàng đang gần sát bên nàng, niềm khao khát điên cuồng đang xuyên thấu nàng.

“Cam, *xin chàng!*”

Ainsley không nhận thức được nàng đang cầu xin điều gì, nàng chỉ biết nàng muốn chàng xiết lấy nàng, cùng với nàng, bên trong nàng. Mãi mãi.

Cameron ngược đầu lên, quẹt môi chàng bằng những ngón tay. “Ainsley ngọt ngào. Chưa gã nào làm thế phải không?”

Nàng lắc lắc đầu, không thốt nên lời.

“Lũ đàn ông là ngu ngốc,” chàng nói. “Bỏ qua nàng khi chúng có thể tận hưởng điều này.” Cameron vuốt ve những ngón tay của chàng lên những lọn xoắn xoăn giữa hai chân nàng. “Nàng thật ngọt ngào và ẩm ướt cho ta, Ainsley của ta. Ẩm ướt và sẵn sàng.”

Chàng kéo cái váy sang một bên, và không, chàng chẳng mặc gì bên dưới cả. Cơ thể chàng, mạnh mẽ, dài và đen.

Những nếp gấp của chiếc áo choàng che khuất, nhưng nàng dễ dàng tìm thấy chàng. Nàng mỉm cười khi nàng chạm tay và ôm lấy cơ thể chàng trong tay, không che giấu vẻ hài lòng của nàng trước vật nóng bỏng, cương cứng và rất lớn của chàng. Cameron là một gã khổng lồ, to lớn mọi chỗ từ trên xuống.

Cameron rên rỉ khi Ainsley nắn bóp, nàng ôm ấp cho tới khi chàng không còn kiểm soát được nữa trước nàng. Chàng nhìn nàng với đôi mắt nhắm hờ, gò má chàng đỏ bừng. Tận hưởng điều nàng làm cho chàng và để bản thân chàng được tận hưởng nó.

“Chàng thật là... dài,” nàng nói. “Chàng đã bao giờ đo thử chưa?”

Một tia lấp lánh ánh lên trong đôi mắt của Cameron. “Không.”

“Em sẽ phải đi tìm cái thước dây.”

Cameron chớp lấy eo nàng trong cái gọng kìm mạnh mẽ tới không ngờ. “Nàng sẽ không đi đâu hết hoặc tìm kiếm bất cứ cái gì. Không phải bây giờ.”

Chàng gỡ tay nàng ra khỏi chàng và đặt nàng ngồi lại trên ghế.

Cái váy len của chàng khiến nàng nhón nhột khi Cameron tiến vào giữa đùi nàng. Đỉnh nhọn của chàng khẽ chạm vào cửa mình của nàng, và Ainsley đau đón với nhu cầu. Cơ thể nàng muốn xiết lấy, muốn kéo chàng vào trong, để có được chàng hoàn toàn.

“Không quá nhanh như thế chứ, bé yêu,” Cameron nói. “Ta không muốn làm đau nàng.”

Ainsley lắc đầu. Nàng đã trải qua sự chịu đựng, trải qua việc nhớ lại nỗi đau ban đầu. “Em đã sẵn sàng.” Nàng đã sẵn sàng từ sáu năm trước rồi.

“Ngăn ta lại nếu ta làm nàng đau. Hứa với ta đi.”

Đôi mắt chàng đọng đầy nỗi ham muốn hòa lẫn sự đau đón, và Ainsley nhận ra rằng câu trả lời của nàng là rất, rất quan trọng với chàng.

Nàng gật đầu. “Em hứa.”

Cameron thư giãn, như thể là Ainsley đã nói điều gì đúng đắn. Chàng ôm lấy nàng trong vòng tay mạnh mẽ, giữ đôi mắt nàng trong mắt chàng, và trượt thẳng vào trong.

\(*o*)/

Mình thuộc về nơi này.

Nơi chốn của người phụ nữ xinh đẹp như mơ này đây.

Những ý nghĩ của của Cameron rời rạc, và tất cả những gì chàng có thể cảm nhận là Ainsley, hơi ấm của nàng và mùi hương của nàng. Sâu hơn, đắm chìm hơn vào trong nàng. *Ainsley, ta cần em.*

Hơi thở chàng trở nên gấp gáp, những âm thanh rền rĩ, khàn khàn, Cameron người chưa bao giờ bị mất kiểm soát.

Cameron không có khả năng để mất kiểm soát, không bao giờ, chưa bao giờ. Nhưng Ainsley đang đánh cắp nó khỏi chàng. Nàng đang ôm xiết lấy chàng, thật quá ngọt ngào, và chàng đang ở sâu thẳm trong nàng đến nỗi chẳng bao giờ muốn rời xa.

Chàng hôn lên cổ nàng, cảm nhận tiếng rên của nàng bằng đôi môi. Chàng hôn khuôn mặt nàng, rồi lên mái tóc nàng. Ainsley đang kêu lên những tiếng quá đỗi ngọt ngào, và Cameron lại hôn cổ nàng lần nữa. Chàng cảm thấy những vết cào nhẹ của ngón tay nàng trên lưng chàng, Ainsley thậm chí còn không nhận thấy nàng khiến anh trầy xước.

“Ainsley.” Gọi tên nàng như khúc hoan ca.

Cameron không thể di chuyển bên trong nàng nhiều trong tư thế này, vì cơ thể họ quá gần nhau, cảm giác thật nguyên sơ. Lần sau, chàng sẽ chiếm đoạt nàng trên sàn nhà trong tư phòng của nàng, và rồi chàng có thể chuyển động. Vuốt ve cả trong và ngoài của Ainsley xinh đẹp. Ý nghĩ đó khiến chàng háo hức còn hơn cả trông đợi.

Nhưng lúc này đây cũng là quá tuyệt vời rồi. Ainsley khẽ chạm lên khuôn mặt chàng, nhìn thẳng vào đôi mắt chàng với đôi mắt xám xinh đẹp. Nàng đang ôm xiết lấy chàng, là một phần của chàng, cũng như chàng là một phần của nàng.

Ainsley không thể tin điều nàng đang cảm nhận. Cameron quá to lớn và cứng rắn bên trong nàng, căng phồng trong nàng, nhưng không đau đớn, mà hoàn toàn khít khao. Chàng ôm nàng thật dịu dàng, dù cơ thể chàng quá nhiều sức mạnh có thể khiến nàng đau.

Nếu nàng biết về niềm khoái lạc này, sáu năm trước, Ainsley sẽ không đợi quá lâu đến thế. “Em sẽ tìm kiếm chàng,” nàng nghe thấy giọng của chính mình. “Đuổi theo chàng khắp London như một con ngó, và cầu xin chàng làm *điều này*.”

Nụ cười của Cameron âm ập. “Quý cô tinh quái, xấu xa. Ta sẽ trao cho nàng mọi điều nàng muốn, làm mọi thứ vì nàng. Tất cả nàng phải làm chỉ là yêu cầu.”

Chàng di chuyển bên trong nàng, và Ainsley rơi vào một cảm xúc mê mẩn, đắm đuối. “Chàng sẽ làm điều này cho em chứ?” Nàng khóc nức lên khi chàng thúc thẳng tới nàng một cú nóng bỏng khác. “Bất cứ khi nào em muốn? Nếu em đi tới Pari với chàng?”

“Chết tiệt, phải.” Giọng chàng trầm sâu. “Hết lần này tới lần khác, vào mọi đêm. Ta biết khoái cảm, Ainsley, và ta sẽ chỉ cho nàng tất cả những gì nàng chưa bao giờ mơ thấy.”

Nàng hít lấy một hơi khi chàng thậm chí đẩy sâu hơn vào trong nàng, dẫn căng cơ thể nàng ra. “Thế này dường như đã đủ rồi.”

Chàng ôm lấy đầu nàng trong bàn tay to lớn, hơi thở chàng quyến lấy hơi thở nàng. “Thật nhiều hơn thế. Nhưng – *Chúa ơi* – lúc này. Nàng tuyệt đẹp. Ainsley của ta. Mỗi mỗi là của *riêng ta*.”

Cameron cảm thấy thời điểm kết thúc đang gần kề - quá sớm, chết tiệt. Vì Ainsley đang xiết chặt lấy chàng, run rẩy khoái lạc trên cơ thể chàng. Bản năng, trời dậy, muốn chàng chôn vùi hạt giống của chàng vào sâu trong cơ thể nàng. *Ngay bây giờ*.

“Không.” Chàng cưỡng lại. *Không, không, không, ta không muốn kết thúc. Ta không bao giờ muốn kết thúc.*

“Cameron.” Đó là một tiếng rên khe khẽ. “Cam, em cảm thấy *thật tuyệt*. Em phải làm gì ...” Lời lẽ chột tan biến khi cực khoái xâm chiếm lấy Ainsley, những âm thanh nữ tính ngọt ngào của nàng giải phóng chàng.

Cameron gầm lên một tiếng thống thiết. Chàng nhanh chóng đặt Ainsley trở lại chỗ ngồi và trượt ra khỏi nàng, cơ thể chàng gào lên phản đối. Chàng giật vội chiếc khăn tay từ chiếc áo sau lưng, quấn nó quanh cơ thể mình, và phun trào hạt giống của chàng vào tấm vải vô tội.

@_@

Ainsley không thể thở. Nàng nằm yếu ớt trên tấm đệm, tay nắm lấy thành ghế để khỏi trượt ra ngoài.

Cameron vẫn bất động trên tấm thảm sàn, đầu hơi cúi, chiếc khăn tay bọc lấy cơ thể chàng, khuôn ngực nâng lên rồi hạ xuống hào hển.

“Cameron, chàng ổn chứ?”

Chàng ngẩng đầu lên và trao cho nàng một nụ cười tươi tắn, nồng nàn. Cameron vươn tới nàng, hai tay đặt hai bên, giam nàng tại chỗ.

“Ta có ổn không ư?” Chất giọng Cao nguyên của chàng vang vọng. “Tất nhiên là ta ổn rồi, cô bé. Ta cảm thấy tuyệt hơn bao giờ hết.”

“Nhưng chàng –”

“Rút lui khỏi nàng? Ừ, vì ta không muốn khiến nàng mang bầu.”

“Ồ. Vâng.” Ainsley không chắc chắn là nàng cảm thấy nhẹ nhõm hay là thất vọng nữa. “Đó là –”

“Quá ngắn ngủi.” Nụ cười của chàng nở rộng. “Ta biết. Ta muốn nhiều hơn nữa. Ta muốn nàng cả đêm, bé yêu.”

“Cameron, ngừng ngắt lời em đi.” Nàng ngồi thẳng lên, đôi mắt với đôi mắt vàng sẫm nồng nàn. “Em muốn nói rằng điều đó tuyệt đẹp.”

“Nhưng quá nhanh. Ta muốn nàng đến hết đêm.”

“Vâng.” Ainsley tan chảy trong một nụ cười. “Em nghĩ rằng điều đó hoàn toàn tuyệt vời.”

Cameron nhìn nàng từ trên xuống, đôi mắt ghi nhận mọi thứ, một gã đàn ông sẽ thích thú với những gì chàng thấy. “Nàng thật đẹp, cô bé.”

Cái nhìn của chàng giống như một sự đụng chạm, lời lẽ của chàng nồng nàn. Nàng bật cười lo lắng. “Em không còn là cô bé nữa.”

“Ừ hết rồi, vừa mới thôi. Khi ta thấy nàng đêm nay, Ainsley, khi nàng nhìn ta qua chiếc mặt nạ đó và liếm chiếc lưỡi nhỏ xinh quanh cái miệng đỏ thắm của nàng, ta đã muốn nàng đến đau đớn. Ta sẽ chiếm đoạt nàng ngay chỗ cầu thang đó nếu ta có thể. Ta đã thể hiện một sự kiềm chế điên cuồng để không thậm chí là hôn nàng cho tới khi ta đưa được nàng vào trong cái phòng chờ đó.”

Ainsley rướn người, cơ thể nàng mềm lại. “Thế nên em đã phải giấu khuôn mặt mình sau tấm mặt nạ để lôi kéo sự chú ý của chàng?”

“Cẩn thận với ta đây, đàn bà. Ta chỉ ngừng bản thân lại một chút trước khi lại chiếm đoạt lấy nàng lần nữa đây.”

Cameron cầu nhàu và quét một nụ hôn lên miệng nàng. Ainsley xòe hai bàn tay áp vào ngực chàng, cảm nhận trái tim chàng đang đập thành nhịp như trái tim của nàng vậy. Nàng yêu sự to lớn của chàng, sự mạnh mẽ của chàng. Nàng cảm thấy thật tan toàn với những tấm đệm trên lưng, và cơ thể Cameron chắn giữa nàng với thế giới.

“Chết tiệt nàng đi, Ainsley,” chàng nói. “Nàng là người đàn bà hấp dẫn, đam mê, *gợi cảm* nhất mà ta từng thấy. Ta muốn nằm với nàng trọn đêm và cả ngày mai nữa. Ta muốn là những điều đó với nàng và để nàng làm lại với ta. Những thứ đen tối, xấu xa mà ta muốn, nhưng ta đang cố gắng giữ nó trong đầu vì nàng là một quý cô.”

Trái tim Ainsley lỡ nhịp, nhưng nàng vẫn mỉm cười. “Giờ chàng khiến em tò mò rồi đây. Nói cho em nghe đi, Cameron. Em đâu phải một cô nàng yếu ớt.” Cameron ghé miệng vào tai nàng. Những âm tiết nóng bỏng dội thẳng vào nàng – chiếm đoạt ... liếm mút ... xoa vuốt ... chỗ kín. Ainsley cảm thấy một sự run rẩy nhẹ nhàng giữa hai chân, một xúc cảm bỗng bênh ảm áp và buông thả.

Cameron ngẩng đầu lên, nụ cười của chàng thật nóng bỏng nàng nghĩ vậy và lả xuống ghế. “Đó có phải là điều nàng muốn nghe không?” chàng hỏi.

“Em không hối tiếc vì đã hỏi đâu,” Ainsley nói hụt hơi.

“Tốt.” Cameron liếm giữa bầu ngực nàng. Chàng kéo hai chân nàng quăn quanh chàng lần nữa, nhưng thay vì đẩy sâu vào nàng, chàng giữ nàng thật sát, hai người ôm xiết lấy nhau, má kề má.

Ainsley hôn chàng ngay khi chàng hôn nàng, cả hai người nếm nhau, liếm nhau, cắn nhau, khám phá nhau. Thật nhiều trải nghiệm bằng lưỡi của nàng – hàm râu nhám nhám của chàng; vết sẹo mềm mềm của chàng; khuôn miệng nóng bỏng, ẩm ướt của chàng; đôi môi mạnh mẽ, điêu luyện của chàng.

Nàng hôn lên má chàng, vuốt ve đôi mắt nhắm nghiền của chàng bằng những nụ hôn, mơn man xuống cổ chàng. Cameron thì đắm mê mãi và cũng làm lại như thế với nàng.

Cỗ xe xóc lên khi qua một cái ổ gà trên đường. Cameron ôm lấy nàng đầy che chở khiến nàng chẳng cảm thấy gì, nhưng rồi cỗ xe bất ngờ chậm lại.

“Chết tiệt,” Cameron gầm gừ.

Ainsley không muốn thả chàng ra. “Có chuyện gì vậy?”

Cameron nhẹ nhàng gỡ mình ra khỏi nàng và kéo bản thân ngồi lại ghế bên cạnh nàng. “Chúng ta sắp về đến nhà rồi.”

“Ồ.” Ainsley ráng kìm nén cảm giác thất vọng.

Cameron kéo phục trang của nàng lên và thả chúng lên lớp da trần của nàng, rồi gõ lên nóc xe. Người đánh xe, ơn trời, không nhìn xuống họ qua cái khe hẹp trong lúc Ainsley đang ở tình trạng kiêu vãi hết cỡ thế này. Ông ta chỉ dừng lại theo hiệu lệnh.

“Tại sao chúng ta lại dừng lại?” Nàng cảm thấy lạnh lẽo khi thiếu chàng, và nàng túm chặt lấy mớ quần áo quanh ngực. “Chúng ta đã đi vào trong khuôn viên chưa?” Nàng không cảm thấy đã qua chỗ rẽ ấy.

“Ta sẽ xuống ở đây.” Cameron mặc lại áo của” mình. Chàng ngăn nàng bằng cách hôn nàng, ngưng lại, rồi lại hôn nàng lần nữa. “Ta không muốn mạo hiểm việc chúng ta đi chung. Ta sẽ đi bộ ngang qua cánh đồng, và nàng sẽ đi thẳng xe về nhà. Lên gác và vào thẳng phòng riêng của nàng. Ta sẽ đến với nàng tại đó.”

Ainsley âm lòng. Lần nữa, nàng thấy được sự dịu dàng chu đáo của người đàn ông thô ráp, nóng nảy này. Cameron đang rời đi để bảo vệ nàng và danh tiếng của nàng, không phải biến đi trong đêm, hay kết thúc sau khi có được sự thỏa mãn của bản thân.

“Trong phòng của em ư?” nàng hỏi. “Phòng chàng không phải tốt hơn sao?” Bên dãy phòng của chàng gần như bỏ trống, trong khi Ainsley ở dãy nhà khách khá nhộn nhịp.

Cameron quàng cái cà vạt lên cổ nhưng chẳng buồn thắt nó. “Dễ giải thích hơn nếu ta bị ai đó bắt gặp ở dãy nhà khách.”

Ainsley toan mở miệng cãi lại, nhưng Cameron đã gầm gừ. “Nàng có thể thôi làm gì mà không tranh cãi không, đàn bà?”

“Không hẳn thế. Em không quen làm theo lệnh mà không thắc mắc.”

“Nữ hoàng của nước Anh chắc phải ưa thích điều đó lắm đây. Giờ thì, xoay lại nào.”

Ainsley quyết định làm theo mà không hỏi chàng tại sao, và Cameron thắt lại cái áo ngực của nàng. Chàng làm nó thật thành thạo, chẳng thua gì kỹ năng của một cô hầu.

Cameron xoay nàng lại và hôn nàng, nụ hôn này nắn nà và chậm rãi. “Nàng là một phụ nữ xinh đẹp, rất xinh đẹp. Ainsley Douglas. Và ta muốn thưởng thức nàng.”

Và không phải Ainsley cũng sẽ ao ước thế? Nàng chạm lấy khuôn mặt chàng. “Sớm thôi.”

“Rất sớm.” Một nụ hôn nữa, và Cameron túm lấy cái áo khoác rồi mở cửa xe.

Một luồng không khí lạnh buốt tràn vào cỗ xe, dù Cameron đã chắn được một ít gió khi chàng bước xuống đường. “Sẽ rất nhanh thôi,” chàng nói.

Chàng hứa hẹn đầy tình tứ, rồi đóng rầm cánh cửa, và rảo bước.

Trước khi Ainsley có thể trút ra một hơi náo nê, cỗ xe xóc nảy tiến về phía trước, và nàng cố chỉnh đốn lại trang phục. Buổi đêm tĩnh mịch lạnh lốt tiếng huýt sáo tươi vui của Cameron vang theo nhịp bước chân chàng.

(* *)

Cameron đi đi lại lại trong phòng riêng, tự rót cho mình một ly rượu, rồi lại đi đi lại lại thêm một lúc nữa, và uống, đôi mắt chàng không rời khỏi cái đồng hồ. McNab nằm ườn trên giường của Cameron, con chó hoàn toàn thoái mái. Mc Nab đập đập cái đuôi mỗi lần Cameron đi lướt qua nó; rồi đôi mắt nó díp xuống và nó bắt đầu ngáy. Nghe giống như một cái cưa sắt gỉ hơn là tiếng ngáy.

Cameron uống và đi lại, chú tâm tại đây. Chàng cho Ainsley có đủ thời gian lên gác, bị quấy rầy bởi cô hầu chăm chút trang phục và rồi để nàng lên giường. Mười lăm phút có lẽ là đủ. Máu chàng sôi sục vì phải đợi chờ kiên nhẫn.

Lần nữa và lần nữa chàng cảm nhận sự ấm áp của Ainsley bao bọc quanh chàng, nghe thấy tiếng cười của nàng. Sự ngỡ ngàng của nàng khi đạt cực khoái đã nói cho chàng biết nàng chưa bao giờ đạt đỉnh trước đó. Cameron không thể không mỉm cười trong chiến thắng khi biết chàng là người đầu tiên tạo được khoái cảm cho nàng.

Chàng biết chàng nên kết thúc với nàng, cuối cùng cũng có được thứ chàng muốn từ sáu năm về trước trong chính căn phòng này. Thách thức đã được chinh phục, chiến thắng trò chơi. Chàng nên ít nhất kết thúc như thế với đêm nay, thỏa mãn và buồn ngủ, sẵn sàng lên kế hoạch cho buổi huấn luyện sáng mai. Nhưng chàng lại đi loanh quanh và muốn Ainsley lần nữa. Không chỉ có đêm nay mà là hàng đêm.

Chàng sẽ thuyết phục nàng cùng đi Pari. Nàng sẽ không phải lo lắng gì hết – về những phiền toái với nữ hoàng và bổn phận đối với anh trai và chị dâu nàng, trốn xa cho tới khi nàng bị quên lãng đi.

Ainsley quá sôi nổi để mà bị lãng quên. Cameron sẽ đưa nàng đến Pari rồi Monaco. Chàng sẽ mua cho nàng những bộ trang phục đắt tiền nhất, tặng cho nàng những món trang sức tuyệt diệu đến mức khiến cho phụ nữ Châu Âu phải điên lên vì ghen tỵ. Chàng sẽ đưa nàng tới những nhà hàng xa hoa nhất và nhà hát sang trọng nhất rồi để nàng tận hưởng. Sau đó họ sẽ lui về căn nhà chàng thuê ở khu cao cấp

và ngắm nhìn ánh đèn thành phố.

Ainsley là người nồng nhiệt với mọi thứ - nàng toàn tâm toàn ý với bất kỳ điều gì nàng làm, dù là giúp Isabella tiếp đãi khách khứa của Hart hay đoạt lại những lá thư quan trọng cho Nữ hoàng nước Anh.

Cameron hình dung được nàng sẽ làm mưa làm gió tại Pari. Nàng sẽ kiêu diễm đi bên chàng trong những vũ hội của Paris hoa lệ, đứng cạnh chàng tại những sòng bài của Monte Carlo. Nàng là một phụ nữ hấp dẫn, xinh đẹp và Cameron muốn được ở bên nàng nhiều như chàng có thể.

“Quý tha ma bắt. Nàng khiến ta phát điên. Và chết tiệt, ta không thể ngừng ham muốn nàng.”

McNab nhướn một mắt, thấy rằng chẳng có gì thú vị xảy ra hết, rồi lại nhắm mắt.

Con chó trở nên cảnh giác ngay sau đó cùng lúc Cameron nghe tiếng bước chân hối hả trong hành lang. McNab sửa một tiếng hào hứng, rồi ai đó đang đập cửa.

Chết tiệt, ta đã nói với nàng là đợi rồi mà.

“Thưa ngài,” Angelo thất thanh qua cánh cửa. “Là Jasmine. Tôi nghĩ là ngài nên nhanh chóng đi xem.”

Chương 15

Night-Blooming Jasmine đang đứng giữa căn chuồng, đầu gục xuống giữa hai chân trước, hai bên sườn nó nhô cao. Cameron lách người vào trong, lạnh người đi vì sợ hãi.

Đó không phải là đau bụng hay ngộ độc khí, vì nếu thế Jasmine sẽ lăn lộn hoặc co tròn cơ thể lại trong chuồng. Thay vì thế nó đứng đó đầy chán chường, không hề ngẩng đầu lên khi Cameron vuốt ve dọc lưng nó. “Có chuyện gì thế, cô bé? Chuyện gì không ổn với cô bé của ta vậy, hả?”

Chàng vỗ vỗ vào một khuỷu chân, và Jasmine nhanh chóng giơ móng lên. Cameron giữ lấy nó, Jasmine túm lấy cơ hội để tựa toàn bộ trọng lượng cơ thể lên chàng. Cái móng không bị sừng hay bị long hoặc có mụn. Vành móng rất chắc chắn và tốt. Chàng kiểm tra những cái chân khác của nó, nhưng cả bốn móng đều có vẻ bình thường.

Cameron đặt cái móng cuối cùng vừa kiểm tra xuống, Jasmine thở phào thất vọng khi chàng không còn làm chỗ tựa cho nó nữa. Khi nó ngẩng đầu lên, chất nhầy từ mũi và miệng của nó chảy ròng rọc xuống cái áo sơ mi trắng của Cameron. Nó thở phều phào, đầy đau khổ.

Cameron vuốt ve cái mũi của nó và quay sang những người trông nom chuồng ngựa đang đứng ở

gần đó. “Không bị nắm hay đau bụng và cũng không bị thương ở đâu hết.”

Angelo liếc cái nhìn sắc lẹm của dân gypsy về phía con ngựa. Ông đã kiểm tra nó ngay lập tức khi nhận ra có sự cố, nhưng ông không cảm thấy bị xúc phạm khi Cameron kiểm tra lại con ngựa một lần nữa.

“Có thể là bị đầu độc,” một người coi chuồng ngựa nói.

Tim Cameron thất lại. “Hy vọng là không. Có thấy ai khả nghi lảng vảng quanh đây tối nay không?”

“Không, thưa ngài,” Angelo nói. “Chúng tôi luôn luôn đề mắt.”

Những người coi ngựa khác gật đầu. Những người đàn ông ở đây làm việc cho Cameron hay Hart, đã nhiều năm rồi, và Cam nghi ngờ bất cứ ai trong số họ có thể bị mua chuộc – cả Hart và Cam đều trả lương hậu và những người đàn ông này đều kiêu hãnh về lòng trung thành của họ. Họ yêu quý lũ ngựa cũng nhiều như Cameron vậy.

“Không có gì để làm cả ngoài việc chờ đợi,” chàng nói. “Nó đã ăn gì?”

Angelo lắc đầu. “Không gì tối nay. Tôi đã cố gắng cho nó ăn một ít lúa mạch, và nó không muốn, kể cả cỏ khô.”

Luôn là một dấu hiệu xấu khi một con ngựa không thèm ăn. Chúng luôn háu ăn, lẽ sống của chúng. Con người có thể nghĩ họ đã thuần hóa loài ngựa, Cameron nhận thấy, nhưng lũ ngựa biết chúng huấn luyện con người để cho chúng ăn.

“Có thể là viêm phổi,” Angelo nói lo lắng. “Hoặc phế quản. Những gì nó đã trải qua ở vùng đất này, sẽ có khả năng dẫn tới điều đó.”

Giải thích của Angelo có vẻ hợp lý nhất. Những ngọn đồi xứ Scot băng giá, lạnh lẽo hơn rất nhiều quê của Jasmine vốn ở gần Bath, và nếu nó ngấm lạnh trong những chuyến đi lại, điều đó có thể trở nên tồi tệ.

“Những con ngựa khác thế nào?” Ho – một chứng bệnh làm cho ngựa ho và hắt hơi, tương tự như con người bị cảm lạnh – có thể lây lan nhanh chóng, và trong khi tình trạng đó không thể gây tử vong, lũ ngựa cũng không thể chạy cho tới khi căn bệnh được chữa khỏi. Viêm phổi lại là chuyện khác. Jasmine có thể sẽ chết trong đêm nay nếu như nó mắc bệnh.

“Những con khác không bị sao cả,” Angelo nói.

“Mang nước ấm đến chườm cho nó,” Cameron nói. “Ta sẽ đặt nó nằm xuống.”

“Nước ấm đang tới.” Tất nhiên rồi, Angelo hẳn đã sai ai đó đi chuẩn bị rồi.

Cameron cởi áo khoác, xắn tay áo, và cầm lấy bàn chải. Chải lông ngựa là cách hiệu quả để lưu thông máu và giữ ấm. Họ có thể mời bác sỹ thú ý nhưng chắc ông ta cũng sẽ chuẩn đoán điều tương tự

như Angelo và Cameron đã kết luận thôi. Những chai thuốc bỏ lớn đã được đem đến, nhưng Cameron không muốn cho Jasmine uống cho tới khi họ biết chính xác phải làm gì. Việc trước nhất là phải giữ ấm cho cô nàng.

Jasmine đã không phản ứng nhiều trong khi Cameron chải lông cho nó, ngoại trừ việc nó tựa đầu lên vai chàng. Angelo đến gần với những cái chăn ấm để quán quanh cơ thể nó. Họ phải đổ nước vào miệng nó, vì nó từ chối tự uống.

Trời đêm càng lúc càng buốt giá, và Cameron tiếc nuối khi nghĩ tới căn phòng có lò sưởi ấm áp của Ainsley và cơ thể mềm mại của nàng. Nhưng chàng cũng biết khi chàng nói chuyện với Ainsley ngày mai lý do chàng không đến với nàng, nàng sẽ hiểu. Vì yêu cầu phải luôn luôn nắm bắt được tiến triển của Jasmine. Nếu là một phụ nữ nào khác thì cô ta có thể sẽ giận dữ vì nghĩ mình không bằng một con ngựa, nhưng chàng biết Ainsley sẽ nghĩ chàng đúng khi ở lại với Jasmine.

Cameron dừng tay và ra khỏi căn chuồng. Jasmine rướn đầu lên cánh cửa, tìm kiếm Cameron, và chàng vuốt ve cổ nó.

“Ồn rồi, cô gái. Ta sẽ không bỏ mày đâu.”

Angelo vừa chạy đến mang theo một cái chăn, một cái sơ mi sạch, và một cái áo khoác mới cho Cameron. Cam thường tự hỏi không biết phải làm gì nếu thiếu Angelo, gã gypsy chàng đã cứu khỏi cái chết mười mười vào một đêm ở gần sản sự Berkshire của Cameron. Một nhóm đàn ông từ Hungerford đã truy đuổi gã trai Angelo mười tám tuổi vì bắt quả tang gã đang ăn cắp lương thực để nuôi gia đình đang đợi trên một cái nhà thuyền. Họ hủy hoại số thực phẩm, đè nghiêng gã xuống đất và bắt đầu đánh đập Angelo không thương tiếc, những con dao được xia ra đảm bảo gã gypsy sẽ không bao giờ còn sống sót để mà thấy buổi sáng.

Chuyện này xảy ra không lâu sau cái chết của Elizabeth, khi Cameron vừa mới mua sản sự này. Cameron đang cưỡi ngựa buổi sớm tinh mơ, say xỉn và không thể ngủ. Chàng đã hào hứng lao vào trận đánh nhau, đuổi cổ lũ người địa phương, mang Angelo về nhà, và cho gã số thực phẩm để nuôi gia đình từ chính bếp của nhà mình. Chàng đã đi bộ với Angelo tới con thuyền ở Kênh Kennet và Avon, nơi đang chen chúc một đám người – cha mẹ của Angelo, ông bà, anh chị em, và khoảng một tá trẻ con.

Cameron đã để gã lại đó, cho rằng đây là lần cuối cùng chàng trông thấy gã, nhưng Angelo đã quay trở lại chuồng ngựa của Cameron vài tuần sau đó. Không có tay hỗ trợ ngựa đua nào tốt hơn gã trên cả nước, Angelo tuyên bố, và gã biết mọi thủ đoạn trong trường đua. Gã muốn bảo vệ lũ ngựa của Cameron đôi lấy một chỗ ngủ và tiền lương để nuôi gia đình.

Đó là lúc ban đầu, nhưng Angelo đã chứng minh năng lực cũng như lòng trung thành với Cameron hơn bất cứ ai chàng từng gặp. Bây giờ Angelo chăm sóc Cameron cũng với cùng tình cảm như thế. Angelo hiểu tâm trạng của Cameron và những gì khiến chàng trăn trở, biết cả những ác mộng của chàng và những ký ức đen tối, và gã luôn luôn ở đó với một ly rượu hoặc một liều thuốc ngủ hay chỉ đơn giản là lắng nghe. Không có Angelo, Cameron biết chàng sẽ sớm phát điên từ lâu rồi.

Lúc này Angelo đã chuẩn bị sẵn sàng chần mền và một chai brandy cho Cameron rồi thu mình vào một góc.

Dù lo lắng cho con ngựa, Cameron vẫn cảm thấy ngột ngạt, ấm áp, vẫn cảm nhận thấy Ainsley. Chàng đã ngà ngà say, và ngả người vào giấc ngủ với những giấc mơ êm đềm, nơi chàng tìm thấy hương vị và sự êm ái của Ainsley.

Điều chàng nhận được lại là một cơn ác mộng về Elizabeth. Sau khi sinh Daniel, Elizabeth bị rơi vào bệnh trầm cảm nghiêm trọng. Bất cứ khi nào cô ta có vẻ tỉnh trí lại thì điều đầu tiên là cô ta tìm mọi cách làm tổn thương Daniel. Vú em và những người hầu ở Kilmorgan bảo vệ cậu bé bằng mọi cách, nhưng Elizabeth luôn giảo hoạt hơn.

Giấc mơ của Cameron trở lại cái ngày định mệnh ấy khi chàng lao tới phòng ngủ của mình ngay khi nghe tiếng khóc thét của Daniel, thì thấy cô ta đang ở đó với thằng bé, con dao cầm trên tay. Elizabeth đã đánh cắp con dao trong bộ sưu tập của cha của Cameron từ trước, chứng tỏ cô ta đã dự định sẵn điều này. Cô ta ngồi đợi trong phòng ngủ của Cameron với Daniel như là con tin, với ý định sẽ giết cả hai.

Giấc mơ lại trôi nổi từ nỗi đau khi Elizabeth cứa con dao lên má của Cameron rồi xia mũi dao về phía Daniel vô tội đang nằm trên giường. Cameron vô cùng hoảng loạn lao tới, ôm lấy bé Daniel và lăn tròn trên giường. Chàng đã dùng chân đá Elizabeth để khiến lưỡi dao đâm máu của cô ta tránh xa bé Daniel.

Chàng không thể nhớ những gì đã gầm lên với cô ta, hay những gì chàng đã làm, nhưng Elizabeth đã loạng choạng lùi lại và rít lên những lời tục tĩu. Cameron đã xoay bé Daniel về phía bên kia của căn phòng.

Elizabeth xoay lưỡi dao về phía mình. Cameron lại nghe thấy những âm thanh khủng khiếp khi lưỡi dao thọc sâu vào họng cô ta, máu đỏ thẫm chảy ròng ròng trên cổ, trên váy của cô ta. Cô ta nhìn chằm chằm vào vết máu đầy kinh hoàng, sau đó ngược lên nhìn Cameron với cái nhìn giận dữ hòa lẫn đau đớn vì bị phản bội, trước khi cô ta đổ sập xuống sàn.

Sau đó tiếng la hét của gia nhân đang cố tìm cách phá cửa, tiếng khóc nức nở của bé Daniel, rồi giọng nói hung tợn của Hart bỗng lên gọi Cameron mở cánh cửa chết tiệt ra. Hart đã phá cửa thì thấy Cameron đang bồng bé Daniel trong tay, tuyệt vọng vỗ về cậu bé, và Elizabeth đang nằm sõng sượt trên sàn nhà ngập máu.

Giấc mơ của Cameron lại nhảy tới đám tang – Cameron trong bộ đồ tang, những cơn gió cứ lồng lộng thổi. Chàng đứng chờ bên cạnh cha và Hart khi vị cha xứ Scot đều đều kể về những nhiều xấu xa của thế giới này và Elizabeth sẽ được chào đón ở thế giới bên kia ra sao.

Chàng nhớ cha chàng đã gầm lên ngay khi vị cha xứ kết thúc rằng Cameron đã thật ngu ngốc, mất đi một cô vợ trước khi khiến cô ta có thể sinh nhiều con hơn. Nếu như Cameron chỉ cần cho cô ta biết thế nào là địa ngục, lão công tước già nói, cô ta sẽ phải vâng lời hơn và không còn là một con điếm chết tiệt được.

Hart quay sang và tổng thẳng nắm đấm vào mặt cha họ, trong sự bàng hoàng của vị cha xứ. Giọng của Hart gào lên với lão đầy phẫn nộ, “Vớ tôi, coi như ông đã chết.”

Cameron đứng chết lặng, không chút xúc cảm. Sau đó, chàng đi lên lầu, nói với vú em của bé Daniel đóng gói hành lý, và đưa bé Daniel, vú em và gia nhân tới London ngay chiều hôm đó.

Giấc mơ của Cam bị cắt ngang bởi tiếng cười đầy nữ tính và mùi hương chàng đã yêu. Chàng mở mắt ra thì thấy Ainsley, lại mặc bộ đồ xám trang nghiêm cài cúc tới tận cằm – đang dụ Jasmine bằng một miếng bánh mì. Con ngựa ngửi ngửi, rồi liếm, và ngoạm lấy đồ ăn trên tay Ainsley rồi lại rụt cổ lại.

“Daniel, thêm nữa đi,” nàng nói.

Daniel xúc thêm một ít bánh lúa mạch nữa và đưa cho Ainsley. Ainsley đưa nó cho Jasmine, cô nàng lại háo hức ăn hết và còn đòi thêm nữa. Angelo ngồi xếp bằng trong góc của mình, hai tay đặt lên gối, nhìn với vẻ thích thú.

Những tưởng tượng và mơ mộng dần tan biến trong buổi sớm mai lành lạnh, chim chóc đang bắt đầu riu rít ngoài sân. Đôi mắt của Cameron cộm cộm, nhưng chàng cảm thấy một sự nôn nao kỳ lạ và cả yên nghỉ.

“Đó có phải là bữa sáng của ta?” chàng hỏi.

Ainsley đưa đôi mắt xám trong veo nhìn chàng. “Em đã báo với đầu bếp của chàng. Ngựa của anh Patric luôn yêu thích loại bánh mì không men này khi nó bị ồm. Nó có vẻ như hiệu quả hơn bất cứ loại thuốc bổ nào trong một cái chai đen ngòm.”

“Nó dường như đã tươi tỉnh hơn rồi đó, cha.” Daniel nhồi thêm một mẩu bánh mì khác vào miệng Jasmine, và Jasmine ăn nó ngon lành. Cái mũi của nó vẫn còn chảy nước, nhưng cái nhìn đau đớn của nó đã biến mất.

Lũ ngựa đúng là khiến người ta dễ cáu. Chúng có thể vẫn tươi tắn như cơn mưa buổi sáng và suýt chết khi đêm xuống, hay là gần chết đến nơi rồi nhưng sau đó lại hồi phục rất nhanh chóng chỉ sau vài giờ ngắn ngủi.

Jasmine không thể không thấy khá hơn dưới bàn tay chăm sóc của Ainsley. Con ngựa rướn tới tấn công chỗ bánh lúa mạch khác ngay khi Cameron đứng lên.

“Chàng tỉnh hẳn rồi à,” Ainsley nói. “Chàng có hơi vật vã một chút khi chúng em đến. Giấc mơ xấu à?”

“Không có gì quan trọng đâu.” Cameron nhắc mình tiến về phía nàng, cảm nhận hơi ấm của cơ thể nàng. Chàng không tài nào thốt lên những lời tử tế với nàng, *ta xin lỗi vì đã không đến phòng nàng và kết thúc sự căm dỗ của đôi ta*, trước mặt con trai chàng, Angelo, và những người khác, nhưng cái nhìn nàng dịu dàng trao cho chàng đã nói rằng chàng không cần phải nói gì hết.

“Những lá thư vẫn an toàn chứ?” nàng thì thầm với chàng.

Chàng khẽ cắn lấy tai nàng khi trả lời. “Khóa trong phòng ta, và không có ai, nhưng không ai được phép ở đó trừ Angelo, và anh ta là người tin cần.” Chàng nhìn nàng sắc lẹm. “Nhớ đấy.”

Ainsley gửi tới chàng một nụ cười táo tợn. “Em sẽ xem xét nó.”

Jasmine hít hít cái mũi dọc theo cái áo ngoài của Ainsley và cắn lấy mấy cái nút trên cùng của Ainsley. Ainsley la lên thất thanh khi Jasmine giật tung cái cúc. Cameron nhanh chóng lấy nó ra khỏi miệng Jasmine trước khi nó có thể nuốt và kéo Ainsley lùi lại khi Jasmine vươn tới nàng như muốn có thêm nữa.

“Nàng thấy chưa?” Cameron nói, vòng cánh tay quanh Ainsley. “Nó biết chính xác thứ nên làm với những cái cúc đấy.”

#o#

Ainsley và Daniel về nhà ăn sáng ngay sau đó, nhưng Cameron vẫn ở lại. Bài huấn luyện cần được bắt đầu, dù lũ ngựa ốm hay không. Thói quen không được phép ngắt quãng, và Cameron còn có những cuộc đua sắp tới để cân nhắc.

Nhưng chàng cảm thấy thư thái. Những giấc mộng điên cuồng của chàng đã tan biến như làn sương dưới ánh sáng mặt trời, và chàng lại nhớ tới cảm giác chìm đắm trong Ainsley. Jasmine dường như đã vượt qua được cơn bệnh, và nếu nó thực sự khá hơn, Cameron sẽ thu xếp để dành đêm nay với Ainsley. Và đêm tiếp theo, và tiếp theo nữa. Thực ra là suốt cả mùa đông luôn. Chàng sẽ gửi điện cho gia nhân ở Pháp để bắt đầu thuê căn hộ chàng thường ở và cả thuê một hầu nữ cho Ainsley nữa.

Chàng hy vọng rằng Ainsley sẽ quay trở lại khu chuồng ngựa khi chàng làm việc, nhưng nàng không đến. Cameron chạy cùng Angelo và những người khác và không thấy nàng trong đám khách khứa tới xem buổi huấn luyện. Nàng dường như lại đắm chìm trong việc giúp đỡ Isabella rồi.

Khi Cameron trở lại nhà chính vài giờ sau để tắm rửa và thay đồ, chàng đã gần như đắm sầm vào Beth đang tới từ cửa trước, đội cái mũ rộng vành và đeo găng tay. Ngôi nhà khá yên tĩnh, chẳng thấy khách khứa nào cả.

“Ainsley đang ở cùng Isabella à?” Cameron hỏi Beth.

Beth chớp chớp mắt nhìn chàng ngạc nhiên. “Với Isabella ư? Không, Ainsley vừa đi rồi. Em vừa đưa cô ấy ra tàu xong.”

Chương 16

Cameron nhìn chằm chằm vào Beth trong khi thế giới của chàng đang trở nên xám ngoét. “Đi ư? Em nói đi có nghĩ là gì vậy?”

“Trở lại Balmoral. Cô ấy vừa nhận được một bức điện từ nữ hoàng sáng nay.” Rồi nàng dịu dàng. “Em rất tiếc, Cam. Anh không biết sao?”

“Không, anh chẳng hề biết chuyện chết tiệt gì cả.” Không từ biệt, cũng không buồn gửi cho chàng một tin nhắn.

“Cô ấy thậm chí không có cả thời gian đóng gói hành lý,” Beth vừa nói vừa tháo găng tay ra. “Cô ấy chỉ mang theo vài thứ và yêu cầu em gửi những thứ còn lại sau.”

“Và em để nàng đi.” Giọng Cameron chột gằm lên.

Đôi mắt xanh thẳm của Beth nhìn thẳng vào sự tức giận của chàng. “Đó là một lệnh triệu tập của nữ hoàng. Cô ấy không thể từ chối.” Rồi nàng do dự. “Anh có nhớ khi anh dạy em làm thế nào để cưỡi ngựa không?”

“Chuyện đó thì liên quan quái quỷ gì ở đây chứ?” Thế giới đang dần tan vỡ dưới chân Cameron, và chàng đang rơi, rơi thẳng xuống vực sâu thăm thẳm.

“Anh đã rất kiên nhẫn với em, mặc dù em hoàn toàn chẳng biết gì về ngựa. Anh đã tìm cho em một có ngựa hiền lành và dễ cưỡi, và anh đã hướng dẫn rất từ từ. Em hoàn toàn tin tưởng anh sẽ không để em ngã. Và không phải chỉ vì Ian sẽ tức giận nếu anh làm thế.”

“Anh nhớ.”

“Vậy hãy tin em khi em nói rằng anh sẽ gặp lại Ainsley. Và mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

Beth tỏ ra hiểu biết, nhưng không đúng, tất cả đều sai hết. “Nàng có gửi cho ta tin nhắn nào à?”

“Không.” Beth trông hối lỗi. “Cô ấy hầu như chẳng có thời gian để từ biệt Isabella và nhờ em hôn bọn trẻ giúp cô ấy.”

Không từ biệt Cameron, không có câu trả lời cho lời cầu xin đáng thương của chàng. *Ainsley, nàng phải đi cùng ta. Hãy nói nàng sẽ đi. Hứa với ta đi.*

“Chết tiệt.”

Beth chạm vào cánh tay chàng. “Cameron, em rất tiếc.”

Cameron nhìn xuống Beth, cô em dâu dịu dàng người khiến Ian được hạnh phúc. Chàng bắt đầu đáp

lời nhưng rồi những ý nghĩ lộn xộn của chàng chợt rõ một một.

Những lá thư.

Cấu kỉnh vì việc Ainsley sẽ không bao giờ bỏ đi tới Balmoral mà không có những lá thư. Nếu như Angelo đã đưa chúng cho nàng ... Cameron phải biết là nàng có ảnh hưởng thế nào tới Angelo. Không nói lời nào, Cameron sải bước về dãy phòng của chàng trong ngôi nhà, nhảy một lúc hai ba bậc thang, và lao thẳng vào phòng ngủ. Mọi thứ trông vẫn như khi Cam rời đi đêm qua, cả đám lông McNab để lại trên giường. Con chó giờ đang lon ton chạy vào trong phòng.

Cameron sầm sập lao ngang qua căn phòng tới chiếc bàn cạnh giường. Một bức họa tươi tắn được treo ở đó, nàng ngồi ở đầu giường trong chiếc sơ mi, mỉm cười trong khi nàng đang kéo đôi vớ. Mac đã họa bức tranh này cho chàng cách đây cũng lâu rồi. Dù Cameron chưa từng gặp qua cô người mẫu mà Mac đã vẽ, chàng thích cái cách mỉm cười tình tứ của người phụ nữ mà chàng có thể thấy mỗi sáng.

Nàng cũng đang tươi cười bây giờ khi Cameron giật mở cái ngăn kéo. Cameron đã khóa chúng lại, nhưng cái khóa nhỏ đó chẳng là gì đối với kỹ năng của Ainsley.

Bọc thư đã biến mất.

“Chết tiệt,” Cameron nói. McNab ngồi ngay cạnh chàng. “Mày đúng là một con chó ngu ngốc.”

McNab đập đập cái đuôi của nó.

Cameron rút ra một tờ giấy từ trong ngăn kéo không có ở đó đêm trước. Mở ra, chàng nhìn thấy nét chữ viết tay rõ ràng của Ainsley.

Trên tàu, sau giải St.Leger. Em sẽ đưa chàng câu trả lời.

Nàng không ký tên.

“Bố ơi!” Tiếng kêu giận dữ khiến McNab đập đuôi nhanh hơn. Cameron trượt tờ giấy nhấn vào trong túi.

“Bố ơi!”

“Ta nghe thấy con rồi.” Cameron đóng ngăn kéo lại và quay lại nhìn cậu con trai đang lao tới, chiếc váy của cậu lấm lem bùn đất như mọi khi.

“Bố, Mrs. Douglas đi mất rồi.”

“Ta biết rồi.”

“Vậy, hãy đuổi theo cô ấy. Mang cô ấy trở lại đây đi!”

Cameron nhìn trừng trừng, và Daniel e ngại lùi lại một bước. Cameron kiểm chế cơn thịnh nộ của chàng, không thích thú với cảm giác bạo ngược đang sôi sục trong chàng.

“Cô ấy đi gặp nữ hoàng,” chàng nói bình thản như chàng có thể. “Cô ấy phải đi.”

“Tại sao chứ? Nữ hoàng cần gì ở cô ấy chứ? Bà ta không phải là đã có đủ đám người vây quanh mà không cần Ainsley rồi sao.”

Cameron đồng ý. Con quái thú trong chàng muốn lao ngay tới Balmoral và giết bất cứ ai dám ngăn đường. “Ta biết.”

“Là lỗi của cha,” Daniel ảm ức. “Cô ấy đi rồi, chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy được nữa, và tất cả là lỗi của cha.”

“Daniel – ”

Daniel xoay người và phóng ra khỏi phòng, McNab phi theo sau cậu đầy lo lắng.

Khốn khiếp, chết tiệt. Cameron nằm phịch xuống giường, toàn bộ sức lực như rời khỏi cơ thể chàng. Chàng hầu như không ngủ được cả đêm, và đầu chàng vầng vất bởi rượu, kiệt sức, và những ký ức về Ainsley.

Trên tàu, sau giải St.Leger. Em sẽ đưa chàng câu trả lời.

Cameron gần như không thể thở. Chàng sẽ không để nàng ra đi. Đàn ông nhà Mackenzie rất giỏi trong việc có được chính xác thứ họ muốn, và Cameron sẽ có Ainsley. Chàng sẽ không để nàng đi nữa, kể cả là Nữ hoàng nước Anh hay vì bất cứ lý do gì trên đời này.

Phân tích rõ ràng thế cũng chẳng khiến chàng khởi sắc, nhưng chàng đã bám lấy nó khi vắt đồng quần áo bắn ra và găm lên cho gọi Angelo.

\(^o^)/

Nữ hoàng Victoria mở chiếc hộp nhỏ Ainsley mang tới cho bà và lướt tay trên xấp thư bên trong nó. Bà khóa chiếc hộp lại với chiếc chìa nhỏ xâu với một sợi ruy băng và giấu chiếc chìa vào túi.

“Làm tốt lắm, em thân mến,” nữ hoàng nói, nụ cười mỉm chi đầy hài lòng.

“Xin người thứ lỗi, thưa lệnh bà, nhưng sao người không thiêu hủy chúng vậy?” Cái khóa quá mỏng manh, và kẻ đồng lõa với Phyllida sẽ không mấy khó khăn mà đánh cắp những lá thư như lần trước.

“Vớ vẩn. Giờ đây nói không còn quan trọng nữa. Mrs. Chase đã đi xa rồi.”

Phải, nhưng vẫn còn những kẻ khác muốn hạ nhục ngài, Ainsley giận dữ lặng thinh.

Tuy nhiên, nữ hoàng cũng đứng khi cho rằng Phyllida Chase không còn là mối đe dọa nữa. Ngay sau khi Ainsley bước xuống chuyến tàu đêm đó, thì nữ đã kể cho nàng tin đồn thú vị là Mrs. Chase đã chạy trốn tới Châu Âu với một chàng ca sỹ người Ý trẻ trung.

Tin đồn đã được xác nhận tại Balmoral bởi một đồng nghiệp của Mr. Chase. Phyllida đã viết một bức thư cho chồng, nói thẳng rằng cô ả sẽ bỏ rơi ông và dẫn ra vài lý do. Mr. Chase bị xúc phạm, đã sẵn sàng kiện ả ta, và ông hoàn toàn đổ lỗi cho Công tước xứ Kilmorgan vì đã tổ chức những bữa tiệc trụy lạc. Ainsley tự hỏi Hart Mackenzie sẽ phản ứng sao với vụ việc này.

Victoria tiếp tục. “Ta nghe rằng em đã trả lại năm trăm đồng vàng ở chỗ thư ký của ta.”

“Vâng, thần đã có thể lấy lại những lá thư và không phải dùng đến tiền của ngài, thưa lệnh bà.”

“Thật thông minh.” Nữ hoàng vỗ vỗ vào má nàng. “Rất tiết kiệm, rất Scot. Em luôn rất tháo vát, em thân mến, giống như mẹ của em vậy, Chúa ban phước cho linh hồn bà ấy.”

“Cám ơn lệnh bà.”

Nó nhắc nhở Ainsley dễ dàng thế nào mà nàng quay trở lại vai trò là đầy tớ thân cận của nữ hoàng. Ainsley vẫn mặc lại bộ đồ tang, nhưng nàng không thể ngừng chạm vào những cái cúc mã não trên thân áo và tưởng tượng ra nụ cười xấu xa của Cam sẽ trưng ra khi chàng hỏi bao nhiêu cúc nàng sẽ để chàng cởi ra.

Ainsley nghĩ tới tờ giấy nhắn nàng để lại cho chàng, sự báo đáp bạc bẽo cho tất cả những gì chàng đã giúp. Nhưng khi Ainsley gửi điện cho nữ hoàng báo nàng đã thành công thu hồi lại những bức thư, nàng đã nhận lại được hồi âm gần như ngay lập tức rằng nàng nên trở về Balmoral không chậm trễ.

Cameron đang cười ngửa trên đường chạy với Angelo và những người huấn luyện khác của chàng, và Ainsley biết nàng sẽ không có thời gian để đợi chàng kết thúc công việc để từ biệt. Khi nữ hoàng nói *không chậm trễ*, bà thực sự có ý đó.

Bên cạnh đó, Cameron có thể yêu cầu một câu trả lời ngay sau đó và tại đó, và tâm trí của Ainsley cứ xoay quanh với câu hỏi. Chàng muốn nàng chạy trốn tới Châu Âu với chàng, giống như Phyllida đã làm với chàng ca sỹ của ả, và Ainsley chẳng có ý tưởng mơ hồ nhất để mà nói với chàng.

Nếu nàng đi với Cameron, làm thế nào để giải thích với Patrick và Rona? Như nàng đã cố nói với Cameron, nàng không quá lo lắng về vụ bê bối ngoại trừ những người nàng gây tổn thương cho họ bởi việc làm của nàng. *Nếu em chỉ có một mình trên thế gian, em sẽ bỏ ngoài tai mấy lời đàm tiếu và làm những điều mà em thích.*

Nhưng Cameron lại cảm dỗ Ainsley. Không phải đơn giản chỉ là sự ham muốn phòng the đã xui khiến nàng – đó là nụ cười của chàng, sự ám áp trong đôi mắt chàng, cách mà chàng lo lắng cho Jasmine, cách mà chàng giúp đỡ Mrs. Yardley già nua thật dịu dàng trên sân bóng vồ. Ainsley muốn tất cả của Cameron, toàn bộ con người chàng.

“Thần đang nghĩ tới việc sẽ đi Pari, thưa lệnh bà,” Ainsley nói.

Nữ hoàng chớp mắt. “Mùa hè tới, với gia đình em ư? Tất nhiên, em phải đi rồi. Pari rất đang yêu vào mùa hè.”

“Không, thân có ý đi vài tuần thôi.”

“Vớ vẩn, em thân mến, em không thể làm thế. Chúng ta có trận bóng vào cuối tháng này và có rất nhiều việc khác phải làm sau đó nữa, và rồi còn Giáng sinh nữa.”

Ainsley khẽ cắn má trong miệng nàng. “Vâng, thưa lệnh bà.”

Đối với nữ hoàng, chẳng gì thú vị hơn và quan trọng hơn những trò giải trí của hoàng gia, và Ainsley biết rằng Victoria sẽ không muốn Ainsley rời xa bà. Lúc này đây Victoria đang mỉm cười với Ainsley.

“Chơi cho ta nghe, em thân mến,” nữ hoàng nói. “Hãy làm tôi thư thái.”

Bà đặt đôi tay quanh cái hộp, khuôn mặt tròn trịa của nữ hoàng giờ đây trở nên thư thả vì bà đã thu hồi lại được bằng chứng tình yêu bí mật của bà. Ainsley giấu một tiếng thở dài, đi tới cây đàn piano, và bắt đầu chơi.

@_@

Hai ngày sau, Ainsley đi bộ dọc theo phòng khách dài và thấy Lord Cameron Mackenzie đang đứng ở đó, lưng chàng quay về phía nàng trong khi chàng đang hơ ấm đôi tay gần lò sưởi.

Trước khi nàng có thể lựa chọn giữa việc bỏ chạy hay là đối mặt với chàng, Cameron đã quay người lại. Cái nhìn sắc lạnh của chàng lướt từ trên xuống dưới và chàng chẳng buồn che giấu thực tế là chàng đang tức giận. Rất tức giận.

“Em đã để lại giấy nhắn,” Ainsley lí nhí.

“Cái giấy nhắn chết tiệt của nàng. Đóng cửa lại.”

Ainsley bước ngang căn phòng tới với chàng và bỏ ngoài tai yêu cầu đóng cửa. “Chàng làm gì ở đây?”

Và tại sao chàng lại trông tuyệt vời đến thế trong bộ đồ cưới ngựa và đôi boots đầy bùn?

“Ta tới thăm nhân tình của mình.”

Ainsley ngừng bật. “Ồi.”

“Ta có ý là nàng đấy, Ainsley.”

Hơi thở của Ainsley đã trở lại. “Em không phải nhân tình của chàng.”

“Tình yêu của ta, là sau đó.” Cameron ngồi trên một chiếc ghế sofa mà chẳng thèm mời nàng ngồi trước, lấy một cái bình nhỏ từ túi áo khoác, và tu một hơi dài. Ainsley ngồi xuống một cái ghế gần đó. “Chàng khiến chúng ta nghe như là những nhân vật trong một trò hề. Em sẽ cược là chàng không nói với lệnh bà rằng chàng ở đây là để thăm nhân tình của chàng.”

Cameron nhún vai và hóp thêm một ngụm nữa. “Bà ta đã hỏi ý kiến của ta về một con ngựa, và ta quyết định là sẽ nói chuyện riêng với bà ấy.”

“Rất nhanh trí.”

“Nữ hoàng thích nói chuyện về lũ ngựa.”

Ainsley gật đầu. “Đúng thế. Em đã nói với chàng là em sẽ đưa ra quyết định của mình sau giải St. Leger. Em cần thời gian suy nghĩ.”

Cameron vắt ngang đôi chân đi boots của chàng. “Ta vừa đổi ý rồi. Ta muốn có câu trả lời ngay bây giờ.”

“Có nghĩa là chàng tới đây để mang em đi. Có bảo vệ và những thứ khác nữa.”

“Không, chết tiệt nàng đi. Ta tới đây để thuyết phục nàng.”

“Chàng là một gã đàn ông kiêu ngạo, Cameron Mackenzie.”

Cameron đẩy cái bình trở lại túi. “Ta là một người thiếu kiên nhẫn. Ta không hiểu thế quái nào mà nàng lại cứ khăng khăng trở lại đây để làm kẻ tôi tớ trung thành của nữ hoàng.”

Ainsley xòe đôi tay của nàng. “Em cần tiền. Em không phải là một phụ nữ giàu có, và anh trai của em không trông mong là sẽ phải trông nom em mãi mãi.”

“Ta đã nói với nàng, ta sẽ đưa cho nàng tất cả số tiền mà nàng cần.” Cameron liếc xuống cái váy của nàng. “Ta ghét nàng mặc màu đen. Tại sao nàng vẫn còn mặc nó.”

“Đó là trang phục em mặc khi làm việc cho nữ hoàng,” Ainsley nói. “Và em mặc nó vì John Douglas là một người đàn ông chu đáo và tử tế, và ông ấy xứng đáng không bị quên lãng.”

“Tử tế và chu đáo. Trái ngược với Cameron Mackenzie.”

Có điều gì đó trong đôi mắt chàng khiến nàng giận giữ. “Chàng tử tế và chu đáo. Em đã thấy điều đó.”

“Tại sao nàng lại kết hôn với John Douglas như vậy? Không ai hiểu tại sao, kể cả những người bạn thân nhất của nàng, thậm chí là Isabella.”

Ainsley không muốn nói về John với Cameron. “Chàng đã dụ dỗ cô ấy với mấy chuyện ngồi lê đôi mách và đơm đặt, đúng không?”

“Ta phải thế, chết tiệt, bởi vì nàng sẽ không trả lời thẳng vào câu hỏi. Nhưng hãy nói với ta chuyện này.” Cameron ghim nàng nhìn thẳng vào mắt chàng. “Nàng đã mang đứa con của ông ta ư?”

Chương 17

Ainsley thở hắt ra lần nữa. “Cái gì cơ?”

“Ta đã thấy những dấu vết trên bụng nàng, Ainsley. Ta hiểu chúng có nghĩa là gì. Nàng đã có bầu.”

Không một ai biết. Chỉ có Patrick và Rona, và John. Thậm chí cả ba anh em trai còn lại của nàng, không ở gần Rome vào thời điểm diễn ra cuộc hôn nhân vội vã của nàng, cũng không biết toàn bộ câu chuyện.

Ainsley đứng dậy, rào bước ngang căn phòng, đóng và khóa cánh cửa. Cameron nhìn theo nàng, không nhúc nhích, cho tới khi nàng trở lại chỗ ngồi.

“Đứa trẻ chỉ sống được một ngày,” nàng nói không thành tiếng. “Nhưng con bé không phải của John.”

Cameron vẫn ngồi hoàn toàn bất động. “Vậy thì của ai?”

“Em đã gặp một chàng trai trẻ ở Rome. Em phải lòng hắn ta và cho phép hắn quyến rũ em. Em đã nghĩ hắn sẽ vui mừng vì có con và cưới em.” Nàng tự hỏi sao mình lại quá ngây thơ đến vậy. “Đó cũng là lúc hắn nói với em là hắn đã có gia đình, và thậm chí là có hai đứa con rồi.”

Cameron nhìn nàng chằm chằm mà trong lòng bùng bùng lửa giận.

Ainsley – xinh đẹp, sôi nổi, ngây thơ – đã bị lợi dụng và bị gạt bỏ bởi một gã điếm. “Hắn là ai?” chàng hỏi.

Ainsley ngược mắt lên nhìn chàng, mặt đỏ gay. “Chuyện đó quá lâu rồi, và em chắc hẳn dùng tên giả. Em đã quá trẻ dại và ngu ngốc, và em đã tin mọi điều hắn nói với em.”

“Chết tiệt thật, Ainsley...”

Cameron muốn giận dữ. Chàng muốn phi thẳng về Châu Âu, tìm gã dê tiện và đập cho hắn một trận. Con lừa ngu ngốc ích kỷ đó đã hủy hoại cuộc đời của Ainsley trước khi nàng có thể tận hưởng thế giới.

“Đó là lý do nàng kết hôn với một lão già và tự chôn vùi bản thân,” chàng nói.

Nụ cười của nàng thật buồn, đông đầy tiếc nuối. “Patrick và Rona đã mang em tới Rome để em được mở mang kiến thức về hội họa và âm nhạc. Đào tạo em trở thành vợ của một người đàn ông gia giáo. Và rồi ...”

Khuôn mặt Patrick khi Ainsley nói với anh... nàng co rúm người lại với những ký ức đau đớn. Nhưng Patrick, người anh trai yêu thương của nàng, đã vất nổi thất vọng của anh sang một bên và chăm sóc nàng.

Ainsley hồi tưởng lại những đêm nàng than khóc, vì tuổi hồ, bề bồng bởi sự bông bột của tuổi trẻ, khóc cho tình yêu mỏng manh, cộng thêm với chuyện anh trai nàng muốn nàng kết hôn với một ông già gần gấp ba tuổi nàng để cứu vớt lấy thanh danh của nàng.

Patrick rất tử tế, nhưng anh cũng cứng rắn, và anh biết, rất thực dụng, rằng thế giới là như thế. Rona, dù rất cảm thông, vẫn đứng hoàn toàn về phía Patrick. Ainsley buộc phải cưới John Douglas, và phải kết hôn nhanh chóng. Và nàng phải cho cả thế giới biết rằng nàng hạnh phúc với lựa chọn của mình.

John Douglas đã từng đến ngôi nhà Patrick thuê ở Rome, một người đàn ông cao lớn với mái tóc đã điểm bạc, đôi mắt xanh thẫm của ông ấm áp nhưng lo lắng. Ainsley đã gặp ông trước đó nhưng không mấy ấn tượng về ông, như là ông đối với nàng, nàng chỉ coi ông là một người quen của Patrick. Giờ ông ở đây là để thành chồng nàng.

John đã rất kiên nhẫn, và khi Patrick và Rona để họ lại một mình, John Douglas đã nắm lấy tay nàng và quỳ xuống. Bàn tay của ông ấm áp, chắc chắn thậm chí còn như an ủi.

Tôi biết tôi không phải người em trông đợi, ông nói. Một quý cô trẻ trung mong muốn một người chồng trẻ trung sáng chói, đúng không? Và tôi biết tất cả những điều đó. Nhưng tôi hứa với em, Ainsley, tôi sẽ chăm sóc em. Tôi sẽ làm hết sức mình. Tôi không thể hứa sẽ làm em hạnh phúc, bởi vì không ai có thể hứa như vậy, phải không? Nhưng tôi sẽ cố gắng. Em sẽ cho phép tôi chứ?

Ông thật quá tử tế, và tự cho rằng Ainsley mới mười tám tuổi thà bị kéo lê sau một cái xe còn hơn là phải cưới một lão già, điều đó khiến Ainsley bật khóc. Nàng cuối cùng cũng ngồi trên ghế sofa với ông, được ôm và vỗ về. Nàng bám lấy ông và nhận ra rằng, thật kỳ lạ là ông là một người đàn ông, một người đàn ông tốt, không phải một kẻ bệnh hoạn, bất lương.

Nàng đã cảm thấy an toàn trong thế giới với John Douglas – Patrick đã có một lựa chọn khôn ngoan. Ainsley đã nói với John rằng tất nhiên nàng sẽ hạnh phúc khi được lấy ông, và thề hẹn sẽ đối xử tốt với ông như nàng có thể. Tội nghiệp ông, đó không phải lỗi của ông.

John lau đi những giọt nước mắt của Ainsley, lấy ra một cái dây chuyền bạc từ trong túi – là của mẹ ông – ông nói thế - và đeo nó lên cổ nàng. Nó vẫn còn ở nguyên vị trí đó cho tới giờ, bên dưới lớp áo tang đen cao cổ của nàng.

John nắm lấy tay Ainsley và dẫn nàng tới chỗ Patrick và Rona đang nôn nóng chờ đợi ở phòng kế bên. Thế là, Ainsley McBride đã đính hôn, và ngay tuần sau, kết hôn.

“John Douglas hẳn phải thấy trước một địa ngục,” Cameron nhẹ nhàng nói.

Ainsey nhìn chàng, chứa chan lệ sầu. “Đúng thế.” John đã chấp nhận một phụ nữ trẻ mang thai làm vợ, chấp nhận coi đứa bé của một người khác như là của mình, và không nói một lời. “Ông ấy biết ông không có cơ hội để kết hôn và có đứa con của chính mình, thế nên ông hài lòng với đề nghị của Patrick. Ông đã nói với em như thế.”

Khuôn mặt Cameron vẫn lặng thinh khiến Ainsley không thể biết được. Chàng đang nghĩ điều gì vậy? Khinh thường sự yếu đuối của nàng? Của John? Chàng có hiểu và cảm thông cho nàng? Chàng chỉ ngồi thẳng trên ghế, hai tay đan thông trước mặt, đôi mắt vàng sẫm ghim chặt lấy nàng.

“Đó là lý do nàng đưa ra cho đêm đó, sáu năm trước,” chàng nói. “Nàng không muốn phản bội ông ấy.”

Ainsley lắc đầu. “John không đáng bị thế. Dù em muốn được ở bên chàng bao nhiêu đi nữa, ông ấy không đáng chịu sự phản bội ấy.”

“Ta ngưỡng mộ nàng vì điều đó, nàng biết đấy. Cho tới khi ta khám phá ra nàng là một tên bẻ khóa, và một tên trộm.” Chàng khẽ cười gợi ý nàng.

“Em thừa nhận là có lấy trộm cái vòng cổ đó, vì một lý do sai lầm. Em đã tưởng *chàng* là một kẻ tổng tiền.”

“Như vậy chúng ta có những nhận định trái ngược.”

“Thật sự khó khăn để rời bỏ chàng. Tin em đi, Cameron, khi em nói với chàng là nó đã khó khăn thế nào.”

Giọng Cameron trở nên đanh lại. “Ta hy vọng là ông ta đánh giá cao điều đó. Ta đã hy sinh rất nhiều trong đêm ấy.”

“Ông ấy chẳng bao giờ biết, tất nhiên là thế. Ông ấy có thể suy diễn, nghĩ ngợi, dù em chưa từng phản bội ông. Em đã không thể.”

“Không, nàng đã hoàn toàn tận tụy và chân thành.”

“Đừng nghe kẻ cả thế chứ. Em *đã* biết ơn. John đã đón nhận em với tất cả sự tử tế.”

Cameron trao cho nàng một cái nhìn khinh miệt. “Ainsley, tin ta đi, đó không chỉ là sự tử tế thôi đâu.”

“Ông ấy thực sự thế khi con gái em...” Nước mắt lăn dài trên má nàng. Đã lâu rồi, nhưng nỗi mát mát vẫn cắt cửa nàng đau đớn.

“Ta rất tiếc, Ainsley.” Cameron dịu dàng. “Ta thực sự rất tiếc.”

“Em đặt tên bé là Gavina.” Nàng ngẩng đầu lên, nhưng không thể nhìn thấy chàng qua làn suối lệ. “Chàng biết đấy điều đó khiến em vô cùng đau khổ, trong khi mọi người lại nói rằng cái chết của con bé lại là điều tốt. Họ nghĩ rằng họ đang an ủi em – em sẽ không bao giờ phải trả lời những câu hỏi như là tại sao con gái em lại có những lọn tóc đen trong khi John và em tóc vàng...” Giọng nàng vỡ vụn.

Cameron đang đứng cạnh nàng, đỡ nàng dậy, và ôm lấy nàng. Ainsley tựa mình lên khuôn ngực rộng của chàng và mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Gavina thật xinh xắn, hoàn hảo. Bé vừa vặn trong vòng tay Ainsley nơi chốn thân thương của bé. Bé chỉ vồn vện sống được có một ngày, một ngày tuyệt diệu, và rồi bé cứ yếu ớt dần và ra đi. Hình hài bé nhỏ ấy giờ đang nằm trong nghĩa trang xứ Scot cạnh cha mẹ của Ainsley.

Bàn tay của chàng thật ấm áp, vỗ về. Cameron cao lớn và mạnh mẽ, người đàn ông khiến cơ thể Ainsley ngân nga trong đam mê giờ đây đang ôm lấy nàng và an ủi nàng, thấu hiểu nỗi đau khổ của nàng.

Nàng có thể cứ thế này cho tới hết cuộc đời, trong căn phòng này, trong vòng tay chàng, và hoàn toàn hạnh phúc.

Cái xoay cửa lạo xạo, rồi vang lên một tiếng gõ, tiếp theo là giọng đều đều của một người hầu. “Thưa ngài? Lệnh bà đã sẵn sàng gặp ngài.”

“Chết tiệt thật,” Cameron thì thầm.

Ainsley muốn nói điều tương tự. Nàng kéo mình ra khỏi Cameron, lau nước mắt.

“Gặp ta ở đây vào buổi sáng,” Cameron hấp tấp. “Chín giờ. Nàng có thể chứ? Không kèm theo một thỏa thuận ngó ngàng nào?”

Chàng muốn tiếp tục tìm hiểu về cuộc đời nàng, để biết tại sao nàng lại không đơn giản là bỏ trốn cùng chàng. Vì chàng xứng đáng được biết. Ainsley gật đầu.

Cameron cúi xuống, hôn nàng thật tha thiết, và quay về phía người hầu đang chờ. “Biết rồi, ta đang đến đây.”

Chàng mở cánh cửa, che chắn Ainsley khỏi tầm nhìn của gã hầu, rồi đóng lại, và rời bước, bỏ lại Ainsley ngân ngấn nước mắt một mình.

Chín giờ kém năm sáng ngày hôm sau, Ainsley trở lại phòng khách dài, một mình. Nàng đứng lặng thính một mình trong năm phút, rồi vẫn một mình nửa giờ nữa. Chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi tích tắc chỉ đến chín giờ bốn mươi lăm phút.

Cameron không đến.

Chỉ còn năm phút nữa là đến mười giờ, một cô hầu bước vào. Cô ta lại gần Ainsley, khẽ nhún gối, đưa ra một mảnh giấy gấp kín, và nói, “Gửi bà, thư bà.”

Chẳng hề tỏ ra hứng thú với tờ giấy nhắn, cái đồng hồ, hay Ainsley, cô hầu nhún gối chào lần nữa và lướt ra khỏi phòng.

Ainsley mở tờ giấy ra và thấy một vài từ được viết ấn mạnh tay.

Daniel chẳng bao giờ ở chỗ mà ta yêu cầu nó cả. Ta tới Glasgow để lôi nó ra khỏi một vụ lộn xộn. Nàng thắng rồi, chuột nhỏ. Trên tàu từ Doncaster, sau giải St. Leger. Người phụ trách sẽ biết làm thế nào để tìm được ta. Hẹn sớm gặp lại.

(“Hẹn sớm gặp lại” Cam xài tiếng Pháp ‘À bientôt’ mình mạn phép chuyển ngữ luôn sang tiếng Việt)

Ainsley gấp tờ giấy màu kem, đặt nhẹ lên đôi môi nàng, và nhét nó vào trong ngực áo nàng.

Khi nàng lui về phòng mình đêm đó, ngay sau khi nữ hoàng từ chối đề nghị của nàng lúc tối, Ainsley đã ngồi xuống và viết một lá thư dài. Nàng viết cho Lady Eleanor Ramsay và ngay trong buổi sáng gửi thẳng nó tới ngôi nhà xập xệ của cha Eleanor gần Aberdeen. Ainsley gửi kèm theo một khoản tiền đủ để mua vé tàu hỏa từ Aberdeen đến Edinburgh và nói với Eleanor một cách chắc chắn rằng nàng phải làm thế.

O-O

Ainsley Douglas và Lady Eleanor Ramsay gặp nhau ở một góc của quán trà tại sân ga chính của Edinburgh mấy ngày sau đó, quán hơi vắng vẻ ở đầu này. Một con tày đã sẵn sàng khởi hành, tiếng rít của đầu máy hơi nước, lớp áo đen thui trông nó như một chiếc tàu biển hùng mạnh.

Ainsley đã lâu không gặp Eleanor, dù hai người thường xuyên thư từ. Mẹ của họ là bạn thân, cả hai đều nằm trong danh sách của nữ hoàng. Nữ hoàng đã muốn Eleanor, nhiều hơn cả muốn có Ainsley, phụng sự cho gia đình nữ hoàng, nhưng Lord Ramsay đã khóc lóc cầu xin cho con gái ông được ở nhà, và Eleanor không thể từ chối ông. Cha của Eleanor không phải người già yếu, nhưng Ainsley đồng ý rằng người đàn ông sẽ có thể chết mất nếu thiếu Eleanor. Thực tế đó đã giải thích tại sao Eleanor chẳng buồn đoái hoài gì đến những lời cầu hôn sau khi nàng trở nên nổi tiếng vì đã bỏ rơi Hart Mackenzie, Công tước xứ Kilmorgan, nhiều năm trước.

Eleanor chưa bao giờ tiết lộ lý do nàng hủy hôn ước với Hart, dù Ainsley, biết về Hart Mackenzie thậm chí còn ít ỏi hơn, cũng có một vài phỏng đoán. Hart đã tức giận vì bị bỏ rơi và sau đó không lâu đã kết hôn với ái nữ của một hầu tước người Anh. Nhưng Sarah Graham xấu số đã qua đời khi cô đưa con trai của Hart đón chào thế giới, đứa trẻ cũng nhanh chóng ra đi. Hart chưa bao giờ nói chuyện về Sarah, cũng không tỏ ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy anh sẽ theo đuổi hôn nhân lần nữa. Eleanor vẫn lặng lẽ ở nhà dù biết mọi chuyện.

“Cám ơn bạn vì đã đến, El,” Ainsley nồng nhiệt.

Eleanor thả miếng đường vào trong tách trà, khuấy, rồi đưa cái thìa lên miệng và mút sạch nó.

“Không cần phải thế, Ainsley thân mến của tớ. Một lời triệu tập tới Edinburg để nuông chiều bản thân tớ với những cái bánh gần như là điều thú vị nhất trong suốt mười hai tháng qua. Toàn thể gia nhân tiễn chân tớ tới tận nhà ga – đầu bếp, hầu gái, người làm vườn. Thậm chí cả cha tớ cũng rời mấy cuốn sách của ông để hộ tống bọn tớ, dù ông đã ngừng lại giữa đường để thu thập mấy mẫu thực vật mà ông trông thấy. Họ chờ tớ lên hân tàu và còn vẫy chào tạm biệt, tất cả đều rút khăn tay vẫy như điên. Tớ cảm thấy mình cứ như là một vị công chúa ấy.”

Eleanor ngừng lại hớp một ngụm trà và Ainsley cười vang, cảm thấy thoải mái hẳn lên.

Trong mười năm qua, cha Eleanor, Tử tước Ramsay, luôn luôn gặp khó khăn trong vấn đề tài chính, đã kiến ông từ từ rơi vào cảnh nghèo khó. Lord Ramsay viết sách khoa học và triết học, và Eleanor phụ giúp ông. Nhưng dù những cuốn sách được giới học giả đánh giá cao, chúng cũng không bán được nhiều tiền.

Không vì thế mà hoàn cảnh làm đổi thay tính tình thẳng thắn và khiếu hài hước của Eleanor. Mái tóc của nàng vàng óng gần như sắc đỏ, thanh lịch với cái mũ đội hàng ngày, và đôi mắt màu xanh phi yến. Nàng đánh giá Ainsley với trí thông minh nhạy bén trong khi nàng đặt chiếc bánh lên đĩa với một bàn tay thon thả.

“Giờ thì,” Eleanor nói. “Thư của bạn nói rằng bạn muốn lời khuyên của mình về một trong những tên điên khùng nhà Mackenzie. Nhưng Ainsley, bạn thân mến, bạn đã không nói với mình là tên Mackenzie nào. Đừng nói là Daniel nhé.” Nàng nhẹ nhàng, nhưng đôi mắt nheo lại.

Ainsley bất ngờ cảm thấy có lỗi. “Ôi, Eleanor, mình rất xin lỗi. Mình đoán bạn tự nhiên là sẽ kết luận ra ai là người mình muốn nói đến. Mình chưa bao giờ vô tâm tới mức hỏi bạn lời khuyên về *Hart*.”

Eleanor thở phào. “Ồ, nhẹ cả người. Mình đã chuẩn bị cho bản thân có thể hào phóng nói với bạn rằng chúc bạn hạnh phúc, nhưng thực lòng, Ainsley, mình đã nghĩ mình thích móc mắt bạn ra hơn.”

“Mình xin lỗi, El,” Ainsley nói. “Mình chỉ mãi chú ý tới bản thân. Mình đã không nhận ra bạn vẫn quan tâm tới anh ấy.”

“Bạn sẽ chẳng bao giờ quên được tình yêu của đời bạn đâu, Ainsley Douglas, không dù anh ta có

làm điều gì chọc giận bạn, và không dù cho bao nhiêu thời gian có trôi qua.” Eleanor nhấp thêm một ngụm trà, giọng nàng nhẹ tênh. “Đặc biệt không khi anh ta luôn luôn chinh ỉnh trên tất cả báo chí mà bạn dễ mất tới. Nhưng bọn mình ở đây đâu phải để nói về tới; bạn mời mình tới là để nói về bạn mà. Gã Mackenzie còn lại thì chắc là Cameron rồi, nên mình kết luận đó là anh ta. Nào, giờ thì kể cho mình nghe mọi chuyện coi.”

Ainsley nghiêng người về phía trước và kể lại toàn bộ câu chuyện với một giọng thật nhỏ. Eleanor lắng nghe trong khi nàng ăn bánh hạnh, tỏ ra thích thú một cách ngẫu nhiên. Ainsley kết thúc với chuyện viếng thăm bất ngờ của Cameron ở Balmoral, và lời hứa của nàng là sẽ trả lời chàng sau giải đua Doncaster.

Nàng kết thúc, và Eleanor lẳng lẳng hớp một ngụm trà. Ainsley nhắc ly trà nguội ngắt của nàng lên và uống, chẳng nhận thấy nó đã nguội mất rồi.

Cuối cùng, Eleanor đặt chén trà của nàng xuống và xoáy thẳng vào Ainsley. “Thực tế là chúng ta đang thảo luận về đề nghị của Cameron theo chiều hướng là bạn sẽ không đơn giản là xua đuổi anh ta trong phần nộ và chạy trốn. Thế nên, bạn thân mến của tôi ơi, vấn đề ở đây là, bạn yêu cầu mình ở đây để thuyết phục bạn đồng ý hay là từ chối?”

“Mình không biết.” Ainsley ôm lấy khuôn mặt nàng. “Eleanor, mình không thể nào rời đi cùng chàng, nhưng ôi, nếu mình không ... Chàng sẽ đi tìm một người đàn bà khác, phải thế không? Mình chẳng hề có ảo tưởng là chàng muốn cưới mình. Chàng chỉ nói một lần thì lại là chàng ghét nghe thấy chữ *hôn nhân*. Mình hiểu, mình cho là thế. Mình không biết về vợ chàng, nhưng chuyện về cô ta nghe rất kinh khủng.”

“Cô ta còn hơn là kinh khủng, bạn thân mến,” Eleanor nói qua ngụm trà tiếp theo của nàng. “Lady Elizabeth từng đánh đập anh ấy.”

Chương 18

Miệng Ainsley rớt xuống. “Cô ta đánh đập anh ấy.”

“Bằng cái que cời một cách thường xuyên.” Giọng của Eleanor trở nên lặng xuống vì kìm nén cơn giận dữ sôi sục. “Cameron là một người cao to, tất nhiên rồi, nên anh ấy có thể ngăn được cô ta, nhưng thường thì anh ấy phải nhận những vết bầm vì bạn giữ cô ta tránh xa Daniel. Không thì, Elizabeth cũng chờ cho tới khi Cameron say hoặc ngủ, và rồi cô ta hành hạ anh ấy. Cô ta đã một vài lần đầu độc anh ấy bằng thuốc phiện, Hart đã kể với mình. Cameron đã phải bắt đầu đảm bảo là không được buồn ngủ bất cứ đâu gần cô ta.”

Điều này đã giải thích vì sao Phyllida Chase lại nói là Cameron chưa bao giờ chiếm đoạt một

người đàn bà ở trên giường của hắn. Hắn quan hệ với đàn bà ở bất cứ đâu, đúng thế, nhưng không phải ở trên giường. Chắc là một thói quen được hình thành để tránh những hiểm họa từ một người đàn bà có thể đánh thức chàng bằng chiếc gậy còi lửa. Ôi, những vết sẹo trên đùi chàng,... thật khủng khiếp.

Ainsley nhận ra nàng đang bóp quá chặt cái quai sứ mong manh của tách trà. Nàng đặt nó xuống. “Chúa nhân từ.”

Eleanor lắc đầu. “Elizabeth là một ả đàn bà điên loạn và tàn ác, và ả đã hãm hại với Cameron vì trói buộc ả vào hôn nhân. ả lớn hơn Cameron vài tuổi, và theo Hart, Cam đã mê đắm cô ta một cuồng dại. Minh cho rằng Cameron là con trai của một trong những người đàn ông giàu nhất Anh quốc, sẽ thừa kế tước hiệu khi có bất cứ điều gì xảy ra với Hart, quá hấp dẫn cho Elizabeth mỗi chài. Cha mẹ cô ta đã không cảnh báo với Cameron về cô ta, họ quá hạnh phúc khi thoát khỏi cô ả. Elizabeth đã nghĩ cô ta chỉ đơn giản là làm những gì bản thân hài lòng, bạn sẽ thấy, sau khi kết hôn, cô ta lảng nhãng với bất cứ gã nào cô ta thích. Khi Cameron nói rằng Elizabeth phải chung thủy với anh ấy, cô ta dần trở nên mất kiểm soát. Đó là một cuộc hôn phối bất hạnh ngay từ lúc bắt đầu.”

Ainsley nghĩ về Cameron mà nàng biết – độc đoán, cứng đầu, biết mình muốn gì và không để bất cứ gì chặn đường của chàng. Chàng có thể cười, nhưng luôn có chút cay đắng trong tiếng cười của chàng. Cameron có một tiếng tăm khá nổi với đám phụ nữ ở khắp nơi, và chàng chưa bao giờ ổn định với một người đàn bà từ sau cái chết của vợ.

Ainsley đã đoán chừng sự trác táng của chàng là do nhân cư vi bất thiện, nhưng câu chuyện Eleanor kể cho nàng lại hoàn toàn khác. Sau khi chịu đựng một bà vợ quá kinh khủng, kẻ đã hủy hoại tất cả những điều chàng tin tưởng, Cameron sẽ không thể nào mà háo hức trở lại bàn thờ chúa được nữa. Theo cách nhìn nhận của chàng thì chỉ có mấy loại phụ nữ: cơ hội và ích kỷ như Phyllida Chase, hoặc tàn ác và điên loạn như Lady Elizabeth Cavendish.

“Tội nghiệp Cameron,” Ainsley nói.

Eleanor mỉm cười qua tách trà của mình. “Cẩn thận đấy, Ainsley. Họ dụ dỗ bạn, những gã Mackenzies, ban đầu là bằng sự tinh quái của họ và khi đạt được rồi thì kết cục sẽ là tan vỡ trái tim đấy.”

“Sao Cameron không ly hôn cô ta?” Ainsley hỏi. “Anh ấy chắc chắn có được sự hậu thuẫn. Hoặc ít nhất cũng nhốt cô ta vào một ngôi nhà nào đó, tránh xa anh ấy và Daniel?”

“Chính xác thì là vì Daniel.” Eleanor tiếp thêm trà vào tách của họ rồi lấy năm viên đường cho vào tách của mình. “Elizabeth có thai rất nhanh sau đám cưới của họ, điều khiến cô ta phát điên. Cô ta chưa bao giờ muốn làm một người mẹ. Cô ta thường xuyên nổi xung lên, đe dọa sẽ tự hủy hoại bản thân hoặc sẽ phá thai. Cameron không muốn để cô ta rời khỏi tầm mắt – anh ấy thậm chí đã phải bảo vệ Daniel từ lúc đó. Elizabeth đã nói với Cameron – lặp đi lặp lại – rằng Daniel không phải con trai anh ấy, khẳng định một gã nào đó mới là cha đứa trẻ. Vấn đề là thế, bạn thấy đấy, bất cứ ai cũng có khả năng là cha đứa trẻ. Elizabeth thực sự lảng loạn.”

Ainsley nhớ lại biểu cảm trên gương mặt Cameron khi chàng tìm thấy lá thư từ tay nhân tình của vợ

giấu trong ngăn kéo bí mật. Sự giận dữ, kinh tởm, nỗi đau đớn xưa không phải đã phai nhạt. Chàng đã hôn Ainsley ngay sau đó với một sự tuyệt vọng, một điều cần thiết để khiến chàng quên đi.

“Minh nghĩ mình còn hơn là ghét cô ta,” Ainsley nói.

“Bản thân mình cũng không mấy thiện cảm với cô ta,” Eleanor nói thẳng thắn. “Cameron có trái tim rộng lượng, và không đáng bị tổn thương bởi kẻ như Elizabeth.” Nàng trông rất thấu hiểu. “Dù mình tin là nhu cầu của cô ta cần thỏa mãn với những người đàn ông là một loại bệnh hoạn. Cha mình có đọc một đoạn từ một tập san khoa học cho mình nghe để giải thích rằng một số người trở nên bị ám ảnh với việc quan hệ giống như những người bị nghiện chơi bài hay nghiện rượu vậy. Họ không thể cưỡng lại bản thân. Họ phải lừa dối ai đó và trải nghiệm nó ... sự sung sướng, cứ gọi thế đi, hoặc họ sẽ phát điên. Cha và mình quyết định là có lẽ Elizabeth hẳn phải mắc một trong những chứng bệnh ấy.”

Ainsley chớp mắt. “Trời ơi, Eleanor, *cha* bạn nói những chuyện đó với bạn ư?”

“Tất nhiên rồi. Cha yêu quý của tớ không có ý định rằng những điều như thế không nên được chuẩn bị trước cho một quý cô trẻ tuổi. Ông luôn nhận định mọi việc bằng khoa học và có một đầu óc khoáng đạt, điều đó có nghĩa là ông sẽ thảo luận các vấn đề về giới tính của loài ếch cũng như loài người và không thấy có gì khác biệt giữa chúng cả. Ông là thế mà. Còn tất nhiên, loài ếch sinh sôi hoàn toàn khác với loài người chứ.”

Ainsley không thể nhịn được cười. Chắc chắn ai đó mang vấn đề sinh sản của loài ếch, giữa một đám người, tại bàn ăn tối của Patrick thì sẽ đối mặt với sự im lặng khủng khiếp của Patrick và Rona. Anh trai và chị dâu nàng không phải kiểu người cổ hủ, nhưng họ có những định kiến rất chắc chắn về cách thức cũng như nội dung các chủ đề được đưa ra thảo luận.

Tiếng cười kết thúc bằng một tiếng thở dài, và Ainsley ngồi thu mình trên ghế. “Minh phải làm sao đây, Eleanor? Cameron nói về kiên cường và khách sạn ở Monte Carlo như thể mình sẽ vỗ tay hoan hô và chạy theo anh ấy lên tàu vậy.”

Eleanor mỉm cười thông cảm. “Bởi vì Cameron bị lợi dụng bởi những phụ nữ chỉ liếc mắt và gục ngã khi anh ấy đưa ra mấy cái vòng cổ kim cương trước mặt họ. Họ không muốn anh ấy, họ muốn tiền của anh ấy, và anh ấy biết điều đó.”

Chàng biết điều đó. Cameron là một người hào phóng, nhưng cũng là một gã ngốc. Chàng biết chính xác lý do các quý cô xúm xít quanh chàng.

“Minh không quan tâm tới tiền của anh ấy,” Ainsley nói.

“*Minh* biết chứ, nhưng mình cá là Cameron không có cái ý tưởng tuyệt diệu là tán tỉnh một quý cô mà lại thiếu sự mua chuộc cô ta. Chẳng có tên Mackenzie nào như thế cả.”

Eleanor nói chắc nịch. Hart hẳn phải tặng những món quà xa xỉ cho Eleanor rồi, cho tới tận khi Eleanor nói lời chia tay.

Ainsley thở hắt ra. “Nếu mình từ chối Cameron, mình biết là mình sẽ hối hận cho tới suốt cuộc đời

còn lại của mình. Nhưng nếu mình đi, mình sẽ hủy hoại bản thân và sẽ bội nghĩa với gia đình mình.”
Một lần nữa, Ainsley không dám cất lời. “Các anh em trai sẽ không bao giờ tha thứ cho mình mất.”

“Vậy thì, bạn không phải công khai chuyện bạn sẽ chạy trốn với anh ấy làm gì, bạn biết đấy. Nếu bạn tha lỗi cho mình vì đã nói thế, bạn không phải là một quý cô trẻ nổi tiếng trong xã hội ở Anh. Vậy thì chỉ cần ẩn danh.”

Ainsley cười, nghĩ tới bộ đồ hóa trang tại bữa tiệc của nhà Rowlandson. “Với một mái tóc giả và cái mặt nạ?”

“Không cần kịch thế đâu. Chỉ đơn giản là một chuyến du ngoạn tới châu Âu một mình. Các quý cô cũng làm thế ngày nay đấy thôi. Họ tự đi khám phá những đất nước cổ xưa và viết những cuốn sách về những chuyến phiêu lưu của họ. Bạn không phải là một quý cô chưa chồng, mà là một góa phụ đáng kính. Nếu bạn gặp gỡ Cameron trên hành trình của bạn, thì có sao chứ?”

Ainsley nhào người qua bàn nhìn Eleanor, và Eleanor cũng nhìn lại nàng hoàn toàn điềm tĩnh. “El, bạn đang nói với mình là chạy trốn với một người đàn ông và trở thành nhân tình của ông ta.”

“Mình đang nói với bạn về hạnh phúc. Thậm chí nếu nó chỉ có một chút xíu trong đó. Chúng ta phải nắm bắt điều chúng ta có thể khi chúng ta có cơ hội. Cuộc sống sẽ rất cô độc nếu chúng ta không thế.”

Ainsley ngồi trở lại, nhận thấy rằng Eleanor có thể không đưa ra lựa chọn khôn ngoan nhất trong chuyện này. Ainsley đã hy vọng với con mắt khách quan đánh giá nhà Mackenzie – và Eleanor có chúng – nhưng Eleanor vẫn yêu họ nhiều như là Beth và Isabella vậy. Ainsley không muốn tâm sự với Isabella hay Beth, bởi vì nàng biết vấn đề của Cameron sẽ được gia đình thảo luận, và Ainsley không muốn thế, và nàng biết cả Cameron cũng vậy.

Nhưng Eleanor, nàng thấy, dù cô ấy đã bỏ Hart, không chính xác như thế. Eleanor hiển nhiên là đã hối hận về quyết định của cô ấy khi từ bỏ Hart, dù cô ấy có lý do chính đáng để làm thế. Mười năm trước, Hart Mackenzie đã không còn giữ được danh tiếng trong sạch. Ainsley đã nghe Beth kể anh ấy mang nhân tình về nhà, một phụ nữ gọi là Mrs. Palmer. Anh ấy để mời Mrs. Palmer ở lại nhà trong nhiều năm, và những điều anh ấy làm không phải là không đúng như kiểu thường thấy. Không cho tới sau cái chết của vợ và đưa con Hart trở nên trầm lặng và kín đáo hơn. Anh ấy vẫn ở với Mrs. Palmer, dù vậy, cho tới khi quý bà này qua đời.

Eleanor nhắc tách trà của nàng lên. “Bạn không phải một cô nàng ngây thơ nữa, Ainsley. Bạn biết chính xác chỗ mà bạn đặt mình vào đó. Bạn biết về đàn ông và điều họ muốn. Bạn biết nhà Mackenzie. Bạn sẽ tiến tới mà không có ảo tưởng gì hết.”

Ainsley nhón một miếng bánh đặt lên đĩa của nàng. Nàng thích chiếc bánh nhưng lúc này đây vị giác của nàng dường như biến đâu mất rồi. “Nói mình nghe, El. Nếu là bạn – nếu Hart bất thành lĩnh xuất hiện và yêu cầu bạn bỏ trốn với anh ấy và trở thành tình nhân của anh ấy – bạn sẽ làm gì?”

Đôi mắt của Eleanor lấp lánh. “Anh ấy sẽ không bao giờ làm thế.”

“Nhưng thử giả định là anh ấy sẽ làm như thế. Bạn sẽ đi với anh ấy chứ?”

Eleanor nhướn miệng cười. “Đề Hart Mackenzie đeo trang sức lên cổ mình và cầu xin ngủ đêm với mình ư? Minh sẽ thực sự bị quyến rũ. Nhưng trường hợp của mình có khác một chút so với bạn.”

Ainsley vội vã tiếp lời. “Nếu là ở trong một lâu đài giữa chốn mê mông, nơi mà chẳng có gì là quan trọng hết, *bạn sẽ làm thế chứ?*”

Eleanor ngẩng ngó tách trà của nàng một lúc, và khi nàng ngược lên, đôi mắt nàng lạng lẽ. “Tất nhiên là mình sẽ làm,” nàng nói. “Mình sẽ làm thế trong chốc lát.”

);(:I

Chuyến tàu của Eleanor đón nàng trở lại Aberdeen đã vào ga không lâu sau đó, và nàng cùng Ainsley rời khỏi quán trà để đi đến nhà chờ.

Eleanor không chắc chắn điều Ainsley sẽ làm, nhưng nàng thấy trong Ainsley là một người phụ nữ trẻ cô đơn và tuyệt đối cần tới một khoảnh khắc nào đó của hạnh phúc. Liệu Ainsley có đủ dũng cảm để nắm bắt khoảnh khắc đó khi nó xuất hiện không.

Ainsley ân chiếc bánh nàng yêu cầu bồi bàn gói lại cho nàng vào tay Eleanor và cảm ơn bạn khi hai người hôn tạm biệt. Nó giống như là Ainsley che đậy sự hào phóng bằng sự trả ơn, Eleanor nghĩ. Eleanor không quá tự hào chấp nhận cái bánh, dù vậy. Nàng sẽ mang nó về nhà cho Cha, và họ sẽ có một bữa tiệc nhỏ.

Ainsley nhanh chóng rời nhà ga sau khi chia tay, cứ như là nàng đã đánh cắp khoảng thời gian từ mấy việc lặt vặt mà nàng phải làm cho nữ hoàng. Ainsley tội nghiệp có quá ít thời gian tự do chẳng bù cho Eleanor. Eleanor vẫn duy trì được các mối quan hệ bạn bè – ít nhất là thế, những người bạn chẳng hề quan tâm tới tiền bạc. Chỉ có những người quá giàu có hoặc quá nghèo khổ mới có thể ung dung, và bạn của Eleanor thì đều xuất thân trong một hoàn cảnh kỳ quặc.

Eleanor quay lại sau khi vẫy tay từ biệt Ainsley và bước về phía nhà chờ để bắt chuyến tàu. Nàng trượt chân, suýt ngã dúm dui, và được đỡ bởi một bàn tay to lớn và mạnh mẽ.

Nàng như ngừng thở khi nhìn lại phía sau và thấy khuôn mặt của Hart Mackenzie.

Đôi mắt vàng đang ngẩng ngó nàng thật tỉ mỉ, xem có điều gì không, càng lúc càng trở nên đánh lại và khắc nghiệt. Cơ thể của Hart vẫn cứng rắn và mạnh mẽ, đôi vai căng ra trong cái chiếc áo khoác ôm khít, và chàng mặc chiếc váy truyền thống kẻ sọc của nhà Mackenzie. Hàm râu lởm chồm chưa cạo của Hart chứng tỏ chàng đã làm việc liên tục mà không hề nghỉ ngơi, tuy vậy xúc cảm mãnh liệt trong đôi mắt chàng thì chẳng hề nhuộm chút kiệt sức.

Eleanor cảm thấy có điều gì đó mới mẻ trong chàng, tuy nhiên, một sự tập trung chưa từng tồn tại trước đó. Nàng biết tham vọng của Hart là chính trị - nàng đã đọc báo – nhưng hy vọng và tính hài hước những thứ đã từng một lần lấp lánh trong mắt chàng giờ đây đã không còn. Chỉ còn là một người đàn ông đang chịu đựng sự mất mát, đầu tiên là vợ và đứa con duy nhất, rồi đến người tình lâu năm. Chàng dường như đang tồn tại nhờ nỗi cô đơn, lúc này đây.

“Em đã nghe tin về Mrs. Palmer,” Eleanor dịu dàng nói. “Hart, em thực sự rất lấy làm tiếc.”

Đôi mắt chàng lấp lánh sự ngạc nhiên, và trong khoảnh khắc đó, Eleanor nhìn thấy một Hart Mackenzie thực sự, người đàn ông đã hy sinh quá nhiều cho gia đình chàng mà không mong đền đáp. Chính là Hart người đã buộc lão công tước già phải giao những ủy thác hào phóng cho ba em trai của chàng, để họ có thể sống tự lập. Cha của họ hẳn sẽ hạnh phúc khi để Ian, Mac và Cam khốn khổ bằng việc ôm khư khư đồng tiền co cụm trong cái lãnh địa công tước.

Làm thế nào mà Hart đã thuyết phục được cha chàng làm việc đó, Eleanor chẳng đoán nổi. Eleanor là một trong số vài người biết được chàng đã làm điều đó. Và giờ đây, Hart, một người đàn ông quá quyền lực, quá giàu có, và quá chuyên chế, đang bị đau đớn vì một ả điếm tầm thường.

Cái nhìn của chàng nói cho nàng biết rằng chàng không chắc chắn về động cơ của nàng, nhưng chàng gật đầu. “Cảm ơn.”

Eleanor khẽ xiết bàn tay chàng, trái tim nàng rung lên bởi sức mạnh nàng cảm nhận qua găng tay của chàng.

Hart đột nhiên mỉm cười, một nụ cười thách thức của một con mãnh thú trước buổi săn mồi. Con sư tử chắc chắn cũng giống y thế này trước khi nó xông ra vồ lấy con linh dương vốn sẽ không thể chạy thoát.

Eleanor cố gắng giật bàn tay nàng ra, nhưng Hart đã đan những ngón tay của chàng với nàng trong một cái xiết thật chặt. Nhân viên nhà ga thổi một hồi còi báo hiệu con tàu sắp chuyển bánh. Hart chuyển cái xiết lên khuỷu tay Eleanor và nửa như kéo nàng đi vào trong toa tàu cùng với chàng.

“Đây là chuyến tàu của anh ư?” Eleanor hỏi vẻ không tin. *Ôi, mẹ ơi, chàng không thể nào có ý là đi cùng với mình đến Aberdeen đấy chứ!*

“Không.” Hart đứng lại cánh cửa mở cho tới khi nàng ngồi xuống ghế, hành lý cùng với gói bánh đặt bên cạnh nàng.

Tiếng còi tàu vang lên inh ỏi, và phụt ra một cuộn khói đen ngòm cuốn dài về phía đuôi tàu. Cỗ xe rung lên.

“Chúng ta đang đi rồi,” Eleanor nói, cuống cuống.

“Ta biết.” Hart cho tay vào túi, lấy ra một xấp giấy, và ấn nó vào tay nàng.

Không phải giấy, mà là tiền, một trăm bảng. Eleanor thả tay ra và tiền rơi xuống sàn.

“Hart, không.”

Hart nhặt nó lên và giấu vào trong khăn gói cái bánh. “Là cho cha nàng, cho cuốn sách tiếp theo của ông.”

Không hề hồi hải, chàng lấy ra một cái hộp vàng nhỏ, lấy ra một cái thẻ, và giơ nó ra cho nàng. Khi Eleanor không cầm lấy, Hart nhét nó vào khe cúc cái áo cao cổ của nàng.

Hơi ấm từ những ngón tay của chàng như vắn vít lấy nàng, và Eleanor trong khoảnh khắc đó nhận ra rằng nàng sẽ cháy lên vì người đàn ông này cho tới hết phần đời còn lại.

“Nếu nàng cần gặp ta vì bất cứ lý do gì, hãy đưa tấm thẻ đó cho quản gia của ta,” Hart nói. “Ông ta sẽ biết phải làm gì.”

Eleanor phải cố kiểm soát bản thân. “Thật quá, quá, *quá* tử tế, thưa Đức ngài.”

Cái mặt nạ công tước lạnh lùng bị rạn nứt và rớt xuống. “Eleanor.” Hart ôm lấy khuôn mặt nàng trong đôi tay đeo găng, và trái tim của Eleanor đập thành thịch còn nhanh hơn cả chiếc tàu sắp chuyển bánh. “Ta phải làm gì với nàng đây?”

Nàng không thể thở. Miệng chàng thật sát miệng nàng, hơi thở nồng ấm của chàng mơn man trên da nàng. Chàng sẽ hôn nàng, và Eleanor se hưởng ứng, và chàng sẽ biết sự thật.

Hart chạm vào khoe miệng nàng, thật dịu dàng khiến nàng như muốn chết đi được.

Con tàu rung lên. Hart mỉm cười với Eleanor, lùi bước khỏi nàng, và nhảy xuống sân ga khi đoàn tàu bắt đầu chuyển bánh.

Chàng đóng cửa khoang và gửi một lời chào biếng nhác qua khung cửa sổ khi đoàn tàu phóng đi. Eleanor không thể rời mắt khỏi chàng. Hart đã khóa ánh mắt của nàng lại cho tới khi đoàn tàu rời hẳn khỏi ga, và chàng cuối cùng cũng khuất tầm nhìn.

Một tuần sau, Cameron Mackenzie nâng cái rèm cửa lên rồi lại thả nó xuống lần nữa. Chàng chẳng thấy người phụ nữ nào đang hồi hải tiến về phía khu sảnh chờ, chuyến tàu cuối cùng từ Doncaster sắp đến mà chẳng thấy bóng dáng Ainsley đâu.

“Thật là một kết thúc hoàn hảo chết giẫm cho một ngày tồi tệ chết tiệt.”

Jasmine về thứ sáu trong vòng đua của nó, và Lord Pierson đã nổi khùng. Hấn buộc tội Cameron

cổ ý vất bỏ cuộc đua và gây ra một cảnh lộn xộn khá ầm ỹ, đe dọa Cameron sẽ bị cấm tại câu lạc bộ đua ngựa. Một lời đe dọa xáo rỗng, vì Cam có danh tiếng tốt hơn hẳn trong câu lạc bộ so với Pierson.

Dù thế, một trong những tay huấn luyện của Cam đã không ngăn được Cameron tung một cú đấm thẳng vào hàm Pierson. Cameron đã đưa ra đề nghị lần nữa, cắn răng chỉ đơn giản là để mua Jasmine, nhưng Pierson đã từ chối. Hắn đã gọi người của hắn dẫn Jasmine đi, và bỏ đi.

Jasmine quay lại nhìn Cameron như đứa trẻ không biết tại sao nó không thể ở lại nơi nó muốn. Trái tim Cameron bùng lên – *Chết tiệt, mình lại phải lòng một con ngựa thế này.*

Daniel, cũng vậy, trở nên quẫn trí, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn đồng ý ở lại cùng với Angelo trong khi Cameron bận rộn với việc kinh doanh trên sân đua ở London, biết rằng Cameron vẫn còn tức giận vì chuyến phiêu lưu tới Glasgow của Daniel.

Daniel đã quyết định, khi cha cậu đi tới Balmoral, đi xuống Glasgow vì những lý do mà Daniel vẫn chưa nói rõ ràng. Trong khi đó, một đám du côn đường phố đã cố gắng trấn lột cậu. Daniel đã đánh bại lại năm tên bọn chúng, rồi khi cảnh sát đến và bắt giam tất cả chúng, Daniel cũng để bản thân bị bắt thay vì chứng tỏ mình là nạn nhân. Rõ ràng là cậu đã thu phục được sự ngưỡng mộ của đám choai choai, và cùng chúng chia sẻ một miếng xi gà và rượu lậu trong phòng giam, cho tới khi Cameron đến và lôi Daniel đi.

Thay vì hối hận là cậu đã kéo Cameron ra khỏi thỏa thuận của ông với Ainsley, Daniel lại tỏ ra giận dữ vì Cameron đã không đơn giản là vác Ainsley lên vai và bỏ trốn cùng với cô ấy.

Cameron đang bắt đầu đồng ý với Daniel rồi, vì Ainsley vẫn chưa thấy đến. Nữ hoàng khá nổi tiếng vì việc luôn giữ kè kè những quý cô thân tín mà bà ưa thích, không muốn họ rời bà ta vì bất cứ lý do gì. Mụ già đó có khoảng bảy trăm con cháu, nhưng vẫn giữ những quý cô yêu thích kè kè bên cạnh mụ, giận dữ khi họ muốn rời đi để kết hôn hoặc trở lại với chồng và gia đình. Họ cứ từ từ sống lạnh lẽo cho tới chết cùng nhau trong con quái vật Balmoral, nữ hoàng đã gần như xây dựng một “pháo đài” theo như kiểu người Scot làm bánh.

Động cơ tàu gầm rú, tiếng còi tàu inh ỏi, những cánh cửa đóng sầm sập. Cameron nhìn lại sảnh ga một lần nữa, rồi thả rơi cái rèm cửa. Toa hạng nhất của chàng rất thoải mái, để chàng có thể ngủ ngon trong chuyến hành trình đêm. Một mình.

Con tàu rung lên một hồi và rồi bắt đầu chuyển bánh rời sân ga. Sáu năm đằng đẳng từ lần gặp gỡ đầu tiên của Cameron với Ainsley và lần này, và ... *Chết tiệt, sẽ là địa ngục, mình không thể chờ đợi thêm sáu năm nào nữa.*

Cameron bật dậy, sẵn sàng đập tung cửa và nhảy xuống. Chàng phải quay lại Balmoral, đoạt lấy Ainsley, và nhảy xuống địa ngục vì chuyện đó.

Cánh cửa hành lang bật mở, và nhân viên tàu đứng tránh đường cho ai đó đi qua. “Có phải nó không, thưa bà?”

“Đúng rồi, cảm ơn.” Ainsley nói không ra hơi, cúi một ít tiền boa vào tay người đàn ông, và lướt vào trong khoang. “Anh sẽ thấy hành lý của tôi đây? Tôi e là nó cũng hơi nhiều.”

Anh nhân viên mê mải nhìn nàng, chạm vào vành mũ của anh ta, và nói, “Xong ngay, thưa bà.”

Anh ta quay ra và đóng cánh cửa. Ainsley thả mình ngồi xuống cạnh cửa sổ, kéo găng tay ra, và thả chúng xuống một cái ghế.

Cameron vẫn đứng đó khi con tàu lướt vào màn đêm. Ainsley trông thật tươi tắn và rạng rỡ, dù sự hồi hải của nàng, có điều gì đó rất khác. Chàng nhận ra ngay là nàng đã bạc bộ màu xanh sống động thay thế bộ màu đen hay xám thường ngày, một trong những món mà Isabella đã mua cho nàng tại Edinburgh. Dù nàng vẫn mặc áo cài cúc tới tận cằm, tấm áo ôm khít lấy cơ thể nàng như làn da thứ hai, và chiếc mũ cùng tông với lớp voan che mặt khiến đôi mắt xám của nàng trông gần như màu bạc.

“Em xin lỗi em gần như đã lỡ mất chuyến tàu,” nàng nói. “Em phải chạy từ Edinburgh, vì trang phục Isabella đặt cho em mới xong, và chúng tới tận ba rương lận, tất cả đều phải đóng gói cho tới tận phút cuối. Isabella và Mac đã vui lòng cho em sử dụng ngôi nhà mà họ dùng cho thuê ở đó, nên em e là họ biết là em đã chạy trốn với chàng. Mac xem chừng khá hài lòng về chuyện đó.”

“Nó là thế mà.” Phương pháp của Mac để thuyết phục một người phụ nữ ở lại với anh là bắt cóc cô ta và khiến cô ta nghĩ rằng đó chính là ý của cô ấy.

“Em cho rằng chúng ta sẽ dừng chân ở London?” Ainsley hỏi. “Em không thể tưởng tượng là chàng sẽ đi thẳng tới Pari trong đêm nay, phải không? Nếu em có thể tìm thấy một căn phòng trong một khách sạn đáng tin, em có thể sắp xếp lại mấy món đồ đạc của mình và quyết định xem cái em thực sự cần mang theo. Isabella nghĩ cần như thế, nhưng em nghĩ là cô ấy hơi thái quá.”

Cameron cuối cùng cũng thốt nên lời. “Chúng ta sẽ dừng ở London,” chàng nói, giọng chàng hơi cộc. “Không phải trong khách sạn. Mà là nhà của Hart; anh ấy đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Chúng ta sẽ kết hôn, vào buổi sáng.”

Chương 19

“Kết hôn?” Ainsley cảm thấy bàng hoàng, ngỡ ngàng, không thật. Nhưng không, Cameron đang đứng đó vững trãi bên nàng, tuyên bố rằng ngày mai chàng sẽ cưới nàng.

“Trao đổi lời thề ước, giấy phép,” chàng nói. “Nàng sẽ nghe về nó.”

Đôi mắt chàng kiềm nén sự giận dữ và cũng có điều gì đó Ainsley không hiểu. “Nhưng em đang bỏ trốn với chàng mà.”

Cameron kéo nàng ra khỏi ghế và ngồi xuống với nàng gọn lỏn trong lòng chàng. “Nàng có điên không, đàn bà? Nàng đứng ra nên bỏ ta lại. Ta sẽ không để nàng phá hủy cuộc đời của nàng vì những ý thích của ta đâu.”

Ainsley nhìn vào khuôn mặt đanh lại của chàng và nhận ra rằng điều mà nàng nhìn thấy trong mắt chàng chính là nỗi sợ hãi. Không phải sự kích động của một người đàn ông khi nghĩ tới vấn đề hôn nhân, mà là sự hoảng loạn rõ rệt.

“Ta sẽ không hứa hẹn sẽ thành một người chồng kiểu mẫu,” Cameron nói. “Ở nhà lúc sáu giờ để dùng trà hay những thứ như thế. Ta làm việc với ngựa cả ngày trong suốt mùa giải và ở ngoài cả đêm cho đến khi mùa giải kết thúc. Ta uống rượu, chơi bài, và bạn của ta là những kẻ không khả kính. Ta sẽ đối xử với nàng như một nhân tình, người yêu, bởi vì ta chắc như quỷ rằng mình không biết đối xử với một người vợ là như thế nào. Nếu đó không phải là những điều nàng muốn, hãy nói với ta ngay bây giờ, và trở lại với nữ hoàng của nàng.”

Giọng chàng lạo xạo, một người đàn ông đang nói những điều mà chàng không biết phải nói như thế nào.

Ainsley buộc bản thân cười. “Chàng biết không, em đã từng nghĩ rằng nếu chàng cầu hôn một phụ nữ thì đó sẽ điều lãng mạn kinh khủng, có lẽ là trên một con thuyền giữa một hồ nước trong xanh như pha lê. Chàng sẽ ngả người cô ấy ra và khiến cô ấy mê mẩn trong sung sướng.”

“Ta không lãng mạn, Ainsley. Ta chỉ muốn nàng bên ta.”

Những lời của chàng khiến nàng rạo rực, hơi ấm xua tan đi cái giá lạnh của tháng chín. “Chàng đang nói là chàng muốn chúng ta cư xử như những tình nhân nhưng lại kết hôn để thoát khỏi bê bối?”

“Như thế, nếu nàng mệt mỏi với ta, nàng sẽ không phải chịu rủi ro là anh trai nàng sẽ từ chối bao bọc nàng. Nàng sẽ luôn có tiền và một nơi để sống như vợ của ta. Ta sẽ chu cấp cho nàng không phụ thuộc vào việc nàng nghĩ gì về ta.”

Nàng chớp mắt. “Lạy Chúa, chàng đang kết thúc cuộc hôn nhân trước cả khi nó bắt đầu.”

“Ta là một người chồng tồi tệ trước đây, và ta không thể hứa là ta sẽ không tồi tệ một lần này nữa. Nếu nàng không muốn điều này, nàng có thể rời khỏi chuyến tàu ở bến tới.”

Họ đang lao đi vùn vụt, chạy xuyên qua màn đêm đen thẫm.

“Tất cả hành lý của em đều ở trên tàu,” Ainsley nói. “Thế nên em phải cưới chàng hoặc chịu nguy cơ là chàng sẽ vất tú quần áo mới của em ra ngoài.”

Một lần nữa nàng nhìn thấy ngọn lửa của nỗi hoảng sợ, thứ mà chàng che đậy bằng sự tức giận. “Lúc mà nàng không muốn sống với ta, nàng hãy nói với ta. Hiểu không? Không li dị, không ly thân, không có những vụ âm ỉ. Nàng chỉ cần nói với ta, và ta sẽ cho nàng một ngôi nhà để sống và tiền để có thể làm bất cứ điều gì nàng muốn.”

“Em sẽ giữ nó trong đầu.”

Cameron cầu nhàu. Chàng ép bàn tay mạnh mẽ ra sau gáy nàng và ấn một nụ hôn nồng nhiệt lên đôi môi nàng.

Ấm áp, hân hoan, mạnh mẽ. Ainsley quẩn cánh tay nàng quanh chàng và đang hiển. Quyết định chạy trốn cùng với chàng là lựa chọn khó khăn nhất mà nàng từng trải qua. Nhưng nàng biết rằng nếu nàng không đến thì nàng sẽ ân hận mãi mãi. Định mệnh đã cho nàng một cơ hội, và nàng nhận ra rằng nàng không thể quay lưng lại với nó. Hay là với Cameron.

Thay đổi quyết định về chuyện kết hôn với chàng thì lại dễ dàng một cách kỳ cục. Nàng thuộc về người đàn ông này – nàng đang bỏ trốn cùng chàng. Nàng có thể làm bất cứ điều gì nàng muốn với chàng.

Ainsley đặt lưng xuống, khuyến khích chàng ngả theo nàng, và chàng đặt đầu nàng lên ghế. Trọng lượng của chàng trên cơ thể nàng khiến trái tim nàng đập thình thịch như búa tạ. Ainsley mạnh dạn vuốt ve lưng chàng rồi thấp dần xuống hông chàng và xiết lấy cặp mông săn chắc bên dưới lớp vải sọc.

Cánh cửa bật mở, Ainsley cố gắng nhào người lên, nhưng Cameron đẩy nàng về phía sau đây bảo vệ trong khi chàng chuẩn bị vật ngã kẻ xâm nhập.

Daniel đóng sầm cánh cửa và không hơn, không kém ngồi vào ghế đối diện. Cậu toe toét với Ainsley, lờ đi cha cậu. “Vậy là cuối cùng cô cũng ở đây rồi? Tuyệt vời. Bây giờ chúng ta sẽ có một vài trò vui nhé.”

>0<

Buổi sáng hôm sau, Ainsley Douglas đứng trong phòng khách của ngôi nhà tại London của Hart Mackenzie và kết hôn với Lord Cameron bằng một giấy phép đặc biệt mà chàng đã chuẩn bị thậm chí trước cả khi chàng rời Doncaster. Nhân chứng là quản gia và gia nhân của Hart cùng vợ con của họ. Daniel đứng bên cạnh cha cậu, mỉm cười như điên.

Mắt Ainsley cộm cộm nhưic nhối khi nàng lặp lại lời thề ước, chuyến tàu đã chạy suốt đêm, và đến London vào lúc sáng sớm.

Trước khi Ainsley có thể hồi phục sau cú sốc khi cha xứ tuyên bố nàng và Cameron là vợ chồng, Ainsley lại tiếp tục lên tàu cùng Cameron và Daniel, một chiếc nhẫn vàng nặng trĩu trên ngón tay nàng, thẳng tiến tới cảng Dover. Cameron muốn bắt đầu chuyến hành trình tới Pari ngay lập tức.

Ainsley quá hạnh phúc được rời nước Anh, bởi vì, dù nàng và Cameron đã chính thức kết hôn, cuộc bỏ trốn của họ vẫn đứng trên bờ vực trở thành vụ bê bối của thập kỷ. Lẽ ra là một vụ việc kín đáo mà Ainsley có thể che giấu được, như Eleanor đề nghị, nhưng cuộc hôn nhân bất ngờ với con cừu

đen của nhà Mackenzie sẽ nhanh chóng được tung lên báo chí.

Cameron không chỉ là em trai của một công tước, chàng còn là người thừa kế tước hiệu nếu Hart không có người thừa tự. Dù thế mẹ của Ainsley cũng là ái nữ của một tử tước, gia đình McBride không thực sự danh giá, quyền lực, hay giàu có. Cuộc hôn nhân này sẽ bị công khai chỉ trích là không môn đăng hộ đối và sẽ bị rêu rao trên cả nước. Đặc biệt là những lời đồn thổi việc Ainsley đã lừa mị Lord Cameron, kẻ nổi tiếng với phái nữ là sẽ thề không bao giờ lấy vợ, vào tròng hôn nhân. Nữ hoàng sẽ bị tăng huyết áp mắt.

Vì thế, Ainsley hạnh phúc khi lên tàu và trốn thẳng đến châu Âu. Patrick và Rona, khi họ nhận được điện tín của nàng, hẳn cũng sẽ choáng váng và hoang mang như nữ hoàng.

Nhưng Eleanor đã đúng: Ainsley không còn là một nàng mới ra mắt lần đầu còn đầy ngỡ ngàng. Nàng là một quả phụ đáng kính từng trải, đưa ra những lựa chọn với một cái đầu sáng suốt.

Ừ thì, gần như là sáng suốt, Ainsley nghĩ khi Cameron sau khi soát vé đã ngồi lại bên nàng trong khoang. Cơ thể to lớn của chàng gần như chiếm hết chỗ, chẳng còn khoảng trống nào giữa họ cả. Liên quan đến Cameron, thì nàng khó mà suy nghĩ thấu đáo được lắm.

Daniel đi thẳng tới chỗ họ, tươi cười hơn hở. Cứ như bình thường thì Cameron đã để Daniel lại với Angelo ở Berkshire cho tới học kỳ ở Michaelmas bắt đầu và Daniel trở lại trường. Đó là thu xếp của họ hàng năm, Angelo không muốn rời nước Anh và bỏ lại gi đình, Cameron thì không tin tưởng ai khác để mà giao lũ ngựa của chàng trong lúc đi xa. Hơn nữa du lịch nước ngoài là quá nguy hiểm cho một gã gypsy dù thế nào đi nữa.

Nhưng Daniel đã cầu xin được đồng hành cùng họ. Ainsley, nhìn thấy sự cô đơn tuyệt vọng trong mắt cậu bé, đã đồng ý đưa cậu theo. Cameron đã cân nhắc cẩn kỹ và đồng ý.

Họ đã tạm dừng cuộc hành trình tại Le Havre, nơi Cameron đặt ba phòng sang trọng nhất khách sạn, mỗi phòng cho một người: chàng, Ainsley, và Daniel. Khi Ainsley chỉ ra rằng giờ họ đã kết hôn, họ có thể chung phòng, nàng không thể đoán biết được ý của Cameron qua cái nhìn của chàng và chàng đưa ra lý do là những căn phòng này quá nhỏ và chàng sẽ chiếm hết tất cả chỗ mất.

Ainsley nghĩ là nàng sẽ không để ý việc Cameron sẽ chiếm hết chỗ trên giường ngủ của nàng, nhưng Cameron đã không cho nàng cơ hội để mà phản đối. Trong nhà hàng tối đó, Daniel ăn uống ngon lành, và Cameron thì dùng bữa như thường lệ. Ainsley lại cảm thấy nôn nao và chẳng ngon miệng gì cả.

Tối muộn, khi Ainsley đang chải tóc nàng trước khi đi ngủ, Cameron bước vào phòng nàng, đóng cửa lại, và khóa nó sau lưng chàng.

Ainsley đông cứng người, chiếc lược chải tóc ngưng lại trên tay nàng. Nàng chưa được ở riêng với Cameron phút nào kể từ lúc Daniel xen vào giữa họ lúc trên tàu ở Doncaster. Giống như là một chàng trai trẻ đi kèm vậy, cậu đã bám dính lấy họ cho tới tận sau bữa ăn muộn tối nay, rồi nói lời chúc một đêm vui vẻ ở bên ngoài phòng ăn.

Không phải đi ngủ, Ainsley nhận ra. Daniel đã tản bộ vào trong sảnh chờ, có lẽ là để hút thuốc và chơi bài. Cameron để cậu đi mà chẳng nói lời nào, và Ainsley nghĩ rằng thế là khôn ngoan nhất khi không bị can thiệp vào đêm đầu tiên của nàng với tư cách Lady Cameron Mackenzie.

Lady Cameron. Từ giờ là thế rồi. “Chàng định làm gì?” nàng hỏi đầy tươi tắn. Cameron đến bên nàng, gỡ cái lược chải tóc từ tay nàng, và đặt nó lên bàn. Miệng chàng nóng bỏng trên cổ nàng khi chàng bắt đầu cởi cúc áo ngủ của nàng.

Ainsley khép hờ đôi mắt và tựa lên người chàng. “Ta nghĩ sẽ là tất cả cúc vào đêm nay, đúng không?”

Cameron cắn nhẹ lên má nàng. Những ngón tay của chàng nhanh chóng tháo hết những cái cúc, và chàng luôn đôi tay vào trong chiếc đệm ngủ ấm áp của nàng. “Ta đang chết vì nàng.”

Chết ư. Đúng thế. Ainsley đã rạo rực vì chàng hàng tuần rồi. Họ ngồi ngay cạnh nhau trên chuyến tàu tới Dover, Daniel ngay bên cạnh họ, và lúc ở trên phà họ ngắm nhìn nước Anh từ phía bong, đứng ngay sát bên cạnh nhau mà không chạm vào nhau. Thật là đau đớn.

Cameron bùng bùng cả người khi nếm hương vị của nàng, thật ngọt ngào và ngon lành. Ngắm nhìn nàng, với một nụ cười nửa miệng, đôi mắt nàng cũng lấp lánh tinh quái. *Ta đang đau đớn vì em, vợ của ta.*

Vợ của ta.

Ngực nàng nặng trĩu trong đôi tay chàng. Ainsley thở lên miệng chàng trong khi chàng đùa nghịch, rồi một tay chàng xuống thấp hơn, khum lấy vùng đồi bí ẩn giữa hai chân nàng tìm thấy những sợi loăn xoăn ở đó ẩm ướt và nóng bỏng. Ainsley hít một hơi đầy thích thú khi bung tỏa hương thơm của nàng, ấm áp và khuấy động.

Cameron ngẩng lên và vặn nhỏ ngọn đèn. Căn phòng gần như chìm trong bóng tối, nhưng Cameron muốn thế. Chàng có quá nhiều sẹo, quá nhiều dấu vết tổn thương cũ, những thứ mà chàng không muốn nàng trông thấy.

Chàng nâng Ainsley thẳng lại và kéo chiếc váy ngủ ra. Ainsley tựa một tay vào chiếc bàn trang điểm, hơi lạnh, khóa thân, đang chờ đợi xem người đàn ông của nàng cởi đồ.

Cameron tự cởi bỏ áo khoác, cà vạt, áo chèn, áo sơ mi ngoài, quá nhiều lớp ngăn cách giữa chàng và nàng. Chàng kéo chiếc áo sơ mi lót ra khỏi cơ thể trần trụi, tuột vớ và giày ra khỏi chân.

Rồi chàng do dự, đứng đó chỉ với chiếc váy. Chàng có thể để nguyên như thế, vì chàng đã quăng cái quần nhỏ trước khi vào phòng nàng rồi. Chàng chẳng bận tâm lắm nếu nàng thấy những vết sẹo trên đùi chàng, nhưng có những vết khác kinh khủng trên mông chàng, và chàng không chắc là muốn nàng trông thấy.

Ainsley đan ngón tay quanh eo chàng và kéo mạnh. “Nào giờ thì, chàng trai, đừng tỏ ra rụt rè chứ.”

Cameron cười vang giòn giã. Cameron Mackenzie chưa bao giờ bị gọi là rụt rè trong đời chàng cả.

Cái quái quỷ gì thế này? Chàng đã tháo cái váy và thả nó rơi xuống, cùng lúc chàng ngồi xuống ghế. Nó là một cái ghế tinh tế, một chiếc ghế trong phòng thay đồ của quý cô, và Cameron cảm thấy mấy cái chân ghế mảnh dẻ hơi run.

Ainsley trao cho chàng một nụ cười e thẹn khi nàng lang thang những ngón tay lên ngọn giáo dài và đang rộn rã của chàng. Cameron rên rỉ khi ngọn lửa bùng lên trong chàng. *Đang chết vì nàng không phải là nói quá chút nào.*

Cameron chộp lấy eo nàng và kéo nàng xuống với chàng, khít khao nàng với chàng trên ghế. Ainsley lim dim đôi mắt, nụ cười của nàng trở nên mê đắm khi Cameron dẫn dắt nàng.

A, trở lại nơi chốn của ta. Vị trí trên ghế khiến chàng đẩy sâu vào trong nàng, Ainsley cuộn tròn lấy chàng. Và nàng ép sát lấy chàng.

Cameron nói lỏng bàn tay trên hông nàng, hôn cổ nàng, cảm nhận da thịt bằng răng chàng. Khi chàng bú mút, nàng kêu lên những tiếng mềm mại. Chàng bú mạnh hơn, đánh dấu nàng. *Của ta. Không phải của bất cứ kẻ nào khác.* Chết tiệt, cảm giác thật tuyệt khi nói những lời này.

Ainsley làm rung chuyển chàng, cơ thể nàng theo bản năng muốn tận hưởng chàng nhiều nhất như có thể. Cameron hướng dẫn nàng chuyển động để đem lại cho cả hai khoái cảm tuyệt diệu nhất.

Ngực nàng vẫn vút trên ngực chàng, đôi đầu vú mãi miết với chàng trong niềm đam mê. Nàng hôn miêng chàng, những nụ hôn vụng về đắm đuối.

“Là thế đấy,” Cameron thì thầm. Chàng cắn nhẹ tai nàng. “Đó là cách để yêu ta, Ainsley của ta.”

Câu trả lời của nàng chỉ là một tiếng rên êm ái của khoái lạc.

“Nàng thật chặt và ẩm ướt,” chàng nói. “Ainsley tinh quái, quá ẩm ướt cho tình nhân của nàng.”

Lời nàng nhỏ nhẹ, “Umm,” khiến trái tim chàng đập dữ dội.

Họ cùng rung lắc với nhau, chiếc ghế kéo kẹt như phản đối, đôi chân Ainsley quấn chặt quanh chàng. Cameron miết bàn chân trần trên tấm thảm, vuốt ve đôi tay trong làn tóc mây của Ainsley, và đánh mất chính mình.

Chàng sắp kết thúc quá sớm. Cameron gầm lên, chưa sẵn sàng, vẫn muốn hòa nhịp với nàng thật lâu cho tới hết đêm. Nhưng cơ thể chàng quá hào hứng, Ainsley lại quá mềm mại và xinh đẹp. Hương vị đàn bà, và yêu đương, đã tháo bỏ chàng.

Hơi thở của Ainsley bắt đầu trở nên nhanh hơn khi nàng đạt đỉnh, hông nàng rung lên trong một vũ điệu mà nàng chưa bao giờ được dạy.

Cameron làm theo mong ước của nàng. Mông chàng rời chiếc ghế khi chàng đâm thẳng vào trong nàng, thúc hông nàng thật nhanh và mạnh mẽ.

Những lời lẽ trào ra từ miệng chàng thẳng đuột và tục tĩu khi ca ngợi cơ thể của nàng và điều mà nó là làm với chàng. Ainsley đỏ bừng, đôi mắt nàng lấp lánh, tiếng nức nở của nàng vang lên khi chàng nói.

Và khi giọng nàng vỡ ra – *Vâng, vâng, Cameron, xin chàng!* – Cameron đã tới. Chàng đã nửa rời khỏi ghế, Ainsley thét lên sung sướng. Tiếng hét của Cameron hòa chung với nàng.

Chàng rút trở lại xuống ghế, mấy cái chân của nó chắc chắn là sắp sụp xuống tới nơi, nhưng chúng vẫn trụ được.

“Ta làm nàng đau không?” Chàng hôn nàng, vén mái tóc nàng. “Bé yêu, ta có làm nàng đau không? Nàng ổn chứ?”

Ainsley làm yên chàng với những ngón tay. “Cam, em ổn. Nó thật đẹp. Quá tuyệt vời.” Cameron ôm chặt lấy nàng, vẫn còn khó thở sau kết cục. Nàng mềm mại và ấm áp và nệm nàng, ngửi nàng đều quá tuyệt.

Không cho tới khi chàng nhận ra mình lại đang cứng lên lần nữa, có phải Cameron đã nhận ra chàng vừa gieo hạt giống của mình vào trong nàng. Không thể nào lùi lại, và không phải vì chàng nhớ ra là nàng đã là vợ chàng. Hôn lễ và tất cả vẫn chưa mang lại ấn tượng ấy cho cảm quan của chàng.

Chàng chỉ muốn ở bên trong Ainsley và ở lại đó, nơi mọi thứ an toàn và lỏng lẻo, và sự dịu dàng của nàng ôm lấy chàng và khóa lấp đi mọi đau đớn trong tâm hồn chàng.

(:I I:)

Cameron yêu nàng thêm hai lần nữa trên ghế, rồi chàng bế nàng lên giường. Ainsley lơ mơ khi chàng kéo chăn đắp cho nàng và túm lấy cổ tay chàng khi chàng định bỏ đi.

“Hãy ở lại với em,” nàng thì thầm.

Chàng nhìn xuống nàng một lúc lâu, không nói gì, Ainsley nghĩ, vì đang bận chiến đấu với điều gì đó bên trong chàng. Chàng không nói gì vì chàng không thể.

Cameron nắm chặt tay, khẽ nuốt xuống, một gã đàn ông to lớn ngon lành chẳng mặc gì ngoài một cái váy quần lỏng lẻo quanh hông. Nàng thấy chàng đang cố làm dịu cơn giận dữ của chàng, từng chút từng chút một, trong khi chàng ghim cái nhìn của chàng lên nàng. Chàng đang không nhìn nàng, nhưng đôi mắt chàng chưa bao giờ rời khỏi nàng.

“Gần sáng rồi,” chàng cân trọng nói. “Chúng ta sẽ đi chuyến sớm. Ngủ đi.”

Chàng quay đi và sải bước về phía cửa, đóng sập mạnh tới mức khiến mấy tấm màn trên đầu giường khẽ rung rinh. Ainsley nghe tiếng chàng đi qua hành lang và đóng rầm cánh cửa phòng chàng. Rồi, một tiếng lách cách nhỏ của cái khóa.

Ainsley nằm lún xuống giường, thở dài đau đớn. Cơ thể nàng ngân nga từ tình yêu ngọt ngào, ấm áp họ đã cùng trải qua trên ghế. Cameron đã ân ái với nàng bằng toàn bộ cơ thể chàng. Chàng là một gã to lớn, và chàng ôm nàng để nàng khỏi ngã, dồn tất cả trọng lượng của cả hai lên một mình chàng.

Sao một gã đàn ông dữ dội như vậy lại có thể quá dịu dàng đến thế, Ainsley đã chẳng biết, vì Cameron đã cố tình tỏ vẻ như vậy.

Nhưng nỗi sợ của chàng khi nàng yêu cầu chàng ở lại là thật. Nỗi hoảng sợ sâu kín ánh lên trong mắt chàng, và chàng đã chiến đấu với bản thân để rời khỏi nàng.

Giống như là một người đàn ông mạnh mẽ nên sợ hãi nàng sẽ nổi giận. Ainsley đã xác định rõ ràng rồi và ngẫm nghĩ cân trọng đến tận cùng sâu xa của vấn đề, để Cameron giải thích về cảm giác của chàng, và xóa tan đi những gì đã xảy ra với chàng là điều tốt nhất nàng có thể làm. Nàng sẽ làm điều đó.

Hai trạng thái xúc cảm – hứng khởi vì chuyện ân ái và lo lắng cho Cameron cứ rối beng khiến nàng không thể nghỉ. Nàng mệt mỏi tới mức nàng không thể thư giãn mà ngủ được cho tới khi nàng ngồi trên con tàu lắc lư đến Pari trong ánh nắng lung linh của buổi sáng.

@_@

Khi họ đến Pari, một cỗ xe lộng lẫy tới đón họ về ngôi nhà Cameron thuê trên phố Rue de Rivoli. Ngôi nhà sáu tầng, với một hàng rào sắt uốn lượn chạy dọc tới tiền sảnh và khum thành một mái vòm lộng lẫy.

Ainsley có phòng ngủ riêng của nàng ở đây, với nhiều cửa sổ có thể nhìn ra khu vườn sau ngôi nhà. Phòng của Cameron ở dãy trước, cùng với Daniel ở tầng trên tầng của họ.

Ngôi nhà thực sự rất thanh lịch, xinh đẹp, hiện đại, và hoàn toàn khác với những nơi Ainsley đã từng sống. Các dinh thự riêng của nữ hoàng thường đông đúc, lộn xộn và trưng bày toàn bộ những bức ảnh gia đình, những căn phòng khách rộng lớn và xa hoa. Nhà của Cameron được lát đá hoa mát mẻ và tấm dán tường tươi sáng, trong nhà treo những bức họa mang phong cách mới như của Degas, Manet, Monet, và của danh họa trẻ Renoir. Nội thất được bọc thủ công có vẻ không theo kịp được những đồ nội thất được chạm khắc trang trí cầu kỳ ngày nay.

Tiền bạc đã được đầu tư vào ngôi nhà này, và khá hiệu quả - cứ như là Mac đã đề xuất về những

bức họa còn Isabella thì phụ trách phần trang trí – nhưng nó vẫn là ngôi nhà của một người độc thân. Nhẹ nhàng và thanh lịch, nhưng cũng có chút trống trải.

Khi Ainsley đề nghị nàng sẽ khâu vài chiếc gối cho phòng khách, Cameron nhìn nàng như thể nàng mất trí. Rồi chàng đưa nàng đi mua sắm.

Ainsley đã thăm Pari một lần, trong chuyến đi định mệnh tới Châu Âu cùng Patrick và Rona, nhưng họ chỉ thuê mấy căn phòng trong một khách sạn nhỏ ở một quận bình thường. Rona quá e dè trước chốn đô thành và chỉ ấy chẳng muốn dạo chơi quá xa chỗ khách sạn, thế nên Ainsley mới chỉ thấy được một ít của Pari.

Cameron chỉ cho nàng cả một thế giới mới. Chàng đưa nàng tới những cửa hàng bán tất cả mọi thứ mà một gia chủ có thể muốn có, các hãng đại lý tốt nhất có thể bán những món đồ tuyệt vời nhất, và những sạp hàng với tràn ngập những món đồ nghệ thuật đắt giá. Ainsley có thể mua những cái gối làm sẵn hoặc đặt hàng theo ý thích của nàng. Nàng đã làm thế, nhưng khi nàng tới một sạp hàng chuyên về những loại chỉ thêu thượng hạng nàng đã tự sắm cho bản thân một giỏ thêu mới với đầy đủ mọi thứ mà nàng cần. Thật là thiên đường.

Họ ăn trưa tại một quán café, và Ainsley khám phá ra vài thứ khác của Pari tuyệt diệu – những cái bánh. Ainsley yêu bánh, và cách chế biến thành vô số những lớp mỏng sô cô la hay là mứt hoặc xi rô đường đều thỏa mãn tâm hồn nàng. Nàng ăn một miếng lớn trong suốt chuyến thám hiểm mua sắm thứ tư của họ và liếm sạch cái nĩa, ngược lên thì thấy Cameron đang nhìn nàng với ánh mắt thích thú.

Ainsley nhún vai. “Em thích bánh.”

“Pari có những chiếc bánh tuyệt nhất,” Daniel nói, lao vào miếng bánh thứ hai của cậu. “Mọi quán café trên đại lộ này đều có bánh đặc sản riêng của họ. Cô có thể dọc phố và thưởng thức mỗi ngày mỗi vị khác nhau.”

Ainsley cười rạng rỡ. “Ừ, nhất định thế.”

Cameron chỉ cười họ, rất âm áp. Đây là lần đầu tiên chàng cười từ khi Ainsley đi cùng chàng ở Doncaster. Ainsley thưởng thức tiếng cười khi nàng thưởng thức nốt miếng bánh kem sô cô la cuối cùng ở trên đĩa của nàng.

Đêm đó, Cameron dẫn nàng tới một thế giới mới khác, một nơi mà Ainsley mới chỉ được lướt qua trên báo chí. Đích thân Cameron chọn trang phục cho nàng – một bộ đầm sa tanh kết hợp giữa màu đỏ thẫm và màu bạc, Isabella đã hình dung nó một cách hoàn hảo cùng với chuỗi kim cương mà Cameron đã tặng nàng ở Kilmorgan.

“Nó quá là không đoan trang,” nàng nói khi Cameron đặt chuỗi kim cương lên ngực nàng và cài khóa.

Ánh mắt Cameron bắt lấy ánh mắt nàng trong gương tại bàn trang điểm của nàng. “Không có gì đoan trang với nàng lâu nữa, Ainsley Mackenzie. Nàng là một phụ nữ xinh đẹp. Ta muốn tất cả phải

trông thấy nàng xinh đẹp dường nào, và ghen tỵ với ta.”

“Em đùa thôi.”

Chàng hôn lên cổ nàng. “Ta thì không.”

Ainsley cảm nhận thấy như không phải chính mình khi Cameron dẫn nàng vào đêm hội Pari, kéo nàng vào vòng xoáy của những người đầu tiên. Hơn thế nàng có Cameron bên cạnh trong bộ cánh đen và cái váy sọc của nhà Mackenzie. Chàng là một người đàn ông cường tráng với vẻ đẹp thô ráp, và giờ chàng thuộc về nàng. Các quý cô nhìn nàng đầy ghen tỵ và tò mò, tự hỏi cô nàng tóc vàng này là ai mà bỗng được một gia thế như Lord Cameron.

“Chúng ta phải ăn bánh ngay sau vậy,” Ainsley nói khi nàng nhăm nháp ly sâm panh ở nhà hàng Drouant. “Một cái sô cô la với kem ở giữa. Em nghĩ đó là sở thích của em, dù em không chắc lắm. Em có quá nhiều sự lựa chọn.”

Bánh là một chủ đề an toàn. Mặc dù đã quyết tâm, nhưng cứ khi nào Ainsley định mang vấn đề cả hai sẽ ngủ chung giường, đôi mắt Cameron lại rần rần, và chàng đổi chủ đề. Thường là theo lối nóng nảy. Chàng đã bắt đầu làm thế nếu như chàng nghĩ quá nhiều tới việc Ainsley có ý định nói đến chữ *giường*. Cuộc nói chuyện của họ giảm thiểu đến mức vô nghĩa, họ làm tình vẫn mãnh liệt nhưng chẳng nói lời nào.

“Hầu hết phụ nữ muốn chạy loanh quanh tới những đại lộ mua sắm trang sức và mũ nón,” Cameron nói. “Nàng thì lại chạy thẳng tới *cửa hàng bánh ngọt*.”

Ainsley sử dụng lại đúng cái điệu bất cần của chàng. “Có lẽ đó là vì bọn em chỉ được phép ăn những lát bánh quá ư là mỏng tang hồi ở Học viện quý cô Pringle. Em đã học được là nếu em muốn bánh, em phải ăn cắp nó.”

“Vậy ra đó là để giải thích cho đời sống phạm tội của nàng.”

“Cái bánh đáng để ăn cắp mà, chàng có thể chắc chắn thế. Đầu bếp là người Pháp, và bà ấy biết làm thế nào để trộn đều từng lớp từng lớp caramen với kem lại với nhau. Giờ thì em nhận ra là bà ấy mới chỉ cho chúng em nếm mùi chút đỉnh của nước Pháp tuyệt diệu.”

“Ta sẽ đưa nàng đi cả nước để nàng có thể thưởng thức bánh của mỗi vùng,” Cameron nói.

“Thật không? Sẽ thực sự tuyệt vời – ”

Ainsley bị cắt lời bởi tiếng kêu kinh ngạc của một người phụ nữ đột nhiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh nàng và tự ý dùng ly sâm panh của Ainsley.

“Lady Cameron Mackenzie, tôi tin là vậy,” Phyllida Chase nói, và cười. “Thực thế ư, cô em, quá tệ cho em rồi.”

Chương 20

“Ồ, không phải hốt hoảng thế chứ.” Phyllida đặt cái ly xuống, rồi lấy một con hầu từ đĩa của Cameron và bỏ vào miệng. “Tôi nghĩ rằng nó rất tuyệt vời, em đã bỏ trốn cùng với Lord Cameron. Tôi mừng cho em, dù là anh ấy đã ném tôi đi vì một phụ nữ trẻ tuổi hơn.”

Đôi mắt cô ta lấp lánh hòa chung với tiếng cười giòn tan vui vẻ của cô ta. Băng giá trong Phyllida Chase đã tan chảy.

“Cô tham gia cùng chúng tôi chứ, Phyllida?” Ainsley lạnh lùng hỏi. “Họ sẽ mang cho cô đĩa và ly riêng theo yêu cầu của cô.”

Phyllida trao cho nàng một nụ cười tỏa nắng. “Thật là đáng yêu.” Cô ta quay ra và vẫy với đám đông. “Giorgio, em ở đây. Em vừa tìm thấy vài người bạn.”

Một gã đàn ông tóc đen, vai rộng di chuyển qua những cái bàn đến chỗ họ, và Cameron đứng lên để chào hỏi anh ta.

Phyllida nắm lấy tay anh ta khi anh ta tới chỗ họ. “Để em giới thiệu, anh yêu, đây là Lord Cameron và tân phu nhân. Ainsley, đây là Giorgio Prario, một danh ca nổi tiếng. Giorgio, anh yêu, họ vừa mời chúng ta cùng ăn tối với họ.”

Gã người Ý thực sự rất cao, và anh ta đứng ngang ngửa với Cameron. Nhưng Quý ông Prario thân thiện bắt tay thật chặt với Cameron. “Vâng, nhà quý tộc Scot đã giúp đỡ chúng tôi tới được nơi hạnh phúc hơn. Tôi cảm ơn ngài.” Anh ta cúi chào Ainsley. “Thư quý phu nhân. Tôi cũng cảm ơn bà.”

Ainsley chớp mắt. “*Cameron* đã giúp đỡ ngài?”

Hai người đàn ông ngồi xuống và phục vụ bàn nhanh chóng xuất hiện bày biện bộ đồ ăn, ly tách và khăn ăn. Sấm panh được rót thêm, và quản lý khách sạn đích thân chọn đề xuất những món tuyệt hảo trong bếp với họ. Cameron là một người giàu có, và mọi nhà hàng ở Pari đều biết điều đó.

“Tiền chuộc những lá thư đó, cô em,” Phyllida nói khi những nhân viên phục vụ cuối cùng cũng rời đi. “Em đã không nghĩ là tôi thực sự quan tâm tới chuyện này nọ của nữ hoàng với tên kỵ sỹ của bà ta đấy chứ, phải không? Tôi chỉ quan tâm tới việc bà ta có thể trả bao nhiêu để cứu vãn sự hổ thẹn của bản thân thôi.” Cô ta tươi cười với Cameron. “Sự hào phóng của Cam đã cho tôi thứ cuối cùng tôi cần để Giorgio và tôi có thể gây dựng một ngôi nhà ở đây. Chồng tôi vẫn đang bận rộn với chuyện ly dị tôi ở London, và khi mọi việc xong xuôi, Giorgio và tôi sẽ kết hôn.”

Phyllida rạng ngời hạnh phúc. Nụ cười rạng rỡ, đôi mắt mềm mại, và cô ta trông trẻ trung hơn hẳn người đàn bà lạnh lùng, toan tính mà Ainsley đã đối mặt trong khu vườn ở Kilmorgan.

“Giorgio giờ là một danh ca bậc nhất ở Châu Âu,” Phyllida tiếp, giọng đầy tự hào. “Hoàng gia đều cho vời chàng. Chàng sẽ có một buổi hòa nhạc tối mai tại nhà hát. Hai người nhất định phải đến nhé. Hai người sẽ hiểu sự say mê của tôi đối với chàng khi hai người nghe chàng hát.”

“Nhưng, Phyllida,” Ainsley ngắt lời ngay khi Phyllida nghỉ lấy hơi. “Tại sao lại phải lắt léo với những lá thư làm gì? Tại sao không chỉ cần nói với tôi là cô cần tiền để làm gì đó? Tôi hẳn là có đôi chút cảm thông, hoặc thậm chí sẽ cố giúp đỡ cô mà.”

Mắt Phyllida mở to. “Thú nhận với cận thần đoàn chính của nữ hoàng rằng tôi muốn chạy trốn khỏi người chồng hợp pháp của mình? Với cô, người quá nổi tiếng chung thủy với một lão già chán chết?” Phyllida nâng ly sâm panh lên. “Tôi *quá đôi hân hoan* khi thấy cô đề cho Cameron làm hồng cô.”

Giorgio quay sang Cameron hỏi về chuyện lũ ngựa, và hai người đàn ông say sưa với câu chuyện của riêng họ. Ainsley ngắm Cameron đang trở nên hào hứng với cuộc trò chuyện về các giải đấu khác.

Tôi đã bị làm hồng, Phyllida thân mến. Cameron đơn giản là khiến tôi thừa nhận nó thôi.

“Chắc chắn cô có thể mượn tiền đâu đó mà không cần phải tổng tiền chứ,” Ainsley nói. “Không hẳn. Những người được cho là bạn tôi thì đều quay lưng và làm ngơ giống như cô thôi. Họ thà tuân theo các quy tắc và sống trong đau khổ còn hơn là mạnh dạn giành giật lấy những phút giây hạnh phúc. Bên cạnh đó, tôi muốn trừng phạt Nữ hoàng bé nhỏ vì đã ép buộc tôi phải kết hôn với một lão già băng giá. Với Mr. Chase, một người vợ là cỗ máy không hơn, phải đứng bên cạnh lão và nói những điều đúng đắn đúng lúc – để có lợi cho lão. Tôi ngạc nhiên là lão không nhốt tôi vào tủ quần áo mỗi đêm và lại đe dọa tôi vào mỗi sáng.”

“Ngài Prario là hạnh phúc mà nữ hoàng đã tước đoạt khỏi cô ư?” Ainsley hỏi, nhớ lại cuộc đối thoại của họ lúc trong vườn. “Đó là lý do bà bắt cô phải lấy Mr. Chase?”

“Không, không phải, tôi chưa gặp Giorgio cho tới một năm trước. Nhưng cũng tương tự thế - mười năm trước, một người đàn ông tuyệt vời trên thế giới đã hỏi cưới tôi, nhưng nữ hoàng đã từ chối để tôi đi. Chàng không đủ giàu có và gia thế tốt để có thể thỏa mãn đòi hỏi của nữ hoàng, và bà ta đã thuyết phục gia đình tôi theo ý bà ta. Tôi khi đó còn quá trẻ và quá e sợ một chuyện đơn giản là chạy trốn với chàng. Giờ chàng đã đi rất xa, sang Mỹ, có lẽ là đã cưới ai đó rồi. Mr. Chase đang tìm kiếm một cô vợ tương xứng khi đó, và nữ hoàng đã gây áp lực lên gia đình tôi để buộc tôi thay vào đó kết hôn với lão. Victoria của chúng ta đã vui dập tôi trong đau khổ suốt mười năm đằng đẳng. Tôi quyết định là bà ta cần phải chịu đựng nó một chút, cho dù bà ta sẽ chẳng bao giờ hiểu được bà ta đã gì với tôi.”

Ainsley nghĩ nàng đã hiểu ra đôi chút. Phyllida là một phụ nữ nồng nhiệt, và bị kìm kẹp bởi một gã đàn ông không hề có chút hứng thú với cô thì quả là rất, rất kiên cường. Cuộc hôn nhân của Ainsley cũng không phải lựa chọn của nàng, nhưng ít nhất John Douglas cũng là một người ấm áp. Thân thiện và tử tế, ông đã làm hết sức mình để khiến cô dâu trẻ của ông thấy hạnh phúc. Thực tế là dù ông không hẳn là thành công nhưng cũng không phải lỗi của ông.

Tuy nhiên, có một điều mà Ainsley *không* hiểu được. “Nếu cô yêu ngài Prario, Phyllida, tại sao cô lại cặp kè với Cameron?”

Phyllida phẩy tay. “Vì Camron nổi tiếng hoang phí những món quá rất đắt tiền cho những quý cô của anh ta.” Phyllida nhìn thẳng vào chuỗi kim cương của Ainsley, và Ainsley ngừng việc bản thân đang chạm vào sợi dây trên ngực. “Giorgio và tôi muốn bỏ trốn, nhưng cả hai đều không xu dính túi. Chàng kiếm tiền bằng giọng hát, và tôi chỉ làm cách mà tôi biết – là lấy ở những gã đàn ông khác. Cameron rất hào phóng, cô phải thừa nhận là thế.”

“Vậy ngài Prario không quan tâm tới việc này sao?”

Giorgio đang hăng say thảo luận với Cameron, giờ chủ đề đã chuyển sang thể thao nói chung. Anh ta trông chẳng có chút bận tâm nào khi Cameron đã từng là người tình của người yêu anh ta.

“Giorgio hiểu là tôi yêu chàng đến phát rồ,” Phyllida nói. “Chàng biết những người như chúng tôi cần những khách hàng quen – ca sĩ thì cũng không khác quý cô là mấy. Giờ đây chàng đã có một người bảo trợ của riêng chàng, một quý ông lớn tuổi người Pháp rất giàu có đã tài trợ cho những danh ca trẻ tuổi. Thế nên chúng tôi không còn phải lo lắng về tiền bạc nữa.” Phyllida trao cho Ainsley một cái nhìn mơ màng. “Em không biết đâu, em thân mến, điều tuyệt vời là buổi tối được đi ngủ với người đàn ông yêu thương em. Thức dậy buổi sáng và nhìn thấy chàng, biết rằng một ngày của mình sẽ tràn ngập niềm vui. Đó là hạnh phúc thuần khiết.”

Không, Ainsley không biết đến điều như thế. Nàng đưa mắt ra xa, vờ như đang quan tâm tới những giọt sâm panh cuối cùng trong ly của nàng.

Phyllida có vẻ lo lắng, không biết rằng cô ta đã nói sai điều gì. “Tôi có thể nói rằng em quá tốt cho Cameron – trời ạ, anh ta *đã cưới* em, người đàn ông đã lớn tiếng tuyên bố rằng anh ta sẽ không bao giờ đi đến bàn thờ lần nữa. Mackenzie là những gã đàn ông cứng rắn, nhưng em dường như đã thuần hóa gã này được một chút rồi.” Cô ta nắm lấy tay Ainsley. “Hãy tới buổi hòa nhạc, em và Cameron, cả hai. Hai người sẽ không phải hối hận đâu.”

@_@

Quá đông người ở đây. Cameron chuyển về chỗ ngồi của chàng trong dãy cao phía trên sân khấu, Prario bắt đầu bài ca.

Thực tế là Phyllida đã nhồi nhét khu riêng của Prario càng nhiều người càng tốt đến mức Ainsley ngồi sát bên phải Cameron. Thế cũng tốt, vì sự hiện diện của quá nhiều người có nghĩa là chàng không thể lợi dụng sự gần gũi này như chàng muốn. Chàng phải ngồi đó, cương cứng và đau đớn, với hương thơm của Ainsley cứ ngan ngát, mà chẳng thể làm gì được cả.

Phyllida ngồi bên kia Ainsley, cùng với những người bạn Pari của Phyllida cũng đang yên vị trên ghế của họ. Khu riêng này khá nhỏ vốn là để trang trí theo lối kiến trúc nhà hát của thế kỷ mười tám, và Phyllida nhào người tới trước để xem Prario, gương mặt cô ta sáng lên với tình yêu.

Cameron phải công nhận là Prario tài năng. Giọng của anh ta ngân vang khắp nhà hát du dương, trầm bổng. Cameron cố chú tâm vào vẻ đẹp của âm nhạc, trong khi cái quần dài của chàng đang trở nên chật cứng. Chàng chẳng nên đếm xỉa đến những tâm hồn mong manh chất Pari làm gì và mặc cái váy của mình.

Ainsley tựa người lên chàng, hơi ấm của cơ thể nàng, giọng nói ngọt ngào của nàng đang rủ rỉ bên tai chàng. “Bao nhiêu cúc đây, Lord Cameron?”

Cameron chột nghẹn thở. Chàng cảm nhận được bàn tay đang đặt ở thắt lưng mình, góc ngồi của họ trong khu riêng khá tối để chàng có thể nhìn rõ. Mái tóc và đôi mắt của Ainsley sáng lấp lánh trong ánh đèn sân khấu, và nụ cười của nàng thật kêu gọi.

“Quý a,” chàng lầm bầm đáp lại.

“Em cho là bốn.” Hơi thở của nàng lay động mọi cảm giác.

“Tám.” Như thế là sẽ giải phóng cho chàng. “Toàn bộ số chết tiệt ấy.”

“Chàng đang mạo hiểm đấy, quý ngài của em.”

“Ta không tin là nàng sẽ làm thế,” chàng thì thầm.

Ainsley bật mở cúc đầu tiên, vẫn tro tro. Nàng giữ mắt trên sân khấu, ngồi khiêm nhường trong cái ghế của mình trong khi những ngón tay của nàng bật mở những cái cúc thật từ từ để tận hưởng chàng. Trái tim Cameron đập thành thịch như quai búa với mỗi cái cúc được tháo ra, và rồi chàng ngồi trong nhà hát kịch vwois chiếc quần mở toang.

Cameron mặc một chiếc quần lót dày để chống lại cái lạnh của tháng mười, nhưng chết tiệt đi nếu Ainsley không tìm được lối vào. Nàng đã tháo găng tay ra, chàng nhận thấy những ngón tay trần của nàng ôm lấy chàng.

Trên sân khấu, Prario đang tiến vào đoạn cao trào. Đám đông đang bông bênh theo từng nốt nhạc. Ainsley trượt tay xuống vật cương cứng nóng bỏng và to lớn của Cameron, xiết nhẹ.

Chàng giấu một tiếng rên. Âm nhạc rền vang, và âm thanh từ cổ Cameron chìm lìm trong những nốt ca của Giorgio.

Cameron tựa trán lên tay chàng khi Ainsley làm việc với chàng. Ainsley, cô nàng tinh quái, giữ cái nhìn trên sân khấu, thậm chí vẫn phe phẩy cái quạt của nàng, trong khi bàn tay trái của nàng bóp, kéo, vuốt ve, xoa nắn.

Khi những ngón tay của nàng chạm tới hai trái nặng của chàng, Cameron gần như bật nảy khỏi ghế. Chàng cố kiềm mình ngồi yên vị, tay chàng bấu chặt vào đùi trong khi bàn tay nàng đang âu yếm chàng.

Nàng đang khiến chàng trở nên hoang dại. Chàng muốn kéo Ainsley ngồi lên chàng và vùi sâu dưới lớp váy của nàng cho tới khi chàng hài lòng. Chàng muốn kéo nàng về phía chàng để ngấu nghiến một nụ hôn dài thật dài; chàng muốn gỡ hết những cái nút trên áo nàng và thưởng thức bữa đại tiệc nồn nà được bọc bên trong.

“Chết tiệt nàng đi,” chàng thì thầm.

Ainsley mỉm cười. Nàng lướt bàn tay lên xuống thật âu yếm, nóng bỏng. Chúa ơi, chàng sắp phun trào. Nghiến chặt răng để ngăn tiếng rên, nhưng chàng lại muốn hét to lên với cả thế giới điều mà người yêu bé nhỏ ngọt ngào của chàng đang làm với chàng trong bóng tối.

Bên dưới họ, Prario cũng ngân lên đoạn khúc cao trào, giọng anh trong trẻo và mạnh mẽ khi anh ngân cao những nốt nhạc. Anh mang điệu nhạc lên cao vút và vỡ òa rạng rỡ, cùng lúc Cameron cũng tuôn trào.

Cam giật lấy chiếc khăn tay trong túi và ấn nó lên người, Ainsley chỉ vừa kịp rút tay ra. Hạt giống của Cameron ào ạt tuôn đến theo những giai điệu ngập tràn cảm xúc của âm nhạc, cùng với hơi nóng của Ainsley đang vẩn vút quanh chàng.

“Ta muốn làm điều này tận sâu trong nàng,” chàng nói man dại vào tai nàng. “Ta muốn cảm nhận nàng run rẩy vì ta, biết rằng nàng là của ta.”

“Em cũng thích thế,” nàng thì thầm.

Cameron kiểm soát lại được cao điểm của mình khi giọng ca của Prario chuyển xuống đoạn thấp. Khúc cuối, Prario vung cánh tay lên và ngân lên lần cuối, một nốt nhạc cao vút.

Khả giả rào rào tán thưởng, và Phyllida khẽ chạm vào Ainsley, đôi mắt long lanh. “Không phải tôi đã nói chàng quá tuyệt vời đúng chưa?”

“Quả là vậy,” Ainsley nói bình thản khi Phyllida đứng dậy. Ainsley chỉnh lại đôi găng và đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt, bỏ lại Cameron vội vã gài lại cúc quần trong bóng tối.

(0o0)

Ngay khi cánh cửa đóng lại phía sau họ trong căn nhà, Cameron nói với người hầu. “Để chúng ta ở riêng.”

Được đào tạo bài bản, gã hầu vắn nhỏ cây đèn và kín đáo lui bước. Trái tim của Ainsley bay vút lên trong sự phấn khích. Cameron đã từ chối lời mời của Phyllida tham dự dạ hội sau buổi diễn và gần như đẩy Ainsley lên thẳng cỗ xe, yêu cầu người đánh xe nhanh chóng về nhà.

Giờ thì Cameron ấn Ainsley vào bức tường trong bóng tối, ghim chặt cổ tay lên phía trên đầu nàng. Chàng hôn nàng không nói một lời, không để nàng nói hay hỏi han chi hết. Chàng vừa đẩy vừa nâng Ainsley lên bức tường cho tới khi ngang tầm mắt với chàng

Những nụ hôn của chàng dữ dội, nóng bỏng. Cameron hẳn đã giữ ý định của chàng đến phát cuồng sau khi nàng đùa nghịch với chàng trong nhà hát, nhưng giờ thì chàng để nó bùng nổ.

“Lặng lơ,” chàng thì thầm. “Dụ dỗ ta cả ở nơi công cộng.”

Ainsley liếm lên miệng chàng. “Em thích thế. Em tin là chàng cũng thích.”

Giọng nói của chàng mềm mại nhưng dữ dội khi chàng dùng ngôn từ giống như xúc phạm nàng thì lại gây ra những sự hào hứng không ngờ. Chàng nói với nàng điều chàng muốn làm với nàng, và cái tên âu yếm mà chàng gọi nàng. Không có quý cô nào nên nghe những lời như thế cả, nhưng, như Cameron đã chỉ ra mấy tuần trước, Ainsley gần như chẳng phải là một quý cô.

Chàng hôn lên bầu ngực lấp lánh kim cương của nàng. Hai tay chàng lướt tới chỗ mấy cái móc gài sau lưng áo nàng, và cầu nhàu thất vọng vì không cởi nó ra ngay lập tức được.

“Xé nó đi,” nàng thì thào. “Em không quan tâm đâu.”

Đúng thế. Tại sao lại phải ngừng cảm xúc này lại chỉ vì mấy cái thiệt hại nho nhỏ ấy chứ?

Cameron mỉm cười hoang dại, và chàng không còn nhẹ nhàng nữa. Chàng giật rộng vạt áo của nàng ra, hôn và liếm làn da nõn nà của nàng khi tấm vải rút xuống. Hơi lạnh của bức tường ấn vào lưng nàng, trong khi sự cương cứng nóng bỏng của Cameron lại ở phía trước. Ainsley cảm thấy dờ dẫm, mê mê, và truy lạc.

Chàng cởi trang phục cho nàng, từng lớp từng lớp một, ngay dưới sảnh của đoạn cầu thang. Thật quá nhiều lớp váy áo mà mỗi quý cô phải vận lên người, và Cameron hôn nàng, ve vuốt nàng với mỗi lớp được trút bỏ.

Ainsley không phản đối gì cho tới khi chàng kéo quần dài của chàng, thậm chí không buồn cởi áo khoác.

“Chúng ta đang ở sảnh trước, ” nàng nói.

“Chúng ta đã ở trong nhà hát. Khi đó em đâu có tỏ ra lo lắng gì.”

“Ồ đó thôi.”

“Ồ đây cũng thôi, và người hầu của ta đều khôn hồn là không được làm phiền ta.”

Trong khi Cameron nói, chàng đẩy Ainsley trở lại bức tường, cánh tay làm đệm cho nàng với bức tường. Chàng đỡ hông nàng, và giờ thì nàng biết là phải quấn hai chân quanh chàng khi Cameron trượt một cú êm ái vào sâu trong nàng.

Cảm nhận tình ái của chàng đã đánh thức nàng, khuấy động nàng. Lời lẽ của chàng nghẹn ngào qua những tiếng thì thầm, và sức mạnh của chàng giữ Ainsley khỏi ngã.

Chẳng có gì tồn tại trong giây phút này ngoài nàng và chàng. Khoái lạc thô ráp của Cameron, đôi môi mềm mại, những âm thanh ngọt ngào khi chàng yêu nàng.

Nóng bỏng, cương cứng, nhạy cảm. Ainsley cong người về phía người yêu của nàng, cảm nhận lớp vải áo trên da thịt trần trụi của nàng thật kích thích. Cameron bắt lấy âm thanh ham muốn của nàng bằng miệng chàng.

Họ rung chuyển cả tấm ván tường, rồi đôi mắt chàng nhắm lại và như to hơn, và nàng cảm thấy chàng tuôn trào bên trong nàng. Cameron vẫn giữ những cú thúc, những nụ hôn nóng bỏng hơn nhưng cũng mềm mại hơn, điên cuồng đắm chìm trong sự ấm áp.

#-#

Cameron bế Ainsley lên gác, phòng ngủ của nàng bập bùng trong ánh than hồng, và đặt nàng lên ghế trong khi nhanh chóng trút bỏ quần áo của mình. Trang phục của Ainsley họ đã vất ngoài sảnh. Nàng bắt đầu cự lại là nên đem chúng vào phòng, nhưng chàng buộc nàng im lặng với một nụ hôn. Đó là những việc mà chàng đã thuê đám người hầu làm, chàng gầm gừ.

Cameron muốn làm tình, không phải nói chuyện. Cái ghế không có tay vịn, hoàn hảo để chiếm lấy Ainsley ngồi bên trên chàng, sẽ chẳng lâu sau, Cameron lại vùi mình vào trong nàng lần nữa, Ainsley thở dài sung sướng.

Chết tiệt, vì nàng quá xinh đẹp. Đôi bông đào của Ainsley núng nính lên xuống khi nàng cười chàng, núp vú sẫm hồng trên làn da nhạt màu Scot của nàng. Mái tóc nàng vẫn được ghim trên đầu, một vài lọn xoắn xoăn rớt xuống cổ nàng.

Khi Ainsley mỉm cười với chàng, đôi mắt mơ màng, Cameron biết rằng chẳng người phụ nữ nào có thể xinh đẹp hơn Ainsley. Sự mềm mại của cơ thể nàng, thậm chí cả những vết sẹo ngoằn ngoèo đã mờ trên bụng nàng chỉ khiến nàng thêm đáng yêu vô ngần. Nàng thuộc về chàng, mãi mãi, vĩnh viễn.

Chàng yêu việc nàng âu yếm chàng bằng tay, nhưng ở bên trong nàng thì còn mười lần hơn thế. Nàng thật chặt, quá chặt. Chàng yêu nó. Chàng yêu *nàng*.

Ý nghĩ cuối cùng khiến Cameron mất toàn bộ kiểm soát. Chàng đẩy sâu vào nàng, hai tay ôm lấy đùi nàng, bàn tay nàng lang thang trên ngực chàng khi nàng bị cuốn theo. Nàng phát ra những âm thanh thật ngọt ngào khi lên đến đỉnh, nhưng Cameron vẫn chưa. Chàng vẫn giữ chặt lấy nàng, thật chặt, thật chặt, và *Ôi, khôn khiếp!* vang lên khắp căn phòng.

Đừng bao giờ rời đi, không bao giờ. Ta cần điều này. Ta cần nàng.

Chàng kéo Ainsley xuống với chàng và họ tắm mình trong ánh sáng bập bùng, ấm áp của ngọn lửa. Chàng dụi má mình vào mái tóc nàng khi nàng lướt những ngón tay trên ngực chàng, cả hai đều kiệt sức vì đam mê.

Chàng không để bản thân nghĩ quá nhiều khi họ ôm ấp nhau. Khoảnh khắc này quá quan trọng để mà bận tâm nghĩ ngợi. Chỉ có Ainsley, và chàng, và hiện tại.

Cameron nghỉ với nàng tới khi cửa sổ chuyển sang sắc xám. Ainsley đã ngủ gục trên ngực chàng khi chàng ôm nàng, hơi thở của nàng đều đặn phả trên da thịt chàng.

Cuối cùng, chàng đứng dậy và bế nàng lên giường, Ainsley vẫn đang ngủ. Chàng đặt nàng nằm xuống và đắp chăn cho nàng thật dịu dàng như chàng từng làm với Daniel, khi cậu vẫn còn bé bỏng và ngủ khi trong cũi trẻ.

Đôi mắt Ainsley chớp chớp. “Ở lại với em đi,” nàng thì thầm. “Xin chàng, Cam.”

Chương 21

Nàng đã không hỏi chàng điều gì trong đó một lúc. Cameron đã cương cứng và nóng bỏng vì nàng lần nữa, nhưng có điều gì đó tăm tối quần quai bên trong chàng, ghì quần lấy chàng chặt đến không thở nổi.

Đôi mắt Ainsley đầy khao khát, nhưng Cameron đã rời khỏi giường, lắc đầu.

“Eleanor Ramsay đã giải thích với về điều vợ chàng đã làm với chàng,” Ainsley nói đằng sau chàng. “Em hiểu tại sao chàng không cho phép bản thân ngủ cùng phòng với một phụ nữ.”

Cameron xoay lại. Ainsley đã ngồi dậy, chặn kéo lên đến cằm, và nhìn chàng.

“Với bất kỳ ai,” Cameron nói. “Và Eleanor đã không nói với nàng tất cả mọi chuyện đâu.”

Không ai biết ngoài Cam. Cameron không thể thú nhận mọi sự thật, kể cả với Hart, và chàng đã không muốn nói với Ainsley xinh đẹp, chưa kết hôn rằng vợ chàng đã không chỉ tra tấn chàng bằng cái que cời lửa, mà còn hai lần cố hãm hiếp chàng với nó.

Chàng vẫn còn nhớ rõ ràng việc đó, dù đã nhiều năm trôi qua. Âm thanh của đau đớn đã kéo giật chàng ra khỏi cơn mê mị, tiếng cười của Elizabeth, thật đau đớn, máu me, và tiếng la hét của chính chàng. Chàng đã ném Elizabeth ra, nhưng cô ta vẫn cười.

Chàng bắt đầu để bản thân chỉ ngủ lúc ở một mình, sau cánh cửa khóa chặt. Nhưng chết tiệt là Elizabeth đã qua mặt đám người hầu để vào phòng Cameron một đêm khuya để cô ta có thể tiếp cận Cameron lần nữa. Điều duy nhất có hiệu quả là cắt cử một người gác, cả ở trước cửa phòng của chàng và Elizabeth. Cô ta cũng làm điều tương tự.

Đêm tối phai nhạt đi chút ít khiến chàng có thể nhìn thấy đôi mắt xám của Ainsley, long lanh như bình minh mờ xám đằng xa.

“Không chỉ là vì điều cô ta đã làm với ta,” Cameron nói khó khăn. “Đó còn là vì ta có thể sẽ làm với nàng. Nếu nàng bất ngờ đánh thức ta, ta có thể tấn công và làm nàng bị thương.”

Chàng có thể nói nàng không hiểu. Cameron trở lại giường và nằm xuống với nàng, nắm tay nghiền lên tấm đệm.

“Daniel đã đánh thức ta một lần, khi nó khoảng mười tuổi,” chàng nói. “Ta đã ném nó ngang qua căn phòng. Con trai ruột của ta. Ta gần như đã giết chết nó.”

Nỗi kinh hoàng của khoảnh khắc đó chưa bao giờ phai nhạt. Daniel nằm bất động trên sàn nhà, bất tỉnh, trong khi Cameron nhào tới cậu bé, nâng cơ thể mềm oạt của bé trong vòng tay chàng. Daniel đã không bị thương nặng và nhanh chóng hồi phục, ơn Chúa. Daniel đã nói sau đó, vui vẻ, rằng đó là lỗi

của bé. Bé đã quên mất là cha bé có một chút điên khùng.

Daniel đã đổ lỗi là do Cameron bị đau bụng. Rồi Angelo cũng cố nhận lỗi về mình vì đã không nhận ra Daniel bò lên gác tới phòng ngủ của cha bé. Cameron muốn hét lên với cả hai, và kết cục là chuyển tới ở một khách sạn, không còn tin tưởng vào bản thân khi ở cạnh những người chàng quan tâm.

“Daniel ổn chứ?” Ainsley hỏi.

“Ừ, nhưng đó không phải điểm chính, đúng không?” Năm tay của Cameron xiết chặt hơn. “Nó mới chỉ là một cậu nhóc. Ta đã có thể làm nó bị thương. Nàng có nghĩ ta muốn thức dậy và thấy điều tương tự mình đã làm với nàng không?”

Ainsley nhìn chàng, đôi mắt không hé lộ điều gì. Cameron sẽ chẳng bao giờ hiểu được nàng. Khi chàng vừa mới nghĩ ra là chàng biết Ainsley, người phụ nữ trẻ trung sôi nổi đã bẻ những cái khóa và chạy tới Pari để thưởng thức những cái bánh, nàng quyết định âu yếm chàng chốn công cộng, rồi cố gắng để tìm tòi những bí mật trong tâm hồn chàng.

“Có lẽ nếu chàng nuôi dưỡng cái ý đó,” nàng bắt đầu.

“Chết tiệt thật, nàng có nghe gì không vậy? Ta có vấn đề, nàng hiểu không? Ta thậm chí không thể nghĩ tới việc nằm xuống ngủ với nàng mà không thấy thế giới trở nên đen tối. Đó là vì ta thức dậy là sẽ quăng quật mọi người. Bóng tối sẽ không buông tha ta cho tới khi quá muộn.”

Ainsley im lặng lắng nghe. Nàng cảm thấy e sợ cho chàng, cho những điều tàn khốc, khủng khiếp bên trong chàng. Vài phụ nữ thích cảm giác e sợ Cameron, thích thú với ngủ hiềm, vì họ không thực sự hiểu điều Cameron có thể làm. Cameron đã không bao giờ để họ biết.

Chàng quay đi và giật lấy quần áo của mình.

“Ta cực kỳ ghét ả đàn bà này,” Ainsley nói phía sau chàng. “Ý em là vợ ngài.”

Cameron cười cay đắng khi chàng kéo chiếc quần dài. “Ta rất cảm kích nàng vì điều đó. Cô ta đã hủy hoại ta. Cô ta muốn sự báo thù và giờ cô ta đã có nó.”

“Cam...”

Cameron lắc đầu. “Không nói chuyện nữa. Đi ngủ đi.”

Chàng quay lưng lại với người phụ nữ xinh đẹp mà chàng có thể làm bất cứ thứ gì trên đời cho nàng, nhún vai để mặc áo sơ mi, và ra ngoài.

Đằng sau chàng, Ainsley ngồi ôm gối, lau những giọt nước mắt lên tấm chăn. “Tôi hy vọng cô đang ở một nơi nóng rất, Laddy Elizabeth Cavendish,” nàng thì thầm. “Nóng bỏng rất.”

Ainsley bước vào phòng ngủ của Cameron buổi tối tiếp theo trong khi người hầu Pari đã hoàn thành việc phục trang buổi tối cho chàng. Cam nhìn bộ đồ buổi chiều Ainsley đang mặc và khẽ cau mày.

“Nàng không ra ngoài cùng ta ư?”

“Em mặc đồ nhanh thôi. Felipe, hãy để chúng ta ở riêng?”

Người hầu không nhìn Cameron để xác nhận. Những người hầu, cả Scot và Pháp, giờ đều nghe lệnh của Ainsley mà không thắc mắc. Felipe đơn giản là ra khỏi phòng.

Cameron kết thúc việc cài cái cổ áo mà Felipe đã chuẩn bị sẵn. “Ta đã nói rồi, ta không muốn nói chuyện đó.”

“Chàng thậm chí là biết cả điều em định nói ư?”

Chàng nhìn nàng không kiên nhẫn trước khi quay trở lại tắm gương và trượt cái cà vạt quanh cổ. “Bởi vì nàng là một con chồn sương và không thể đi đâu một mình.”

Ainsley tiến tới, cầm lấy cái cà vạt trong tay chàng, và bắt đầu thắt nút kiểu cho chàng.

“Em đến để nói với chàng về anh trai em.”

Cameron quay đầu chàng lại để nàng dễ làm. “Người nào? Nhà McBride cũng nhiều như nhà Mackenzie vậy.”

“Chỉ có bốn người thôi. Patrick, Sinclair, Elliot, và Steven. Em muốn nói với chàng thêm về Elliot.”

“Là cậu nào vậy, luật sư à?”

Cameron biết khá rõ về các anh em trai của nàng, vì Ainsley đã kể khác nhiều về họ. Các anh em trai của nàng là một chủ đề an toàn cho cuộc nói chuyện của họ, cộng thêm việc nàng rất tự hào về thành công của họ. Ainsley cũng đang cược là Hart cũng đã kể với Cameron về các anh em trai của nàng, giống như là lập một bộ hồ sơ cho mỗi người vậy. Cameron tỏ ra khó hiểu.

“Elliot tới Ấn Độ với quân đội,” nàng nói. “Khi anh ấy rời quân ngũ, anh ấy đã ở lại Ấn để bắt đầu sự nghiệp nhằm giúp đỡ người người thuộc địa. Một lần khi anh ấy đi qua vùng phía bắc vì công việc, anh ấy đã bị bắt cóc. Anh ấy bị giam giữ quá lâu khiến cả nhà chắc rằng anh ấy đã chết. Nhưng cuối cùng anh ấy cũng đã trốn thoát và đã trở về nhà.”

Giọng Cameron nhẹ nhàng. “Ta nhớ rồi. Ta xin lỗi. Có chuyện gì với anh ấy à?”

“Elliot ở với Patrick một thời gian để dưỡng bệnh, và anh ấy dường như đã hồi phục, nhưng em có thể nói là có điều gì đó rất không ổn. Elliot đã bị tra tấn tàn tệ, bị gãy xương ở nhiều chỗ, nhưng anh ấy gần như là đùa về mọi thứ.”

“Ta hiểu tại sao,” Cameron nói. “Anh ấy không muốn nghĩ quá nhiều về nó. Hay là nói về nó.”

Ainsley thắt nút cuối cho cái cà vạt. “Em cũng nhận thấy thế. Điều mà anh ấy đã trải qua chắc chắn là rất khủng khiếp. Một đêm, khi em vào thăm anh ấy, em thấy anh ấy đang co ro trên giường, run lẩy bẩy và không thốt nên lời. Khi em tới gần để xem chuyện gì, Elliot không hề có phản ứng, thậm chí còn không nhận ra em. Em định chạy đi tìm Rona và Patrick thì anh ấy đến. Anh ấy nói với em là anh ấy ổn cả và cầu xin em đừng nói gì hết.”

“Có chuyện gì đó đã xảy ra với anh ấy.”

Ainsley gật đầu. “Anh có nói chuyện với em vài lần, không hơn, thậm chí khi anh ấy ngồi lặng yên trong phòng khách của Rona, thế giới như ... biến vào hư không vậy. Anh ấy cứ trôi nổi đâu đâu, và rồi lại quay trở lại với cái hố đen nơi những kẻ bắt cóc đã giam cầm anh ấy. Chúng thường xuyên bỏ đói anh ấy hoặc là bỏ mặc anh ấy hàng tuần liền. Theo lý thì Elliot biết là anh ấy đã an toàn và biết mọi việc trong nhà của Patrick ở Scotland, nhưng tâm trí anh ấy lại cứ hồi tưởng về những ký ức khủng khiếp. Anh ấy nói anh ấy lo sợ rằng những hình ảnh ấy sẽ biến anh ấy thành một kẻ hèn nhát, nhưng không phải thế - Elliot là một trong những người can đảm nhất mà em biết. Anh ấy thậm chí đã trở lại Ấn – anh ấy hiện đang ở đó – vì anh ấy sợ rằng anh ấy sẽ co rúm trong phòng khách của Patrick cho tới hết đời nếu anh ấy không đến Ấn.”

Cameron nhìn xuống nàng với vẻ mặt khó dò. Chàng khá ngon lành trong đây đủ phục trang, chỉ có người hầu hay vợ của chàng mới được phép nhìn thấy chàng không mặc gì. “Nàng kể với ta chuyện này vì nàng nghĩ ta cảm thấy về Elizabeth cũng như anh nàng cảm nhận về việc bị giam cầm và tra tấn.”

“Ôi, cũng không hẳn, nhưng nó cũng có chút tương tự.”

Cameron quay đi khỏi nàng. “Ta nhớ là mình đã yêu cầu không nói chuyện về việc này nữa.”

“Em nghĩ chúng ta nên nói chuyện về nó. Đó là cuộc hôn nhân của chúng ta, Cam. Đó là cuộc sống của chúng ta.”

Vẫn không nhìn về phía nàng. “Ta đã nói rồi, ta không muốn tranh cãi với nàng. Chúng ta sẽ xoay sở được, hoặc là không.”

“Vậy là chúng ta lờ đi thực tế là chồng của em từ chối ngủ cùng giường với em.”

Cam cào một tay vào mái tóc chàng. “Hầu hết những người kết hôn đều không chia sẻ giường. Chúa biết là cha mẹ ta chưa bao giờ làm thế. Họ có phòng riêng, khoảng không riêng. Đó không có gì là bất thường cả.”

“Trong gia đình em, Patrick và Rona ngủ cùng nhau mỗi tối, và cha mẹ em cũng làm vậy.”

“Ta mừng là nàng đã có một sự giáo dục bình thường.”

“Em thậm chí đã chia sẻ giường với John.”

Đôi mắt Cameron bừng lên khi chàng quay ngoắt lại. “Và ta không muốn nghe nàng nói về nàng và John Douglas.”

“Nhưng chúng ta phải nói về chàng.”

“Tại sao chứ?” Jai bàn tay to lớn của chàng xiết lại. “Tại sao chúng ta lại phải thế, Ainsley? Nàng bước vào cuộc đời ta là để sửa chữa mọi vấn đề nhỏ bé à? Ta không muốn một cô vú em chết giẫm, ta muốn một người tình.”

“Em cũng thế.”

“Vì Chúa, Ainsley, nàng muốn ta phải nói gì chứ? Rằng Elizabeth bị điên à? Nàng đã nghe những câu chuyện rồi. Eleanor hẳn đã rót đầy tai nàng – Hart đã lộ hết những bí mật gia đình với cô ấy. Eleanor chạy trốn khỏi chúng tôi, một phụ nữ khôn ngoan.”

“Cô ấy nói với em là Lady Elizabeth làm tổn thương chàng.”

“Ừ, đúng thế.” Cameron giật phăng cúc tay áo và kéo tuột cánh tay lên. “Nàng bận tâm về những thứ này? Được thôi, vậy thì, ta sẽ nói cho nàng biết. Elizabeth đi vào phòng ngủ của ta, hút xì gà. Tình nhân của cô ta thích cô ta hút thuốc, nên cô ta làm thế để nhắc ta là ả không thuộc về ta hoàn toàn. Daniel có ở đó, và ả đã nghĩ là sẽ thú vị biết bao nếu những vết sẹo thế này đóng ấn lên da thịt thẳng bé.”

Miệng Ainsley rớt xuống. Eleanor đã không đề cập đến *chuyện đó*. Nàng run rẩy ôm lấy cơ thể và kiểm lại cơn thịnh nộ đang dâng trào. “Sao cô ta có thể chứ?”

“Ta chụp lấy Danny, và trong lúc ta giành giật con trai của ta tránh xa ả, ả đã đâm ta bằng điều xì ga đang cháy. ả nói sẽ tha cho Daniel nếu ta để ả để lại sẹo trên cánh tay ta, nên ta đã để ả như ý. ả thích thú. Rồi ta bế Daniel tới vú em và ở lại cạnh thằng bé, đề phòng trường hợp ả ta đến và thử làm điều gì đó tàn ác. Elizabeth hận Daniel, bởi vì ả biết nó là con trai ta. Ta đã bắt đầu chuẩn bị thủ tục để tống cổ ả đi rất nhanh thôi, nhưng trước khi ta có cơ hội ...” Chàng vung tay lên trông rỗng rỗng rồi hạ xuống.

Ainsley ghì chặt lấy ngực nàng, cố gắng kiểm lại cơn run rẩy. “Cam, em rất tiếc.”

“Nó đau đớn, Ainsley. Ta kính tởm ả, và đến giờ vẫn đau đớn.” Chàng thả tay áo xuống và cài cúc che đi dấu vết tổn thương. “Đó là lý do ta không muốn nói về nó.”

Ainsley nhặt lấy cái cúc chàng đã giật đứt và lặng lẽ lục trong chiếc bàn trang điểm tìm kim chỉ. Thật kỳ diệu, chàng vẫn đứng đó trong khi nàng khâu lại cái cúc, dù nàng cảm thấy hơi khó khăn khi nhìn đường kim qua làn nước mắt. Cổ tay áo khép lại, giấu đi những vết sẹo tròn.

“Cam,” nàng dịu dàng. Một giọt lệ rơi xuống cổ tay chàng.

Những ngón tay to lớn của Cameron khẽ nâng khuôn mặt nàng. Đôi mắt chàng như có lửa, giận dữ và đau đớn. “Mặc kệ ta, Ainsley. Đừng cố thay đổi ta trong một đêm. Ta đã nói với nàng, ta là một cái xác của một người đàn ông.”

Người đàn ông mà em yêu. Ainsly hôn lòng bàn tay chàng.

Cameron nhìn xuống nàng trong giây lát, ngón tay vuốt ve lọn tóc xoắn trên gáy nàng. Rồi chàng ôm lấy đầu nàng trong bàn tay và ào đến hôn nàng.

Nụ hôn đầy đam mê, khao khát, và ham muốn. Chàng kéo nàng tựa lên chàng, nụ hôn trở nên sâu hơn. Họ sẽ không ra ngoài đêm đó.

@_@

Cameron không nhắc lại chuyện đó nữa, nhưng Ainsley từ chối quên nó đi. Cameron nói chàng không thích tranh cãi, và Ainsley cũng vậy, nhưng nàng cũng không thể giả vờ như không có vấn đề gì được.

Trong khi đó, suốt trong vòng xoáy cuộc sống chốn đô thành Pari, Danile cũng đóng gói để tới Cambridge chuẩn bị cho kỳ học Michealmas. Daniel chẳng vui vẻ rời đi chút nào, nhưng cậu vẫn hôn tạm biệt Ainsley, bắt tay cha cậu, và miễn cưỡng bước lên tàu.

Trái tim Ainsley đau đớn nhìn cậu đi xa, và nàng nhận thấy là Cameron trở nên cộc cằn và cau có hơn bao giờ. Chàng nhớ con trai, cậu con trai mà chàng đã chịu đựng sự tra tấn để bảo vệ cậu.

Nhưng mới chỉ được hai tuần, Daniel đã trở lại.

Chương 22

Daniel đi bộ trong màn mưa xối xả, ướt lướt thướt và không mang theo hành lý, chắc là cậu đã bỏ lại. Cả người hầu cũng thế. Cậu đã bỏ rơi cả hai, cậu nói, ở lại Cambridge.

Cameron nổi trận lôi đình, cơn cuồng nộ của dân Cao nguyên Scot. “Chết tiệt, thằng nhóc này, con không được ở lại đó rồi ah?”

“Trong một trường đại học Anh chán chết á?” Daniel ngồi phịch xuống ghế, cái áo khoác ẩm nước làm ướt mất tấm thảm Ainsley vừa mới hoàn thành. “Trong khi bố đang ở Pari với cô Ainsley ư?”

Không thú vị chút nào hết. Con không cần tới trường đại học, Bố à, đặc biệt là không với cùng những gã thô thiển con đã biết ở Harrow lái nhái với con điều bọn họ sẽ làm khi họ bắt đầu điều hành đất nước. Chúa cứu giúp chúng ta. Dù thế nào thì con cũng sẽ phụ giúp việc chăm sóc lũ ngựa non với cha.”

Cameron lão đảo tới bên cửa sổ và nhìn trùng trùng ra ngoài, thở dốc. Chàng đang cố gắng kiểm soát bản thân, Ainsley nhận ra. Chàng không muốn đập thương cẳng chân, hạ cẳng tay với cậu con trai.

Ainsley ngồi bên cạnh Daniel và giải cứu tâm đê mê của nàng. “Daniel, những người đồng môn của cháu sau này rất có thể sẽ là những người phải tới trông cậy sự huấn luyện của cháu cho lũ ngựa của họ.”

Daniel đảo tròn mắt. “Cháu không muốn xây dựng những mối quan hệ kiểu đó, cháu muốn học điều gì đó. Các vị giáo sư tại Corpus Christi chỉ toàn khò khè mấy điều triết lý và sự mục rỗng. Thật là lố bịch. Cháu muốn học kỹ thuật tốt nhất của người Scot.”

“Có lẽ, nhưng cô thấy là cha cháu đã chi trả khá lớn cho việc học của cháu tại Cambridge.”

Daniel thoáng chút xấu hổ. “Cháu sẽ trả lại nó.”

Cameron quay về phía cậu, vẫn hết sức kiềm chế. “Đó không phải là vấn đề, con trai. Vấn đề là ta gửi con tới học, và con bỏ trốn, hết lần này đến lần khác.”

“Con không muốn bị gửi đi! Con muốn ở lại đây với cha. Có chuyện gì sai chứ?”

“Bởi vì cuộc sống của ta ở đây không phải là giành cho một cậu bé, chết tiệt con đi.” Cameron gầm lên. “Bạn bè của ta thô kệch, và ta không muốn con loanh quanh ở gần họ.”

“Con biết,” Daniel nói. “Con đã gặp rồi. Nhưng sao cha lại muốn *Ainsley* quanh họ chứ?”

“Ta không.”

Quan sát cơn giận của Cameron, Ainsley nhận ra là chàng không thực sự thế. Những người quen của Cameron tại Pari thường sống nhàn rỗi như họ có thể - ở ngoài cả đêm, ngủ cả ngày, và tiêu tiền không cần đắn đo.

Ban đầu Ainsley cảm thấy khá thú vị, nhưng rồi nàng sớm nhận ra rằng cuộc sống đó chẳng có gì lâu bền, không sâu sắc, không thu hút cái đẹp để trở nên tốt đẹp, và không có tình yêu. Những gì bạn bè Cameron gọi là yêu chỉ là say mê và sự ám ảnh, thứ bắt đầu bằng sự tàn bạo và kết thúc bằng những vụ âm ỷ và bi kịch, đôi khi là cả bạo lực.

Tất cả bọn họ đều là những kẻ táo bạo, và Cameron cũng táo bạo như họ. Chàng nghĩ chẳng gì khác ngoài việc hôn Ainsley chôn công công hay giữ chặt nàng bên cạnh và để đám bạn chàng nhìn vào ngưỡng mộ còn hơn cả cú sốc. Mỗi đều đều là một vở kịch hay một vở ca kịch mới, không thì là những bữa tiệc thâu đêm tới sáng. Mỗi đêm Ainsley đều mặc váy mới, và Cameron lại phủ lên nàng với nhiều hơn nữa trang sức đắt giá.

Nhưng hầu như không có hạnh phúc giữa những người như vậy. Không thể tìm thấy một người bạn chân thành, với sự ấm áp và an ủi.

“Vậy chúng ta nên rời đi thôi,” Ainsley nói.

“Tại sao chứ?” Cameron hỏi. “Nàng cảm thấy mệt mỏi rồi ư?”

“Không, nhưng chàng thì có.”

Cameron cau mày nhìn đôi mắt xám trong đầy hiểu biết của Ainsley. Phải chăng nàng đã hiểu *mọi thứ* về chàng? “Kẻ nào đã nói với nàng thế?”

“Chẳng ai phải nói với em cả,” Ainsley nói. “Chàng không thoải mái với cuộc sống này, và chàng biết thế. Khi chàng ra ngoài cưỡi ngựa hoặc thậm chí chỉ nhìn chúng, như chúng ta đi xem hội chợ ngựa hôm trước, chàng còn hơn cả ngọt ngào và dễ thương. Quá nhiều đêm dưới ánh đèn khiến chàng bắt đầu nóng nảy.”

Cameron khịt mũi âm ỉ, và Ainsley mỉm cười. “Chính xác là thế. Đừng chỉ ở lại đây vì em, Cam. Hãy đi tới nơi trái tim chàng mách bảo, và em sẽ theo chàng.”

Cameron lại nhìn xa xăm ra ngoài khung cửa sổ, nghiền ngẫm những mái nhà của Pari. Daniel ngồi lặng yên trên ghế, cũng căng thẳng như cha cậu.

Thật là tệ hại khi Daniel trốn học, nhưng Cameron cũng thầm công nhận những lý do của cậu. Cameron đã gửi Daniel tới Cambridge vì tất cả người nhà Mackenzie đều đã tới đó, và cậu bé đã được đảm bảo một chỗ ở đó khi cậu vừa sinh ra.

Thành thật mà nói, Cameron chẳng quan tâm tới việc có Daniel lẻo đẻo trong chuyến đi này. Chàng tận hưởng việc ngắm nhìn con trai cùng Ainsley cười đùa âm ỉ vì bất cứ thứ gì họ cảm thấy thú vị trong ngày, cả hai đều cố gắng khám phá Pari hoặc không thì lôi kéo Cameron tới những nơi khuất nẻo của thành phố chỉ để tận mắt nhìn thấy. Cameron biết chàng nên bớt nghiêm khắc với Daniel về chuyện trường Cambridge. Một thanh niên cần phải tới trường đại học, và Cameron nên là một phụ huynh định hướng cuộc sống cho con trai chàng. Nhưng chàng đã không làm thế với trái tim mình. Nếu Daniel thực sự không hạnh phúc, thì họ có thể nghĩ về vài việc khác.

Cameron nhìn lại cả hai đang ngồi bên nhau chờ đợi câu trả lời của chàng, vợ chàng và con trai chàng đang vô cùng trông đợi ở chàng.

“Monte Carlo,” chàng nói.

Ainsley chớp mắt. “Trái tim chàng muốn đến Monte Carlo ư?”

Cameron không cười. “Ta mệt mỏi vì những người Pari tự mãn cũng như những nghệ sỹ đầy tài năng của họ rồi. Ta thấy Mac có lẽ sẽ thích hơn. Ở Monte Carlo, nàng sẽ gặp gỡ nhiều người thú vị hơn.”

“Em ư?”

Cameron quay về phía họ, nhìn cả hai với đôi mắt màu hổ phách tuyệt đẹp. “Nàng sẽ thích nó, Ainsley. Chẳng có ai có ý định trong sáng cả đâu. Một cái ghim mở khóa hẳn sẽ tìm thấy màn giải trí suy đồi nào đó.”

“Thế nghe còn thú vị hơn cả đám nghệ sỹ tự mãn về tài năng của chính họ.”

“Và mặt trời mọc trên biển ngắm từ đỉnh thành phố rất đẹp.” Đó là sự thật. Cameron muốn chỉ cảnh đó cho Ainsley, để thấy niềm vui của nàng khi nàng trông thấy cảnh đó. Chàng nhớ Ian đã nhìn Beth ngắm pháo hoa, tìm thấy niềm hạnh phúc từ nàng hơn cả từ những ánh sáng lung linh trên bầu trời. Cameron giờ đã hiểu ra.

Ainsley nháy mắt với Daniel và duỗi dài đôi chân mang đôi giày da mới của nàng. “Em chỉ có một bản khoán về Monte Carlo đầy thú vị này,” nàng nói.

Ánh mắt của Cameron gim chặt trên đôi giày của nàng, những nút thắt nghiêm chỉnh quanh đôi vớ lụa. Chàng tưởng tượng bản thân đang gỡ từng nút thắt, liếm cái mắt cá chân nhỏ xinh, lang thang lưỡi chàng lên trên đầu gối nàng. Ainsley và những cái nút.

“Chuyện gì thế?” Chàng kiên nhẫn nói.

Nàng trao cho chàng một nụ cười và Daniel một cái nháy mắt. “Ồ Monte Carlo, liệu họ có bánh không nhỉ?”

#_#

Họ có bánh, và cả những sòng bài mà chủ nhân đức hạnh của nàng, Nữ hoàng Victoria, chẳng thể nào chấp nhận. Khi họ dừng chân tại khách sạn ở Monaco, Cameron yêu cầu Ainsley mặc bộ đầm đồ thẩm chàng chọn cho nàng ở Edinburgh, và chàng đưa nàng thẳng tiến tới sòng bài.

Ainsley đứng trong một tòa nhà dài, mái vòm, thanh lịch đông đúc những người phục sức lộng lẫy. Khu tiền sảnh được trang hoàng bởi một khung kính màu khổng lồ cùng với những bức họa cổ điển và các bức tượng đặt xung quanh. Các phòng chơi bài được bài trí vòng quanh khu tiền sảnh, và Cameron bước vào một cách dễ dàng.

Chàng được chào đón bởi những tay quản lý và những cô nàng bướm bướm xinh tươi – những cô nàng nồn nà được sòng bài thuê để thu hút khách chơi bài. Nhiều hơn nữa những ánh mắt hiếu kỳ của đám đông xăm soi về phía Ainsley, ở đây chắc cũng đã nhận được tin về cuộc hôn nhân bất ngờ của Cameron Mackenzie.

Nhưng Ainsley nhanh chóng nhận ra rằng Cameron không thích Monte Carlo hơn Pari là mấy. Chàng có thể nói chuyện và cười đùa với bạn bè, uống whiskey và hút xì gà khi chơi bài, nhưng trái tim chàng không có ở đây.

Ainsley ngày càng hiểu rõ hơn về Cameron trong quãng thời gian họ trải qua cùng nhau – mùa đông giá lạnh, cũng giống như ở xứ Scot nàng đã từng trải qua. Nàng thấy mình có thể nói chuyện dễ dàng với Cameron về nhiều chuyện – tin tức của thế giới, thể thao, giải trí, quan điểm của họ về lịch sử của Scotland và những mối liên hệ với nước Anh, sách vở, âm nhạc, ca kịch, hội họa. Cameron đọc rất nhiều và đi thăm thú cũng nhiều nơi, đùa rằng chàng đã hấp thụ *vài* tinh hoa tri thức ở Cambridge, mặc dù điều đó hẳn là phải xảy ra trong giấc ngủ của chàng. Chàng đã dành hàng giờ đi lại, uống rượu, chơi bài, đua ngựa, và cả đeo đuổi phụ nữ.

Chàng khá cởi mở về cuộc sống hoan lạc của bản thân, cho rằng Ainsley xứng đáng được biết mọi thứ, và bên cạnh đó, chàng coi thường những kẻ đạo đức giả. Nhưng dù khá cởi mở, Cameron vẫn che giấu một phần bản thân chàng với nàng, không bao giờ để Ainsley quá chú tâm vào nó. Cảm giác như kẻ ngoài cuộc cô đơn, dù là Cameron vẫn làm tình đấm đuổi với nàng mỗi đêm.

Hầu như tối nào cả ba người bọn họ đều ra ngoài ăn tối, không thì đi nhà hát xem ca kịch cùng nhau, và không hề dă động gì tới việc đốc thúc gửi Daniel trở lại Cambridge nữa. Cameron, Ainsley thấy rằng, nghĩ là chàng vẫn chưa biết phải làm gì với chàng trai trẻ. Suốt ngày, họ đi thăm bảo tàng và các nhà vườn lồng lầy, hay đơn giản là sánh bước bên nhau trên đường phố xứ Monaco. Họ đi bộ từ bến cảng đến đỉnh đồi thường xuyên đến mức Ainsley thấy rằng nó hẳn là mùa đông năng động nhất mà nàng từng trải qua.

Nhưng Cameron vẫn chưa bao hề nằm cùng giường ngủ với nàng.

Chỉ có một sự cố nhỏ làm ảnh hưởng tới kỳ nghỉ đẹp như mơ của họ ở Monte Carlo. Daniel trở lại khách sạn vào một buổi chiều sau lễ Năm mới với một con mắt thâm tím và nửa bên mặt bê bết máu. Ainsley nổi giận với cậu khi nàng chăm sóc cậu, nhưng Cameron chỉ cau có nhìn con trai.

“Đã xong chuyện chưa?” Cameron hỏi cậu. “Hay là cảnh sát sẽ tới trước cửa nhà ta và bắt giữ con?”

“Con không khơi mào vụ ẩu đả, Bố. Một thằng cha khó chơi đã đánh con.”

Ainsley nhìn Daniel kinh hãi. “Vậy thì hẳn mới là kẻ nên bị tổng giam.”

Daniel nhún vai. “Con ổn. Con đã bỏ chạy khỏi bọn chúng.”

“Bọn nào?” Cameron hỏi. “Chuyện là thế nào?”

Daniel lảng tránh. “Bố sẽ trở rất bức mình khi con kể lại đầu đuôi. Thế nên con sẽ không nói khi cô Ainsley đang ở đây.”

“Cô hoàn toàn cương quyết trong việc này, Daniel,” Ainsley nói. “Cô muốn biết về gã khó ưa này, và cô vẫn nghĩ là chúng ta nên báo tổng giam kẻ hung bạo ấy. Loại đàn ông nào mà lại đánh đập một

cậu trai trẻ như vậy chứ?”

“Bá tước Durand.”

Ainsley chẳng biết đó là kẻ nào, nhưng Cameron thì giật mình. “Durand vẫn còn sống ư? Ta tưởng hắn đã chết vì bị bệnh lậu rồi chứ.”

Daniel khịt mũi, ngả người thả lỏng. “Không, hắn vẫn ở đây, nhưng trông hắn không khá lắm. Hóc hác, con thấy thế. Có lẽ hắn bị bệnh lậu thật.”

“Hắn cho người đánh con?” Cameron nói khá từ tốn, nhưng Ainsley nhận ra cơn thịnh nộ đang cuộn cuộn dâng trào trong chàng.

“Con đã đánh Durand trước, con thừa nhận. Nhưng đó là bởi vì hắn bắt đầu cố lái nhải về chuyện hắn là cha của con. Con đã nói với hắn chuyện đó không thể nào, vì cái của quý của hắn hết còn xi nhê từ hàng thế kỷ rồi. Thế rồi hắn nói là nếu con thừa nhận mình là huyết thống Mackenzie, điều đó có nghĩa là con bị điên giống mẹ con, thế nên con cho hắn đo đất. Hắn kêu gào ầm ỹ, và bọn tay chân của hắn xông tới và hắn nói bọn chúng đập con một trận toi tả. Durand nói hắn sẽ bảo bọn chúng ngừng lại nếu con thừa nhận con là con trai hắn, tất nhiên là đừng hòng rồi. Con đánh lại bọn chúng rồi chuồn luôn.”

Ainsley lặng người đi vì sốc, chiếc khăn lau mặt cho Daniel bị quên trên tay nàng đang nhỏ nước đỏ lôm xuống tấm thảm. “Cameron ...”

“Ta sẽ xử lý với Durand. Danny, con phải tránh xa hắn ra. Không được có bất cứ ý nghĩ trả thù nào hết. Rõ chưa? Ta không muốn lần tới hắn sẽ dẫn theo mười gã vô lại.”

Daniel trông không hài lòng, nhưng cậu vẫn gật đầu.

“Ai là Bá tước Durand vậy?” Ainsley hỏi.

Daniel bắn một tia nhìn sang cha cậu. “Con đã bảo là chúng ta không nên nói chuyện này trước mặt cô ấy rồi mà.”

“Nếu Ainsley chọn sống với chúng ta, cô ấy xứng đáng được biết kể cả những chuyện tẻ nhạt. Bá tước Durand là tình nhân của vợ ta,” Cameron nói với Ainsley. “Một trong những kẻ gần bó nhất của cô ta.”

“Ồ.” Giải thích của Cameron khiến chàng đau đớn hơn về bình tĩnh bề ngoài của chàng.

“Bà ta ăn nằm với Durand ngay trước khi bà ta cưới Bố,” Daniel nói. “Bà ta vẫn qua lại thường xuyên với hắn thậm chí ngay sau khi kết hôn, và bà ta đã bòn rút rất nhiều tiền của Bố để đưa cho hắn. Durand là một trong những dòng tộc Pháp cổ xưa sống lưu vong. Không nhà cửa, và luôn bầu xâu quanh những người bạn giàu có và đàn bà của hắn. Có lẽ cả những gã nhân tình đàn ông của hắn nữa.”

“Daniel,” Cameron nói.

“Thì chẳng phải, bố muốn cô ấy biết sao. Chẳng hiểu sao, gã đó nảy ra cái ý là hấn sinh ra con nữa.”

Từ cái nhìn trong đôi mắt Cameron, sự không chắc chắn về điều đó đã từng giày vò chàng. Daniel, cao lớn, ngoại hình giống Cameron như lột, chắc chắn là con cháu nhà Mackenzie rồi, nhưng Cameron đã phải sống với nỗi đau đớn, dằn vặt vì không biết chắc chắn trước khi Daniel được sinh ra.

Đó là một lý do khác để Cameron đã không đưa Elizabeth tránh xa, Ainsley nhận ra. Cameron cần phải biết liệu đứa trẻ Elizabeth mang thai có đúng là con chàng không.

“Nhưng Bá tước Durand *không* sinh ra cháu,” Ainsley nói. “Điều đó rõ ràng rồi thôi.”

“Vâng, nhưng hấn không chịu vứt bỏ cái ý nghĩ đó ra khỏi cái đầu mít đặc của hấn. Đe dọa sẽ đưa việc này ra cảnh sát, hoặc cố gắng tống tiền Bố nếu muốn giữ cháu tránh xa khỏi hấn.” Daniel cười, cái bên mắt thâm tím sưng húp cả lại. “Durand không muốn vác nợ một đứa con trai, hấn chỉ muốn gây rắc rối và đòi tiền của Bố thôi. Durand không có khả năng chăm lo cho cháu.”

Cameron để Daniel thả lỏng với câu chuyện, nhưng chàng trở nên kiên lời cho tới hết ngày.

Đêm đó, ở sông bạc, Cameron bắt ngờ bỏ ngang một chiến thắng trong tầm tay để sải bước ra khỏi phòng bài tiến về gã đàn ông mảnh khảnh tóc đen mặc chiếc áo khoác sa tanh đang bước khập khiễng. Đám khách quen của sông bài dạt ra tránh đường cho Cameron tới chỗ gã tóc đen.

Cameron túm lấy cổ gã và kéo xềnh xệch hấn vào trong khu nhà vòm, ngoài cửa trước. Không ai ngăn cản chàng – những tay bảo vệ và cả những cô nàng phục vụ giả vờ như đang chú tâm vào việc khác.

Cameron đẩy Durand đi theo hướng đến tòa nhà xây dựng theo phong cách cổ điển ở phía trước, Ainsley hối hả theo sau trong bộ đầm chật căng buổi tối và đôi giày cao gót. Cameron cúi gã đàn ông đi về phía trước cho tới khi họ đến nơi tận cùng của con đường quanh co bên dưới.

Ainsley theo sau, trái tim nàng đập loạn xạ. Nàng không trách cơn giận dữ của Cameron, nhưng ai mà biết điều Cameron sẽ làm với Durand chứ? Hay là bao nhiêu kẻ đầu đường xó chợ Durand cho đợi sẵn trong bóng tối để đánh Cameron như tử chứ?

Nàng bám dính vào một góc khi thấy Cameron ném Durand vào tường. Gã đang cố tự vệ nhưng Cameron đã treo Durand lên lưng lửng trên chiếc áo choàng của hấn.

“Mày lại chạm vào con trai tao,” Cameron nói rành rẽ, “và tao sẽ giết mày.”

“Con trai *của* mày?” Durand nói tiếng Pháp với Cameron, nhưng Ainsley hiểu rõ ràng. “Elizabeth của tao nói là mày không thể làm chủ được cái của quý để mà đem lại cho nàng một đứa con trai. Nàng nói nàng đã hoàn toàn lừa được mày với hạt giống của tao. Thằng bé là của tao.”

“Cô ta là một ả nói dối trắng trợn, Durand.”

Durand vung một đấm, và Cameron dễ dàng tóm được tay gã.

“Nàng nói với tao mày đã đổi tàn tệ với nàng ra sao, bọn rác rưởi,” Durand gào lên. “Nàng lẽ ra phải có tao bên cạnh để đè mày xuống khi nàng trả thù mày theo cách mà nàng biết. Elizabeth đã mang lại điều mày đáng nhận lấy, nhưng nếu tao có ở đó, tao sẽ đập cái que với nát mông mày cho tới khi tao moi tim mày ra từ lưng mày.”

Cameron động gã vào bức tường lần nữa, và cái đầu Durand đập mạnh vào những viên gạch.

“Tao không làm bất cứ điều khốn khiếp nào mày nói cả, nhưng nếu mày chạm vào Daniel lần nữa, dù chỉ là nhìn quá lâu vào thằng bé, tao sẽ bẻ gãy cổ mày. Mày rõ chưa?”

Durand cố gắng để nhỏ vào chàng, nhưng Cameron đã động đầu hấn vào tường lần nữa. “Tao nói, *mày rõ chưa?*”

Durand cuối cùng cũng gật đầu, thở hổn hển. Cameron kéo gã quặt quẹo đó dọc theo con đường hẹp và vất hấn chống đỡ ở bức tường thấp bên cạnh còn đường phía dưới. Vị bá tước la hét khi chàng bỏ đi, rồi tiếng la hét đột ngột ngưng bật.

Chương 23

Ainsley hồi hã tới bên Cameron. “Chúa nhân từ, chàng đã không giết hấn đấy chứ?”

Cameron nhìn qua bức tường. “Không, hấn chỉ hạ cánh trên một cái xe. Chờ đầy phân.”

Ainsley đưa tay lên miệng, che đi tiếng cười hốt hoảng.

Cameron chú tâm vào nàng ngay khi vừa mới thấy nàng. “Ainsley, nàng làm cái quái quỷ gì ngoài này thế?”

“Đi theo chàng. Em sợ lũ côn đồ của hấn có thể sẽ bắt chàng.”

“Và nếu thế, nàng có thể làm gì chứ? Đánh lại chúng bằng cái quạt của nàng ư?”

“Em sẽ la lên là có cảnh sát. Em có thể la rất to đấy.”

Cameron nắm lấy cánh tay Ainsley và dẫn nàng trở lại sông bài, nơi một đám đông giả vờ như chẳng hứng thú gì đang hóng chuyện. “Chúng ta sẽ đi.”

“Một ý kiến tuyệt đấy.”

Cameron vừa ra đầu cho người hầu của chàng chạy đi lấy cỗ xe. Một người khác vội vã trở lại bên trong để lấy áo choàng của Ainsley, mang ra khi cỗ xe lăn bánh tới nơi.

Ainsley và Cameron yên lặng trong cỗ xe khi người đánh xe thẳng tiến về khách sạn. Cameron chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nàng cảm nhận sự bồn chồn của chàng và biết thế là vì sự hiện diện của nàng, chàng sẽ chạy lên chạy xuống các con đường của Monte Carlo để giải tỏa cơn giận dữ của chàng. Cameron hộ tống Ainsley về nhà để bảo vệ *nàng*, chứ không phải bản thân chàng muốn thế.

“Em đã nghĩ chàng giết hẳn rồi,” nàng nói khẽ khàng trong bóng tối.

Cameron nhìn xuống nàng. “Hmm?”

“Durand. Chàng không thể biết là chiếc xe có ở đó.”

Đôi mắt chàng lấp lánh. “Cú rớt đó không quá cao. Ta muốn dọa hẳn thôi. Ta là rất nhiều thứ, vợ của ta, nhưng không phải kẻ sát nhân.”

“Không khi mà có một thùng phân tiện dụng đến thế, chắc chắn rồi.”

“Ta hy vọng nó sẽ phá hỏng cái áo choàng ca kịch của hẳn. Ta ghét mấy thứ vớ vẩn như thế.”

Ainsley lồng những ngón tay của nàng vào dưới khuỷu tay chàng, cảm nhận thấy sự căng cứng, chàng biết là nàng đã nghe được mọi điều Durand đã nói. “Em không thích phải hỏi một câu quá rõ ràng thế này,” nàng nói, “nhưng tại sao chàng lại cưới Lady Elizabeth ngay lần đầu tiên vậy?”

Cameron cau mày. “Cô ả làm ta lóa mắt, ta đoán thế. Ta vẫn còn trong trường đại học, thấy một người phụ nữ quyến rũ, và bắt cóc cô ta. Ta nhận ra quá muộn bản chất của cô ả, và sau đó thì cô ta lại đang mang thai Daniel.”

Và Cameron muốn giữ ả sát bên để bảo vệ Daniel chưa chào đời. “Em biết chàng không mong em nói điều này, nhưng em rất tiếc,” Ainsley nói. “Em rất tiếc về tất cả những gì đã xảy ra với chàng. Giá như không xảy ra chuyện đó.”

Cameron đặt bàn tay to lớn của chàng lên của nàng. “Nhưng nó đã xảy ra. Và ta sống với những bóng ma.” Chàng nhìn xuống nàng, đôi mắt thật âm áp. “Những bóng ma đã không quên lấy ta thời gian gần đây.”

Giờ nàng mới dám dụi vào chàng, và chàng giữ chặt lấy tay nàng.

“Ta vừa nhận được vài tin hôm nay,” Cameron nói sau một lát yên lặng. “Tà Pierson. Ta định nói với nàng, nhưng rồi Daniel...”

Ainsley cảm thấy hơi rùng mình. “Về Jasmine? Nó ổn chứ?”

“Nó ôn, hay ít nhất là thế, ta nghĩ vậy. Ta đã viết cho Pierson, và đã nhận được hồi âm hôm nay. Gã khốn đó không biết lý lẽ. Ta muốn con ngựa đó, Ainsley.”

“Và hấn sẽ không bán?”

“Không, nhưng ít nhất ta đã điều đình với hấn để ta huấn luyện lại. Hấn báo với ta là sẽ không chịu bất cứ khoản chi phí nào, bù lại khoản tiền hấn mất vì ta đã không khiến cô nàng thắng giải Doncaster.” Cameron khịt mũi khinh bỉ. “Ta cá là tất cả những người huấn luyện khác đều đã quay lưng lại với hấn, và hấn đang tuyệt vọng. Hấn muốn giả như là không tuyệt vọng, thì hấn vẫn có lợi thế hơn. Tên vong ân.”

“Chàng sẽ hạ gục hấn chứ?”

Cameron nhìn nàng, đôi mắt bùng bùng lửa giận. “Chết tiệt là không. Ta không cần khoản tiền đó. Ta cần Jasmine.”

Ainsley dụi vào vai chàng. “Chàng muốn trở lại Anh, phải không, Cam? Ý em là ngay lập tức.”

Chàng không nhìn nàng. “Ta muốn huấn luyện nó, Ainsley. Ta sẽ đào tạo nó trở thành một con ngựa đua cự phách. Nó có quá nhiều tiềm năng, mà tất cả lại bị Pierson lãng phí.”

“Ý em là chàng ghét ở đây. Nó không quan trọng là có bao nhiêu cánh mặt trời mọc mà chúng ta ngắm trên đỉnh đồi, hay bao nhiêu lần chàng thắng ván bài. Trái tim của chàng không ở đây. Chàng đứng trong sảnh chờ mà không ngồi vào một xới bài nào cả.”

Cameron cúi xuống, cuốn lấy một lọn tóc của nàng. “Và cái quái quỷ gì nàng sẽ làm trong khi ta đứng thần thờ trong sảnh chờ thế?”

“Ngắm nghía. Đi lại. Là một quý bà đúng nghĩa. Tin em đi, em có nhiều chuyện để làm lắm.”

Cameron lang thang ngón tay trên chiếc vòng tay vàng mảnh mai chàng tặng nàng nhân dịp Năm mới. “Sân sự Berkshire của ta cách xa bất kỳ thành phố nào. Ở đó chẳng có gì ngoài lũ ngựa. Và mấy em trai của ta sẽ lượn lờ xuống đó khi ta bắt đầu huấn luyện. Bọn nó toàn kiếm cớ để trốn khỏi mấy việc lật vật đang làm.”

“Nghe tuyệt quá.” Ainsley đang hình dung. “Chúng ta có thể mời tất cả họ, Beth và Isabella và cả lũ nhóc nữa nếu họ có thể quản lý được. Họ có thể sẽ đến vào cuối mùa xuân. Hoặc sau đó nữa nếu như họ không thể đến vào mùa xuân. Em chắc chắn chúng ta sẽ có một bữa tiệc mùa hè đáng yêu với tất cả mọi người ở đó.”

Ainsley ngừng bật khi nàng thấy cái nhìn của Cameron, một người đàn ông đang chiêm ngưỡng căn nhà độc thân của chàng đầy ắp phụ nữ, trẻ nhỏ, và vú em.

“Chỉ là một ý tưởng thôi,” nàng nói nhanh. “Chàng sẽ nói với em chứ, Cam, rằng chúng ta sẽ ở đây toàn bộ thời gian này bởi vì chàng đã nghĩ là em thích ở lại đây?”

“Nàng có thích ở đây mà.”

“Vâng, thì nó rất thú vị, nhưng không phải điều em muốn làm mãi mãi.”

Cameron trầm ngâm nhìn nàng. “Nàng rất nữ tính, Ainsley.”

“Vâng, em biết thế. Em đã như thế nhiều năm rồi.”

“Nàng mong đợi về áo đầm và trang sức và được trình diễn chúng mỗi đêm.”

“Sự mài miết chạy theo thời trang có thể sẽ trở nên ngu ngốc.”

“Nàng đang buồn chán ư?” Nụ cười của chàng sâu hơn. “Nàng nên nói với ta. Ta có thể đưa nàng đi bất cứ đâu. Rome, Venice, kể cả Ai Cập nếu nàng muốn.”

Ainsley đặt những ngón tay nàng lên môi chàng. “Tại sao chúng ta cứ lại lang bạt khắp thế giới? Em không ước điều đó nếu như chàng không hạnh phúc và yên bình.”

Cameron thở dài thư giãn. “Ta không hiểu điều nàng muốn, Ainsley.”

“Em muốn được ở bên chàng.”

“Kể cả khi đầu gối ta lún sâu xuống bùn ư? Sản sự của ta cách rất xa mấy nhà hàng đấy.”

“Tốt. Em khá là yêu thích phong cách nấu bếp của xứ Scot. Đầu bếp Berkshire của chàng biết cách nấu mấy món bánh lúa mạch và cháo chứ?”

“Bà ta là người Scot.”

“Ồ, vậy là được rồi.”

“Ainsley, ngừng lại. Ngừng tỏ ra quá hào hứng về mọi thứ đi.”

“Em có thể gắt gỏng nếu chàng muốn.” Nàng diễn vẻ cau có, cáu kỉnh.

Cameron không cười. “Ta không thể trao cho nàng điều nàng muốn nếu nàng không nói với ta đó là cái gì.”

Ainsley nâng bàn tay đang nắm chặt trên đùi của chàng và hôn lên những ngón tay to lớn. “Em đang cố nói với chàng đây. Chàng là một người hào phóng, và em không thể nói dối và nói là em không muốn những bộ đầm đẹp đẽ và trang sức mà chàng tặng em. Nhưng thực ra thì, em chạy trốn khỏi cuộc sống đáng kính của em chỉ để được bên *chàng*. Chàng, Cameron Mackenzie. Em không quan tâm nếu chúng ta có ở khách sạn sang trọng nhất Monte Carlo hay trong một căn nhà tranh tồi tàn chẳng có gì ngoài mấy cái bánh yến mạch cho bữa tối.”

Chàng trao cho nàng một cái nhìn đau khổ. “Tại sao nàng lại muốn điều quái quỷ đó chứ?”

“Em thích bánh yến mạch. Đặc biệt là với một ít mật ong.”

“Chết tiệt, ý ta là tại sao nàng lại muốn ta? Nhìn nàng xem. Ta đã chỉ ra cho nàng điều tồi tệ nhất của chốn giang hồ, và nàng ngồi đó với tất cả sự tinh khôi và trong trắng, mỉm cười với ta, vì Chúa.”

“Em nên làm gì? Đòi thêm trang sức? Đập vỡ mấy cái đĩa và gào thét lên nếu em không có chúng? Đe dọa sẽ bỏ rơi chàng để chạy theo một gã nào đó sẽ mua thêm chúng cho em ư?”

“Đó là tất cả những gì bọn họ thường làm.” Giọng chàng trống rỗng.

“Chàng thấy chưa, chàng xem thường phụ nữ. Em đã nói với chàng điều đó trước đây rồi, nhớ không?”

“Ta coi thường loại phụ nữ mà nàng vừa mô tả, đúng thế.”

“Vậy ta chẳng có gì phải để tâm thêm nữa. Hãy tới Berkshire và bảo bọn họ biến hết xuống địa ngục đi.” Khi Cam nhìn nàng đầy hoài nghi, Ainsley vòng cánh tay nàng quanh chàng và vuốt ve đám tóc ở gáy chàng. “Đó là những gì em thực sự muốn, Cameron. Lũ ngựa, bùn đất, và chàng.” Nàng hôn chàng.

Và thế là, họ tới Berkshire.

&_&

Cameron chưa bao giờ đem phụ nữ tới sản sự Berkshire của chàng, Waterbury Grange, phía nam của Hungerford. Chàng đã mua nơi này sau cái chết của Elizabeth, một nơi cần thiết để tránh xa khỏi Kilmorgan và cha chàng và cả năm mồ của Elizabeth.

Chàng thuê gia nhân đầy nhà, để Daniel tự do bay nhảy và tập trung vào việc nuôi ngựa. Newmarket, Epsom, Ascot, giải St. Leger – là những sự kiện xoay quanh cuộc sống của chàng.

Nhu cầu cần một nhân tình không nằm trong thế giới đó. Ainsley, mặt khác, trượt thẳng vào thế giới đó mà không mất một cuộc tấn công nào hết. Nàng tiếp quản ngôi nhà trong giây lát sau khi đến nơi, nhanh chóng phát hiện ra và chấn chỉnh lại đội ngũ người hầu đã tự ý giữ lại những thực phẩm chất lượng cho bản thân và phục vụ Cameron chỉ với những thứ loãng xoàng còn lại.

Cameron thấy sự phẫn nộ của nàng về cách mà họ lợi dụng chàng làm trò cười. “Những người này giữ cho ta còn sống khi ta lần đầu tiên tới đây, và họ cũng trông nom Daniel giùm ta. Ta không bực bội với họ.”

“Đó là cả một sự khác biệt giữa việc bực bội với họ và việc bữa tối được phục vụ bằng những đĩa thịt muối trong khi họ tự thiết đãi bản thân món thịt bò mềm.”

Cameron nhún vai. “Cứ làm điều nàng thích. Ta không giới quán xuyến mấy việc nội trợ.”

“Rõ ràng là không rồi,” Ainsley nghiêm nghị nói.

Cameron chẳng thể phủ nhận rằng Ainsley đã đúng khi mang họ quay trở lại đây. Những cơn gió tháng giêng vẫn lòng lộng và lạnh buốt, nhưng thời điểm khắc nghiệt nhất của mùa đông đã sớm trôi qua, chàng và Angelo cùng với Daniel đã cùng bắt tay vào huấn luyện một cách nghiêm túc. Cameron thấy rằng chàng hân hoan thức dậy trước bình minh mỗi sáng và luyện tập cho lũ ngựa cùng với Daniel tới tận lúc mặt trời mọc.

Pierson vẫn chưa thấy khởi hành khỏi Bath với Jasmine, và Cam tự hỏi rằng liệu gã có đem cô nàng theo cùng không nữa. Mặt khác, việc huấn luyện đã bắt đầu một cách thuận lợi.

Trại ngựa của Cameron thực sự hoạt động, với những người huấn luyện liên tục đến và đi, và vận hành tốt đẹp. Angelo là người quản lý thứ hai, và bất kỳ tay huấn luyện nào, trông trại, hay tay nài ngựa nếu gặp rắc rối gì với điều đó đều bị yêu cầu rời đi. Angelo rành rẽ lũ ngựa cũng như Cameron vậy và có thể cưỡi ngựa không cần yên cương. Những người huấn luyện lâu năm nhất với Cameron đều tôn trọng Angelo, nói rằng, “Anh ta biết phải làm gì, đó là dân gipxi.”

Về phần Cameron, mỗi lần chàng tận hưởng ngọn gió của Berkshire lùa trong tóc, và cảm nhận sự hứng khởi của lũ ngựa non phi dọc theo đường tập, sự chán nản của chàng lại bay biến. Một lần nữa, chàng lại thức tỉnh và cảm thấy đang sống. Khi chàng và Daniel trở lại nhà vào mỗi buổi chiều, Cameron lại được chiêm ngưỡng một hình ảnh tươi sáng khác của cuộc đời chàng – Ainsley.

Nàng hòa hợp tuyệt vời với ngôi nhà ngay như thể là nàng đã sống ở đây trong suốt cuộc đời của nàng rồi vậy. Quản gia, người chưa bao giờ nói chuyện quá nhiều với Cameron trừ khi tuyệt đối cần thiết, đang đưa ra lời khuyên về việc điều hành cho Ainsley khi Ainsley hỏi bà về tất cả mọi thứ. Ainsley giờ đã hoàn toàn làm chủ, và bà quản gia bắt đầu nói, “Để tôi đi hỏi ý kiến phu nhân đã,” khi bất cứ vấn đề nào được nêu ra.

Gia nhân ở đây khá ít nói, kín đáo, được đào tạo bài bản, ngoài trừ thói quen qua quýt đối với thực phẩm mà giờ đây đã được chấn chỉnh. Nếu họ không thực sự hân hoan ca hát và nhảy múa về Ainsley, họ ít nhất cũng tôn trọng nàng.

Chỉ có một vết gợn trong quan hệ giữa Cameron và Ainsley – thực tế là Cameron rời đi mỗi đêm để ngủ trong chính phòng riêng của chàng – dường như đã làm giảm bớt đi một chút hân hoan hương vị của mùa xuân đang đến..

Hoặc như Cameron nghĩ. Chàng nên nhớ rằng Ainsley là một tay lén lút rất giỏi.

\$_ \$

Những cái khóa trong ngôi nhà cũ kỹ của Cameron khá là dễ bị bẻ. Những cánh cửa và khóa đều được lắp đặt cả trăm năm trước rồi, khi ngôi nhà mới được xây, và vài cánh cửa thậm chí còn có chung một chìa. Ainsley đã tự mở các khóa từ ngày nàng đến, điều đó giúp nàng phát hiện ra nơi cất

trữ lương thực của đám người hầu cho riêng họ.

Một đêm không trăng, nàng đi xuống sảnh chỗ hành lang ngăn giữa phòng ngủ của nàng và Cameron, cái kẹp tóc đã sẵn sàng. Nàng nhẹ nhàng quỳ gối trên tấm thảm, lắng nghe tiếng ngáy của chàng một lúc trước khi khẽ khàng xoay ổ khóa cũ kỹ.

Và thấy mình phải đối mặt với một cái khóa mới tinh. Chàng đã cho thay nó.

Bực quá đi mất.

Ainsley thở hắt ra, nhưng nàng từ chối bỏ cuộc. Nàng phải tỷ mẩn hơn một chút với cái khóa này, và cần dùng tới hai cái kẹp tóc, cuối cùng nàng cũng mở được nó. Nàng đứng lên, trái tim đập thình thịch, và khẽ khàng mở cánh cửa.

Trong phòng khá tối, chỉ còn le lói ánh than hồng trong lò sưởi. Nàng thường xuyên ghé thăm phòng ngủ của Cameron, thế nên nàng tường tận bài trí trong phòng. Trừ khi chàng quyết định là sắp xếp lại đồ đạc lúc mười một giờ khuya, giường của chàng ở *hướng đó*. Những tiếng ngáy đều đều báo là nàng đã đúng.

Ainsley nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại và nhìn ngang căn phòng.

“Ainsley.”

Giọng chàng rõ ràng và đánh thép cất lên báo cho nàng biết Cameron đã hoàn toàn tỉnh giấc.

“Phải gió nhà chàng,” nàng nói. “Chàng chỉ giả vờ là đang ngủ phải không.”

Một cuộc đấu khẩu sắp diễn ra và một ngọn đèn dầu được thắp lên. Cameron đang ngồi trên giường chàng, cái chăn phủ qua đùi, phần còn lại của cơ thể chàng rõ ràng là trần truồng rồi.

“Ta *đã* ngủ. Rồi ta nghe thấy không lẫn vào đâu được tiếng bẻ khóa của một tên trộm.”

“Thính giác của chàng hẳn phải nhạy bén kinh khủng lắm.”

“Đúng thế.”

Ainsley tiến thêm một bước. “Em đã khiến chàng giật mình ư?” Chàng nói với nàng là chàng thức dậy với bạo lực khi chàng giật mình hốt hoảng. Nàng đã lên kế hoạch đánh thức chàng thật dịu dàng như nàng có thể, chỉ cho chàng thấy rằng sẽ chẳng có gì kinh khủng xảy ra cả.

Nụ cười của Cameron thật nồng nàn. “Khi ta nghe ai đó mở khóa, ta ngay lập tức nghĩ đó là nàng. Không kể đến những tiếng động nhỏ cho thấy sự thất vọng của nàng khi chiếc khóa là một thử thách. Nàng làm gì ở đây thế?”

Ainsley thu hẹp khoảng cách tới bên chàng. “Em tới để ngủ với chồng của em.”

“Ainsley.”

Nàng tỉ một gói lên tấm đệm. “Chàng từ chối nói về chuyện này, nhưng em từ chối để vấn đề đó chắn ngang giữa hai ta. Ngủ chung với nhau. Đặc biệt là những cái giường rộng như cái này.”

Cameron xô ngã nàng. Trước khi nàng có thể nhào ra, Ainsley thấy bản thân nằm dài trên giường và ghim chặt xuống đệm, giống như chàng đã làm đêm nàng bẻ khóa phòng chàng để tìm mấy lá thư của nữ hoàng. Khác với lần trước, chàng ăn mặc khá là đầy đủ. Lần này thì chẳng có gì ngăn trở giữa cơ thể trần truồng của Cameron và Ainsley ngoài một cái chắn.

Nàng cảm nhận thấy từng inch của cơ thể rắn chắc của chàng – *từng* inch một, sự mạnh mẽ của đôi tay, hơi thở ấm nóng của chàng.

“Nàng có cần ta nhắc nhở lại về sự nguy hiểm của ta?” chàng gầm gừ.

“Chàng không nguy hiểm.”

Cameron ghim cổ tay nàng lên tấm đệm với sức nặng của chàng và trao cho nàng nụ cười xấu xa, nóng bỏng của chàng. “Không ư? Có lẽ ta nên chứng minh một chút nhĩ.”

Nàng có muốn chàng làm thế hay không đây? Một phụ nữ khôn ngoan nên sợ hãi một gã khổng lồ đang đè lên nàng trong bóng tối, trông như sắp cưỡng đoạt nàng đến nơi rồi, nhưng Ainsley chẳng khôn ngoan. Hoặc có thể nàng có. Nàng đã kết hôn với chàng.

“Không cần đâu,” nàng nói.

Cameron liếm miệng nàng. “Cần chứ. Ta không muốn những điều đó trở nên *quá* mãn tính gia đình.”

Thế nên chàng đã nói với nàng lúc trên tàu khi chàng cầu hôn. Chàng muốn một người tình, không phải một bà vợ.

“Tốt thôi,” nàng nói. “Có lẽ là một màn chứng minh nhỏ.”

Cameron ngay lập tức rời giường, kéo nàng theo chàng, và cái chắn rớt xuống. Chàng đang khóa thân trong ánh sáng mờ ảo, chàng thật dài và cương cứng, chẳng hề xấu hổ vì ham muốn của bản thân. Từ vị trí mép giường, thật dễ dàng để Ainsley có thể ôm lấy chàng trong tay, nghịch ngợm với chàng một chút.

Cameron gồng người lên khi chàng cảm nhận được đôi môi ngọt ngào của nàng và chiếc lưỡi liếm dọc theo cơ thể chàng. *Chúa giúp con*. Chàng kéo nàng nằm thẳng lưng xuống sàn nhà và làm tình mạnh mẽ và đắm đuối với nàng, để trả đũa việc nàng lén lút vào phòng chàng, nhưng nàng đã đảo ngược ưu thế với chàng. *Lần nữa*.

Nàng chưa từng làm việc này trước đây, nhưng nàng nhìn thấy những bức vẽ khiêu dâm của chàng và nghe những điều trụy lạc Cameron thì thào vào tai nàng. Nàng không còn ngây thơ, và nàng rõ ràng là muốn chơi đùa một chút.

Chàng gần như đã phun trào khi nhìn thấy nàng hé mở đôi môi và rồi cơ thể chàng trượt ngọt lịm vào giữa chúng. Cameron xiết chặt hai tay, toàn bộ cơ thể chàng cứng lại để kiểm soát lại mình. Nếu bây giờ chàng không kiềm mình, chàng sẽ bỏ lỡ cảm giác được ở bên trong Ainsley, cảm giác nàng liếm chàng, ngậm chàng, và cảm giác tuyệt diệu khi nàng bắt đầu mút chàng.

“Ainsley.” Giọng chàng rời rạc, hơi thở hào hển. Chàng đặt một tay trên đầu nàng, đôi hông rung chuyển. “Ainsley. Ôi. Nàng đang làm gì với ta thế này?”

Quá sung sướng, nàng không thềm đáp lời. Ainsley giữ miệng nàng bặm rợn với chàng, đôi tay nàng mơn man trên đùi chàng.

“Cô nàng xấu xa,” chàng thì thào. “Ta sẽ khiến *nàng* phải trả giá.”

Để đáp lại, Ainsley mút chàng mạnh hơn. Cameron nghe thấy những lời lẽ cứ tuôn trào ra khỏi miệng chàng, những từ ngữ trụy lạc đã dẫn tới tình huống này ở lần đầu tiên.

Xinh đẹp, Ainsley xinh đẹp ... chết tiệt.

Chàng la lên khi hạt giống của chàng tuôn trào khỏi cơ thể, và chàng không muốn dừng lại khi nàng từ tốn quay đi và lau đôi môi bằng những ngón tay của nàng.

Cameron gầm gừ, như một con thú. Trong khi Ainsley chỉ mỉm cười với chàng, chàng cuốn nàng vào vòng tay chàng và bế nàng bằng ngang căn phòng, tới tận thăm trước lò sưởi nơi chàng yêu chàng say đắm. Chàng yêu chàng mê mải khiến nàng mệt nhoài và ngủ say sưa khi chàng bế nàng trở lại phòng ngủ của nàng và để nàng lại đó.

#_#

Lord Pierson chuyển Jasmine tới vào tuần đầu tiên của tháng Hai. Cameron nhìn hắt lái xe trên đường với tốc độ rùa bò, phía sau là khoang chứa chở Jasmine.

Cameron xuống ngựa và ném dây cương cho một tay nài đứng gần đó. Cam bước ra khỏi khu bãi quây để nhận hàng và vận chuyển vào trong khu chuồng, nhưng chàng ngừng lại ngạc nhiên khi thấy một khoang hàng thứ hai.

Pierson bước ra khỏi cỗ xe của hắn, đảm bảo rằng đôi bốt bóng loáng của hắn không lấm bùn đất ở chốn này. Bộ đồ trang nhã của hắn tương phản rõ nét với cái áo thô và quần ống túm của Cameron.

“Chào, Mackenzie,” Pierson nói. “Tôi mang nó trở lại đây. Anh sẽ không làm hỏng bát lần này đây chứ, phải không nào?”

Cameron theo dõi kiện hàng thứ hai và dừng lại. “Cái này là sao?”

“Một con ngựa giống. Tên nó là Thiên thần của Raphael, và nó là một vấn đề nhỏ. Tôi muốn anh huấn luyện nó cho tôi.”

“Và tại sao tôi nên làm thế?”

“Vì thua trong giải St. Leger. Không ai muốn Thiên thần của Raphael cả, nhưng mọi người nói nếu ai đó có thể huấn luyện được nó và khiến nó đua tốt thì đó là anh. Tôi nghĩ anh sẽ làm thế cho tôi như một đặc ân.”

Khoang của Jasmine đã được đưa vào trong chuồng. Daniel và Ainsley xuất hiện như có phép thuật khi Angelo bắt đầu dỡ bỏ khoang chứa cô nàng.

“Và tôi không muốn tên gipxi này lảng vảng ở gần mấy con ngựa của tôi,” Pierson nói to. “Tôi không lấy làm ngạc nhiên nếu *hắn* là lý do khiến con ngựa chạy quá tồi.”

Ainsley quay lại, nghe thấy, và mở miệng. Cameron giơ tay để ngăn nàng lại.

“Chẳng có gì sai với Angelo cả, và cũng không với Jasmine,” Cameron nói.

Chàng muốn tông một đấm vào miệng Pierson, ném *hắn* vào trong khoang chứa, và tông *hắn* về nhà, nhưng Cameron đã kiềm chế bản thân. Chàng muốn huấn luyện Jasmine – muốn cứu cô nàng khỏi tên con hoang này – và nếu chàng chọc giận Pierson, *hắn* sẽ đơn giản là mang Jasmine đi ngay.

Cameron ra dấu cho Angelo lui ra, nhưng Angelo đã rời khỏi Jasmine, để lại cô nàng cho gã trông ngựa của Pierson. Angelo sẽ tuân thủ mà không *hắn* học, đó cũng là lý do Cameron tin tưởng người đàn ông này.

“Tốt rồi,” Cameron nói. “Để cả hai con ngựa lại. Tôi sẽ gặp lại anh ở Newmarket.”

Pierson thậm chí không thỏa mãn. *Hắn* đơn giản là nhìn xuống cái mũi dài ngoằng của mình và quay trở lại cỗ xe, nhanh chóng trở về ngôi nhà tráng lệ của *hắn* ở Bath.

Ainsley bậm môi. Nàng biết lý do Cameron không nổi xung lên với Pierson. Chàng đã chọn giữ im lặng vì lợi ích của Jasmine.

Jasmine tội nghiệp trông có vẻ mệt mỏi sau chuyến hành trình. Cơ thể nó lấm tấm mồ hôi, và đôi mắt mở to. Chuyến đi dài trong cái khoang chật hẹp khiến cô nàng có vẻ muốn dẫn gân cốt một chút, có lẽ là điều cô nàng cần lúc này.

Gã trông ngựa của Pierson, tuy nhiên, bắt đầu dẫn Jasmine thẳng tiến tới căn chuồng trong khu trại hình chữ U. Jasmine rõ ràng không muốn đi. Nó sẽ ngay lập tức bỏ trốn nếu có cơ hội, và Ainsley đã nhận ra điều đó.

“Để nó chạy một lúc đi,” Ainsley nói. “Angelo.”

Angelo không nói gì, tựa lưng vào một cánh cửa chuồng khác để quan sát.

Người giữ ngựa lắc đầu. “Lệnh của đức ông, thưa bà. Ông ấy sẽ không cho chúng tôi về nhà cho tới khi con ngựa an toàn sau cánh cửa.”

“Lũ ngựa không thích bị nhốt một chỗ.”

Ainsley đã học điều đó khi còn là một đứa trẻ, và nàng đã thấy điều đó khi ngắm Cameron hàng ngày. Nếu có một con ngựa đang bị kích động, thì nên để chúng đi lang thang và tự tìm hiểu vùng đất mới, tốt hơn là có một người kè kè kiểm hãm nó. Một con ngựa mới cần có cảm giác an toàn, cần thời gian để thích nghi với mọi thứ.

Tay giữ ngựa thở dài. “Thì Lord Pierson thích thế, và tôi cần công việc của mình, nên phải như thế thôi, xin quý bà thứ lỗi cho.”

Ainsley thu cánh tay lại và để anh ta đi. Những gì xảy ra sau khi Lord Pierson đi sẽ phải khác.

Jasmine không chống lại tay giữ ngựa, dù cô nàng nhảy lên lo lắng. Tất cả mọi việc có vẻ tốt đẹp, trừ con ngựa đực.

Cậu chàng không muốn bị nhốt cả đêm. Ngay khi Thiên thần của Raphael được đưa ra khỏi khoang chứa, nó khịt mũi và lông lên và giăng ra khỏi sự kiểm giữ của hai người giữ ngựa. Cameron đi đâu mất rồi, và Angelo nắm chặt tay khi trông thấy, không dám can thiệp.

Jasmine nghe thấy con ngựa đực và quay lại để xem chuyện gì xảy ra. Không sợ hãi, nhưng đôi mắt tính toán như của một đứa trẻ nghịch ngợm.

“Coi chừng Jasmine,” Ainsley cảnh báo.

Người giữ ngựa trưng ra một cái nhìn cau có. *Nàng*, chỉ là một phụ nữ trong nhà kính, lại đang chỉ dẫn cho một tay giữ ngựa giàu kinh nghiệm phải trông nom lũ ngựa thế nào.

Con ngựa đực nhảy ra khỏi tầm kiểm soát, nhìn Jasmine, và hất đầu về phía nó. Jasmine vung cú đập hậu ra xung quanh và cái đuôi giật lên – như một quý cô đang lắc hông mình kêu gọi các quý ông bắt kham.

Con ngựa đực hí lên một tiếng, phi thẳng tới chỗ cô nàng, con ngựa đen đáng giá hai nghìn bảng đang lao thẳng vào khoảng sân hẹp. Mấy tay dọn chuồng hét lên tránh sang một bên, và Ainsley nhảy sang một bên như Jasmine, vào phút chót, vô cùng hốt hoảng.

Jasmine hất đầu lên, giật tung sợi dây cương, và quay vòng xung quanh, điên cuồng tìm một lối thoát. Con ngựa đực lao thẳng về phía nó, và cả hai con đều đang chồm chồm về phía Ainsley.

Chương 24

Thế giới xung quanh Ainsley dường như chậm lại. Nàng thấy mắt Angelo mở to, người giữ ngựa chết sững khi con ngựa giống lao đến. Jasmine ướt đầm mồ hôi trở nên quá gần, con ngựa cái đang nhảy tung tung. Con ngựa giống to lớn cúi xuống tránh được những cú bật hậu của Jasmine, và thỉnh thoảng hướng thẳng về phía Ainsley.

Ainsley nghe thấy chính mình hét lên, ngã chổng tay xuống đất, ngập tràn nỗi sợ hãi. Rồi cái mùi cay xè của con ngựa đang kích động, hai vó to lớn của nó chồm lên, cái ngực khổng lồ, hơi thở nóng hổi, cái mũi đỏ ửng phì phì, đôi mắt vằn đỏ.

Lờ mờ nàng nghe thấy tiếng la hét của những người dọn chuồng và Daniel, tiếng hí văng lên của những con ngựa khác, và trên tất cả, giọng của Cameron, kinh hoàng và khủng khiếp.

Khoảng khắc trước khi Jasmine và con ngựa giống sắp đè nghiêng lên Ainsley, nàng cảm thấy bản thân đang bồng bềnh trong không khí. Một cái đai đang thít chặt lấy ngực nàng, bóp nghẹt hơi thở của nàng, nhưng nàng nhanh chóng bị trượt lên trên và vượt qua cánh của chuồng phía sau nàng.

Cả hai con ngựa đã phá tan tành bức tường nơi Ainsley vừa đứng. Ainsley hạ cánh trong đồng cỏ khô cuối căn chuồng, lăn trên người Angelo, người dường như bị rơi tung vì nàng.

Jasmine và con ngựa giống quăn lấy nhau trong góc chuồng và lại phóng ra theo lối vừa vào. Chúng phi ra sân và tiến về phía cánh đồng, sóng đôi bên nhau trên đồng cỏ.

Angelo nhào tới. “Phu nhận vẫn ổn chứ?” Anh ta đưa tay cho Ainsley, người vừa đứng bên lề ranh của sự sống.

Tôi nghĩ thế. Ainsley mở miệng để nói, nhưng chẳng có tiếng nào thoát ra cả.

Cameron ném cánh cửa vỡ toang và xóc Ainsley đứng dậy. Ainsley thấy bản thân đang bị nghiêng chặt vào chàng, vòng tay mạnh mẽ như thép của Cameron.

“Ainsley.” Giọng chàng như vỡ vụn ra. “Ôi Chúa ơi ...”

Em ổn mà. Một lần nữa, những từ ngữ chẳng thể thoát ra. Nàng không thể thở, không thể nuốt, không thể cảm nhận được gì. Nàng cố gắng quàng đôi tay quanh vai chàng, nhưng chẳng thể nào nâng nổi chúng lên. *Sốc,* nàng nghĩ. *Mình sẽ ổn thôi ngay khi tim mình đập bình thường trở lại.*

Cameron đặt miệng một cái bình lên môi nàng, cảm giác lạnh lạnh, và dòng chất lỏng whiskey được rót vào miệng nàng. Ainsley ho, nuốt xuống, rồi lại ho thêm mấy tiếng nữa.

“Cam,” nàng thì thầm. Mắt nàng ngân ngấn nước và ứa ra.

Cameron ôm lấy nàng. Ainsley dúi vào chàng, nhắm nghiền mắt khi nỗi sợ hãi khủng khiếp lướt qua. Nàng đã cận kề với nó.

“Chắc là Jasmine ổn cả chứ,” nàng nói lo lắng.

“Angelo đã đuổi theo rồi.”

“Angelo.” Từ đó nheén lại trong cổ Ainsley. “Anh ấy đã kéo em tránh ra.”

“Ừ, và ta sẽ tặng thưởng cho anh ta. Chết tiệt thật, Ainsley.” Cameron ôm lấy khuôn mặt nàng trong tay. “Ta đã nghĩ...” Chàng nuốt xuống, bờ mi long lanh nước. “Ta đã nghĩ là sẽ mất nàng rồi.”

“Angelo đã phản ứng rất nhanh.” Những tiếng thều thào của nàng quá yếu ớt, và chữ được chữ mất.

Đôi môi Cameron run rẩy hôn nàng. Ainsley bám lấy chàng, Cameron như chiếc neo trong thế giới chao đảo của nàng. Chàng là chỗ dựa duy nhất giữ nàng khỏi ngã nhào, và nàng níu chặt lấy chàng, yêu sự mạnh mẽ của chàng.

“Mackenzie!” Giọng Lord Pierson vang lên trong sân. “Tôi đã nói là anh phải giữ gã gipxi tránh xa mấy con ngựa của tôi rồi cơ mà.”

Cameron đặt Ainsley sang một bên, thật dịu dàng, và rời chàng xông thẳng ra chỗ Lord Pierson. Một tràng chửi thề tiếng Scot vang lên ầm ỹ khắp sân và dập tắt những tiếng be be của Pierson.

Lúc mà Ainsley lê lét trên cái đầu gối run rẩy của mình ra khỏi được căn chuồng, Cameron đang tống cổ Pierson vào trong cỗ xe của hấn.

Đám người của hấn đứng xung quanh đó, từ người đánh xe đến những người giữ ngựa đều không làm gì hết để giúp ông chủ của họ. Những người giữ ngựa và các tay nài của Cameron đều tỏ thái độ tức giận và kinh tởm. Con ngựa giống ngang ngược đã bị bắt bởi Angelo, người gipxi nói chuyện dịu dàng với nó trong khi nó hạ thấp cái đầu kiêu hãnh dúi vào bàn tay của Angelo.

Jasmine, vẫn cố trốn, chạy nước kiệu quanh bãi quây, một nhóm những người giữ ngựa và Daniel đang cố dồn nó vào góc.

“Mang theo con ngựa giống chết tiệt của ngươi và cút đi,” Cameron gầm lên. Giọng chàng hoang dại, con thú trong chàng đã không còn bị kìm nén lâu hơn được nữa.

Pierson, không tin được, vẫn cố phản đối. “Nếu con ngựa giống đi, anh cũng sẽ không có Jasmine.”

“Vậy mang cả nó theo. Mang lũ ngựa khốn kiếp của ngươi đi cho khuất mắt ta!”

“Cam.” Ainsley cố gắng tới bên chàng, nhưng chân nàng quá chậm, giọng nàng quá yếu. “Không, đừng để mất Jasmine.”

Những người giữ ngựa chạy đến đỡ nàng dậy, những người đàn ông tỏ ra giận dữ, nhưng không

phải với nàng. “Phu nhân ôn chứ?” hơn một người cất lời hỏi han.

“Vâng, cảm ơn mọi người.” Giọng nàng như đứt hơi. “Cam”

“Người thậm chí còn không quan tâm hỏi xem liệu vợ ta có ổn không.”

“Dù thế nào cô ta không nên ở ngoài này,” Pierson nói. “Chỗ của đám đàn bà là ở trên giường, không phải ở chuồng ngựa.”

Cú đấm của Cameron vung lên, và Pierson ngã vật vào trong cỗ xe, mặt hấn bật máu. Cameron đóng sầm cửa xe, và người đánh xe nhảy lên chỗ ngồi, nhanh chóng quay đầu cỗ xe.

Cỗ xe hồi hả làm bắn tung tóe bùn đất lên người Cameron, nhưng chàng quay lại với Ainsley, chẳng thèm quan tâm. Khi cỗ xe của Pierson ra tới đường chính, Angelo điều khiển con ngựa giống đi vào trong khoang chứa của nó. Một anh giữ ngựa nhốt nó lại, và Angelo nhảy qua đầu này của bãi tập để vây bắt Jasmine.

“Cameron,” Ainsley nói khi cánh tay của Cameron lại vòng quanh nàng lần nữa. “Chàng không thể mất Jasmine. Chàng yêu con ngựa đó mà.”

“Ta gần như đã mất *nàng*. Pierson đáng bị cút xuống địa ngục.”

“Nhưng Jasmine. Nó không muốn đi cùng với hấn đâu.” Ainsley cảm tưởng lại sự kinh hoàng vừa qua, tâm trí nàng tái hiện lại cơ thể của con ngựa đen và những móng guốc của nó chỉ chút nữa là đã giẫm nát cuộc sống của nàng.

Cameron ôm lấy nàng khi chân nàng sụm xuống. Chàng bế nàng thẳng vào nhà, băng ngang qua mấy người hầu đang hồi hả chạy ra xem chuyện gì, và lên gác đến phòng ngủ của Ainsley.

Chàng đặt Ainsley xuống chiếc ghế dài gần lò sưởi, và nàng vẫy vẫy bàn tay yếu ớt trước mặt nàng. “Từ khi nào mà cuộc đời em lại trở nên kịch tính thế nhỉ?”

“Khi nàng đồng ý lấy ta. Điều đó đã xua tan băng giá ở đây.” Phòng ngủ rộng lớn của Ainsley có một lò sưởi, không phải một cái bếp lò, và Cameron đã hoàn toàn hủy hoại cái áo sômi của chàng vì xúc thêm than đổ vào lò.

Ngọn lửa đã được nhen, và căn phòng ấm lên cho tới khi Ainsley đổ mồ hôi. Hoặc có lẽ đó là do nàng bị sốt sau đợt chấn động.

“Đừng đi,” nàng thều thào.

“Ta không đi đâu hết, bé yêu.”

“Nhưng Jasmine.” Răng của Ainsley va vào nhau lập cập. “Nó không cố ý. Bọn chúng chỉ là ngựa thôi mà. Là em đã đứng sai chỗ thôi.”

“Ainsley, yên nào.”

Cameron rót nước từ một cái bình lớn ra một cái chậu nhỏ và nhúng ướt khăn. Chàng kéo đôi găng rách của Ainsley ra và bắt đầu lau bàn tay cho nàng. Nàng đã chống tay lúc bị ngã.

“Tay chàng cũng bị bẩn,” Ainsley nói. Nàng nhìn thấy mình trong gương và bắt đầu cười. “Và cả mặt em cũng thế. Trông thật nhếch nhác.”

“Suyt!”

Ainsley nghe thấy giọng nói ngoài cửa. Hai cô hầu và một anh hầu bước vào mang theo bồn nước và bình nước nóng, dù Ainsley chẳng nhớ nổi là Cameron đã cho gọi họ khi nào. Chỉ là chàng đã làm thôi. Bùn đất ở khu chuồng ngựa, cộng thêm chuyển lê lét của nàng trong căn chuồng trống, đã khiến trang phục của nàng hoàn toàn bị hỏng.

Nàng phải nói với Cameron về việc lắp đặt mấy cái vòi nước trong nhà chàng – mấy cô hầu đã phải bê từng chậu nước lên trên gác. Nó quá xa đối với họ, thực vậy. Nàng cố gắng ngồi dậy khỏi Cameron để giúp họ, nhưng chàng đã giữ nàng lại.

“Nhanh lên trước khi nước bị nguội,” là tất cả những gì chàng nói với họ.

Tiếng nước róc rách nghe như thiên đường vậy. Mấy cô hầu nhanh chóng đổ đầy bồn nước, và rồi tất cả những người hầu đều lui gót, gồm cả nữ hầu riêng của nàng, người đã cố gắng ở lại để cởi đồ cho Ainsley. Cameron đóng và khóa cửa lại.

Ainsley giật những cái cúc của trang phục cưỡi ngựa của nàng ra, nhưng nàng chẳng thể mở dù chỉ một cái. Cameron xoay nàng về phía lò sưởi và mở tất cả các cúc.

“Chàng đang hoàn thiện kỹ năng này rồi,” nàng nói.

Cameron tuột lớp áo xống ra khỏi lưng nàng và túm lấy hai cổ tay trần của nàng. “Nàng đang lạnh cóng. Nàng có chắc là nàng không bị đau chứ?”

“Một vài chỗ bầm tím, em nghĩ thế.”

“Phải hơn là một vài chỗ.” Cameron gỡ cái áo lót của nàng ra, bàn tay chàng nhẹ nhàng lướt dọc lưng nàng. “Nàng vừa mới thoát khỏi nguy hiểm. Không có gì bị gãy hết, tạ ơn Chúa.”

“Ôn chúa và Angelo. Anh ấy đã rất thông minh khi trèo qua căn chuồng đó từ bên kia.”

Nàng đã thấy cần phải bỏ bức vách giữa những căn chuồng đi, những bức tường rộng có thể di chuyển được trong trường hợp Cameron cần một căn chuồng rộng thay vì hai cái nhỏ hơn. Ainsley đã chú ý đến điểm này trong khi Angelo giúp nàng đứng dậy, ý tưởng vẫn chưa thực sự hình thành trong nàng.

“Ta sẽ hôn anh ta,” Cameron nói. “Nếu nó không làm hai bọn ta phát bệnh. Nhưng chắc chắn ta sẽ

nâng lương cho anh ta.”

“Anh ấy đã kể với em về những nhà thuyền nơi gia đình anh ấy sinh sống,” Ainsley nói. “Em rất mong được gặp họ. Em chưa bao giờ được thấy một căn nhà thuyền của người gipxi. Hay bất kỳ căn nhà thuyền nào bao giờ cả. Không phải mấy thứ mà một quý cô được làm, em được bảo như thế.”

“Ta sẽ đưa nàng tới nhà thuyền của anh ta, và chúng ta sẽ để gia đình anh ta chở chúng ta đi dọc sông Thames tới sông Avon và đi ngược lại, nhưng phải *sau khi* ta làm nàng ấm lên đã.”

Cameron đang quỳ gối trước nàng, kéo tất của nàng ra, cơ thể nàng giờ đang trần trụi. Ainsley tự hỏi khi nào thì điều đó xảy ra, và rồi Cameron đỡ nàng trong vòng tay chàng và thả nàng vào bồn nước nóng.

Làn nước nóng bỏng, nhức nhối, nhưng cảm giác rất tuyệt. Ainsley trầm mình, để hơi nóng bủa vây toàn bộ cảm giác của nàng.

Nàng không sợ ngựa – nàng không thể, nàng tự nói với bản thân. Chúng chỉ là những con thú làm những điều bản năng của thú vật – nhưng chưa bao giờ nàng lại cận kề cái chết vì một con thú cả. Nếu Angelo chỉ chậm một tích tắc thôi thì...

“Pierson không kiếp,” Cameron gầm lên. “Ta đã không yêu cầu hấn mang tới con ngựa giống đáng nguyên rửa đó. Ta thực sự sẽ giết hấn. Nếu nàng bị thương, ta sẽ giết hấn. Ta không thể ngăn bản thân mình được.”

Ainsley đặt một bàn tay ướt sũng lên cánh tay chồng nàng. Áo sơ mi của Cameron đã ướt nhẹp, và chàng nôn nóng cởi nó ra.

Ainsley rúc đầu vào vai trần của Cameron, tận hưởng sự ấm áp và vững chãi. Người đàn ông đẹp đẽ, mạnh mẽ này là của nàng. Vị cha xứ ở London đã nói cho nàng nói như vậy. *Với cơ thể con, con tôn thờ người.*

Cameron thả nàng ra một chút nhưng chỉ là để lấy bánh xà phòng và bắt đầu tắm cho nàng. Miếng xà phòng trong tay chàng xoa nhẹ trên lưng và cánh tay nàng, rồi trượt xuống bụng nàng.

“Vào tắm cùng em đi,” Ainsley đề nghị.

Cameron cau mày một tiếng cười. “Ta quá to.”

“Chúng ta nên có một bồn tắm lớn hơn. Một cái đủ cho cả hai người. Trong *phòng tắm* mới của chúng ta. Chàng thực sự nên thuê vài người thợ thiết kế theo hướng hiện đại nữa.”

“Yên nào.” Cameron cắn lấy tai nàng. “”Hãy để ta phục vụ nàng, bé yêu.”

Ainsley thích được phục vụ thế này. Cameron trước hai tay quanh eo nàng lần nữa, xoa miếng xà bông lên ngực nàng, và Ainsley ngả người ra sung sướng.

“Em yêu chàng,” nàng lầm nhảm.

Nàng có lẽ không nên nói thế - liệu chàng có muốn một tình cảm ủy mị như thế? Nhưng chẳng có gì nàng có thể làm với nó cả. Chàng yêu nàng, và đơn giản là thế.

Cameron kết thúc những suy tưởng của nàng bằng việc hôn nàng.

Nàng cảm nhận được sự dữ dội trong chàng, cơn thịnh nộ và cả nỗi sợ mà chàng đã kiềm chế. Chàng dồn hết vào nụ hôn nghiêng ngáu. Cameron gần như nâng hẳn nàng lên khỏi bồn tắm, và nước chảy ướt đầm người chàng.

“Ainsley của ta,” chàng thì thầm giữa những nụ hôn. “Của ta.”

Vâng, Ainsley cố gắng để nói. Của chàng.

Hơi thở của Cameron khiến da thịt nàng nóng bừng còn hơn cả nước nóng. Cứng rắn, những ngón tay chẳng hề ngưng ngừng cứ lang thang khắp cơ thể nàng, vẫn còn dính dính lớp xà bông. Cameron mở miệng nàng bằng miệng của chàng, hôn mạnh mẽ và nhức nhối.

Chàng nhắc nàng ra khỏi làn nước. Bế nàng sát vào người chàng, Cameron mang Ainsley đến giường, nơi chàng bắt đầu lau khô nàng bằng những cái khăn máy cô hầu đã làm ấm cạnh lò sưởi. Da Ainsley ửng lên dưới những chiếc khăn bông mềm mại.

Nàng thích thú khi chiếc khăn chà qua vú nàng, chúng bắt đầu cương lên. Cameron cúi xuống và ngậm lấy một bên ngực nàng vào miệng, và Ainsley rên lên. Nàng ngả lưng ra giường khi Cameron trêu chọc núm vú với đầu lưỡi của chàng và mút nàng lần nữa.

Ainsley kéo chiếc khăn chàng đã quấn giữa hai chân nàng ra. Nàng nhắm nghiền mắt và thở hắt ra một tiếng, sự cọ xát ở nơi thâm kín nhạy cảm.

Đôi mắt Cameron nhắm lại. Chàng túm lấy đầu khăn từ nàng và tự mình kéo nó, một cái giật nhẹ vuốt ve nơi nữ tính của nàng. Một tiếng rên vui sướng của nàng bật ra. Cameron giữ nguyên áp lực, và Ainsley chịu thua, nỗi sợ hãi của nàng tan biến.

Cameron dùng chiếc khăn rất thành thạo. Tấm đệm thật mềm mại dưới lưng nàng, hơi ấm của Cameron bủa vây lên nàng. Chàng đè lên nàng, vàng ngực chàng săn chắc, chiếc khăn ở giữa họ. Cameron kéo chiếc khăn lần nữa, và ngọn lửa nóng bùng lại bùng cháy trong nàng.

Ainsley quấn chân quanh chàng, bàn chân ướt tỳ lên đôi bốt của chàng. Nàng không thể ngăn được những tiếng rên thoát ra từ miệng nàng, những tiếng rên rỉ và âm thanh rầm rức trong bóng chiều tà.

Khi Cameron nâng người dậy khỏi nàng, mang theo chiếc khăn cùng chàng, Ainsley rên lên. Miệng Cameron mím lại thành một đường căng thẳng, đôi lông mày cau lại. Chàng cởi nốt đồng quần áo của mình và bước vào bồn tắm vẫn đầy nước. Đứng thẳng, chàng té nước và xà phòng lên cơ thể, rửa sạch những bùn bẩn lấm lem ở chuồng ngựa.

Ainsley ngồi tựa lên khuỷu tay nàng và tận hưởng khung cảnh. Cơ thể Cameron lấp lánh nước, và xà phòng bám trên ngực, trên vai, và phần cơ thể dài, rậm tối đầy khêu gợi.

Chàng dội nước lên cơ thể, rửa sạch cả phần nam tính của mình. Bọt xà phòng chạy hồi hải xuống chân chàng, rồi Cameron cúi xuống rửa sạch hai tay và vỗ nước lên khuôn mặt chàng.

Chàng bước ra, giật lấy một cái khăn khác để lau khô người. Ainsley ngắm chàng tiến đến bên nàng, người chồng cao lớn của nàng, mái tóc của chàng vẫn còn ướt, nhỏ giọt trên vai chàng. Bàn tay chàng, cánh tay, cổ chàng và cả khuôn mặt đều râm nắng, kể cả phần cẳng chân, chỗ da được cái váy Scot của chàng che phủ thì có trắng hơn.

Ainsley đoán Cameron sẽ nhắc nàng ra khỏi giường để làm tình với nàng trên một chiếc ghế bành hay trên một cái sofa dài, hoặc là trên sàn nhà chỗ gần lò sưởi. Nhưng Cameron vắt tấm khăn đi và ấn Ainsley trở lại tấm đệm.

Cameron liến miêng nàng, cơ thể ẩm ướt, ấm áp của chàng thật tuyệt vời đè nặng trên nàng. “Ta suýt nữa đã mất nàng,” chàng nói, giọng khắc nghiệt. “Ta không bao giờ muốn mất nàng. Không bao giờ.”

Trái tim Ainsley đập thình thịch. *Anh ta sẽ nhanh chóng chán cô nàng trong vòng sáu tháng thôi*, nàng đã nghe người ta nói ở Pari và cả ở Monte Carlo nữa.

Cameron đã không thấy chán nàng lúc này. Chàng rải những nụ hôn lên cằm, lên cổ nàng trước khi chuyển xuống ngực nàng. Chàng ngậm mút nàng, miêng chàng nóng bỏng và ẩm ướt, rồi tách chân nàng ra và trượt bản thân vào trong nàng.

Cái khăn đã lau khô cho nàng, nhưng khi Cameron đẩy vào trong nàng, tất cả lại trở nên ẩm ướt và trơn nhờn.

Chàng ngừng lại, khuôn mặt ghé sát nhau, và Cameron nhìn sâu vào mắt nàng. Nàng thấy quá nhiều ham muốn ở đó, và nỗi đau, quá nhiều sự cô đơn. Nỗi sợ hãi. Lord Cameron Mackenzie ngang tàng và uy quyền đang e sợ.

Ainsley không thể nói, cảm nhận sự cương cứng của chàng bên trong nàng đã cướp hết ngôn từ. Nàng xoa dịu nỗi sợ hãi của chàng bằng cách duy nhất mà nàng có thể, đó là yêu chàng.

Cameron di chuyển chậm rãi, theo sau cú thúc đầu tiên cũng là một cú thúc chậm rãi nữa. Chàng quá to lớn, nhưng nàng yêu cảm giác có chàng ở bên trong nàng. Chiếc giường rộng dưới lưng nàng, và hơi ấm của Cameron, cơ thể săn chắc của chàng bên trên nàng. Như mọi khi, chàng nâng người lùi lại, những múi cơ căng lên khi chàng dồn trọng lượng lên hai nắm tay.

Chẳng có gì tồn tại ngoài hơi nóng cơ thể Cameron quần quýt lấy nàng, sự khuấy động của chàng khiến nàng mê đắm, mái tóc ẩm ướt của chàng nhỏ nước lên gò má nàng. Họ rung lên cùng nhau, qua lại, Cameron giờ đã chuyển động nhanh hơn và rồi nhanh hơn nữa.

Cuối cùng chàng tiến thẳng vào nàng lần cuối, cơ thể họ rung lên cùng nhau, hân hoan mãnh liệt.

Những cơ sóng cuồng nhiệt hoang dại cuốn lấy Ainsley và đẩy nàng về phía chàng. Cameron cầu nài với nó, và khoái cảm của Ainsley ngân vang khắp căn phòng.

“Ainsley của ta,” Cameron thì thầm đứt quãng. “Ta không thể để mất nàng. Không bao giờ. Không bao giờ, không bao giờ...” Những lời nói của chàng cũng chuyển động cùng với cơ thể chàng, Cameron mất kiểm soát. “Vợ xinh đẹp, tuyệt vời, ngọt ngào của ta.”

Ainsley thét gọi tên chàng, yêu thương âm thanh của nó. Cameron vẫn tiếp tục, cơ thể họ quấn quýt lấy nhau, những lời nói rời rạc của Cameron vang lên thành những tiếng rên.

Và rồi, họ cùng ngã xuống, nằm sát bên nhau trần trụi, trong chiếc giường hôn nhân rộng rãi và êm ái.

%_%

Cameron vuốt ve làn da của Ainsley, tự hỏi làm thế nào mà nàng lại mềm mại vô cùng đến thế. Ainsley là một phụ nữ mạnh mẽ, nhưng chẳng có gì thô kệch ở nàng cả. Làn da nàng mịn màng như sa tanh, rất tuyệt vời vào lúc này khi lấm tấm mồ hôi và cả hơi nước từ lúc tắm xong.

Chàng đã gần như mất nàng hôm nay. Khi Cameron chứng kiến cảnh con ngựa giống tung bốn vó khổng lồ thẳng tới Ainsley, và Ainsley thì mắc kẹt trong góc, toàn bộ thế giới của chàng như đã chết.

Chàng biết là mình sẽ không thể nào giữ được nàng nữa rồi. Chàng đã đứng đó và nhìn người phụ nữ chàng yêu bị chà đạp cho đến chết, tất cả chỉ bởi vì Cameron Mackenzie thèm khát một con ngựa. Chỉ có sự nhanh nhẹn của Angelo mới cứu được nàng, một món nợ ân tình mà Cameron không bao giờ đền đáp cho hết.

Cameron đã gào thét với Lord Pierson, nhưng chàng biết tất cả tội lỗi là ở chàng. Nếu chàng không dồn ép Pierson mang Jasmine trở lại trại, Ainsley sẽ chẳng bao giờ đứng đó, ngâm nga với Jasmine, trong khi một tấn thịt ngựa nguy hiểm đã có thể giết chết nàng.

Bàn tay Cameron run rẩy khi chàng kéo chăn đắp cho nàng, và Ainsley mỉm cười mơ màng. Nụ cười mà chàng hẳn là đã không bao giờ được nhìn thấy nữa chỉ vì sự ích kỷ của bản thân.

Khi Pierson la lối rằng hắn sẽ mang Jasmine theo cùng với con ngựa giống, quyết định để chúng đi thật là dễ dàng. Ainsley xứng đáng hơn ngàn lần một con ngựa đáng nguyên rủa, và nàng sẽ luôn luôn là như vậy.

Nụ cười của Ainsley vẫn còn đó, dù hai mắt nàng díp lại. Cameron cảm thấy cơ thể chàng thư giãn một chút, sự suy sụp vì kiệt sức sau cơn hoảng loạn, cùng với việc làm tình mãnh liệt. Mí mắt chàng nặng trĩu, chàng muốn bỏ mặc mọi thứ, rơi vào quên lãng, ngủ...

Nỗi hoảng loạn chạm vào chàng. Cameron bắt đầu trượt ra khỏi giường, nhưng đôi mắt Ainsley chợt mở to. Nàng túm lấy tay chàng.

“Không, vẫn chưa mà,” nàng nói hốt hoảng.

Cameron hôn lên trán nàng. “Ta phải đi, em yêu. Ta không muốn làm nàng bị thương.” Chàng không chắc chàng có thể tin tưởng phản xạ của chính mình vào đêm nay, thậm chí với cả Ainsley.

Ainsley nắm chặt hơn. “Xin chàng, đừng đi. Em vẫn còn run rẩy. Chỉ cần cho tới khi em ngủ thôi. Xin chàng.”

Cameron nhìn thấy nỗi sợ hãi trên khuôn mặt nàng. Ainsley phải phản ứng là nàng ồ ồ cả, rằng mọi chuyện không sao hết, rằng Angelo đã kịp lúc, nhưng Cameron thấy rằng sự việc thực sự đã khiến nàng vô cùng sợ hãi.

Nàng đang yêu cầu chàng một sự an ủi. Ngay cả khi Cameron cảm thấy lạnh sống lưng, chàng biết chàng không thể bỏ nàng mà đi, không phải bây giờ. Chỉ lúc này thôi, khi chàng lựa chọn giữa sự yên bình cho tâm trí của nàng và của chàng, chàng đã chọn vì Ainsley.

Không nói gì, Cameron gật đầu.

Ainsley rõ ràng là thư thái hẳn. Cameron kéo chăn đắp cho cả hai, cuốn sự ấm áp của chàng lên cơ thể nàng và để nàng dựa lưng vào chàng. Ainsley nhắm mắt, hoàn toàn tin tưởng.

Cameron chờ đợi trong khi ngọn lửa kêu lách tách trong lò và ngoài trời đang dần sẫm tối. Ainsley trượt vào giấc ngủ trong khi chàng ôm nàng, cơ thể của nàng thỉnh thoảng khẽ cựa quậy, hơi thở đều đặn.

Chàng có thể rời đi lúc này. Cameron có thể trượt ra khỏi giường và đi về phía cửa, vào phòng riêng của chàng để ngã lưng lên giường và ngủ thiếp đi vì kiệt sức.

Chàng đã không nhúc nhích. Sự yên ắng của căn phòng thật tĩnh lặng, chỉ có tiếng lách tách của than đốt và tiếng gió vi vút ngoài mái hiên nhà. Chàng và Ainsley bình an bên nhau trong cái tổ này, ấm áp và ấp ủ cho nhau. Sự tĩnh lặng, đó là tất cả những gì Cameron cần. Sự tĩnh lặng cho Ainsley.

Cơ thể chàng thư giãn khi căn phòng dần chìm trong bóng tối. Ngay lập tức Cameron biết rằng chẳng có gì ngoài hơi ấm của Ainsley, sự hiện diện của nàng, mùi hương của nàng. Và sau đó, là sự quên lãng.

#_#

Ainsley mở mắt ra vì trời sáng và phát hiện thấy mình đang mũi chạm mũi với chồng nàng.

Cameron nằm nghiêng, má đè lên gối, cái chăn bị đập tung vì không khí ấm nóng trong phòng. Mắt chàng vẫn nhắm nghiền, mái tóc rối bù. Một tiếng ngáy khe khẽ từ cái miệng hé mở.

Lord Cameron Mackenzie đang ngủ với nàng.

Chương 25

Ainsley khẽ nhấc người lên để nghiên cứu chồng nàng. Cameron như một con mãnh thú đang nằm sấp, cánh tay gập dưới gối, đôi chân trần đè lên tấm chăn. Những tia nắng sớm mai nhảy nhót trên đùi chàng, nghịch ngợm những sợi lông loăn xoăn và cả những vết sẹo trên da chàng.

Nàng chưa từng được thấy cơ thể chàng nằm dài bên nàng như thế này trước kia, những chỗ da bị hủy hoại và nhăn nheo. Những vết sẹo ngoằn ngoèo từ đùi chàng lên tới tận hông, dấu vết rất sâu. Lớp da gần như bị hủy hoại hoàn toàn.

Cameron hẳn phải nằm như thế này vào cái ngày kinh khủng mà Bá tước Durand đã day nghiền chàng – nằm sấp, duỗi thẳng người trong giấc ngủ. Ainsley tự hỏi phải mất bao lâu thì Cameron mới cảm thấy có thể ngủ an lành với tư thế này lần nữa, thậm chí cả sau cánh cửa phòng ngủ được chàng khóa kín hàng đêm. Phải rất lâu, nàng nghĩ.

Giờ chàng đang say sưa ngủ, cơ thể thư giãn, thậm chí những dấu chân chim quanh đuôi mắt của chàng cũng hầu như không còn bóng dáng.

Ainsley không chạm vào chàng. Nàng lại nằm xuống, ngắm nhìn chồng nàng cho tới khi nắng hồng ru nàng vào giấc ngủ êm đềm.

= _ =

Có cái gì đó đập vào đùi Cameron khiến chàng giật mình mở mắt. Ánh nắng đã tràn vào căn phòng, nghịch ngợm với đám hồng trong lò sưởi. Cameron nằm đó trong một đồng chăn lộn xộn và Ainsley đang dựa vào chàng. Đầu gối Ainsley đang cố len vào giữa hai đùi chàng.

Cơ thể mãnh mai của nàng thơm ngát đang nép vào chàng, hơi ấm của nàng ôm ấp lấy chàng. Nắng vàng lấp lánh trên mái tóc óng ả của nàng, trên đôi lông mi cong vút và phủ một lớp voan mịn màng trên da nàng. Một tay nàng gối trên đầu, tay kia đặt dài theo người, bàn tay đặt trên đùi.

Trông nàng thật đầm ấm.

Não bộ của Cameron nhận thức ra rằng dù Ainsley đã đánh thức chàng, chàng đã không có phản ứng. Chàng đã không vung nắm đấm hay cố gắng hất nàng tránh xa khỏi chàng. Chàng đã thức dậy trong yên bình, trong hơi ấm và ánh sáng của căn phòng ngủ của nàng.

Ainsley ngủ say sưa, không biết gì hết, và một sự tĩnh lặng lạ lùng len lỏi khắp người Cameron. Từng chút một, những sợ hãi của chàng dần phai nhạt và bay biến.

Ở đây trên giường với Ainsley, chàng đã an toàn khỏi con thú bấy lâu ẩn náu trong người chàng, an toàn khỏi sự tàn ác của những kẻ khác. Chàng hẳn phải có bản năng dịu dàng với nàng, tự nhận thức rằng, kể cả trong giấc ngủ, chàng cần bảo vệ nàng. Sự đụng chạm của Ainsley, mùi hương của nàng đã xoa dịu chàng và giữ chàng trấn tĩnh.

Cameron thở phào, sự nhẹ nhõm của chàng dường như quá rộng lớn mà thế giới lại như quá bé nhỏ để chứa đựng nó. Ainsley lại đang làm thế, đánh thức chàng, xua đi những u ám, khiến chàng được sống.

Chàng lại gần và vuốt tóc nàng, những ngón tay run rẩy.

Ainsley khẽ kêu lên trong họng, và đôi mắt nàng chớp chớp.

Nàng nhìn chàng ngái ngủ, rồi nở nụ cười ấm áp.

“Cam,” nàng thì thầm. “Chàng đã ở lại.”

Cameron lướt bàn tay xuống thân trần của nàng, ôm lấy bầu ngực ấm áp trong chăn. “Ta quyết định đây sẽ là một lợi điểm cho việc thức dậy với nàng.”

Nụ cười của nàng trở nên ranh mãnh. “Ồ, vậy ư?”

Cameron vuốt ve đôi môi nàng với lưỡi của mình. Ainsley cắn nhẹ môi dưới của chàng, và cơ thể Cameron trở nên cương cứng và rộn rã.

“Một lợi thế quyết định,” nàng nói.

Cameron lăn lên trên người nàng. “Ta đang tận dụng *triệt để* đây.”

Nụ cười của Ainsley nở rộng khi Cameron dễ dàng trượt sâu vào bên trong nàng. “Em thấy rồi,” nàng nói.

Cameron bắt nàng im lặng bằng việc bắt đầu yêu nàng với một sức sống mới, trong sự an toàn và ấm áp trên chiếc giường của nàng.

“Angelo.”

Angelo vừa hoàn tất việc luyện tập cho con ngựa anh vừa cười và đang cởi yên cương cho nó. Anh treo bộ yên lên một cái móc trên tường, gấp chiếc bàn đạp lại, để nó được làm sạch khi con ngựa được đưa về nghỉ.

Cameron nhìn Angelo cầm lấy một cái lược và bắt đầu gát mồ hôi cho con ngựa. Con ngựa đáng giá khép hờ đôi mắt tận hưởng sự chăm sóc.

Angelo chẳng nói gì cả, chờ đợi như mọi khi để nắm bắt được những ý nghĩ của Cameron. Anh ta tiếp tục chà xát cái bàn chải sắt thành những vòng tròn, rũ sạch đi nhưng bụi bẩn khỏi bờm con ngựa và cả mồ hôi khỏi lưng nó.

“Ta muốn trả cho người tất cả tiền trên thế giới này, Angelo,” Cam nói. “Ta muốn biến ngươi thành Vua của nước Anh. Chết tiệt, một gã gipxi sẽ tạo ra một khung cảnh huy hoàng hơn cả xứ Saxe-Coburgs.”

(Hoàng tử Albert – chồng của Nữ hoàng Victoria thuộc dòng dõi Công tước xứ Saxe-Coburgs. Minh nghĩ chắc chỗ này Cam dùng lời ẩn ý.)

Angelo lấp lánh nụ cười. “Xin đừng. Tôi không thích phải ở trong nhà cả ngày đâu.”

“Dù vậy, tất cả tiền trên thế giới thì ngươi xứng đáng.”

“Tiền là thứ hữu ích để giữ cho cái bụng no đủ và ngọn lửa ấm áp,” Angelo thừa nhận. “Nhưng nó thú vị hơn nhiều nếu là đi ăn cắp.”

“Đừng có coi nhẹ chuyện này. Ngươi đã cứu sống Ainsley, hôm qua. Thứ đáng giá hơn mọi điều mà ta có.”

Angelo vẫn giữ tay với công việc. “Tôi đứng đủ gần để làm gì đó, thế thôi. Tôi biết ngài nghĩ gì, nên tôi biết ngài đang tự đổ lỗi cho bản thân, nhưng tôi cũng đã nhận thấy sự bất ổn của con ngựa giống. Lẽ ra tôi nên lờ Pierson đi và tự tay xử lý nó.”

“Và Pierson sẽ cho anh hầu tòa ngày hôm nay vì tội trộm cắp ngựa. Chúng ta thật may vì thoát khỏi gã đó. Nhưng Ainsley không nên phải chịu đựng chuyện này.”

“Vâng, đúng như thế.” Angelo lặng lẽ nhìn chàng. “Đừng trao cho tôi vương quốc của ngài. Tôi không muốn nó, và tôi biết là nếu có gì nguy hiểm xảy ra với em gái hay mẹ hay người yêu tôi, và ngài ở đó đủ gần, ngài sẽ làm điều tương tự.”

“Ừ.”

Angelo hoàn thành việc chải sơ, cạo sạch những lớp bẩn khỏi chiếc lược, và bắt đầu chải lông ngựa với bàn chải mềm hơn. Động tác thành thạo của anh khiến con ngựa quán quân trong độ tuổi của nó ở tất cả các giải Newmarket, Epsom, và Doncaster, lắc lắc cái hông tỏ vẻ thích thú.

“Ainsley muốn thăm nhà thuyền của người,” Cameron nói.

Nụ cười lấp lánh trong mắt Angelo. “Để tôi chuyển lời tới Mẹ trước đã để bà có thể dọn dẹp tươm tất một chút. Bà sẽ đét mông tôi nếu tôi mang phu nhân tới mà không báo trước.”

Cameron, đã từng gặp mẹ Angelo, hiểu rõ. Mẹ Angelo không cao hơn một mét ba, dù thế, và cai quản gia đình rộng lớn của Angelo với bàn tay thép.

Họ ngừng lại ở đó. Angelo đã hiểu lòng cảm kích của Cameron, và Cameron cũng biết người đàn ông này sẽ toàn tâm với công việc.

Cameron rời khỏi khu chuồng, vẫn còn quá kích động để cưỡi ngựa – lũ ngựa không cần tới một người bồng chôn và lo lắng luyện tập với chúng – và chỉ đứng quan sát ở rìa bãi quây khi những tay nài tập chạy.

Chàng cảm thấy hơn là nghe thấy Daniel dừng lại bên cạnh. Daniel, dù thế nào, cũng đã cao lớn hơn kể từ lúc họ rời Kilmorgan, và vẫn còn tiếp tục phát triển hơn nữa.

Cameron giờ đây chẳng thể nào nhớ nổi hình ảnh đứa trẻ luôn leo đèo theo chàng với đôi chân leo khéo, đòi phải giải thích mọi thứ về “ngựa nhỏ”. Dù Cameron luôn gần gũi với Daniel, chàng luôn ghi nhận mọi điều về nơi mà con trai chàng có mặt và thằng bé làm gì ở mọi lúc, luôn sát theo cậu khi cậu lạc lối, như hồi cậu học ở trường Glasgow. Chàng và các anh em trai đã cùng nuôi dạy thằng bé mà không gây ra quá nhiều lộn xộn.

“Ôi, con sẽ lên đường thôi,” Daniel nói.

“Lên đường? Lần này là ở đâu?”

Daniel đút hai tay vào túi và nhìn Cameron vẻ xin xỏ rành rành. “Trường đại học. Không phải trường bố đã cố gắng gửi con đến đó mấy tháng trước đâu được không ạ?”

“Ta đa nghĩ là con ghét Cambridge.”

“Đúng thế ạ. Thế nên, con sẽ không học ở Cambridge. Con sẽ học ở Edinburgh. Con nghĩ có lẽ là trường Glasgow, đó là lý do con đã chạy tới đó lần trước.”

Sự cáu kỉnh của Cameron bùng lên. “Chuyện là như thế sao? Chết tiệt, Danny, tại sao con không nói với ta?”

Cậu nhún vai. “Con muốn xem nơi đó trước khi con xin bố cho con tới học tại đó. Con đã không mong bị vướng vào một vụ ầu ẩu. Con đã ăn mặc chỉnh chu để ông hiệu trưởng không thể chê trách gì con, nhưng mấy thằng con trai thì quả là không thể chịu đựng được. Chúng muốn lột quần áo của con ra, bố có tin được không? Nếu chúng nó cần tiền, chúng nó chỉ cần hỏi. Con đã nói thế.”

“Vậy nên con đã vào nhà giam cùng với bọn chúng? Quý phái quá đấy, con trai ạ.”

“Chúng nó không nghĩ là con sẽ đánh trả. Con đã đánh nhau rất hăng, nên quên bém mất việc phải dừng lại. Cầm đầu bọn chúng, bố biết đấy, là một gã cũng không tệ. Đối với một kẻ du côn đường phố.”

Chúa giúp chúng con. “Vậy là con đã chọn Edinburgh. Tại sao? Vì vài gã du côn đường phố?”

“Buồn cười quá đấy Bố ơi. Con thích một vị giáo sư, người sẽ dạy con về công nghệ. Và còn có một người sẽ dạy con về kiến trúc nữa. Không có thêm triết học nữa, cảm ơn bố rất nhiều.”

“Nếu con không muốn học triết, Danny, con chỉ phải nói ra thôi mà.”

Lại thêm một cái nhún vai bất cần. “Con không biết nhiều, Bố, thành thực mà nói. Con phải loanh quanh một chút, tìm kiếm con đường cho bản thân. Nhưng giờ con đã xác định rồi. Học kỳ ở Hilary vừa kết thúc, nhưng họ nói họ sẽ cho con một giáo án riêng để con có thể bắt kịp tiến độ. Con sẽ nhận một công việc cụ thể ở đó, gặp gỡ một vài gã, xem mọi thứ vận hành ra sao. Con sẽ trở lại đây giữa hai học kỳ và rồi sẽ nghiêm túc bắt đầu ở Trinity. Con sẽ đón chuyến tàu hôm nay, gửi điện cho bố khi con tới nơi. Chú Mac nói con có thể nhà của chú ấy ở đó.”

Một nỗi đau thắt lại trong tim Cameron. Cam đã tưởng là Daniel sẽ ở với chàng mãi. Chàng đã mua sản sự Berkshire một phần cũng là vì chàng muốn được gần Daniel khi thằng bé ở Harrow.

Giờ đây con đường của họ đang tách riêng. Con trai Cameron đã chiến đấu ngoan cường để bảo vệ cho những bước chân tự lập đầu tiên của cậu.

“Tại sao lại đột ngột muốn đi thế chứ?” Cameron hỏi với giọng cao vút. “Ta có thể luôn luôn cần thêm nhân lực với lũ ngựa. Giải Newmarket sắp diễn ra rồi, và con có thể bắt đầu học kỳ Trinity.”

Daniel thẳng thắn nhìn cha cậu. “Bởi vì con biết không có con bố vẫn sẽ ổn. Bố không còn cần đến con nữa đâu. Bố đã có cô Ainsley chăm lo cho bố rồi.”

“Ta lại nghĩ là ta đang phải chăm lo cho cô ấy.”

Daniel khịt mũi. “Cô ấy hẳn đã để bố nghĩ thế thôi. Nhưng bố đã dành cả đêm qua bên cô ấy, phải không? Ngủ và làm mọi thứ?”

Mặt Cameron nóng bừng. “Giờ đó cũng là chuyện của con nữa sao?”

“Cả nhà đều biết chuyện rồi, Bố à. Họ rất mừng vì bố đã có một cuộc hôn nhân tốt đẹp, và con cũng thế.”

“Chúa lòng lành, không còn gì khác hay hơn để nói nữa à?”

“Cũng không hẳn. Tất cả bọn họ thích cô Ainsley và muốn chắc chắn là bố không lừa cô ấy. Con cũng thích cô ấy, và cũng mong muốn điều tương tự. Nhưng bố đã tự chứng minh rồi.”

Mắt Cameron nheo lại. “Đó là lý do tại sao con ở lại cùng chúng ta suốt mùa đông? Để con có thể để mắt đến ta và Ainsley?”

“Một phần thôi. Đó là lý do con biết đã đến lúc con phải rời đi rồi.”

Cameron muốn phá lên cười. Chàng muốn ôm chầm lấy Daniel, nói với cậu bé là cậu thật quá ngốc nghếch, và rồi nói với cậu là chàng yêu cậu.

Cả hai chưa bao giờ thoải mái với loại biểu cảm như thế, nên cùng quay ra ngắm nhìn lũ ngựa. Con ngựa cái non tên Con gái của Chance, một con ngựa hồng xinh đẹp Cameron đã mua lúc Ian cưới Beth, đang chạy hăng hái và duyên dáng. Nó sẽ chạy tốt giải năm nay vòng đua của ngựa ba tuổi.

“Daniel,” một lúc sau, Cameron nói. “Ta biết ta là một người cha rất tệ mà một cậu bé bị mắc kẹt.”

“Không phải lỗi của bố đâu. Bố là một Mackenzie mà.”

“Con cũng thế đấy. Đừng có quên điều đó.” Những con ngựa phi rầm rập về phía họ, Con gái của Chance kiêu hãnh dẫn đầu. “Đừng lặp lại sai lầm của ta.”

“Con sẽ mắc một đồng lỗi lầm của chính con, con đảm bảo luôn. Nhưng con có một lợi thế, bố biết đấy. Tất cả những gì bố có là một người cha chỉ biết đánh đập các con trai của ông, và cả ghen tỵ với họ nữa. Con thì có một người cha luôn cố gắng làm điều đúng đắn, kể cả khi phần lớn là ông làm mọi việc rồi beng lên. Và còn có những người thím nhân hậu và mẹ kế của của con nữa để thấy là không phải tất cả phụ nữ đều xấu xa. Họ không muốn tiền của chúng ta. Vài cô thiếu nữ chỉ là thích chúng ta thôi.”

Cameron bật cười. “Đúng thế, một vài người. Giờ thì ta sẽ làm điều gì đó như là ôm con chẳng hạn.”

Chàng tóm lấy Daniel và kéo giật cậu vào một cái ôm thật chặt. Thay vì gồng người lên, Daniel lại cười vang và ôm lại cha cậu. Cái ôm trở nên chặt hơn và chặt hơn cho tới khi Cameron chẳng thở nổi. Daniel đã thực sự trưởng thành mạnh mẽ rồi.

Cả hai rời nhau. “Hãy về nhà với chúng ta sớm vào đây, được chứ?” Cameron nói.

“Tất nhiên rồi ạ. Bố phải dạy con mọi thứ bố biết cách làm việc với lũ ngựa chứ, thế nên lần này con đi học đại học để có thể trở thành một cộng sự trong trại ngựa của bố. Chúng ta sẽ nổi tiếng thế giới, Bố ạ.”

“Con đã lên kế hoạch rồi sao? Thế còn việc học công nghệ và kiến trúc của con?”

“Con cũng có thể làm cả việc đó nữa. Như là phát minh ra phương tiện vận chuyển lũ ngựa được tốt hơn hoặc xây một khu chuồng ngựa tốt hơn chẳng hạn. Cộng thêm việc con sẽ làm việc cùng vài gã ở trường đại học và mấy gã đó cũng như bố của họ sẽ gửi ngựa tới chỗ chúng ta.” Cậu vỗ vỗ vai cha cậu. “Con vừa nói tạm biệt với cô Ainsley. Cô ấy khóc và hôn má con, và còn đưa cho con một túi bánh. Cười cô ấy là điều thông minh nhất mà bố từng làm đấy. Đó là niềm hy vọng cho bố.”

Với tuyên bố đó, Daniel ôm cha cậu lần nữa. Cameron ôm lại cậu, rồi miễn cưỡng để cậu đi.

Daniel vẫy chào Angelo đang tiến về phía Cam, và rồi sải bước về ngôi nhà nơi xe đang chờ cậu để chở ra ga. Daniel giờ đã cao lớn như Ian, Mac, thậm chí cả Hart.

“Bọn trẻ thường lớn rất nhanh,” Angelo nói khi anh tới cạnh Cam. Cameron nhìn anh ta, nghĩ gã này đang đùa, nhưng đôi mắt đen của Angelo tỏ ra rất nghiêm túc. “Tuổi thơ trôi qua trong nháy mắt, và rồi chúng trưởng thành. Người Anglo các vị thật là lạ, gửi con trai mình ra thế giới ngay khi chúng vừa đủ lớn. Gia đình tôi thì mãi mãi bên nhau.”

“Ta lưu ý là người không sống cùng với họ đâu đấy, Angelo, vậy nên đừng có tỏ ra đa cảm. Bên cạnh đó, gia đình ta vẫn luôn bên nhau. Chỉ là xa cách một chút thôi.”

“Những người Anglos giàu có cần quá nhiều khoảng cách.”

“Điều đó đúng, vì nó giữ cho chúng ta không giết nhau.”

Angelo cười. Daniel leo vào cỗ xe, và Cameron nhìn cỗ xe chuyển bánh ra đường lớn mà trái tim đau nhói.

Chàng sẽ nhớ mọi thứ về Daniel, nhưng chàng cũng hiểu mọi điều Angelo nói. Daniel sẽ được chào đón về nhà với Cameron bất cứ lúc nào và ở lại bao lâu cậu muốn. Chàng sẽ làm mọi thứ trong khả năng để đảm bảo chắc chắn rằng Daniel sẽ không phải sợ hãi việc về nhà.

Với nỗ lực đó, Cameron biết rằng chàng đã vượt trội hơn chính cha ruột của chàng.

= _ =

Ainsley cảm thấy ngôi nhà trở nên trống trải hơn khi thiếu vắng Daniel, nhưng bù lại Cameron giờ đã ở lại với nàng mọi đêm, đồng nghĩa với việc là Ainsley chỉ ngủ được rất rất ít. Chàng đánh thức nàng mỗi sáng với tình yêu, và họ lại tách ra, mất dấu cả lại với các hoạt động buổi sáng.

Cameron chẳng vui về gì vì để mất Jasmine, Ainsley có thể thấy, mặc dù chàng nói cứng rắn với nàng là không có chuyện gì hết khi nàng đưa vấn đề này ra. Chàng có khá nhiều ngựa tốt, và Con gái của Chance có khả năng chiến thắng vào топ năm của năm nay.

Ainsley ước gì Cameron có thể làm hòa với Lord Pierson – hoặc hơn thế, Lord Pierson đã không quá vênh vang rộng tuếch đến thế. Jasmine đang phải chịu đựng sự tranh chấp giữa họ, và trái tim Ainsley không yên vì chuyện đó.

Nhưng Ainsley có những ý tưởng để giải quyết chuyện này. Hợp pháp tất nhiên rồi. Nàng viết thư cho em trai nàng Steven, hy vọng chiêu mộ được cậu em, nhưng Steven trả lời là cậu không thể rời khỏi trung đoàn lúc này. Sinclair thì quá bận với công việc, Elliot thì đang tuốt tận India, tất nhiên rồi, và Patrick thì...

Hmm, có lẽ Patrick sẽ làm được chuyện này một cách ổn thỏa nhất.

Trước khi Ainsley có thể khởi động bất kỳ kế hoạch nào thì một bức điện được gửi tới khiến nàng choáng váng vì lời ong tiếng ve về cuộc đời nàng.

Chương 26

Cameron bước vào trong khi Ainsley đang đóng gói hành lý. Căn phòng trên gác của nàng là một mớ lộn xộn hộp và túi, mấy cô hầu hốt hải ra vào để gấp dọn quần áo. Ainsley biết nàng sẽ phải đối mặt với Cameron chỉ là sớm hay muộn thôi, nhưng nàng hy vọng là công việc của chàng sẽ giữ chàng ở bên ngoài lâu hơn một chút.

Nàng lấy bức điện ra khỏi túi và ấn nó vào chàng. “Trước khi chàng hỏi, tất cả là ở đây.”

Đôi mắt Cameron lấp lánh khi chàng đọc mấy dòng. *Mr. Brown đã mất. Hãy đến bên ta ngay.*

“Brown?” Cameron gầm lên. “Hắn đã chết?”

“Hình như thế.” Ainsley nhắc một cô hầu. “Không, không phải màu xanh. Ta cần cái màu xám và màu đen. Nữ hoàng sẽ muốn ta để tang.”

Cameron vung vẩy bức điện giữa hai ngón tay. “Tại sao bà ta lại muốn nàng? Bà ta phải có những quý cô khác để an ủi rồi mà.”

“Bà đã giải bày với em về John Brown, tình cảm thân ái của bà đối với ông. Ông đã cứu sống bà, thực vậy. Em hiểu bà đang cảm thấy thế nào.”

“Ý ta là, Ainsley, *tại sao* vì quái quỷ gì mà nàng lại phải đi?”

“Sẽ không lâu đâu,” Ainsley nói. “Vài tuần, có thể là một tháng.”

“Không.” Cameron thốt lên một tiếng duy nhất, và Ainsley nhìn chàng ngạc nhiên. “Một tháng là quá lâu ư.”

“Nó sẽ cho ta cơ hội để kết thúc vài việc ta đang bỏ dở. Dọn dẹp sạch sẽ tất cả.”

“Chuyện gì thế?”

“Những chuyện từ cuộc đời cũ của ta. Ta đã thu xếp và bỏ chúng đi rất nhanh chóng, như nàng biết đấy, một khi ta đã quyết tâm làm.

Cameron đập bàn tay của chàng xuống nắp rương đang mở của nàng, và tiếng ồn ào im bặt. Cô hầu khẽ liếc nhìn rồi khẽ khàng lui bước khỏi cánh cửa.

“Nữ hoàng có đầy rẫy kẻ hầu người hạ để bà ta có thể triệu kiến,” Cameron nói. “Tại sao nàng phải đi?”

Ainsley đã từng thấy Victoria đau buồn trước đó, bà đã tự làm mình ốm yếu thế nào với nỗi đau khổ. Nữ hoàng là một phụ nữ khỏe mạnh, nhưng bà cũng đánh mất nó khá nhanh. Bà yêu mãnh liệt và bà buồn đau cũng thảm thiết, hơn rất nhiều Cameron có thể tưởng tượng.

“Em có một bức điện khác, từ một trong những nữ cận thân của bà,” Ainsley nói. “Nữ hoàng không thể đi lại, thậm chí là ngồi thẳng trên ghế của bà. Nếu em có thể làm điều gì đó, nếu em lại có thể giúp bà, hãy để em đến với bà như thăm một người bạn, rồi em sẽ trở lại đây và bắt đầu cuộc sống của em.”

“*Bắt đầu* cuộc sống của nàng? Vậy điều quái quỷ gì nàng đã đang sống suốt năm tháng qua?”

“Xin chàng mà, Cam, điều này rất quan trọng. Bà ấy cần em.”

“Khốn kiếp, *ta* mới cần nàng!”

Ainsley nhìn chàng im lặng. Cameron đang gồng mình đứng đó, hai tay xiết chặt.

“Cam,” Ainsley nói. “Em sẽ trở lại mà.”

“Nàng sẽ thế ư?” Những lời thốt ra cay đắng.

“Tất nhiên rồi. Chúng ta đã kết hôn mà.”

“Chỉ thế thôi ư?”

“Thế đáng giá hơn rất nhiều, đối với em.”

Cameron biết là nàng không hiểu gì cả. Đôi mắt xám của nàng vẫn bình tĩnh, đôi tay ngưng lại trên chiếc khăn choàng. Chiếc khăn hoàn toàn hợp với nàng, màu bạc và đoan trang, phủ xuống cánh tay nàng giống như mái tóc nàng rủ xuống trên cơ thể Cameron khi họ làm tình.

Ainsley đang rời đi – Cameron sẽ mất nàng. Ý nghĩ đó khiến chàng đau buốt.

“Khi em trở lại, Daniel sẽ về nhà vào dịp nghỉ ngắn của nó,” Ainsley nói. “Chúng ts sẽ lại là một gia đình.”

Một gia đình. *Lần nữa*. Nàng nói rất chắc chắn, cứ như mọi chuyện quá đơn giản. Cameron và Daniel vốn chỉ có biết quan tâm, chăm sóc lẫn nhau, và cả hai đều biết thế. Cho tới khi Ainsley xuất hiện. Daniel đã cố gắng để đẩy Ainsley vào cuộc sống của Cameron, trải qua mùa đông cùng với họ, đảm bảo chắc chắn cha cậu và Ainsley bị mắc kẹt với nhau. Giờ Daniel đi mất rồi, vẫn tin tưởng là mọi chuyện vẫn ổn cả.

“Nàng sẽ không quay lại,” Cameron nói.

“Em sẽ trở lại. Em vừa mới nói rồi thôi.”

“Nàng dự định thế. Nhưng nữ hoàng sẽ chớp lấy nàng, kéo nàng trở lại thế giới của bà ta, nơi nàng là mặt trời và cả mặt trăng. Nàng sẽ không còn thích nhà Mackenzie nữa, và nàng sẽ làm bất cứ điều gì để tránh xa bọn ta ra.”

Ainsley trông rất bối rối. “Nữ hoàng đã xin ý kiến của chàng về ngựa. Chàng đã từng đến Balmoral để nói chuyện với bà về việc đó.”

“Vì bà ta muốn những con ngựa của bà ta giành chiến thắng thôi. Không có nghĩa là bà ta thích hoặc thậm chí tôn trọng ta. Victoria biết mẹ của ta, nghĩ rằng bà quá ngốc nghếch đi hôn phối với cha ta. Bà ta đã thương xót mẹ ta và đồng thời cũng kính miệt bà. Bà ta nghĩ những đứa con trai nhà Mackenzie đều chẳng khác gì cha chúng, nhưng bà ta hoàn toàn sai lầm.”

“Bà ấy *sai*. Em biết thế. Isabella đã kể với em về cha chàng. Ông ấy nghe thật khủng khiếp.”

“Nhưng đúng thế.” Cameron ấn tay lên ngực. “Ông ta ở đây. Kẻ đã đánh đập bọn ta, kẻ giết chết mẹ ta, kẻ đã nhốt Ian vào trại tâm thần – ông ta vẫn ở đây với ta. Ông ta ở trong tất cả chúng ta. Nàng hẳn phải chú ý thấy gia đình ta không hề bình thường.”

Nàng khẽ cười với chàng. “Hơi quái gở, chắc chắn rồi.”

“Hoàn toàn điên khùng. Ta dễ dàng nổi điên với lũ ngựa giữa các mùa giải, ta không thể nào giữ bình tĩnh được. Cho tới tận năm nay, cùng với nàng. Thay vì say xỉn và ngủ lang cho tới khi ta không thể nhớ được hôm đó là ngày nào, ta lê lết trong những công viên và tới các bảo tàng và các khu vườn, vì Chúa. Ta thấy nàng và Daniel nói những chuyện đơn thuần về bánh kẹo và chơi đùa nghịch với nhau trong những tối trời mưa. Bạn bè của ta ở Monte Carlo nói là ta đang trở nên quanh quẩn ở nhà, và ta đã cười, vì ta *không quan tâm*.”

Ainsley thêm một cái nhìn bối rối nữa về phía chàng. “Chàng đã khôn khổ ở Monte Carlo.”

“Bồn chồn, đúng. Khôn khổ, không. Địa ngục, không. Ở đó, và cả Pari, ta thấy mọi thứ như thể nó mới mẻ. Tất cả mọi thứ ta quen thuộc hàng năm bỗng dưng trở nên có màu sắc và bền vững. Tại sao ư?

Bởi vì ta thấy chúng thật mới mẻ, thông qua đôi mắt nàng.”

Ainsley không thể biết đẹp để làm sao khi nàng đứng đó nghe chàng nói, vầng trán hơi cau lại vì bối rối. “Nhưng trái tim chàng ở đây,” nàng nói. “Ở Berkshire. Với những con ngựa của chàng ở Waterbury Grange. Em đã không nhầm việc đó.”

“Trái tim ta ở nơi đâu có nàng, Ainsley. Nếu nếu nàng đi...” Cameron làm một biểu cảm trông rỗng.

“Em sẽ trở lại,” nàng nói kiên quyết.

“Để làm suy sụp một người đàn ông? Sao lại phải thế chứ?”

“Vì em yêu chàng.”

Cameron ngừng lại. Nàng đã từng nói điều này trước đây, dù không thường xuyên, cũng chẳng quan tâm tới phản ứng của chàng.

Nhưng chết tiệt, Ainsley có thể nói nó thường xuyên như nàng muốn. Khá nhiều phụ nữ nói với Cameron họ yêu chàng, kể cả Elizabeth. Thường thì bọn họ ngâm nga câu đó sau khi chàng tặng họ thứ gì đó đắt giá. Ainsley thì chỉ đứng đơn độc giữa phòng và nói điều đó.

Với Ainsley, vài điều thì thậm với chàng, nó chỉ có thể là sự thật.

“Vậy thì tại sao nàng lại đi?” chàng hỏi.

“Vì có những thứ em cần phải làm. Những chuyện quan trọng. Em sẽ yêu cầu chàng phải hợp tác với em, nhưng em biết là chàng không thể rời bỏ lũ ngựa, và chàng ở bên em sẽ có nhiều chuyện phức tạp.”

“Những chuyện gì?”

“Cameron...”

Cameron khoanh tay và tiến về phía cửa sổ. Ngoài bãi quây Angelo đang cho con ngựa anh ta cưỡi chạy nước kiệu bước nhỏ, chậm lại từ phi nước đại.

Chàng cảm thấy nàng tiến đến sau chàng rồi một cái chạm khê khàng lên vai chàng. “Cái đêm sáu năm trước trong tư phòng của chàng,” giọng nàng dịu dàng. “KHi chàng quyến rũ em đến phát cuồng, và em đã từ chối chàng...”

“Ta nhớ.” Con ngựa đang chạy khá tốt, Angelo đang cưỡi như hòa làm một với con ngựa. “Có chuyện gì?”

“Em đã từ chối chàng bởi vì em không muốn phản bội John, chồng em. Và giờ em sẽ không phản bội chàng. Em sẽ trở lại, Cameron. Em hứa.”

Cameron quay lại và kéo nàng vào lòng. Họ đứng bên nhau, nhuồn tràn trong ánh nắng. Chàng cảm thấy Ainsley thả lỏng, yên tâm là chàng sẽ ngừng việc phản đối nàng. Nhưng Cameron còn lâu mới nhân nhượng.

“Ta không muốn nàng quay lại vì nàng cảm thấy có trách nhiệm với ta, bé yêu,” chàng nói. “Đó là lời thề hôn nhân chết tiệt – nó khiến nàng phải làm gì đó cho người mà nàng lẽ ra nên chạy trốn khỏi hắn. Trở lại với ta vì nàng muốn thế, không phải vì nàng nghĩ là nàng phải làm thế. Nàng hiểu ta chứ?”

Ainsley nhìn lên chàng, đôi mắt nàng bí ẩn. “Em nghĩ là em hiểu chàng, Cameron.”

Cameron muốn nghe nhiều hơn là vài từ trần trụi thế, nhưng chàng không thể quyết định điều gì. Chàng hôn nàng, tan ra trong hơi ấm của nàng, và rồi chàng để nàng đi.

+ _ +

Angelo đi với nàng. Cameron khẳng khái như vậy. Cameron nói là chàng tin *Ainsley* nhưng chẳng thể biết được những gã ngốc nào nàng sẽ gặp phải trong chuyến đi. Một cô hầu và một anh chạy việc là không đủ để bảo vệ nàng. Angelo, chàng biết, sẽ không để điều gì xấu xảy ra với nàng. Vậy nên Angelo sẽ đi, không có bàn cãi gì hết.

Khi họ ghé qua Windsor, Angelo đã về thăm gia đình trên chiếc nhà thuyền đang lững lờ theo dòng nước gần Kênh Kennet và Kênh Avon. Ainsley đã gửi theo Angelo nhiều lương thực và quần áo, đồ chơi cho các cháu trai và cháu gái của anh ta, và thế là tổng khứ anh ta luôn.

Ở Windsor nàng cảm thấy thật lạnh giá, ẩm ướt, và thật cô đơn.

Cameron yêu thương của em,

Nữ hoàng gần như quần trí mất rồi và hầu như cả ngày không thể tự đi đứng gì được. Bà có chút khuây khỏa khi em ở đây và hoàn toàn trông cậy vào em.

Em cũng vui khi đến đây, vì những cận thần khác, trong khi rầu rĩ vì nỗi đau buồn của nữ hoàng, lại không mấy thương tiếc cho Mr. Brown. Họ kiên nhẫn với những lời tán dương của Lệnh Bà và cả những cuộc nói chuyện của bà về việc xây lăng tẩm và đài tưởng niệm cho ông ta. Trong suy nghĩ của họ thì Mr. Brown chỉ là một người hầu, và chẳng ai biết gì hơn về ông ấy hết. Ông ấy xứng đáng được an táng trang trọng, đúng vậy, nhưng không có gì hơn.

Vì họ quên mất rằng Mr. Brown là một người bạn chân thành của nữ hoàng sau cái chết của chồng bà, khi trái tim bà tan vỡ, và bà giấu mình tránh xa thế giới. Chính Mr. Brown đã vực bà trở lại với trách nhiệm của một nữ hoàng và trao cho bà thêm ý chí để tiếp tục. Ông ấy xứng đáng

được tưởng nhớ vì việc đó.

Em ngờ rằng, bất chấp những lời đồn đại ác ý, và bất chấp những lá thư đã từng bị Mrs. Chase tống tiền, thì nữ hoàng và Mr. Brown đã từng là tình nhân. Một cặp đôi có thể thân tình mà không cần đến quan hệ thể xác – dù chàng sẽ nghĩ là chẳng thể nào tin được điều đó, Cam của em.

Nhưng đó có thể là sự thật. Điều mà em cảm thấy về chàng thật mãnh liệt, dù chàng có đang đứng ở ngay cạnh em hay sống ở cách xa ngàn dặm. Em không cần phải đang chạm vào chàng mà vẫn có thể cảm giác như chàng đang ở bên em.

Nữ hoàng và em hiếm khi ra ngoài, và em khao khát nhìn những cánh đồng ngút ngàn từ khung cửa sổ, ước gì mình đang ở Waterbury với chàng. Ở đây, lũ cừu lang thang khắp đồng cỏ xanh mướt và những búp nghệ tây vàng tươi đang đâm chồi báo hiệu mùa xuân. Em tưởng tượng là Waterbury hẳn cũng trông thế này, tất cả mờ ảo và êm đềm trong sương sớm.

Điều không vui là em không được trông thấy mùa xuân nhiều vì em ngồi hầu hết thời gian sau khung cửa kín rèm và chẳng có gì khác để làm ngoài việc đọc sách cho Lệnh Bà nghe, hoặc là thêu thùa, hoặc có lẽ là chơi piano. Ít nhất em cũng có thời gian để làm mấy cái gối dùng trong phòng khách nhà chúng ta, màu sắc rất sáng sủa và tươi tắn. Em thích hình dung chúng sẽ trông như thế nào trong ngôi nhà của chúng ta.

Em sẽ viết thường xuyên khi có thể, nhưng nói thật là em chẳng có mấy thời gian riêng tư cho bản thân. Nữ hoàng đang rất khó tính và cần tất cả mọi người ở bên cạnh bà.

Nhưng mỗi khi em cởi đồ chuẩn bị đi ngủ, em lại nghĩ tới chàng. Em hình dung những ngón tay chàng cởi đồ cho em, giống như là chàng đang hờn hờ mở món quà Giáng sinh vậy. Em náo nức kể cả lúc này khi em nghĩ tới nó, và em sẽ kết thúc trước khi em hoàn toàn đắm chìm vào nó mất.

Xin hãy gửi lời thăm hỏi của em tới mọi người, và cả những người huấn luyện của chàng, và các cậu bé ở trại ngựa, và lũ ngựa, và McNab nữa. Em nhớ mọi người rất nhiều!

Yêu chàng rất nhiều, chồng yêu quý của em,

Của chàng,

Ainsley

** **
—

“Giờ thì, em yêu quý, ta sẽ nói chuyện với em về cuộc hôn nhân đáng tiếc của em với nhà

Mackenzie.”

Nữ hoàng hẳn đang cảm thấy khá hơn rồi, Ainsley nghĩ, nếu bà đang chuyển sang chuyện bỏ trốn của mình.

Ainsley vẫn giữ mắt trên đồng hồ đeo tay của nàng, những bông hoa violet màu xanh trên nền vải kem sữa. Nàng đang trang hoàng lại phòng khách ở Waterbury với màu xanh và vàng, làm tươi sáng nó lên từ cách bài trí của Cameron “ngôi nhà vẫn y nguyên như khi ta mua nó.”

Bà nói giống như thể là mình đã cưới tất cả bọn họ vậy. Mà có lẽ thế thật.

“Cha họ là một kẻ cục súc,” Victoria nói thẳng thừng. “Ta biết gã công tước, và hẳn quả thực là tồi tệ. Táo rụng chẳng bao giờ quá xa cái cây, em hiểu ý ta mà. Kết hôn với một tên Mackenzie là không thể nào đối với một quý cô trẻ tuổi thượng lưu, đặc biệt là một người có thân thế tốt như em.”

Isabella và Beth cũng là những quý cô trẻ tuổi thượng lưu đó thôi, Ainsley không đồng tình. Nữ hoàng, tuy vậy, chẳng hề dă động gì tới họ.

“Lord Cameron và em đang tìm cách xoay sở được khá tốt,” Ainsley nói. “Ngài sẽ gặp bọn em ở Ascot, tất nhiên là thế, vì em hình dung được là chàng sẽ thắng danh hiệu Thousand Guineas Stake ở giải Newmarket với con ngựa cái non mới của chàng. Ngài nên chọn cược cho nó. Con gái của Chance là một tay đua sáng giá.”

Nữ hoàng trung ra một cái nhìn gay gắt với nàng. “Đừng có thay đổi đề tài. Em đã chạy trốn. Em nên tự lấy làm hổ thẹn với bản thân. Và ta thấy mừng thay cho bà mẹ yêu quý tội nghiệp của em vì đã không còn sống. Em hẳn sẽ làm trái tim bà tan vỡ.”

Trong khi Ainsley chẳng hề biết về mẹ nàng, nàng từ chối tin rằng bà Jeanette McBride sẽ để tâm đến việc trông mong con gái duy nhất của bà kết hôn hạnh phúc, nếu mà có một chút bất thường đi chăng nữa.

“Những điều đã làm thì sự đã rồi,” Ainsley nói. “Nước chảy qua cầu. Em phải làm điều tốt nhất thôi.” Nàng cau mày ngượng ngùng khi những lời rập khuôn thoát khỏi môi nàng, nhưng tất cả những lời khuôn sáo đó đều ẩn chứa hạt nhân của sự thật.

“Ta đã nghe về chuyện đi của em tới Châu Âu,” nữ hoàng tiếp tục. “Những hộp đêm và sông bài hàng đêm. Anh trai và chị dâu của em đã phải giấu mặt đi vì xấu hổ.”

Ainsley khá là nghi ngờ chuyện đó. Patrick, vì tất cả sự coi trọng của anh ấy trong việc trung thực, có thể hiểu là một chút thoải mái vì lợi ích hiện tại và lặp lại. Thêm vào đó, Patrick có tư tưởng thoáng hơn là vẻ mặt khắc khổ của anh ấy. Như nàng nói với Cameron, Patrick và Rona nhất định là *không* ngủ riêng.

“Và cũng không hẳn là những việc đã làm thì sự đã rồi,” Victoria nói. “Việc hôn nhân có thể gạt sang một bên. Ta chắc rằng Lord Cameron đã lừa em tin vào việc kết hôn với anh ta là hợp pháp. Anh ta biết là em sẽ không để anh ta quyến rũ em cho tới khi em có một chiếc nhẫn trên ngón tay em.”

Ainsley quyết định giữ im lặng thực tế là Cameron đã quyến rũ nàng rất lâu trước khi chiếc nhẫn được lồng vào ngón tay nàng. “Lệnh Bà, Lord Cameron không kẻ diễn vai phản diện. Chúng em đã có một giấy phép. Em đã thấy nó. Và một vị cha xứ, và các nhân chứng.”

“Thuê diễn viên và giấy tờ giả mạo. Ta đã yêu cầu gửi những giấy tờ cho Hart Mackenzie, hướng dẫn hẩn về thủ tục pháp lý để làm rõ cuộc hôn nhân là vô hiệu.”

Ainsley hình dung phản ứng của Hart Mackenzie khi nhận được những hướng dẫn đó.

Việc nữ hoàng độc đoán cho rằng bà có thể lạnh lùng can thiệp vào cuộc sống của Ainsley và rằng Ainsley sẽ đơn giản là phục tùng, đã khiến cho nàng mất hết bình tĩnh.

“Sao ngài dám?” nàng thấp giọng nhưng lại đầy phẫn nộ. Victoria tròn mắt, nhưng Ainsley không chùn bước, dừng cảm đương đầu nói chuyện phải trái với Nữ hoàng của nước Anh, Hoàng đế của Anh quốc. “Sau tất cả những gì thần đã làm cho ngài. Thần đã mạo hiểm mọi thứ để lấy lại những bức thư cho ngài, vì thần tôn trọng ngài và không muốn thấy ngài phải hổ thẹn. Lord Cameron đã giúp đỡ - ngài có biết chưa? Chàng đã đưa tiền để thần chuộc lại những bức thư đó và ngài đã không phải chi trả một đồng nào.”

“Người nói với hẩn ư?” Lời thì thầm của nữ hoàng cắt ngang căn phòng, khiến các nữ cận thần khác quay lại nhìn. “Theo như người nói, Ainsley Douglas, là *Cameron Mackenzie*, tất cả mọi người, biết về những bức thư của ta?”

“Nếu không nhờ chàng, ngài khó lòng mà có lại chúng.”

Victoria nhìn nàng đầy oán hận. “Ngu ngốc nhà người. Lord Cameron sẽ kể với công tước, và những bản sao chép sẽ bị phát tán lúc này rồi.”

“Cameron không nói với ai hết. Thần đã yêu cầu chàng giữ bí mật, và chàng đã đồng ý.”

“Đừng có nực cười như vậy. Hẩn là Mackenzie. Hẩn không đáng tin.”

“Chàng hoàn toàn đáng tin cậy,” Ainsley nói. “Nhưng nếu ngài thành công trong việc hủy bỏ hôn nhân của chúng thần, ngài có nghĩ Lord Cameron sẽ công bố những điều chàng biết không?”

Ainsley không thực sự tin Cameron sẽ dùng mấy tin đồn nhảm nhí để trả thù, nhưng nghĩ lại, ai mà biết được Cameron sẽ làm gì? Nàng nhớ lại cái nhìn của chàng khi chàng nhìn nàng rời Waterbury: đau đớn, trống rỗng và giận dữ.

Victoria, mặt khác, tin vào điều đó. “Vậy là tối hậu thư?”

“Đúng thế. Đó dường như là thứ duy nhất mà ai đó hiểu được.”

Ainsley bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi với cuộc sống này – cung đình, mấy chuyện đồn đại, quần quanh mấy chuyện bí mật lẫn chuyện ngồi lê đôi mách. Nàng đã luôn là kẻ ngoài cuộc đứng nhìn,

không phải là ái nữ của quý ông nào hết, được nữ hoàng thuê vì cảm tình với mẹ Ainsley. Ainsley chưa bao giờ quan trọng đến mức được mua chuộc vì lợi ích nào đó hay là bị tống tiền; nàng chỉ nhìn họ làm những việc như thế với nhau. Không ai chú ý lắm tới Ainsley hết.

Giờ đây, là vợ của một chàng Mackenzie tai tiếng và quyền lực, kế thừa tước hiệu công tước, Ainsley có thể bị lợi dụng, hoặc nàng có thể bị nguy hiểm. Nàng thích bị nguy hiểm hơn.

“Như vậy, thần tin rằng thần vẫn sẽ ràng buộc hôn nhân với Lord Cameron,” Ainsley kết thúc.

Nữ hoàng nhìn nàng chăm chăm, nhưng Ainsley thấy Victoria đang nhìn nàng khác đi: không phải là một kẻ nịnh đầm chỉ biết loanh quanh với mấy việc lật vặt, mà là một phụ nữ biết tính toán.

“Ông chồng yêu quý tội nghiệp của người hấn sẽ lẫn lộn dưới mồ,” Victoria nói. “Mr. Douglas là một người đàn ông đang kính.”

“Người chồng yêu quý tội nghiệp của thần rất hào hiệp, và thần tin rằng ông sẽ muốn thấy thần hạnh phúc.” John đã tử tế cho tới lúc chết, và Ainsley đã luôn luôn rất, rất vui sướng vì đã ở bên ông.

Nữ hoàng tiếp tục đánh giá nàng với đôi mắt lạnh lùng. “Ta sẽ vờ như chưa bao giờ nghe thấy chuyện này. Cuộc nói chuyện này chưa bao giờ diễn ra hết.” Bà nhắc đồng hồ đeo tay trên đùi lên. “Nếu người không quá hỗn xược, Ainsley. Ta định nói với người là anh trai người sẽ tới. Ta đã thu xếp để hấn đón người về nhà và chờ đợi thông báo hủy bỏ hôn nhân của người, nhưng giờ thì, tất nhiên rồi, người có thể làm bất cứ gì người muốn. Chúng ta không còn gì nữa. Nhưng có một chuyện, cô em, là người nhớ lưu ý, rằng những người làm ra chiếc giường của họ thì phải nằm trên nó.”

Trời, họ đã có đủ những câu ngạn ngữ cổ cho hôm nay rồi. Nhưng chừng nào còn trên giường của Cameron Mackenzie, chừng ấy Ainsley còn hạnh phúc nằm ở đó.

Ainsley dứt đồ đeo của nàng vào trong giỏ. “Anh Patrick ở đây ư? Vậy thần xin phép lui?”

“Đi đi. Cho gọi Beatrice tới đây. Ta không tin là chúng ta sẽ còn gặp lại người nữa.”

Ainsley đứng dậy và nhún chào, thấy nhẹ nhõm hơn là mất tinh thần vì bị thất sủng.

Như có thôi thúc, nàng cúi xuống và hôn phớt lên má nữ hoàng. “Thần hy vọng người sẽ thấy hạnh diện vì thần, một ngày nào đó,” nàng nói. “Và thần đảm bảo với người, những bí mật của người sẽ an toàn với thần.”

Victoria chớp chớp mắt ngạc nhiên. Ainsley thấy cái nhìn của nữ hoàng khi nàng đi thẳng ra khỏi phòng. Tiếng lạch cạch của cánh cửa mà người hầu đóng lại phía sau nàng như một dấu hiệu kết thúc cuộc đời cũ của Ainsley.

Patrick McBride đợi ở cuối hành lang không xa, trông không được thoải mái và một chút tái đi giữa khung cảnh trắng lợt của Windsor. Ainsley thả giỏ đeo của nàng xuống, và chạy dọc hành lang dài về phía anh trai, vòng tay mở rộng. Nụ cười của Patrick khi anh đón nàng đáng giá hơn mọi lời chê trách của nữ hoàng.

“Em rất mừng được gặp anh,” Ainsley nói, mỉm cười với khuôn mặt thân yêu của anh trai. “Em cần một đội quân tội phạm, Pat, và anh, anh trai vô cùng đáng kính của em, sẽ là hoàn hảo.”

Chương 27

Nhà Mackenzie bắt đầu tụ họp lại ở Waterbury vào tháng Tư, khoảng thời gian những lá thư của Ainsley ngừng đến. Cameron sẽ đến các buổi họp ở giải Newmarket sớm, mùa giải một lần nữa lại vươn tới vây cuốn lấy chàng.

Mac và Isabella đến đầu tiên với hai nhóc tỳ của họ, Mac mang theo tất cả với sự sôi nổi thường ngày. May mắn là ngôi nhà rộng rãi đủ chỗ cho tất cả và còn thêm cả một phòng để Mac có thể dùng làm phòng trưng bày của anh.

Mac vẫn đang hào hứng về suốt năm vừa qua, trang phục thường thấy của anh không có gì ngoài cái váy và đôi ủng, và một cái khăn gypsy để bảo vệ tóc. Giờ anh đang dành thời gian trong sân trại ngựa, mặc đầy đủ trang phục, phác thảo sơ bộ hình ảnh của Con gái của Chance, trong khi vợ anh bận rộn giữ bọn trẻ không đứng quá gần lũ ngựa, một công việc quả thực là khó khăn.

Vài ngày sau Ian và Beth cùng nhóc tỳ của họ cũng đến, đồng hành với họ có Daniel.

Trong mấy năm qua, khi Ian ghé thăm Waterbury, anh đã hình thành một thói quen cứng nhắc, cho phép bản thân chỉ vào trong những căn phòng nhất định và đi theo những con đường nhất định quanh ngôi nhà và những khoảng sân không quen thuộc này. Anh cảm thấy ổn khi thực hiện đúng theo thói quen đó, vì nếu có điều gì đó khác biệt đi, Ian sẽ rơi vào trạng thái bối rối và bức bối, mà anh gọi là “tình trạng rối trí” của anh. Chỉ có Curry, hầu cận của anh, là có khả năng trấn tĩnh Ian trở lại sự thoải mái bình thường.

Năm nay, Curry dường như đã được trưng dụng tạm thời làm vú em. Hẳn bé bỏng nhóc Jamie Mackenzie mười tháng tuổi trong vòng tay trong khi Ian đỡ Beth ra khỏi xe.

Ian gọi to báo rằng họ đã đến và bế con trai từ Curry. Anh chậm chậm bước bên Beth, người cô đã tròn trịa với một nhóc tỳ sắp tới, khi họ đi vào ngôi nhà. Beth chưa từng tới Waterbury trước đó – năm ngoái nàng đang mang thai đứa đầu lòng, và Ian đã không muốn nàng đi lại nhiều. Nhưng năm nay, Beth đã khăng khăng phải tới đây.

Cameron chào đón họ, rồi đứng lùi lại với Mac để Isabella ôm Beth và hỏi han về chuyến đi. Hai con chó cũng đồng hành cùng Ian và Beth giờ đang lảng xảng quanh McNab, cả ba bọn chúng chắc cũng đang hỏi han nhau về chuyến đi.

Khi Ian đỡ lấy tay Beth và bắt đầu dẫn nàng lên gác, quản gia của Cameron ngăn đường đi của họ.

“Tôi e là năm nay hai vị phải ở một căn phòng khác, thưa ngài,” bà quản gia nói. “Phu nhân – Phu nhân Cameron, đã nghĩ rằng hai vị sẽ thoải mái hơn trong căn phòng rộng hơn. Một căn phía trước, thưa ngài.” Bà mỉm cười thân thuộc với Ian. “Tầm nhìn rất đẹp.”

Đằng sau Ian, Curry ngừng lại, trông có vẻ lo lắng. Beth mỉm cười khích lệ Ian và siết chặt cánh tay anh.

Ian không nhìn người quản gia mà liếc tới Cameron, một cuộc trao đổi bằng mắt. “Một căn phòng ở ngay đầu cầu thang? Em đã hỏi anh về nó, Cam. Phòng kia của em trở nên quá nhỏ rồi. Chị Ainsley đã đúng khi thu xếp việc này. Lỗi này, Beth của ta.”

Anh lướt lên cầu thang, ôm con trai trong một cánh tay và tay kia đỡ Beth. Curry đi theo sau, một sự nhẽ nhõm hiện rành rành trên khuôn mặt khu Đông London của hắn. Bà quản gia cũng thở phào, và Mac nhướn mày nhìn Cameron.

“Cậu em bé bỏng của chúng ta đã lớn rồi,” Mac nói.

Đúng vậy. Beth đã mang cái xác sống đó trở lại là Ian và thối cho chàng sự sống.

“Ainsley rất nhạy cảm,” Isabella nói, tựa lên vai Mac. “Em tin em đã nói là chị ấy có tài thu xếp mọi chuyện rất tuyệt vời. Chị ấy chắc chắn đã làm nên những kỳ tích với nơi bụi bặm cổ lỗ này. Khi nào thì chị ấy trở lại?”

“Ta không thể nói.” Giọng Cameron cứng nhắc.

“Em chắc là nữ hoàng đã để cô ấy xử lý mấy chuyện điên rồ,” Isabella nói. “Ainsley sẽ hoàn thành nó và trở lại đây trước cả khi anh biết.” Nàng vỗ nhẹ nhẹ lên cổ tay Cameron. “Nhưng em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì kết hôn với chị ấy một cách lén lút, không thềm báo với em một tiếng.”

Những ý nghĩ của Cameron lóe lên hình ảnh Ainsley trong phòng khách của Hart ở London, hứa hẹn bằng giọng kiên định của nàng sẽ tôn trọng chồng nàng và tôn thờ chàng bằng cả cơ thể nàng. “Cần phải như thế.”

Mac cười. “Vì Ainsley sẽ không đồng ý nếu Cam cho chị ấy thời gian để suy nghĩ về chuyện đó.” Chàng hôn má vợ. “Chỉ có một cách để bắt một phụ nữ cưới một tên Mackenzie thôi.”

“Vâng, nhưng *một* cô dâu trong gia đình nên có một đám cưới trắng lạng,” Isabella nói. “Chúng ta có thể tổ chức một lễ cưới thứ hai, như là Beth đã làm với Ian.”

Cameron không trả lời. Lúc này, cô dâu của chàng chẳng biết ở phương nào rồi, hay còn mãi đắm chìm ở Windsor với nữ hoàng trong khi Cameron ngày càng trở nên gắt gỏng.

Daniel ra ngoài với Cameron đến bãi thả buổi sáng để nhìn lũ ngựa chạy. Cameron thích Daniel ở đây, tận hưởng việc đứng cạnh cậu con trai cao lớn của chàng. Ý định của Daniel sẽ trở thành cộng sự của chàng sau khi kết thúc đại học thật là tốt.

Sau khi xem Con gái của Chance bỏ xa những con ngựa khác sau đám bụi một lần nữa, Daniel nói. “Bố phải tin vào cô ấy, Bố à.”

“Ai cơ, Con gái của Chance à?”

“Buồn cười đấy. Bố biết ý con là cô Ainsley mà.” Giọng Daniel giờ đã trầm xuống, cậu đã trở nên tự tin hơn. “Nếu Ainsley nói cô ấy sẽ làm một việc, cô ấy sẽ làm thế.”

Một lượt chạy nữa lại rầm rập phi đến, tiếng vó ngựa, bùn đất tung tóe. Tiếng hò hét và thúc giục đã từng làm thế giới của Cameron trở nên sống động, nhưng không có Ainsley cùng xem với chàng, thế giới đó trở nên tẻ nhạt và u ám.

“Đàn bà thay đổi suy nghĩ như thời tiết ấy, con trai à,” chàng nói. “Con sẽ học được điều đó.”

Daniel nhìn chàng kiên nhẫn. “Cô ấy không phải *loại đàn bà đó*, Bố à. Cô ấy là Ainsley.”

Cậu đẩy công rào và tản bộ về phía khu chuồng, vẫy tay với những người huấn luyện trên đường đi, nhưng những lời của cậu vẫn lơ lửng tại đó.

Cô ấy là Ainsley.

Thế giới lại ngập tràn màu sắc. Ainsley sẽ về nhà. Nàng đã nói là nàng sẽ về nhà, và sự thật đó đã giáng cho Cameron một đòn.

Chàng chưa bao giờ tin tưởng một người đàn bà nào trước đây. Elizabeth đã cướp mất niềm tin của chàng từ rất lâu rồi, và Cameron thường giữ đàn bà trong tầm tay của chàng. Chàng luôn luôn kết thúc liên hệ của chàng trước khi một quý cô nào đó có cơ hội để phản bội và làm tổn thương chàng, nhận ra, đầy đau đớn, là chàng luôn kiểm soát bất kỳ mối quan hệ nào mà chàng can dự.

Thế rồi Ainsley lao vào cuộc sống của Cameron và thống trị. Không, không phải thống trị. Nàng đã trở thành một phần của chàng, liên kết với trái tim chàng. Cameron hiện giờ cảm thấy mỗi liên kết giữa họ, dù cách xa ngàn dặm tận Windsor, hay là giờ nàng đang ở đâu chẳng nữa. Mỗi liên kết đó sẽ kéo chàng lại phía nàng và nàng về phía chàng, và chàng sẽ không bao giờ mất nàng.

Sự yên bình bị đánh cắp khỏi chàng, Cameron không còn cảm thấy trong ... Địa ngục, chàng chưa bao giờ cảm thấy điều gì giống thế này trong cuộc đời chàng. Chàng đến gần và ôm con trai của mình lần đầu tiên, hài nhi bé bỏng chàng đã thề là sẽ bảo vệ bằng mọi thứ chàng có, nhưng chưa bao giờ kể từ khi đó.

Cameron nhìn cậu trai trẻ đã trưởng thành từ hài nhi bé bỏng đó, và trái tim chàng ngân nga niềm tự hào. Không phải vì những gì Cameron đã làm cho bản thân mà bởi vì Daniel đã trưởng thành. Một cậu thanh niên tuyệt vời, thông minh và dũng cảm, biết yêu thương mà không hề oán giận, luôn hào hiệp chu toàn với gia đình Mackenzie.

Cô ấy là Ainsley.

Cameron nghĩ về Ainsley: về mái tóc đẹp dễ của nàng tràn lên cơ thể khi nàng ngủ, về đôi mắt xám trong thẳng thắn của nàng đã nhìn thấu trái tim chàng, về tiếng cười của nàng khiến chàng rạo rực. Chàng nhớ nàng còn cao.

Khi Ainsley trở lại – và nàng sẽ trở lại – Cameron sẽ cho nàng thấy chàng nhớ nàng dường nào, thật tỉ mỉ.

Và chàng sẽ không bao giờ để nàng thoát khỏi tầm mắt của chàng nữa. Không có nàng quá thật quá khốn khổ.

@_@

Khi Ainsley nói với Patrick về kế hoạch của nàng mời anh đi cùng trên chiếc nhà thuyền đầy những người gypsy, anh đương nhiên là bối rối rồi.

“Ainsley. Ngừng lại.”

Ainsley đặt vali của nàng xuống con đường dọc theo Kênh Kennet và Avon. Căn nhà thuyền nằm dài nghỉ ngơi cạnh đó, tiếng nước vỗ ì oạp. Bọn trẻ nhìn họ từ trên bong, cũng giống như những người lớn, một người đàn ông đang hút một cái tẩu dài. Angelo đã đi xuống dưới để báo với mẹ anh là họ vừa tới.

Patrick thở phà phà trên đường từ ngôi làng nhỏ ở phía tây của khu làng Reading, nơi họ xuống khỏi cỗ xe ngựa thuê. Ông anh trai bốn mươi lăm tuổi của Ainsley dù có hơi bụng phệ một chút nhưng trông hoàn toàn trang trọng trong bộ vét đen, mũ, và một cây gậy đi đường khiến Ainsley lại muốn ôm lấy anh lần nữa. Nàng đã nhớ anh trai rất nhiều.

Patrick lôi một chiếc khăn tay được gấp thành một hình vuông hoàn hảo, để lau trán. “Chúng ta chưa bao giờ nói là sẽ làm gì trên chiếc thuyền này.

“Không có gì cả đâu. Nó sẽ đưa chúng ta đi, một cách kín đáo, tới Bath.”

“Một nhà thuyền của người gypsy là kín đáo ư?”

“Không thể ngờ được, chắc chắn là thế. Em cần tới Bath không cần bất cứ sự phô trương nào, không ai biết được là chúng ta đang tới.”

“Anh sẽ làm đồng phạm của em ở đó ư?”

“Khái niệm *tội phạm* của em khá là thoáng,” Ainsley nói. “Em sẽ kể với anh tất cả khi chúng ta lên thuyền.”

“Ainsley.”

Giọng Patrick trở nên nghiêm trọng, và Ainsley hít vào một hơi lấy sức. Nàng đã giục già anh đi từ nhà nghỉ Windsor tới cỗ xe thuê, và chỉ giữ cuộc trò chuyện của họ với những việc về cuộc sống của nàng ở Waterbury, lũ ngựa, Daniel, về việc trang trí lại ngôi nhà của nàng, trong khi họ đi đường. Bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản được vấn đề mà nàng biết là nàng sẽ phải đối mặt ngay lúc này.

“Ainsley, em vẫn chưa để anh nói chuyện với em về vụ bỏ trốn của em,” Patrick nói.

“Em biết. Em đang cố tránh những lời trách mắng mà em biết là anh sẽ dành cho em.”

“Anh chỉ ước là em đã hỏi ý kiến anh trước hết. Quả là một cú sốc cho chúng ta khi chúng ta nhận được bức điện của em! Em gái bé bỏng của tôi kết hôn với một nhà quý tộc. Và một nhà quý tộc *thực sự*.”

“Em biết. Em xin lỗi, Patrick, nhưng em phải lựa chọn nhanh chóng. Không có thời gian để hỏi ý kiến anh. Em biết là vụ bỏ trốn sẽ khiến anh thất vọng, và xin hãy tin em khi em nói là nó cũng khiến em đau lòng vì đã làm anh thất vọng. Rất nhiều. Nhưng Cameron đã đúng khi chàng nói với em rằng em đang cố tình để bản thân trở thành gánh nặng. Vì, anh thấy đấy, em đã nghĩ thế, nếu anh và chị Rona thấy em đã ân hận thế nào, em cảm kích biết bao nhiêu khi anh chị đã luôn bên cạnh em lúc em ngu dại – và em sẽ sống hạnh phúc ra sao trong suốt cuộc đời còn lại của em – có lẽ, anh, anh trai của em, sẽ tha thứ cho em.” Nàng thở hắt ra.

“Ainsley.” Đôi mắt xám của Patrick mở to. “Tất nhiên là anh đã tha thứ cho em rồi. Anh đã tha thứ cho em từ nhiều năm trước. Và dù sao, cũng chẳng có gì để mà tha thứ. Em có một trái tim phóng khoáng, thế nên em đã tin tưởng tên khốn ở Ý đó. Tại sao lại không chứ? Đó là lỗi của anh khi chỉ mê mải với công việc kinh doanh mà không chú ý tới em để cảnh báo em kịp thời. *Em* nên tha thứ cho *anh* vì đã không chăm sóc em.”

“Nhưng em chưa bao giờ đổ lỗi cho anh, Patrick. Chưa bao giờ có điều gì mà em phải đổ lỗi cho anh cả.”

“Ừ, anh đã tự đổ lỗi cho bản thân. Em khi đó còn quá trẻ và nhẹ dạ, và anh lẽ ra phải để mắt tới em hơn.”

Ainsley ngừng lại. Nàng chưa bao giờ nghĩ là Patrick lại cảm thấy như vậy. Có lẽ vì nàng đã quá bận rộn với việc khiển trách bản thân mà quên đi mất anh trai nàng cũng làm thế với bản thân anh.

“Anh Patrick yêu quý của em, chúng ta có thể đứng trên đường và tự nhận lỗi hàng giờ, nhưng chúng ta nên đồng ý là để nó lại phía sau nhé. Em sẽ nói một cách đơn giản thôi là em luôn rất biết ơn anh. Anh đã luôn luôn đứng bên cạnh em kể cả khi anh không phải làm thế.”

“Em là em gái của anh mà. Anh chẳng bao giờ ước là sẽ bỏ rơi em cả, hay là ném em vào miệng lũ sói. Và em vẫn đang lẩn tránh câu hỏi của anh. “Việc bỏ trốn với Lord Cameron Mackenzie –”

“Em đã làm điều trái tim em mách bảo,” Ainsley nói.

Patrick lau trán anh một lần nữa. “Để xem nào, cô bé. Đầu tiên anh đã nghi ngờ là Mackenzie đã bắt cóc em, dù dĩ em bỏ trốn bằng việc là giả vờ kết hôn với em. Nữ hoàng chắc chắn cũng nghĩ như thế và đã yêu cầu thư ký của bà viết thư cho ta về suy đoán của ngài. Anh đã lao đầu vào điều tra. Anh đã hỏi bạn bè ở Pari điều họ nghĩ về chuyện này. Họ đã báo cho anh là em hạnh phúc thế nào, lông lẩy thế nào, và Lord Cameron trân trọng em như một bà hoàng.” Patrick cười khúc khích. “Thực ra là còn hơn cả một nữ hoàng đối xử với em.”

Ainsley có chút ngỡ ngàng. Patrick hiếm khi chỉ trích ai đó, dù là bắt buộc, và đặc biệt là không phải Nữ hoàng của nước Anh.

Patrick nhún vai. “Chúa phù hộ bà, bà ấy là một người nhà Hanover. Không phải là một người nhà Stuart. Anh khá là đồng ý với Hart Mackenzie việc Scotland cần phải độc lập, mặc dù anh không tin anh ta có thể có cơ hội làm được việc đó.”

Ainsley nhìn anh trai nàng, với cả trái tim. “Vậy là anh đã tha thứ cho em? Hay ít nhất thì cũng đã hiểu cho em rồi, đúng không?”

“Anh đã nói rồi thôi, chẳng có gì để mà tha thứ hết. Em đã nghe theo trái tim mình, và lần này, em đã đủ khôn ngoan để mà lựa chọn với cái đầu của mình đúng chưa. Anh mong gặp Lord Cameron trước khi anh hoàn toàn rối trí, nhưng anh tin tưởng em.” Patrick thở hắt ra. “Giờ thì, phi vụ tội phạm nào mà em muốn anh tham gia đây?”

“Không phải tội phạm. Chỉ là một chút lừa dối thôi.”

Trước khi Patrick có thể trả lời, Angelo bước ra ngoài khoang thuyền, theo sau là một phụ nữ bé nhỏ người đầy bô hóng, đầu bà quấn một cái khăn. Bà chăm chú nhìn từ trên khoang về phía Patrick và Ainsley với đôi mắt long lanh.

“Ồi?” bà nói to với một âm giọng nặng trĩu. “Tại sao họ lại đứng đó thế kia? Giúp họ lên nhà đi chứ lũ lười biếng!”

Người đàn ông với cái đầu bật dậy và tiến tới một bên để cầm lấy cái vali của Ainsley.

“Đây là phu nhân,” Angelo nói, khẽ cười. “Và đây là Mẹ của tôi.”

Người phụ nữ đỡ lấy Ainsley khi Ainsley bước xuống thuyền. “Chào mừng, phu nhân thân mến. Chúa ơi, mái tóc của cô vàng óng ả. Không nhuộm đấy chứ, phải không?”

Patrick bị sốc, nhìn bà. “Đó là màu vàng Scot thuần khiết đấy, thưa bà.”

“Hmph, tôi đã nghĩ màu vàng Scot là rượu whiskey cơ.” Bà nhìn Ainsley dịu dàng. “Cô thật là xinh đẹp, cô gái yêu quý. Lệnh ông cuối cùng cũng đã yên ổn, tôi có thể thấy. Giờ thì cô hãy đến đây và ngồi xuống với tôi nào. Tôi đã để dành một chỗ rất đẹp cho cô để có thể ngắm thế giới bồng bềnh theo dòng nước.”

Patrick nhét khăn tay của anh vào túi khi anh theo sau Ainsley và người phụ nữ đi xuống khoang thuyền. Người gypsy với cái tàu mang vali của Ainsley và Patrick theo sau, và Angelo thả sợi dây neo.

“Anh hy vọng là nó không quá xóc,” Patrick nói khi anh ngồi xuống, bọn trẻ nhìn anh đầy tò mò. “Em biết là anh đỡ thế nào việc đi thuyền rồi đấy.”

+ _ =

Khi cỗ xe của Ainsley dừng lại, một tuần sau, tại Waterbury Grange ở Berkshire, cánh cửa xe bật mở cho nàng bởi một người không ngờ là Hart Mackenzie.

“Đức ngài,” Ainsley ngạc nhiên khi Hart đỡ nàng xuống sân. “Ngài làm gì ở đây vậy?”

“Chăm sóc gia đình thôi.” Vị công tước gật đầu với Patrick vẫn đang ngồi trong xe và nắm chặt chiếc mũ của anh. “Angelo đâu rồi?”

“Đi sau ạ,” Ainsley nói. “Cam đâu rồi ạ?”

“Gào thét với tất cả vì mấy việc lật vật.” Hart ghim chặt lấy Ainsley. “Thím đã không viết cho chú ấy. Nhất là gần đây.”

Ainsley xách lấy cái vali của nàng. “Em không thể. Thứ nhất, em đang lênh đênh trên một cái nhà thuyền, và bọn em chẳng dừng ở chỗ nào đủ gần một cái làng để có thể gửi thư cả. Thứ hai, em có một bất ngờ cho Cameron, và em biết là em sẽ không kiếm được bản thân nếu em viết cho chàng. Ngòi bút của em sẽ phản bội lại em.”

Hart rõ ràng là không tin vào cái đoạn cuối, nhưng anh dẫn nàng vào nhà mà không chát vắn thêm nữa. Patrick, được giúp bởi một người hầu, trèo ra khỏi cỗ xe và đi theo họ, và những người hầu tiến đến để tháo dỡ hành lý của họ.

Ainsley tách khỏi Hart khi họ vào trong sảnh lớn của ngôi nhà.

“Cam,” nàng la lên, thả phịch cái vali của nàng xuống. “Em về rồi nè.”

Nàng nghe thấy một tiếng kêu khi Isabella chạy ra khỏi phòng khách, dang rộng vòng tay. Isabella khá là mũm mĩm với cái bụng tròn tròn, một cái ôm mềm mại. Mac đi ngay sau cô ấy, và Beth, cũng tươi tắn và tròn trịa, đang vội vã xuống gác cùng với Ian và Daniel.

Daniel ôm Ainsley thật chặt. “Cháu biết là cô sẽ về nhà mà. Không phải con đã nói thế sao? Bỏ oi!” cậu gài lên phía trên gác trong khi nhắc bóng Ainsley lên. “Là cô Ainsley!”

“Anh ấy biết rồi, chàng trai.” Mac cười. “Chú nghĩ cả quận đều biết.”

Cameron va liềng xiềng vào đồng hành lý phía sau, trên lối mà chàng đi từ khu trại vào, và mọi người đều im lặng.

Cameron dừng lại trên các bậc thềm đá khi chàng nhìn thấy Ainsley, đôi ủng và chiếc quần ống túm của chàng dính đầy bùn đất. Đó là tất cả khiến Ainsley không thể nhào tới chàng kỳ sỹ cao lớn, mạnh mẽ với đôi mắt hồ phách của nàng.

“Xin chào, Cam,” nàng nói.

Vết sẹo trên má Cameron khế nhúc nhích, nhưng phần còn lại của chàng vẫn bất động.

“Em mang anh trai của em tới đây. Cam, đây là Patrick McBride.”

Patrick khế cúi chào. “Xin chào ngài!”

Cameron kéo ánh mắt của mình sang Patrick, làm vẻ trịnh trọng, gật đầu lịch sự, sau đó lại nhìn thẳng về Ainsley.

Hart đặt tay anh lên vai Patrick. “Mr. McBride, sao chúng ta không thưởng thức một chút rượu nhà Mackenzie nhỉ?”

Patrick rạng rỡ và theo Hart vào trong phòng khách, nơi Hart thẳng thừng đóng cánh cửa cái rầm. Những người khác bắt đầu lui gót lên gác hoặc ra ngoài. Beth nắm lấy cánh tay Ian và dẫn anh ra ngoài hiên.

Chỉ có Daniel vẫn đứng đó, chình ịch, cạnh chân cầu thang. “Đừng có nói điều gì ngốc nghếch đấy, Bố ạ.”

“Daniel,” Cameron quát.

“Cứ ở lại nếu cháu thích, Danny.” Ainsley bỏ mũ ra và liệng nó xuống bàn, rồi lục trong vali của nàng và vớt ra vài tờ giấy. “Em xin lỗi, Cameron, vì đã mất khá nhiều thời gian để về nhà. Nhưng Lord Pierson là một tên khôn cứng đầu. Mãi mới thuyết phục được hắn. Anh Patrick đã làm rất ấn tượng, em nghĩ thế. Anh ấy đáng ra phải theo nghiệp săn khấu.”

Cameron thông tay xuống, thấy khó mà tập trung được vào điều gì ngoài nụ cười của Ainsley. “Pierson?”

“Angelo đưa Patrick và em xuống Bath, nơi Patrick tới thăm Lord Pierson và thuyết phục hắn bán Jasmine. Ý em là bán cho Patrick. Em ở trên thuyền, để Lord Pierson không thể thấy và nhận ra em, và Patrick đã làm tất cả. Anh ấy khá là tuyệt vời. Chàng có biết rằng những chiếc nhà thuyền có thể lướt đi êm như lụa không? Em đã cảm thấy rất thư thái. Dù thế, các cháu trai và cháu gái của Angelo biết cách làm thế nào để con thuyền mắc kẹt khiến nó kêu bì bõm trong nước. Lũ nhóc đã dạy em.”

“Ainsley.” Cameron cắt ngang cuộc độc thoại liên tưởng của nàng. “Nàng đang nói với ta là nàng ... đã thuyết phục Pierson ... bán Jasmine cho nàng?”

“Anh Patrick đã làm. Em chỉ đưa tiền cho anh ấy thôi, và anh ấy đóng giả là một thương nhân giàu có quan tâm tới ngựa. Anh Patrick gần như ngất xỉu khi em nói với anh ấy khoản tiền để mua Jasmine, nhưng em rất chắc chắn. Patrick nói với Lord Pierson rằng anh ấy là người mới trong giới, điều đó đúng, và rằng anh ấy biết là Lord Pierson hẳn là có một con ngựa để bán, cũng đúng luôn. Lord Pierson gần như là liếm gót giày của anh Patrick rồi ấy chứ, anh ấy kể với em thế. Lord Pierson cho anh ấy xem Jasmine, và Patrick ưng ý cô nàng ngay. Lần nữa, chính xác, vì anh Patrick đồng ý là nó là một con ngựa tuyệt hảo. Jasmine vênh vang hẳn lên khi nó trông thấy em lúc anh Patrick mang nó xuống chỗ kên. Em nghĩ nó biết rằng nó đang trên đường về nhà. Ý em là về ngôi nhà thực sự của nó. Ở đây.”

Ainsley nhìn hài lòng chết tiệt với bản thân, và Cameron chỉ có thể nhìn nàng và đắm chìm trong nụ cười của nàng.

Daniel cười váng. “Và Pierson đã gục ngã.”

“Lord Pierson quá hạnh phúc vì bán Jasmine được cho ngài Patrick McBride, một thương nhân gà mờ.” Ainsley lại gần Cameron, xấp giấy tờ trong tay nàng. “Sáng hôm sau, ngài Patrick McBride đã bán Night-Blooming Jasmine cho *em* – với một bản Anh. Chúng ta đã làm mọi việc hoàn toàn hợp pháp.” Nàng ấn những giấy tờ vào ngực Cameron. “Và, giờ thì, Lord Cameron của em, em giao nó cho *chàng*.”

Cameron nhìn chăm chăm vào tờ giấy xám nhợt nhạt trên nền áo của chàng. “Tại sao?”

“Bởi vì chàng muốn nó quá nhiều,” Ainsley nói.

Cameron choáng váng đến mức nghẹn thở. Chàng muốn túm lấy nàng và kéo nàng vào chàng, ghi chặt lấy nàng vào cơ thể chàng và không bao giờ để nàng đi nữa.

Chàng chẳng thể cử động.

Tiếng cỗ xe rồn rảng bên ngoài phá tan bầu không khí, và Cameron nghe thấy một tiếng hý quen thuộc. Ainsley cuốn lấy chàng trong niềm phấn khích. “Nó đây rồi.”

Cameron nắm chặt tay Ainsley. Nàng không thể đi. Không phải bây giờ. Vẫn chưa.

Daniel cười và chạy ù ra ngoài, gọi to Angelo khi cậu tới gần.

Cameron kéo Ainsley vào lòng, thả lỏng khi nàng lại gần. Nàng đã về nhà, với chàng, nơi mà nàng thuộc về. Thế giới của chàng lại ngập tràn màu sắc.

“Chàng không thể nổi giận với em vì chuyện mua Jasmine.” Đôi mắt Ainsley lấp lánh vẻ tinh nghịch. “Em có thể gửi nó trở lại bất cứ lúc nào, chàng biết đấy.”

“Ta không giận nàng, cô nàng tinh quái ạ. Ta đang phát điên vì yêu nàng.”

Ainsley nhìn trân trân, rồi nụ cười của nàng bùng nổ. “Thật ư? Thật quá tuyệt vời, vì em cũng yêu chàng, Cameron Mackenzie.”

Những lời nói đi thẳng vào trái tim chàng.

Xấp giấy tờ rơi xuống sàn nhà, chẳng ai quan tâm, khi Cameron hôn nàng. Chàng cần hương vị của nàng, cần nó mỗi ngày trong cuộc sống của chàng. Đôi môi Ainsley nóng bỏng, và miệng nàng thật ngọt ngào. Nàng trượt đôi tay xuống dưới lưng chàng, mò mẫm dưới cái áo khoác để ôm lấy chàng trong cái quần ống túm cười ngửa bó sát.

“Tiểu quỷ này,” Cameron nói trên miệng nàng.

“Những người khác đang để cho hai ta khoảnh khắc riêng tư mà. Hai ta nên tận dụng triệt để chứ.”

“Không.” Giọng Cameron vang lên dữ dội. “Ta muốn nàng hơn cả một khoảnh khắc. Ta muốn chiếm lấy nàng thật chậm rãi, thật lâu, ở nơi mà không ai phá ngang chúng ta.”

“Vậy thì chúng ta tốt hơn là nên thử trong phòng ngủ của chàng. Cánh cửa có một cái khóa rất chắc, và theo như em được biết, em là người duy nhất biết cách mở nó.”

Trước khi nàng kết thúc, Cameron đã bồng nàng trong vòng tay, bế nàng lên gác. Chàng muốn đến nơi thật nhanh, nhưng chàng cũng không thể cưỡng lại việc dừng giữa chừng để hôn nàng, mơn man cổ nàng, cắn vào đôi môi nàng.

Khi cánh cửa phòng ngủ đóng sầm lại sau họ, Cameron thả Ainsley đứng xuống và bắt đầu cởi đồ cho nàng.

“Đừng bao giờ đi đâu nữa,” chàng nói. “Bất cứ khi nào nàng rời ngôi nhà này, ta sẽ đi với nàng. Ta không thể đứng sang một bên. Nàng hiểu chưa?”

Chàng lột hết đồng phục trang của nàng – nào là áo choàng, áo đệm, váy và váy lót, khung áo và áo ngực, đầm lót và tất. Cơ thể xinh đẹp của Ainsley hiện ra, hai núm vú sẫm lại cương lên, những lọn xoắn vàng ẩm ướt giữa hai đùi nàng. Nàng quá xinh đẹp khiến Cameron đau đớn.

“Em không nên đi du lịch quá xa như vậy,” Ainsley nói khi Cameron giật hết quần áo của chàng ra, cô vợ khỏa thân của chàng trông có vẻ nghiêm trang quá. “Em sẽ sớm trở nên tròn trịa, nhưng em có thể thấy nó như một cái cớ để có thể ăn thỏa thích bao nhiêu bánh cũng được.”

Cameron ném nốt chiếc áo sơmi và tuột luôn cái quần lót của chàng. “Nàng đang nói về chuyện gì vậy?”

“Em đang nói chuyện về một cậu em trai hoặc là một cô em gái nhỏ của Daniel. Em không chắc lắm trước khi rời đi, nên em đã không muốn nói đến chuyện đó, nhưng em trở nên khá chắc chắn trong chuyện thăm nữ hoàng. Bác sĩ của bà đã xác nhận.”

Cameron ngừng lại. Ainsley mỉm cười nụ cười bí ẩn, gò má nàng ửng hồng, trong khi nàng đứng trước chàng trần như nhộng. Đáng yêu đến không thể tin được, Ainsley.

“Đừng nhìn kinh ngạc thế chứ, chồng yêu. Chẳng thể tránh khỏi theo cách mà chúng ta đã làm. Em chỉ ngạc nhiên là nó đã không xảy ra sớm hơn, nhưng chẳng thể đoán trước được những điều thế này.”

“Con của chúng ta.” Giọng của Cameron trở thành một tiếng thì thầm kinh ngạc. Thế giới đen tối của chàng lớn vờn một lần sau cuối rồi tan biến trong ánh mặt trời. “Con *của chúng ta*.”

“Chắc chắn rồi.” Nụ cười của Ainsley nhạt dần, nhưng tình yêu trong đôi mắt nàng thì không. “Em đng ngây ngất vì hạnh phúc, và mong chờ, để được bế con bé – hay là cu cậu vậy.”

Cameron nhìn thấy sự lo lắng trên khuôn mặt nàng, nỗi sợ hãi vẫn chưa hề phai nhạt sau cái chết của đứa con đầu lòng. Chàng ôm lấy gương mặt nàng.

“Ta sẽ chăm sóc cho nàng,” chàng nói. “Nàng có thể chắc chắn điều đó. Nàng sẽ không phải sợ điều gì hết.”

“Cám ơn chàng,” nàng thì thầm.

“Chết tiệt nàng đi, Ainsley, ta yêu nàng quá nhiều đến nỗi đau đớn vì nó. Ta đã yêu nàng vào đêm ta đầu tiên bắt được nàng trong phòng ngủ của ta, tên trộm bé nhỏ của ta. Ta đã quá say, và nàng quá đáng yêu, và ta muốn nàng như thể ta chưa bao giờ muốn một người đàn bà trước đây trong đời ta. Làm thế quái nào mà ta có thể sống lâu thế mà không có nàng?”

“Cũng như em đã sống mà không có chàng.” Ainsley chạm vào khuôn mặt chàng. “Đừng bao giờ sống mà không có nhau lần nữa, được không?”

“Đó là điều ta đang cố nói đây.” Cameron giục luôn. “Lên giường. Ngay bây giờ.”

Lông mày của nàng rướn lên. “Ôi, không phải chàng đang ra lệnh đấy chứ?”

“Trong chuyện này thì thế. Bước.” Chàng đập tay vào lưng nàng, nửa xô đẩy, nửa dìu nàng đến giường, làm Ainsley cười suốt.

Trong khi chàng đặt nàng nằm xuống, chàng gầm gừ những điều nghịch ngợm mà nàng rất thích nghe. Ainsley hôn chàng, và Cameron trượt vào trong nàng, hoàn thiện niềm vui của họ, hoàn thiện bản thân chàng.

Chàng yêu nàng cho tới khi họ thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, và hét lên sung sướng.

“Ta yêu em,” chàng thì thầm.

“Em yêu *chàng, Cam*.” Giọng Ainsley mềm mại, dịu dàng. Chàng tin nàng.

Cameron dụi vào nàng, kéo chăn che cơ thể trần truồng của họ, biết rằng chàng có thể trôi vào giấc

ngủ trong an toàn và thư thái hoàn toàn. Chàng biết rằng chàng sẽ lại thức giấc trong yên bình mà nàng đã chỉ cho chàng, không còn đen tối, không còn khổ đau nữa.

“Cám ơn nàng,” chàng nói. “Cám ơn vì đã đưa ta trở lại cuộc sống của ta.”

“Sẽ còn nhiều hơn thế, Cam của em.” Ainsley chạm vào má chàng, hơi thở mùi quế của nàng mơn man trên da chàng. “Nhiều, rất nhiều năm ở phía trước.”

Chàng dự định là sẽ như thế.

Cameron bắt đầu thì thầm ý nghĩ âu yếm ấy thì bỗng giật nảy mình, cảm thấy một bàn tay mạnh mẽ ôm lấy cơ thể vẫn đang cương cứng của chàng.

“Đồ quý,” chàng gầm gừ.

Ainsley cười, tiếng cười trong trẻo tươi vui vang vọng cả căn phòng khi Cameron lăn tròn nàng trên tấm đệm và yêu nàng nhiều thật nhiều.

Phần kết

ASCOT, THÁNG SÁU NĂM 1883

Tiếng vó ngựa rầm rập trên đường đua, bụi bay mù mịt, các tay nài gò lưng trên mình ngựa.

Ainsley hò reo và vung tay lên trời khi Night-Blooming Jasmine dẫn đầu trong khoảng hai trăm mét cuối cùng và chiến thắng một cách dễ dàng vòng đua.

Khu riêng của nhà Mackenzie bùng nổ. Daniel đứng trên lan can và la hét; Beth, Isabella, và Mac hò hét đến khản cả giọng.

Đám đông học thức ở các khu khác nhìn họ nghi ngại, và Ainsley hy vọng rằng Lord Pierson đang ngồi ở đó. Chứng kiến sai lầm của chính gã. Gã đàn ông *không* hiểu biết gì về ngựa.

Hart cũng gào lên vui sướng. “Nhận lấy đi, Pierson.”

Mac cười anh trai. “Anh hẳn là không cần tới phiếu bầu của hắn nhỉ.”

“Im đi, Mac,” Hart quát.

Ian chẳng tham gia chuyện hò reo này, mà anh túm chặt lấy khu rào trước mặt và ngắm Jasmine đang bước đi kiêu hãnh, tự hào về chiến thắng của cô nàng. Beth đặt một nụ hôn hạnh phúc lên má Ian,

và Ian cười với nàng, hứng thú với Beth hơn là với lũ ngựa.

Chỉ có Cameron là không nói lời nào hay làm bất cứ hành động gì. Chàng đơn giản là theo dõi, không ngạc nhiên khi con ngựa mà chàng đã tiêu tốn tâm huyết suốt mùa xuân trình diễn chính xác những gì mà chàng đã trông đợi.

Daniel nhảy xuống từ hàng rào. “Con vừa thắng một mẻ lớn. Điều đó sẽ dạy cho những gã sách vở đặt cược chống lại những con ngựa của Bố.”

“Họ biết về quá khứ của Jasmine,” Ainsley nói. “Họ chắc hẳn không tin là Cameron có thể lật ngược tình thế. Họ quá ngốc nghếch mà.”

Cameron vòng tay ôm lấy Ainsley. “Đến giờ xuống rồi.”

“Trước khi chú đi,” Hart nói, “anh có vài điều phải nói.”

Cameron ngừng lại, không hứng thú, nhưng Mac dường như nắm bắt được gì đó trong giọng Hart. “Chuyện gì thế?” anh hỏi nghiêm nghị.

“Chẳng có gì là bất hạnh,” Hart nói. “Vì giờ anh thấy các chú đều đã lập gia đình, anh đang cân nhắc việc lấy vợ.”

Sự im lặng trong thoáng chốc, choáng váng, và nặng nề. Ian nhìn Hart và giữ mắt nhìn thẳng vào mắt Hart.

Và rồi mọi người bắt đầu xôn xao. “Ý anh là Eleanor?” Ainsley hỏi qua tiếng ồn ã xung quanh.

Hart dứt ánh mắt khỏi Ian và nhìn sang Ainsley. “Anh vẫn chưa nói anh đã chọn được một người thích hợp.”

“Đúng thế ạ,” Daniel la to. “Bác ấy chỉ chưa muốn nói thôi, phòng trường hợp cô ấy từ chối.”

“Cameron,” Hart nói. “Hãy bạt tai con trai cậu đi.”

“Tại sao chứ?” Cameron nhún vai. “Danny nói đúng mà. Đừng có khó chịu thế chứ, Hart, ngựa của em đang chờ. Đi thôi, Daniel. Đây cũng là chiến thắng của con nữa đấy.”

Daniel khoác tay bên kia của Ainsley, như một cái nhân bánh kẹp giữa hai cha con, Ainsley rời khỏi khu khán đài.

“Mẹ nghĩ sao?” Daniel hỏi. “Cược một đồng cho Lady Eleanor chứ? Hay là cược cho bên kia? Con cho là cô ấy sẽ đá bác.”

“Không, thật mà, Danny, cậu bé của ta,” Ainsley nói. “Hai mươi là cô ấy sẽ đồng ý.”

“Xong. Thế còn Bố?”

Cameron lắc đầu. “Ta chưa bao giờ cá cược cho nhà Mackenzie. Quá là rủi ro, và Hart có thể chơi xấu.”

“Dù thế nào thì em vẫn nghĩ Eleanor sẽ thắng,” Ainsley nói. “Giờ, hãy đi xem Jasmine thôi.”

Daniel thả tay Ainsley ra và chạy thẳng về trước, nhảy thẳng xuống khán đài. Đằng sau họ, những người còn lại nhà Mackenzie vẫn đang âm ỉ, cũng nhao nhao đánh cược về dự định của Hart. Giọng của Ian cao hơn hẳn. “Ba mươi cho Eleanor,” chàng nói. “Chị ấy sẽ nói đồng ý.”

Ainsley cười vang. “Tội nghiệp Hart.”

“Lỗi của anh ấy thôi. Ai lại đi cố ý thông báo một tin như thế lúc mà mọi người đang hào hứng về Jasmine chứ. Anh ấy thừa biết là cả nhà sẽ nghĩ đó chỉ là chuyện đùa, chẳng có gì là nghiêm túc cả. Nhưng Hart thực sự rất nghiêm túc.”

Ainsley biết thế. “Em đang bị cảm dỗ là phải cảnh báo cho Eleanor,” nàng nói. “Nhưng không, họ cần phải tự làm thôi.”

“Giống như chúng ta vậy.”

“Hmm.” Ainsley nhìn người chồng đẹp đẽ, cao lớn của nàng trong bộ vét đen và chiếc váy nhà Mackenzie, và nàng đột nhiên nài nỉ chàng.

“Cam,” nàng nói. “Mọi người sẽ đợi ta ở chỗ bãi thả, phải không?”

“Có thể. Trừ khi Danny đi nhận cúp.”

“Tốt.” Ainsley sai bước bên cạnh và kéo Cameron cùng nàng lần vào bóng tối của khu khán đài.

“Chuyện gì vậy, tiểu quý này?” Cameron hỏi khi họ khuất tầm nhìn của mọi người. “Nàng muốn nói cho ta nghe một bí mật ư?”

“Hơn thế, muốn hỏi chàng một chuyện thôi.” Ainsley chạm lên cái nút áo trên cùng của nàng. “Bao nhiêu cú chàng có thể cởi đây, đức ngài của em, trước khi chúng ta phải đi và giải cứu cúp vàng ấy?”

Đôi mắt chàng thẩm lại. “Tiểu quý nhà nàng.”

Ainsley cười khi Cameron ôm nàng vào lòng, miệng chàng mãi miết trên miệng nàng, trong khi những ngón tay thành thạo của chàng bắt đầu cởi bỏ xiêm y của nàng.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>